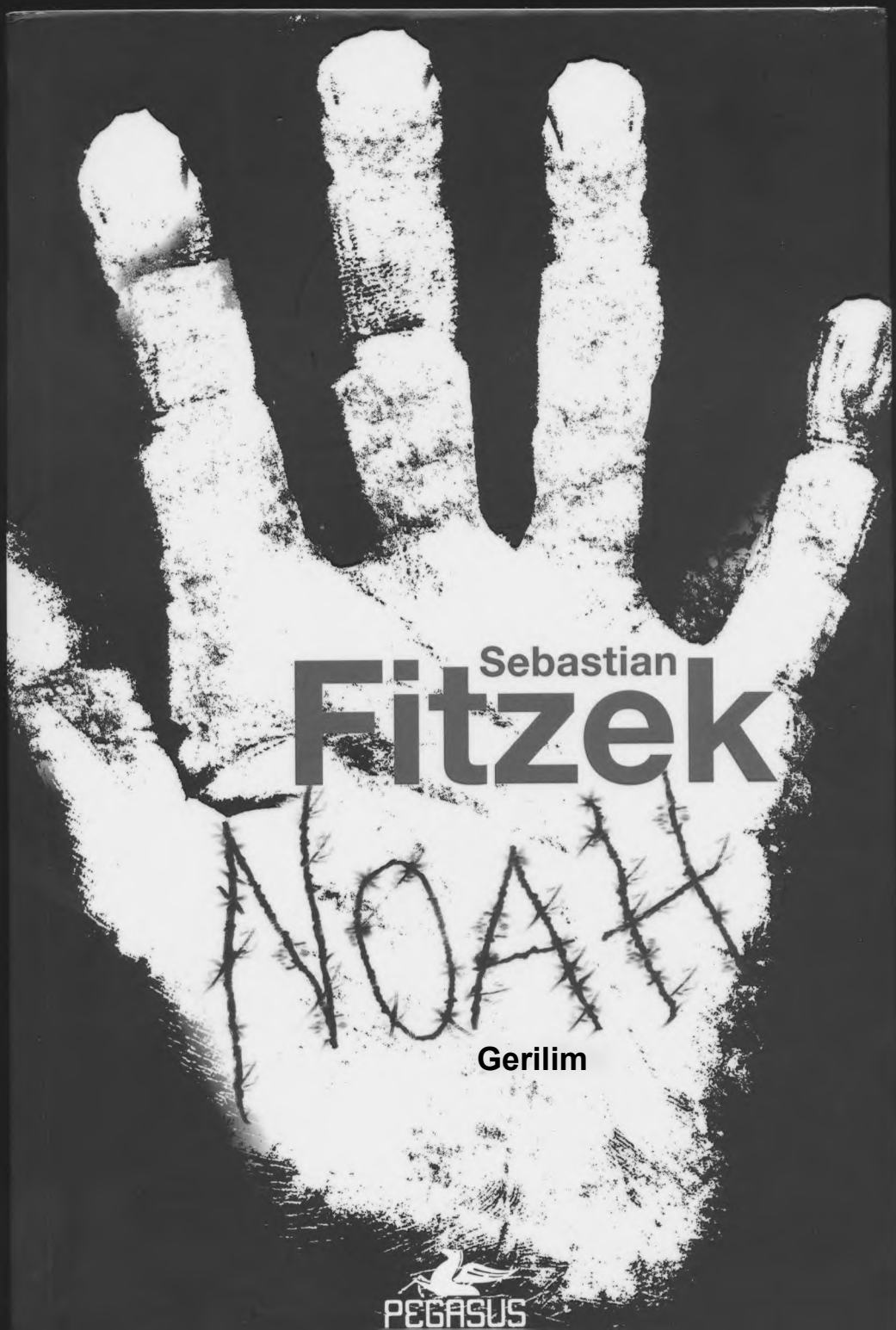

Sebastian
Fitzek
NOAH
Gerilim
PEGASUS

“Dünyanın sonuna dair okuduğum en etkileyici romanlardan biri. Kalbi zayıf olanlar okumamalı.”
Ici Paris

“Fitzek Almanya’nın Stephen King’i.”

“Günümüz sorunlarına ışık tutan, aynı zamanda hızlı temposuyla sizi etkisi altına alacak bir gerilim.”
Woman

“Başta tanıdık gibi görünen ama daha önce girilmemiş alanlara girmeyi başaran ve insanı dünyanın gidişatını sorgulamaya iten bir roman.”
Ostsee-Zeitung

“Kitabı elinizden bırakamayacaksınız.”
Kölnische Rundschau

NOAH

Pegasus Yayınları: 1971
Bestseller Roman: 823

NOAH
SEBASTIAN FITZEK
Özgün Adı: Noah

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Murat Demirci
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2018
ISBN: 978-605-299-527-3

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © 2014, Sebastian Fitzek, AVA International GmbH, Germany tarafından temsil edilmektedir.

Bu kitabın orijinal baskısı 2014 yılında Bastei Lübbe AG tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Kİ pegasusyayinlari Q pegasusyayinevi (¡D pegasusyayinlari

SEBASTIAN FITZEK

NOAH

Almancadan çeviren:
Fulya Aydınoğulları

PEGASUS YAYINLARI

Sandra için

İsa Mesih doğduğunda gezegenimizde üç yüz milyon
insan yaşıyordu.
Günümüzde ise bu sayı yedi milyar.
Buna dakikada yüz elli altı insan ekleniyor.

1. Aşama

Uyanık kalanların ortak bir dünyası vardır, fakat uykudayken her biri oradan ayrılıp kendi dünyasına döner.

Heraklitos

1. Bölüm

Alicia sessizlik nedeniyle uyandı. Diğer zamanlarda uykusundan irkilerek sıçramasına sebep olan şey, düzensiz aralıklarla duyulan bağrışlar olurdu fakat bu gece durum farklıydı. Bu gece göğsünden hiç ses gelmiyordu.

"Noel?" diye fısıldadı ve el yordamıyla oğlunun küçük başını aradı. Saat gece bire geliyordu, bu büyük olasılıkla Manila'da, Quezon şehrinin en büyük kenar mahallesinde yaşayanlar tarafından "son durak" olarak adlandırılan Lupang Pangako'da elektrik yok demekti. Ama ışık açma seçeneği olsaydı bile, Alicia bunu yapmamayı tercih ederdi.

Jay uyuyordu ve bu büyük bir şanstı. Yedi yaşındaki oğlunu uyandırmak istemiyordu çünkü bunu yaparsa, dün yiyecek hiçbir şeylerinin olmadığını tekrardan hatırlardı.

"Birazdan tatlım," diye karşılık vermişti, geç bir vakitte yönelttiği sabırsız sorularına, bir yandan kaynayan suyu karıştırarak. "Payatas'ta yorucu bir gün geçirdin. Dinlen, çorba pişer pişmez seni uyandıracağım." Babası Christopher'ın ciddi yüz ifadesini takınıp başıyla onayladı, gözleri ovuşturmaktan kızarmıştı ama Filipinler'in en büyük çöplüğünden çıkan buharlara karşı yapacak bir şey yoktu. On bin çöp toplayıcı orada çalışıyordu, kendi deyimleriyle akbabalar, yarısı ise Jay gibi çocuklardan oluşuyordu,

on iki milyon nüfusluk metropolden yeni bir çöp arabası geldiği an dudaklarından hemen "yüz" sloganı çıkıyordu, "yüz" demek "yüz pezo" demekti, bir kilo bakır telin fiyatı. Metal, Jay'in ucuz lastiği değerli hammaddeden ayırmak için günün on saatini araba lastiği ve elektrik kablolarını yakmakla geçirdiği plastikten çok daha fazla para kazandırıyordu.

Neyse ki uysal mizaçlı bir çocuktu ve dün, ateşteki tencerenin içine bakmadan kendi köşesine, kumla doldurulmuş pirinç çuvalının üzerine uzanmıştı. Aksi takdirde Alicia ona tencerenin içinde neden su ve çakıl taşından başka bir şey olmadığını açıklamak zorunda kalacaktı.

Çocuğum açlıktan ölüyor, bense taş pişiriyorum.

Alicia hâlâ ağlayacak güce sahip olduğuna şaşıyordu. Fakat emzirme konusunda aynı şey geçerli değildi.

"Noel?"

Çaresizce küçük parmağını yeni doğan bebeğinin dudaklarının arasına sokmaya çalıştı. Tam altı günlüktü ve başlangıçta ağzına temas eden her şeyi şevkle emiyordu. Şimdiyse ellerini yumruk haline bile getirmez olmuştu.

İki yıl önce bu ölüler diyarına ilk kez ayak bastığından bu yana, devrilmiş bir arı kovanının içinde yaşıyormuş hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Çöplüğün kıyısına istiflenmiş on binlerce can, Lupang Pangako'da kaynaşarak canlı bir organizmaya dönüşmüştü. Kıyıya vuran ve sonu asla gelmeyen insan atıklarının takviyesiyle beslenen, ekşimiş çöp ve dışkı kokan bir bulutla çevrelenmiş, kıvrılan, büyüyen, oluklu sacdan oluşan bir yılan.

Yılan ara sıra deri değiştiriyordu, kasırga ve yağmurlar yaşam alanlarını bütünüyle yıkıp hepsini acınası içerikleriyle birlikte plastik poşetler gibi peşlerinden sürüklüyordu. Birçokları yılanı öldürmeyi denedi. Kiralık kundakçılar yangın çıkardı, buldozerler

"kazara" uyuyan aileleri ezdi. Ya da yılan, sanayi atıkları nedeniyle, içinde uzun zamandır balıkların yüzmediği yeşile çalan kahverengi nehirde çocuklarını yıkayarak kendi kendini zehirledi.

Fakat Alicia bundan çok daha kötü durumda olabileceğini biliyordu. Kenar mahallenin göbeğinde yer alan kulübesi büyüktü, sadece altı kişinin paylaştığı tam tamına dört metrekarelik bir alan, duvarları ise sağlam karton plakalardan yapılmıştı ve komşu evlerdeki gibi sadece eğreti bir tenteden ibaret değildi. Son altı aydır, kocası Christopher ölünce ve iki ağabeyinin şehirdeki bir inşaatta kalmasına izin verilince nihayet yeterince yerleri olmuştu, Jay de artık annesi gibi oturarak uyumak zorunda kalmıyordu. Bebeği kurumuş göğsüne bastırıp kontrplak bölmeye yaslandı, ardından gözlerini kapatmayı denedi ve gerçekten de birkaç saatliğine televizyondan tanıdığı daha iyi bir dünyanın düşüne daldı. O da uzanıp bacaklarını uzatabilirdi, yeterince yer vardı ama sıçanlardan korkuyordu. Daha geçen hafta en yakın kız arkadaşının bebeğinin ayak parmağını ısırmışlardı. On aylık kız çocuğu ateşi sağ atlatamamıştı.

Tanrı seni de mi yanına alacak Noel? Planı bu mu?

Bebeği henüz ölmemişti, bunu görmek onu rahatlattı. Yaşlı bir adamınkini andıran titrek ve hırıltılı nefesini hâlâ işitiyordu. Noel'in her solukta eline baskı yapan sert ve inatçı karnını hissetti. Oluklu sacdaki bir aralıktan içeri sızan solgun ay ışığında iri gözlerini gördü. Piyano cilası gibi kopkoyu parlayan gözlerini.

Ara sıra onlara bakmaya gelen Katolik bir rahibe olan Silvania yirmi iki yaşındaki birinin yüzünü yaşlı bir kadına dönüştüren şeyin yoksulluk olduğunu düşünüyordu. Ama yanılıyordu. Sebebi utançtı.

Alicia, Jay'in son iki günde deli gibi çalışarak kazandığı iki yüz pezonun, bu sefil mahalleye bir hortum yerleştiren ve burada yüklü bir fiyata su satmak isteyen Makatili bir tüccar olan

Señor Ramosa ancak yettiği için utanıyordu; birkaç kilometre uzaklıkta, dikenli tellerle çevrelenmiş metrelerce yükseklikteki çitlerin ardındaki klimalı villalarının havuzlarında yüzen zenginlerin ödediğinden çok daha fazla para alıyordu.

Alicia dibini kazıyabileceği yarısı dolu bir yoğurt kabı bulduğunda mutlu olan oğlunu yalın ayak ve üzerinde sadece kirli bir külotla bir sinek bulutunun ortasında çöpü karıştırması için ertesi sabah yeniden atık bölgesine göndermek zorunda olmaktan utanıyordu.

Ve gerçek bir kadın olmadığı için utanıyordu. Sütü gelmediği ve göğüsleri, ülkenin kuzeydoğusunda bulunan babasının tarlası gibi kuruduğu için utanıyordu.

"Doktora ihtiyacı var."

Oğlunun sesi onu, derin düşüncelere daldığında girdiği uyuşukluk halinden çekip çıkardı.

"Uyanıksın Jay," dedi sessizce.

Oğlu karanlıkta yattığı yerden doğruldu. "Ağladığını duydum anne."

"Bunun için üzgünüm."

"Beni dert etme. Onun yerine kardeşimi buradan çıkar."

Jay henüz yedi yaşındaydı ama babasının kararlı ses tonuyla konuşuyordu. Christopher'dan aldığı çok fazla şey vardı: hüzünlü gözleri, ciddi bakışları, büyük elleri, sayılara olan ilgisi (Jay matematiğe bayılıyordu ve zihinden hesaplama yapmakta ustaydı) ve elbette sefalet içinde yaşama yazgısı.

"Bir doktora verecek paramız yok," dedi Alicia takatsiz bir şekilde. Jay gerinip ayağa kalktı. "Karşılıksız tedavi eden birini tanıyorum."

"Hayatta hiçbir şey karşılıksız değildir."

"Adam doktor ve onlara bakmak için çöplüğe geliyor."

Onlara.

Alicia bir mum yaktı, bir yandan da kendine Jay'in sesinde bir kinaye olup olmadığını sordu. ***Onlardan*** biri mi olmak istiyordu? Atık bölgesinin sadece kıyısında değil de sürekli olarak orada yaşayan yaklaşık üç yüz çocuktan birisi olmak mı? Sporcu olma hayalleri kuruyorlardı, pilot ya da Jay gibi matematik öğretmeni, işten sonra ***Rugby***[1] koklarken birbirlerine planlarını anlatıyorlardı. Bu yapıştırıcı bağımlısı topluluğa annesinden daha fazla mı ihtiyaç duyuyordu?

Alicia nın en büyük korkusu oğlunun günün birinde bir daha hiç eve dönmeyip çöplükte yaşamasıydı.

"Heinz nazik bir adam."

"Bu nasıl bir isim böyle?"

"Bir Alman ismi. Bize iyi davranıyor."

"Hımm."

İnsanlığın içindeki iyiye olan inancını yitireli çok olmuştu, Christopher'ın bir polis kontrolü sırasında vurulması ve polis memurunun, geriye kalan kişisel eşyalarını sadece Alicia'nın kendisiyle yatması koşuluyla vermeyi kabul etmesinden bile önce.

"Alicia! Jay!"

Kulübe kapısı olarak işlev gören duş perdesi hızla açılınca mumun alevi söndü. Alicia doğrudan gözlerine tutulan el fenerinin ışığı yüzünden adamın yüzünü göremedi ama kısık sesinden kuzenini hemen tanıdı.

"Marlon? Burada ne işin var?"

"Acele edin," dedi hırıltıyla, genç Filipinli. "Hadi. Gitmemiz gerek."

1 Bir tür sentetik yapıştırıcı, (ç. n.)

NOAH

Marlon çöplükte çalışmıyordu. Kuryelik yapıyordu, semtin kenar mahalle lordu Edwin için uyuşturucu ve başka mallar temin eden genç erkeklerin arasında en hızlısı oydu.

"Bunu duymuyor musun?" Marlon el fenerini tavana doğru tuttu.

"Ne olmuş?"

Helikopterler yaklaşıyordu. Sıra dışı bir durum yoktu. Arama projektörlerinin ışığı her gece kenar mahallenin çatılarını gözden geçiriyordu. Çıkardıkları gürültü yılanın gece rutininin bir parçasıydı.

"Bizi kapatıyorlar."

"Ne?" diye sordu Alicia ve Jay aynı anda.

"Yolları. Şimdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün girişler kapatılıyor, köprüler ablukaya alınıyor. Atık bölgesinin tamamı dışarıya kapatılıyor. Yarım saat içinde hiç kimse bir daha buradan çıkamayacak," diye uyardı Marlon. Endişe dolu sesi alt dudağında çizgi şeklinde üç dövmesi olan bir adam için olağan sayılabilecek bir durum değildi. Para karşılığında işlenen ve on altı yaşındaki gencin hesabına yazılan her cinayet için bir çizgi.

"Ne yapacağız?" diye sordu Jay. Çocuk, Marlon'a hayranlık duyuyor, vücut dilini ve yürüyüşünü taklit ediyordu, şimdi bir de güçlükle hâkim olmaya çalıştığı ses tonunu.

"Her şeyi olduğu gibi bırakın. Kaybedecek zamanımız yok."

"Dur, hayır." Alicia, çoktan sıyrılarak yanından geçmeye çalışan Jay'i bileğinden yakalayıp geri çekti. "Bize burada neler döndüğünü anlatmadan hiçbir yere gitmiyoruz."

Marlon güçlü bir soluk verdi ve bitkin bir halde elini tamamen tıraşlanmış başında gezdirdi.

“Kesin bir bilgim yok ama ordu buraya geliyor. Sağlık kuruluşundan aldığı emirle.”

“Ordu mu? Ne için geliyorlar?”

“Şu yeni hastalık yüzünden olduğunu söylüyorlar, bunu radyoda duymuş olmalısın. Salgının bizden yayıldığından endişe ediyorlar.”

Alicia başını salladı. Kuyunun kenarında yapılan bir konuşmaya kulak misafiri olmuştu. ***Bu tuzlu suyu içebiliyorsak, Manila gribini de atlatırız,*** diye düşünmüş ve söylentilere kulak asmamıştı. Uyuşturucular, şiddet, hastalıklar, açlık. Burada insanı gebertebilecek milyonlarca olasılık vardı, neden onlara bir başkasını ekleyip endişelensindi ki?

“Demek istediğin, bizi karantinaya mı alacaklar?” diye sordu. “Tüm mahalleyi mi?”

“Hayır.” Marlon başını salladı.

Tepelerindeki helikopterlerin sesleri yükseldi.

“Sanırım bizi öldürmek istiyorlar.”

2. Bölüm

Aynı sırada, hava yoluyla 9876 kilometrelik uzaklıkta

"Ona yardım etmeliyim!"

Kendi adını bile hatırlayamayan bir adam için, bir tek bu konuda şaşılacak derecede kendinden emindi: Kızın, o herifin arabasına binmesine engel olmalıydı; bunu yapmazsa çok korkunç bir şey olacaktı. Bundan neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu, bunu kısa sürede çözecek gibi de görünmüyordu çünkü sırada yanında duran adam ona hiç durmadan bir şeyler söylediği için şu an konsantre olmakta fazlasıyla zorlanıyordu.

"Boşboğaz olmadığını biliyorum koçum, ama yine de bir kez daha söylüyorum: Kimseyle konuşma, duydun mu? Hiç kimseye tek kelime etmek yok. Sana bir şey sorulduğunda bırak ben cevap vereyim. Sadece mecbur kalırsan, başka çaren kalmazsa, o zaman isminin Noah olduğunu, Hollanda'dan geldiğini ve sadece geçiş yapmak için burada olduğunu söyle. Bu, tuhaf aksanını açıklar, anlaşıldı mı?"

Noah bir şey söylemeden başıyla onayladı.

O, son haftalarda zamanını konuşmaktan çok düşünmekle geçirirken, Oscar sanki bir hızlı konuşma yarışmasını kazanmaya

çalışıyormuşçasına gevezelik ediyordu. Sözcükleri soğuk havanın içinde buhardan tombul bulutlar meydana getiriyordu.

Berlin'de şubat ayıydı, kış ise en iyi yaptığı şeyi yapıyordu. Rüzgârdan bıçağını açmıştı ve yoluna çıkan ne varsa biçiyordu: kıyafetleri, deriyi, ruhları. Sınıf ayrımı yapmıyordu. Grunewaldlı bir dulun kürk yakasını çekiştiriyor, Lichtenberg'deki bir postacının yüzüne sulu kar çarpıyor ya da şu an yaptığı gibi Franklin Caddesi'ndeki bir evsizler barınağının önündeki fazla uzun kuyruktaki insanların daha çok birbirine yakınlaşmasına sebep oluyordu.

"On dakika sonra harekete geçiyoruz." Oscar konuşurken hem kısa hem de kalın olan kollarını hiddetle savurup önünde kümeler halinde bekleyenlerin istiflendiği beton binanın girişini işaret etti.

"Dikkat çekmemeliyiz, bu iyi olmaz. Kontrolden geçerken her türlü göz temasından kaçın. Fazla dik durma, ne kadar güçlü olduğunu herkesin fark etmesi ürkütücü bir etki yaratıyor ve ilk önce benim geçmeme izin ver, tamam mı? Barınakta alkol, uyuşturucu ve silahlar yasaktır. Üzerinde silah falan taşımıyorsun, öyle değil mi?"

Oscar, Noah'nm bu sabah depozitolu şişeler ararken sanki çöpte gerçekten bir silah bulmuş olabileceğinden endişe duyuyormuş gibi ona şüpheli bir bakış yöneltti. Bunu yaparken aralarındaki boy farkını biraz olsun eşitleyebilmek için parmak uçlarında yükseldi. Bu şekilde bile Noah'nm ancak göğsüne erişebiliyordu.

"Güzel, çünkü seni seçip ayırmalarını istemiyorum. Bugün on dört şubat, on dört, iki daha on altı eder, iki rakamın toplamı ise yedi. Yedi! Yani bugün sığınağımıza geri dönemeyiz, anlıyor musun?"

Noah tuhaf yol arkadaşının gün boyunca ettiği lafların çoğunu anlamıyordu. Daha doğrusu hayatının tamamını artık anlamıyordu, kaldı ki dört hafta önce bilinci ilk kez yerine geldiğinden beri kıt kanaat sürdürdüğü varlığını ***hayat*** olarak tanımlamak ne kadar doğru olurdu; yer altının derinliklerinde, Oscar'ın "sığınak" dediği, artık çalışmayan metro tünelinin yanındaki tahtadan, boğucu bölmenin içinde bir hayat.

"Voltaj ölçümleri yapıyorlar, bunu sana daha önce anlatmıştım." Oscar, karşısında kalın kafalı bir ahmak varmış gibi gözlerini yuvarladı. Turuncu renkte ponponlu beresi, yusyuvarlak yüzündeki Mormonlara özgü sakalı ve kocaman göbeğiyle bir şirini andırıyordu, gerçi Noah tren istasyonunun tuvalet aynasında kendi yüzünü bile tanıyamamışken bir şirinin neye benzediğini bildiğine şaşırmıştı.

Belki de koyu renk saçlarını kesip sakalını kısaltması hafızasının canlanmasına yardımcı olurdu, yine de bundan kuşkuluydu. O hüzünlü bakışlara, yamuk burna ve köşeli yüz hatlarına sahip adam onun için yara izleriyle dolu bedeninde hapsolduğu bir yabancıydı.

"Gizleneceğimiz yer Kaiser Wilhelm Anıt Kilisesinin doğu kanadının hemen altında bulunuyor." Oscar, ön ve arkalarında duran evsizlerin, paranoyak söylemlerini işitmemesi için fısıldıyordu. "Coğrafi olarak bakıldığında orası Wilmersdorf bölgesinde bulunuyor, oranın posta kodu ise 10789. Bil bakalım rakamların toplamı kaç. Yirmi beş. Peki yirmi beş ne oluyor? Aynen, yedi." Oscar gergin bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "1993'te posta kodlarını mektupların daha hızlı ulaşması için mi yenilediklerini sanıyorsun? Elbette, hepimizin böyle düşünmesini istiyorlar. Gerçekte bu bir kod. Gözetim şeklini ona göre koordine ettikleri bir hareket planı. Rakamların toplamının posta koduyla aynı olduğu

günlerde ortadan kaybolmalıyız. Bugün oraya girmemizin neden bu kadar önemli olduğunu şimdi anlıyor musun?"

Hayır. Tek kelime dahi anlamıyorum. Bildiğim tek şey muhtemelen en az benim kadar kaçık olduğun.

Noah tekrardan iki metre geride kuyrukta duran kıza doğru döndü. Ufaklık ilk olarak saçları nedeniyle dikkatini çekmişti; daha doğrusu eksik olan saç tutamları yüzünden. Sanki korkunç bir ilacın yan etkilerinin acısını çekiyormuşçasına başında saçtan çok deri görünüyordu. Noah en fazla on yedi yaşında olduğunu tahmin ediyordu ama kötü cildi ve eksik olan kesici dişi nedeniyle bunu söylemek zordu; özellikle de kendi yaşını saptamak konusunda sorun yaşayan ve tahminen otuzlu yaşlarda olan bir adam için.

Kızı fark ettiğinden beri onu belli etmeden iyi kötü izlemişti, şimdiyse, bir buçuk saat sonra, kızı kendinden daha iyi tanıdığını düşünüyordu.

Kendi geçmişi hakkında hiçbir şey bilmezken kızın uzun zamandır sokakta yaşadığından emindi. Gözleri, Oscar'ın değimiyle "Opium[2] bakışları'na sahipti, dumanlı ve aynı zamanda bu soğukta, dışarıda evsizler barınağının kapısının nihayet açılmasını bekleyenlerin çoğunluğu gibi boş.

"Onu tanıyor musun?" diye o sırada keşif heyetleri ve coğrafi koordinatlar hakkında atıp tutan refakatçisinin sözünü kesti Noah.

"Onu mu?"

Oscar gözlerini kırpıştırdı, belli ki Noah'nm dilini anımsamasına şaşırmıştı.

"Şuradaki kız."

2 Olgunlaşmamış haşhaş kapsüllerine yapılan çizintilerden sızan, güçlü bir zehir olmakla birlikte içinde morfin, kodein vb. uyuşturucular bulunan madde, (ç. n.)

Ağzında bir sigara izmaritiyle hemen arkalarında duran hamile bir kadının ilerisini işaret etti.

Biraz uzakta bir çocuk ağlamaya başladı, birkaç tane adam bağrışıyordu, muhtemelen dilenerek elde ettikleri bir şişenin dibindeki son yudumun kavgasını yapıyorlardı.

"Hangisini demek istiyorsun?"

"Sağ çaprazda, şu tuhaf saçları olan. Göğsünde bir sırt çantası tutuyor."

Sanki içinde hayatını taşıyormuş gibi.

"Dört gözle konuşanı mı diyorsun?"

"Evet."

Kızın yanında saçları omuz hizasında, John Lennon gözlüğü takmış genç ve kaslı bir adam duruyordu. Noah birkaç dakika önce adamın, üzerinde "***Kaltemobil***"[3] yazan gümüş bir minibüsten inişini izlemişti. Başlangıçta minibüsün barınağa yeni insanlar getirdiğini sanmıştı, her akşam hayır kurumunun kapısında yenilgiye uğrayan yeni bir yığın kayıp ruh. Fakat sürücü araçtan tek başına inmiş, kuyruk boyunca tereddüt içinde ilerleyip bir yandan aranarak etrafına bakınmış ve sonunda kızı bulmuştu.

"Bu Pattrix," diye açıkladı Oscar.

Noah başını salladı. Oscar kızı tanımıyor olsaydı şaşırırdı. Dört yılı aşkın bir zamandır "evsiz"di. Kaderdaşlarından pek çoğunun bulaştığı takas işinden uzak durmayı şaşılacak derecede iyi becerdiği uzun bir süreç: zekâya karşı alkol.

Palyaço tarzında kocaman çizmeler, birkaç kat giyilmiş ve kirden kaskatı kesmiş pantolonlar, neredeyse parçalanmak üzere olan Norveç tarzında bir kazak ve hiçbir şekilde göbeğini kapatmayan şişkin bir pilot montuyla Oscar, hayat treni tarafın-

3 Evsizlere yiyecek ve içecek yardımı yapan, gerektiğinde barınak sağlayan gezici yardım aracı, (ç. n.)

dan raydan çıkarılan buradaki diğer herkes gibi sefil kıyafetler içindeydi. Konu kıyafetler olunca Noah'nın daha zevkli olduğu ortadaydı, tabii üzerindekileri kendi seçmişse. Oscar onu rayların yanında neredeyse ölmüş vaziyette bulduğunda Noah'nm üzerinde şu an fazlasıyla yararını gördüğü pahalı ve sıcak tutan giysiler vardı; içi kürklü, burnu lastikli çizmeler, yanlarında kargo cepleri olan siyah bir kot pantolon ve belden büzülebilen mat kuzguni siyah renkte kapüşonlu bir kar montu. Toplamda üzerinde bir buçuk kilo ağırlığında kıyafet taşıyordu, uzun külotu ve termal çorapları hariç.

"Pattrix mi?" diye sordu Noah.

"Bu onun lakabı. Patricia ve Pattex'in birleşimi."

Oscar, ellerini bir poşeti tutarmış gibi kaldırdı ve yapıştırıcı soluyormuş gibi yaptı. "Neden öyle ruhsuz göründüğünü sanıyorsun? Fotoğrafını bir sigara paketinin üzerine koysan bundan böyle hiç kimse sigara içmezdi."

Noah ona hak verdi. Kız şu anda muhtemelen uyuşturucu etkisi altındaydı, bu hem bakışlarının donukluğunu hem de şiddetli kuzey rüzgârından hiç etkilenmiyormuş gibi görünmesini açıklıyordu. Tamamen başka dünyalardaymış izlenimi veriyordu. Noah, yarım saat önce boşalan mesanesinden ve bacaklarının arasında oluşan koyu lekeden bile bihaber olduğuna her türlü bahse girerdi.

Ona bir şeyler anlatmakta olan gözlüklü adamın söylediklerinin tek kelimesini dahi duyuyor olması da aynı şekilde imkânsızdı. Noah kıza ne söylediğini anlayamıyordu ama belli ki kafası dumanlı genç kızı onunla birlikte arabaya gelmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

Yardım minibüsüne.

Ve Noah bunu ne pahasına olursa olsun engellemeliydi, nedenini şu an hiç kimseye açıklayamayacak olsa da.

"Hey, delirdin mi sen?"

Oscar kuyruktan çıkmasını engellemek için onu montunun kolundan geri çekti.

"Eğer şimdi sıradaki yerini gözden çıkarırsan, yarın seni bir buz kazıyıcı yardımıyla asfalttan kazırlar."

Oscar hem önlerinde hem arkalarında bulunan muazzam kalabalığı işaret etti. Başkent tarafından iyimser tahminler doğrultusunda yapılan sayımlara göre on bir bin evsizin büyük çoğunluğu bu akşam Franklin Caddesi nin yolunu tutmuş görünüyordu. Bu hiç şaşırtıcı değildi, ne de olsa yılın en soğuk gecesi bekleniyordu.

"Ona yardım etmeliyim," diye açıkladı Noah.

"Yardım mı?" diye sinirli bir çıkış yaptı Oscar ve omzunun üstünden arkaya gergin bir bakış attı. "Az önceki 'Tek kelime etme' ve 'sakın dikkat çekme' sözlerinin neresini anlamadın?" Parmağıyla alnına dokundu. "Bunu kesinlikle aklından çıkarıyorsun, koçum. Ayrıca biri zaten onunla ilgileniyor."

Evet. Ama o yanlış kişi.

Aslında Noah rahatlamış olmalıydı. Bu bölgede sıcaklık çift haneli rakamlardan eksilere düştüğünde gece barınağının yetmiş üç yatağı, sıcağı gören kardan bile daha hızlı yok oluyordu. Üzerindeki eşofman altı baldırlarında gezen o sokak kızının donmadan acilen sıcak bir ortama ihtiyacı vardı, aslında sosyal görevli tam zamanında gelmişti. Ama yine de durumda bir terslik vardı.

Kuyrukta bir hareketlenme oldu.

"Pekâlâ, başlıyoruz," dedi Oscar. "Seni sıradan çıkarmalarına sakın izin verme, Noah."

Noah.

Bu isme hâlâ alışamamıştı ama sonuçta bir ismi olmalıydı, ***Noah*** yi ise kelimenin tam anlamıyla el üstünde tutuyordu. Ne de olsa sağ elinin avuç içine bu ismin dört harfinden oluşan bir dövme yapılmıştı; beceriksizce ve kalın bir iğneyle.

Artık kim yaptıysa.

İsim ona yabancıydı, tıpkı içine uyandığı bu cehennemin geri kalanı gibi, kimliksiz, parasız, hafızası acılardan oluşan bir denizde boğulmuş olarak. Üzerinde Oscar'ın iyi niyetli yüzü yakınlaşıp uzaklaşırken, ateşler içinde yanan alnının üzerinde soğuk bir kumaş parçası ve sanki birisi kemiklerine çivi çakmaya çalışıyormuş gibi, omzunda dayanılmaz bir yanma hissetmişti.

"Daha kötüsüne denk gelebilirdin," diye tespitte bulunmuştu, üç hafta sonra son pansumanını yapan kurtarıcısı.

Kurşun düz bir şekilde sol omzunun içinden geçmişti. Hayati tendon ve sinirlerin hasar görmemiş olması tam bir mucizeydi ve bu mucizenin işlemediği tek şey Noah'nm bir enfeksiyon sonucu telef olmasıydı.

"Başına korkunç bir şey geldi," demişti Oscar ona. "Ama hayatını çalmak yerine sadece hafızanı aldı."

Sadece.

Aşağıda, metro raylarından yalnızca bir duvarla ayrılan o tahtadan bölmede bakımını yapıp onu iyileştirdiği için Oscar'a muhtemelen minnet duymalıydı, fakat içine uyandığı koşullar göz önünde tutulduğunda bunu başarması pek de mümkün görünmüyordu. Nereden geldiğini hatırlamadığın, kaderin baltasıyla, belli ki güçlü bir darbeyle kesilen ama hangi ağaçtan biçildiğini bilmediğin bir hayatın ne değeri olabilirdi ki? Hatıraları olmayan ve Noah'ya bu şehre ya da bu ülkeye ait olmadığını söyleyen içgüdülerin yönettiği bir hayat. Oscar'la ana dilinde konuşmamasını

ve Pattrix'i o sırada arabasına doğru çekiştiren adamın bir sosyal güvenlik görevlisi olmadığını söyleyen içgüdülerin.

"Birazdan dönerim," diye mırıldandı Noah ve öfkeyle itiraz eden ama öne doğru ilerleyen kuyruktan çıkmayı göze alamayan Oscar'ın elinden kurtuldu.

"Hemen geri gel!" diye arkasından bağırdı arkadaşı.

Ama Oscar'ın seslenişlerine kulak asmaya hiç niyeti yoktu.

3. Bölüm

"Hey. Hey, size söylüyorum."

Birkaç metre sonra çoktan yorulmuştu, omzundaki yara ise varlığını her adımda hissettiriyordu. Pattrix'i bir körün elini tutar gibi elinden tutmuş, kaldırımdan yürüyerek arabasına götüren adam nihayet arkasını dönene kadar Noah birkaç kez seslenmek zorunda kaldı.

"Bana mı diyorsun?"

"Evet. Dur!"

"Efendim?"

Saçları omuzlarındaki çelimsiz herif şaşırarak kaşlarını kaldırdı.

Yanındaki kız, oraya bırakılmış bir vitrin mankeni gibi gözlerini kayıtsızca boşluğa dikmişti, elleri önüne astığı sırt çantasını korur vaziyette kasılıp kalmıştı.

"Ona ne yapacaksınız?" diye sordu Noah.

Adamın dudaklarında küstah bir gülümseme belirdi. "Bunun seni neden ilgilendirdiğini bilmiyorum ama onu gençler için bir yurda götürüyorum, orada bir yetişkin barınağında olduğundan daha güvende olacaktır." Nazikçe başını okşadı, bunun karşılığında kızın dudağı sadece hafifçe seğirdi. Noah arka taraftan tekrardan Oscar'ın onu geri getirme çabalarını duydu ama çağrısına yine aldırmadı.

"Çocuk ve Gençlik Dairesi için mi çalışıyorsunuz?" diye sordu onun yerine.

"Aynen öyle."

"Kimliğiniz var mı?"

"Beni dinle adamım, sahip olmadığım tek şey zaman. Bu yüzden bırak da işimi yapayım. Kızın acilen soğuktan kurtarılması gerektiğini sen de görüyorsun."

"Bir kiralık araçla mı?"

Adam tekrardan caddeye doğru dönmeye yeltenmişti ama Noah'nm sorusu bir anda donup kalmasına sebep oldu.

"Efendim?"

Kahretsin, bunu neden söyledim?

Noah henüz söyleyeceklerini kafasında tasarladığını dahi bilmezken, sözcükler birden ağzından dökülüverdi. Sonraki cümleleri için de durum farklı olmadı. Sanki kendi kendini konuşurken dinliyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

"Minibüsünüz yeni yıkanmış. Köln plakalı olması Berlinli resmî bir araç için zaten başlı başına sıra dışı bir durum. TX ile başlayan plaka numaraları taksi ya da kiralık arabalar için ayrılmıştır. Ayrıca aracın arkasında genelde Europcar'a ait arabalarda görülen büyük bir D çıkartması bulunuyor. Bu göze çarpan ayrıntılardan sadece birinin varlığı belki açıklanabilirdi ama çoğul oluşları bana olduğunuzu iddia ettiğiniz kişi olmadığınızı söylüyor."

Adam ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Noah en az onun kadar şaşkındı.

Bütün bunları nereden biliyorum?

Kafası olgusal bilgiyle doluydu, orasını çözmüştü: Gine'nin başkentini biliyordu, vücuttaki ısı kaybının en çok baş bölgesinde gerçekleştiğini biliyordu (montunun kapüşonuna bu nedenle minnettardı) bir de insanın iki litreye kadar kan kaybedebileceğini

biliyordu, bunu bizzat kendisi başarıyla kanıtlamıştı. Ama yabancı araba plakaları konusunda bu denli bilgi sahibi olmasına rağmen, kendi telefon numarasının ilk rakamını dahi bilmiyordu, şayet telefonu varsa tabii.

Sığınaktaki anten oyunbozanlık yapmadığında Oscar'ın küçük siyah beyaz televizyonda ara sıra izlediği bilgi yarışmalarını kazanma şansı oldukça yüksek görünüyordu, kendi kimliğiyle ilgili sorular sorulmadığı takdirde.

"Gelelim beş yüz avroluk soruya: Size ateş eden kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok. Seyircilere sorabilir miyim?"

"Kız için size ne kadar para ödüyorlar?" diye sordu Noah, bu sonuca nereden vardığını söylemesi yine mümkün görünmüyordu. Beyni tıpkı otomatik pilota alınmış bir uçak gibi çalışıyordu. Her ne kadar kokpitte oturuyor olsa da kontrol kolu kendi kendine hareket ediyordu.

"Efendim?"

"Sizi bu iş için görevlendirenler. îş adamı olduklarını tahmin ediyorum. Bir tür tatmin duygusu yaşamak ve onlara daha fazla işkence etmek için ayaktakımını sokaklardan toplayıp onlara işkence eden yöneticiler ve zengin züppeler. Size kurban başına mı yoksa gece başına mı para ödüyorlar?"

"Sen tamamen kafayı yemişsin," diye tepki gösterdi adam, ama sanki canı yanmışçasına bir anda kızın elini bıraktı. "Böylesi boktan bir muhabbeti dinlemek zorunda değilim." Gözlerini Noah'dan ayırmadan bir adım geri gitti. "Özellikle de senin gibi bir serserinin ağzından."

Sözde devlet çalışanı kendinden oldukça emin bir ses tonuyla konuşmuştu ama sesindeki titreme onu ele veriyordu.

Adam elini kürk yakalı montunun içine atınca Noah onun silah çekebilme olasılığını düşündü ama hemen sonra şiddet içe-

rikli bir kavganın gerçekleşmeyeceğini tahmin etti. Hayır. Sadece tahmin etmedi, bunu biliyordu.

Noah son otuz saniyede, son birkaç haftadır kendi hakkında öğrendiklerinden daha fazla şey öğrenmişti, keşfettikleri ise onu korkutuyordu.

Bugüne kadar pek çok kez insan ruhunun sonsuz derinliklerine nüfuz etmiş biriyim.

Kötülükle karşılaştığı anda onu tanıyacak kadar çok. Daha da kötüsü: Kötülük onu tanıyordu. Bazense yolları kesiştiğinde ondan kaçınıyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Adam montundan bir araba anahtarı çıkardı ve arkasına dahi bakmadan hızla oradan uzaklaştı.

"Patricia?" dedi Noah dikkatlice. Hiçbir tepki yoktu. Kızın, etrafında olan bitenler hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Beni duyabiliyor musun?"

Yarı açık gözlerinin önünde parmaklarını şıklattı. Kız gözlerini dahi kırpıştırmadı.

"Hey, Noah. Sıra bizde," diye seslendi Oscar, biraz uzaktan. Noah arkasını döndü ve evsizler barınağının girişinde duran refakatçisini fark etti. Kapının girişinde duruyor ve kollarını sallıyordu.

"Gel artık!"

Noah dikkatli bir şekilde kızın elinden tuttu, kız karşı koymadan onu yönlendirmesine izin verdi. Tıpkı transtaymış gibi küçük adımlarla ilerliyordu, bu yüzden onu Caritas[4] evine götürebilmesi uzun sürdü.

"Kahretsin! Aklından ne geçiyordu?" diye selamladı onu Oscar, Noah, Pattrix'i çekiştirerek sıranın sonundan öne doğru ilerlemeyi ancak büyük karşı çıkışlar eşliğinde gerçekleştirmeyi

4 Evsizlere barınma, yiyecek ve bakım imkânı sağlayan, gönüllüler aracılığıyla çalışan, Vatikan'a bağlı uluslararası bir sivil toplum örgütü, (ç. n.)

başarırken avazı çıktığı kadar bağırmamak için kendine hâkim olmakta zorlanarak.

Saçları sıkıca arkaya toplanmış, üzerinde boğazlı bir kazak, kot pantolon ve deri ceket olan barınak çalışanlarından genç bir kadın, tek kelime etmeden üçlünün ardından ahşap giriş kapısını kapattı. Bu, dışarıda kalanlar için oldukça sinir bozucu bir durumdu.

Şimdiyse bir apartman girişini andıran ve yukarıya çıkan bir merdivenin bulunduğu geniş bir odadaydılar.

Etraflarını saran ani sıcaklık Noah'nm gözlerinin yaşarmasına sebep oldu, yarası ise sargının altından tatsız bir şekilde kaşınmaya başladı.

"Neredeyse her şeyi berbat ediyordun," diye söylendi Oscar. "Sadece üç yatakları kalmış."

Ne güzel işte, diye düşündü Noah, görevli kadın onları merdivenlerden yukarı çıkarıp üstünde neon tüplerle ışıklandırılmış "kabul" yazılı bir tabela asılı duran, resepsiyona benzer bir yere götürdüğü sırada. Orada onları uzun boylu bir kadın bekliyordu. Beyaz bir doktor gömleği giymiş ve ağzına maske takmıştı, sanki her an ameliyata girecekmiş gibi ellerine lastik eldivenler geçirmişti.

"Merhaba, Oscar," dedi kadın, sesi bitkin çıkıyordu ama aksi değildi. Kır saçları üç günlük bir sakaldan daha kısa kesilmişti, bu onun ilk bakışta biraz sert bir izlenim vermesine sebep oluyordu ama gözlerindeki gülümseme bu izlenimin hemen silinmesini sağlıyordu. "Uzun zamandır ortalıklarda görünmüyordun. Bize kimleri getirdin bakalım?"

"Pattrix'i, yani Patricia demek istedim, zaten tanıyorsunuz, Bayan Simone. Noah'yla ise Avus yolundaki dinlenme tesisinde tanıştım. Bizim buraya Hollanda'dan otostop yaparak gelmiş."

Oscar, Noah'nın sağlam omzuna vurdu, bunun için biraz uzanması gerekmişti. "Pek konuşkan sayılmaz, dilimizi çok az konuşabiliyor."

"Anlıyorum." Adı belli ki Simone olan kadın, başparmağıyla arkasındaki tezgâh boyunca ilerleyen ve binanın diğer bölümlerine giden koridoru işaret etti. Oradan gürültülü sesler geliyordu. Kapılar çarpıyor, tabak çanaklar şangırdıyor, insanlar bağrışıyor, biri çekiçle duvara vuruyordu.

"Öyleyse, bizde işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, Oscar. Öncelikle sizi tıbbi muayeneye götüreceğim. Manila Gribi yüzünden biraz daha yoğun geçecektir. Benim kişisel fikrim bulaşma riskini her zamanki gibi çok fazla büyüttükleri yönünde, sonunda ise hükümetin milyonlarca aşıyı ziyan ettiği anlaşılacak. Ama o zamana kadar ağzımı sıkı tutmakla yükümlüyüm, yani lütfen bana bu yüzden kızmayın."

Oscar omuz silkti, Noah ise başını salladı, Simone'den çok kendine çünkü dünkü haber programını anımsamıştı. Grip semptomlarıyla başlayan ve tedavi edilmezse ölümle sonuçlanan bir salgın hastalık baş göstermişti. Robert Koch Enstitüsü uzmanları birkaç hafta içinde on binlerce kayıp yaşanacağını tahmin ediyor ve insanlara ateşlendikleri takdirde hemen doktora gitmelerini tavsiye ediyordu.

"Tedbir alındıktan sonra duş alabilir, kendinize temiz kıyafetler seçebilirsiniz, bugün yeni bağışlar aldık, içlerinde sıcak tutan ayakkabılar da var, ayrıca spagetti de var. Ama korkarım ki bu sadece siz erkekler için geçerli, Patricia içeri giremez."

"Ne?" diye sorarken kendi sesini işitti Noah.

Öylesine dehşete düşmüştü ki Oscar'ın onu tek kelime etmemesi konusunda uyarmış olduğunu tamamen unutmuştu.

"Ufaklığı tekrardan soğuğa geri mi göndereceksiniz?"

Simone, iddia edilenin aksine Noah'nın Almanca bilmesine şaşırmışsa da bunu belli etmedi.

"Sadece protokol gereği: Boş yataklarım olduğu sürece kimseyi geri göndermem. Ama kalmak istemeyecektir."

"Sadece protokol gereği," diye karşdık verdi Noah ve Patricia yı işaret ederken öfkeden nasıl gerildiğini hissetti. "Peki kıza hiç dikkatlice baktınız mı? Kendi kararlarını alabilecek durumda değil ki."

"Öyle mi?"

Simone tezgâhın arkasından öne çıktı. Noah ancak şimdi kadının tıpkı Oscar gibi birkaç kilo fazlası olduğunu fark ediyordu ama bu onun şaşılacak şekilde hızlı adımlarla Patricia'nın yanma gidip sırt çantasını almasına engel olmadı.

Kızın kayıtsız hali bir anda yok oldu.

"Gördünüz mü?" diye sordu Simone, çantanın fermuarını açmaya çalışır çalışmaz, kızın avazı çıktığı kadar bağırarak kopardığı yaygarayı bastırmakta zorlanarak.

Yüce Tanrım, içinde ne saklıyor olabilir?

Noah sorusunu soramadan cevabını öğrenmişti bile.

"Hayvan yasak."

Simone, girişteki beton bir sütunun üzerinde, hastalıkların yayılmasını engellemek için el yıkama talimatının hemen altında asılı duran şeffaf dosya içindeki yönetmeliği işaret etti.

Nihayet Patricia'nın sırt çantasını, açmayı başaracak kadar kızın parmaklarından kurtarabilmişti. Uyuşturucular kızda daha fazla karşı koyabilecek güç bırakmamıştı.

Noah inanmaz gözlerle çantanın içindeki kum rengi küçük tüy yumağına bakakaldı. Yavru köpeğin başı hemen hemen bir şeftali boyutundaydı.

"Tanıştırayım: Bu Toto. Onu dün de gizlice içeri sokmaya çalışmıştı, gerçi o sırada kafası bugünkü kadar güzel değildi."

"Dikkat çekmemek konusu buraya kadarmış," diye mırıldandı Oscar, sözcükleri Patricia'nın kesilmeyen, ama Simone çantasını Totoya küçük bir hava boşluğu bırakacak şekilde tekrardan kapattıktan sonra biraz daha hafifleyen sızlanmaları arasında kaybolmuştu.

"Tamam, hayvanlarla ilgili meseleyi anlıyorum. Buraya herhangi bir hastalık taşımak istemiyorsunuz..."

"Aynen öyle," diye sözünü kesti Simone, tekrardan tezgâhın arkasındaki yerini almaya giderken. Bu arada, kabul bölümüne kadar gelen gürültüyü duyan Caritas çalışanları, iki adam ve genç bir kadın pratisyen yanlarına gelmişti.

"Peki bir istisna yapamaz mısınız?"

"Maalesef hayır. Özellikle de sağlık bakanlığının bizi salgın yüzünden çok daha sıkı bir denetime tabi tuttuğu bunun gibi günlerde."

"Evet bu gerçekten üzücü ama yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Oscar ve ellerini çırptı. Tezgâhın önünden sıvışmak için hareketlendi, Noah'nm tahmin ettiği gibi doktor odasına doğru ilerlemeye yeltandi. Bu defa Noah onu montundan yakalayıp çekti.

"Elbette yapabileceğimiz bir şey var."

Alt dudağı titreyen Patricia'ya döndü. Kız nefes almakta zorlanıyordu, sırt çantasını saran kolları yeniden kasılmıştı.

Ama gözleri artık eskisi kadar boş bakmıyordu. Hayatında hâlâ anlamı olan son şeyi kaybetme korkusu onları berraklaştırmıştı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Oscar endişeyle, Noah kıza doğru eğilip gözlerinin içine bakmaya çalışırken.

Üç dakika sonra Patricia sıcak battaniyelere sarılmış vaziyette evsizler barınağının revirinde bir sedyede yatıyordu, serum tak-

viyesi alabilmesi için ise bir doktor tarafından dikkatlice damar yolu açılıyordu.

Noah ise tekrardan Oscar ile birlikte dışarıda, soğukta duruyordu.

4. Bölüm

"Buna inanamıyorum. Hayal görüyor olmalıyım."

Oscar hızlı adımlarla ilerliyordu, Noah ondan daha uzun bacaklara sahip olmasına rağmen, öfkeyle söylenen dostunun adımlarına yetişmekte zorlanıyordu.

"Hayatını kurtarıp son birkaç haftadır seninle bütün erzakımı, paramı ve sığınağımı birlikte kar fırtınasının ortasında gebermemiz için paylaşmadım herhalde!"

Kimsesizler barınağından çıktıktan sonra yüzüne çarpan buz gibi rüzgâra gerçekten de tek tük kar taneleri eşlik etmeye başlamıştı.

"Bana eşlik etmek zorunda değildin," diye cevapladı Noah, bedenini rüzgârdan olabildiğince koruyabilmek için çömelmiş ve yüzünü kaldırıma dönmüştü.

"Sana eşlik etmemek mi?" Oscar histerik bir kahkaha atıp ona doğru döndü. "Ben olmasam benim dünyamda on dakika dahi hayatta kalamazsın, lanet olsun..."

Yaratıcılarına bu yükü hak etmek için ne yaptıklarını soran dindarlar gibi ellerini göğe kaldırırdı.

"Hayatında bir kez olsun vicdanının sesini dinliyor ve tüm birikimini bir yabancıya ilaç, plaster ve bandaj almak için harcıyorsun, üstelik aklın ve mantığın sana, yaralı halde ayakları-

nın dibinde yatan bu adamın hayra alamet olmadığını zaten en başından söylüyor. Bela getireceği açıkça ortada. Ama iç sesimi dinlemek istemedim tabii. 'Oscar,' dedim kendime, 'bir zamanlar sen de bir kaçaktın. Belki de herif seninle aynı sıkıntıları yaşıyordur? Belki de sonunda kendine, sana faydası dokunabilecek bir ortak bulmuşsundur, ne de olsa gitgide gençleşmiyorsun, ayrıca sokakta tek başına yaşamak günden güne daha kolay bir hal almıyor, öyle değil mi?'" Oscar eliyle alnına vurdu. "Seni bulduğum o gün aslında sığınaktan ayrılmayı hiç istememiştim. Ama bir türlü uyuyamadım ve kısa bir yürüyüş yapmak istedim. Tamamen tesadüf eseriydi, kullanılmayan metro tüneli aslında her zamanki güzergâhımın üstünde bulunmuyor, bu yüzden kaderin bizi özellikle karşılaştırdığını ve Tanrının yaptığım iyiliği ödüllendireceğini düşündüm. Ve evet, aynen öyle yapıyor. Hem de ne ödüllendirme, kahretsin."

Oscar durdu, başını havaya kaldırdı ve gökyüzüne bağırdı: "Tanrım, bugün açık havada uyuyabileceğim için çok mutluyum. Lütfen havayı iyice soğut, barınaktaki gibi sıcak olmasın, böylesi kan dolaşımı için daha faydalı, ayrıca fazla sıcak suyla duş almanın da cilde zararlı olduğunu söylüyorlar."

Karşıdan gelen bir iş adamı, evsizlere küçümseyen bir bakış yöneltip başını sallayarak hızla yoluna devam etti.

"Gelmek zorunda değildin," diye yineledi Noah, tekrardan harekete geçen Oscar'a yetişerek. Patricia gibi karnının üstüne astığı sırt çantasının içindeki Toto duruşunu değiştirince hafif bir kıpırtı hissetti.

Oscar öfkeyle dudaklarını sıktı, ardından Noah'nın karnındaki sırt çantasını işaret etti. "Köpeği yanma alman gerçekten de yapabileceğin en aptalca şeydi."

"Ama?.." diye sordu Noah, OscarTn sesindeki vurgu, sanki bir şey daha söyleyecekmiş gibi tepe noktasında kalınca.

"Ama bu bana aynı zamanda senin hakkında yanılmadığımı gösterdi."

"Hayvanla ilgilendiğim için iyi bir insan olduğumu mu söylemek istiyorsun?"

"Saçmalık. Her iki sokak serserisinden biri, gittiği her yere itini de yanında taşıyor. Asıl mesele de bu." Yeniden yürümeye başladı, Noah onu anlamakta zorlanıyordu, çünkü Oscar şu anda ona doğru değil, rüzgâra karşı konuşuyordu.

"Asıl mesele ne?" diye sordu, konuyu çözme çabası içerisinde.

"Demek istediğim, bugüne kadar sahibi olduğu hayvanı bir yabancıya emanet edebilecek hiçbir sokak serserisi tanımadım. Bir geceliğine bile olsa." Noah'ya göz ucuyla, sorgulayan bir bakış yöneltti. "Pattrix'in, sırt çantasını sana vermesini nasıl sağladın?"

Noah omuz silkti. "Bilmiyorum. Ona sadece Totoya iyi bakacağıma dair söz verdim."

Bir köprüye vardılar ve yol tabelalarından anlaşıldığı üzere adı Spree olan donmuş bir nehrin üzerinden geçtiler. Noah, çoğunlukla olduğu gibi Oscar'ın onu nereye götürdüğünü bilmiyordu ama bu duruma alışmıştı. Son birkaç gündür onu tıpkı bir köpek gibi tıpış tıpış takip etmişti. Başlangıçta tıpkı transtaymış gibi kayıtsızca, şimdiyse artan bir çaresizlikle. İçine uyandığı gerçeklik ona her an uyanmayı ümit ettiği kötü bir rüyadaymışçasına gerçek dışı gelmişti. Fakat aldığı yaranın, Oscar'ın ya da yerin altındaki toz ve gres yağı kokan tünel sığınağının bir yanılsamadan ibaret olmadığını yavaş yavaş idrak etmeye başlayınca, onu felç eden bir çaresizlik evresine girmişti. Nereye gitmeliydi? Kiminle konuşmalıydı? Kaçıyor muydu? Oscar'ın ona tekrar tekrar anlatmaya çalıştığı gibi kötü güçler tarafından takip edildiği doğru muydu? Resmî mercilere ya da hastaneye gittiği takdirde hayatını tehlikeye mi sokardı gerçekten? Yoksa onu bekleyen bu

sözde tehlike, kendi hakkında bildiklerinden daha fazla şey bilmediği o tuhaf insanın kaçık zihnindeki sonu gelmeyen sayısız komplo teorisinden sadece biri miydi? Hakkında bildiği tek şey bir zamanlar doktor olduğuydu, kurşun yaraları, turnike yapımı, antibiyotikler ve ağrı kesicilerin dozajını ayarlamak konusundaki bilgisini sorguladığında bunu ona itiraf etmişti.

"Bundan böyle atacağın adımları çok iyi düşünmelisin," diye açıklamıştı Oscar ona, Noah ateşi nispeten düşüp iki hafta boyunca hasta yatağı olarak kullandığı kamp şezlonguna ilk kez doğrularak oturabildiğinde. Onu merak edip kayıp ilanı veren birilerinin olup olmadığını öğrenmek için polise gitmek istemişti ama Oscar dehşete kapılmış halde gözlerini kocaman açmıştı.

"Bunu yapmanı tavsiye etmem."

"Neden?"

"Biri seni öldürmek istedi koçum. Şüphelilerin arasından beni gönül rahatlığıyla eleyebilirsin, aksi takdirde seni herhalde iyileştirmezdim. Bu durumda katilin, artık her kimse, şu an hâlâ peşinde olduğunu varsaymaksın. Üstelik bu muhtemelen sadece buzdağının görünen kısmı. Başından yara almamışsın, dolayısıyla hafızanı kaybetmene ruhsal bir travmanın sebep olmuş olması muhtemel görünüyor. Beynin korkunç, hem de çok korkunç bir şeyi bastırmak istiyor. Ve düşmanın dışarıda seni bekliyor. Burada gizlenmeye devam ettiğin müddetçe güvendesin."

Noah ***sığınakta*** bir süre boyunca şaşkınlıkla etrafına bakınmıştı, şu ana kadar oradan bir kez bile ayrılmamıştı. Oscar'ın, hasta sürgüsü ve üzerine huni yerleştirilmiş bir şişe yardımıyla ilgilendiği doğal ihtiyaçları için bile.

"Bu sonsuza dek seninle burada, yer altında yaşayacağım anlamına mı geliyor?"

Penceresi olmayan, ıvır zıvırla dolu bir kilerde mi?

Noah o zamanlar bir kilerde değil de Berlin topraklarının on metre altındaki metro tünelinin sonundaki küçük bir odada olduğundan henüz habersizdi. Düzenli olarak tekrarlayan seslerin, rayların üzerinde tangırdayan bir metro treninden geldiğini anlayamamış olmasının sebebi ise diğer bulmacaları çözmekle çok fazla meşgul olmasıydı. Kaldı ki sığınak ona gerçekten de riske atmak istemediği bir güven duygusu sağlıyordu.

Oscar odayı konforlu hale getirmek için oldukça çaba sarf etmişti. Dört beton duvarın üçüne, sayısız kitabın ağırlığından eğilmiş el yapımı raflar asılmıştı. Elektrik vardı, bir de yazı masasına dönüştürülmüş ve iki adet tuğla üzerine yerleştirilmiş deri bir bavulun yanında kullanılır durumda bir lavabo.

Oscar suyu doğrudan duvardaki bir borudan alıyordu, elektriği ise tavan boyunca uzanan bobinlerden raylara giden güç kaynağından sağlıyordu. Bir bütün olarak bakıldığında, zemini farklı renklerde halı parçalarıyla döşeli, içinde duvara monte edilmiş portatif bir televizyon (Oscar'in anlattığına göre henüz son iki senedir, Berlin metrosundaki vericiler, cep telefonlarının çekim gücünü artırmak için güçlendirildikten sonra çalışmaya başlayan) ve gaz ocaklı eğreti bir mutfağın hemen yanında, daha çok çocuk odalarında olması beklenen küçük ama temiz bir yatak bulunan sığınak, garajdan bozma bir hobi odası izlenimi veriyordu.

Bütün mobilya ve eşyalar belli ki çöplükten toplanmış, tamir edilip temizlenmişti, bir tek fanı aralıksız bir şekilde uğuldayan, lavabonun altındaki buzdolabı yeniymiş gibi duruyordu.

"Tabii ki sonsuza dek burada kalmayacaksın," demişti Oscar, bakışlarını sefil ama tuhaf bir biçimde yine de rahat olan sığınakta gezdirerek.

Noah'yı gerçekten rahatsız eden tek şey hiç azalmayan sıcaklıktı. Zeminden kocaman bir sıcak hava borusu geçiyor ve muntazam çalışan ama ayarlanamayan bir yer kaloriferi görevi görüyordu.

Noah kendi vücut ısısı kırk derece civarlarından uzaklaştığı an buna alışacağını ummuştu, ama öyle olmamıştı.

"Sadece hafızanı tekrardan kazanana kadar kalırsın," diye öneride bulunmuştu Oscar. "Önce seni bekleyen cehennemi tanıyıp ondan sonra oraya dönmelisin, sence de öyle değil mi? Hem zaten zamandan başka kaybedecek neyin var ki? Durumun düzelmezse hâlâ risk alıp polise gitme şansın var nasıl olsa."

Noah o zamanlar, sadece görünüşte de olsa bunu kabul etmişti. Kendi planını yapmak için fazla çaresiz ve bitkindi. Şimdilik Oscar'la birlikte kalıp onun tavsiyelerine uymayı kabul etse de, bu sadece kendi yolunu çizecek güce tekrardan kavuşana kadar geçerli olacaktı, onu nereye götüreceği meçhul olsa da.

Bugün, bu konuşmadan iki hafta sonra, veda anının artık çok da uzak olmadığını hissediyordu. En geç yarın, diye karar verdi tam o dakikada, artık yolları ayrılacaktı.

"Totoyu sana hiç itiraz etmeden mi verdi?" diye sordu Oscar bir kez daha. Bu arada karşıya geçmişlerdi ve kaldırım, neredeyse hiç tuzlanmamış köprüden nispeten daha az buz tutmuştu.

"Evet."

"Gördün mü? İşte tam da bu yüzden seni sahiplendim. ***Kim*** olduğunu bilmiyorum, ama ***ne*** olduğunu biliyorum."

"Yani?"

Neyim ben?

Oscar yine durdu, bu defa bağcıklarını bağlamak için. Bunu yapmak için sağ çizmesini bir banka dayadı. Eldivenlerini çıkarmak zorunda kaldığı için tombul parmakları buz gibi havanın etkisiyle kasıldı.

"Sen çok özelsin Noah. Evet, evet. Şimdi beni dinle, bunu sana laf olsun diye söylemiyorum. Bu gerçek." Başını kaldırıp ona baktı, bir yandan çizmesiyle uğraşmaya devam ediyordu. "Tıpkı

çok yakında olimpiyat yarışlarına katılacak olan bir yüzücü kadar antrenmanlısın, ellerin hiç ağır iş görmemiş ama vücudunun farklı yerleri yara izleriyle dolu. Sığınaktaki yatağını toparlarken, tıpkı emirleri yerine getirmeye alışkın bir asker gibi özenlisin, aynı zamanda gözlerinde hüzünlü bir melankoli gizli, âdeta haykırıyor: 'Güven bana, sana zarar vermeyeceğim.' Eh, görünüşe göre Pattrix, gözlerindeki çığlığı duydu ve buna karşı koymayı başaramadı."

Oscar doğruldu ve eldivenlerini tekrar giydi. "Ve belli ki ben de başaramıyorum."

Aşırı hız yapan bir arazi arabası uğuldayarak caddeden yukarı tırmandı ve kornaya bastı. Akşam trafiği saatleri hâlâ devam ediyor olmasına rağmen yol şaşırtıcı şekilde sakindi, bunda kötü hava şartlarının yanı sıra muhtemelen şu herkesin dilinde olan grip salgınının da payı büyüktü. Dışarıda acil işi olmayanlar evlerinden çıkmıyordu.

"Daha çok var mı?" diye sordu Noah, zamanında Oscar'in sığınağında sıcaklamış olmasına şaşarak. Sakalında buzdan minik saçaklar oluşmuştu ve sığınaktaki aşırı sıcak, geniz kurutan ısıyı özlüyordu.

Ama bu gece oraya gidemeyiz, rakamların toplamı buna uygun değil, diye düşündü, buna gülmeli mi yoksa ağlamalı mıydı bilemiyordu. ***Bir amnezi hastası ve paranoidin gezintisi.***

"Bu arada, nereye gidiyoruz?"

"Kempinski ye," diye cevapladı Oscar. Noah tepki vermeyince kalkık kaşlarla yüzüne baktı. "Espriyi anlamadın, öyle değil mi?"

"Bu bir otel mi?"

Oscar iç çekti. "Tanrım, sana neden ateş ettiklerini yavaş yavaş anlıyorum. Evet, bu bir otel. Ama yataklarını fazla yumuşak buluyorum, biliyorsun işte, sırtımdaki sorundan dolayı, bu yüzden

şurada kalmamız daha uygun olur." Mavi bir arka fonun üzerinde beyaz bir U olan, uzaktaki ışıklandırılmış bir tabelayı işaret etti.

On dakika sonra, hava sıcaklığının eksi üç derecenin altına düştüğü durumlarda Berlin ulaştırma hizmetlerinin evsizler için açtığı üç tren istasyonundan biri olan Hansa Meydanı metro istasyonundaydılar.

5. Bölüm

"Koskoca Berlin için sadece üç tren istasyonu," diye söylenmişti Oscar istasyona girdiklerinde, geceyi geçirmek üzere beyaz fayanslı duvarların önüne yerleşmiş olan insan kalabalığını işaret ederek. Sorun yaratan sarhoşlar, gençler ve diğer kavgacı grupların saldırıları için en az tehlike arz eden ve bu nedenle en fazla rağbet gören köşeler çoktan dolmuştu. Barınağa hiç gitmemiş ya da alkol, uyuşturucu, yersizlik veya başka bir nedenle kabul edilmemiş olanların pek çoğu ters çevrilmiş karton kutuların, plastik poşetlerin ya da doğrudan çıplak zeminin üzerine oturmuş, bir şişe ya da içecek kutusunu çeviriyor veya biraz kestirmeye çalışıyordu.

Noah ve Oscar bir süre arandıktan sonra bir yaya geçidinin yan tarafında, girişin biraz uzağında kendilerine bir yer buldular; çoktan kapatmış olan bir gazete bayi ile bir büfenin arasında küçük bir boşluk.

"Bu akşam bir hayvan barınağı açmayı planladığını bilseydim doğrudan buraya gelir, daha iyi yerlerden birini kapardık," diye söylenmeye devam ediyordu Oscar on dakika sonrasında hâlâ. Gazete bayi sahibinin gün boyu satamadığı ve geri dönüşüm için ayrılmış bir kâğıt yığınının yanma bıraktığı gazeteleri yere sermekle meşguldüler.

"Şu anki durumumuzda bu kadar kötü olan şey nedir?" diye sordu Noah, refakatçisi söylenmeyi bırakmayınca. Yan yana yatıyorlardı, Oscar duvar kenarını kendine ayırmıştı. Hiç değilse burası sıcaktı ve soğuk hava akımına karşı korunaklı bir yerdi, hem yürüyen merdivenlerin sesleri ile sarhoşların bağırtıları ön taraftaki kadar duyulmuyordu. Bir tek başlarının üzerindeki parlak neon ışık uyumalarını oldukça zorlaştıracak gibiydi.

"Burada hiç kamera yok," diye cevapladı Oscar.

Noah ona, ne demek istediğini sorarmış gibi baktı. "Yani?"

"Burada serserilik yapanları o yüzden kimse görmüyor." Sözlerini kanıtlamak için karşı duvarın önünde duran bir çöp tenekesinin yanındaki, oldukça tahrip olmuş görünen ve ahizesi kablosuyla birlikte aşağı sarkan bir ankesörlü telefonu işaret etti.

"Ve birileri seni soymaya kalkıştığında hiç kimse yardım etmiyor." Biraz durdu. "Ya da seni tutuşturduğunda."

"Tutuşturmak mı?"

Totoya bakmak için sırt çantasını açmak üzere olan Noah, bir anda durdu. Oscar dilini şaplattı.

"Bana nedenini sorma, ama bilmediğim bir sebepten ötürü uyuyan evsizlerin üzerine benzin döküp..." Oscar, başparmağını çakmak çakarmış gibi hareket ettirdi. Ardından ponponlu beresini başından çıkarıp ikiye katladı, belli ki onu yastık olarak kullanacaktı.

"Bu alanın bu kadar tenha olmasının sebebi bu. Gece yarısından sonra buranın elektriği kesildiği için çoğunluk tedirgin oluyor çünkü bu durumda artık tamamen savunmasızsın. Ama yine de aşağıda, istasyon platformunda zıbarmak zorunda kalmaktan iyidir."

"Neden?"

"Bugün cumartesi. Çocuklar hafta sonlarında hep delirirler. Özellikle de daha eğitimli ailelerden gelenler. Sadece bu ay içinde bizden iki kişi rayların üzerine atıldı, cesaret gösterisi amaçlı. Üzücü olansa: Kurtuldular, ne demek istediğimi anladığını sanıyorum." Oscar bacaklarını işaret edip eliyle bir kesme hareketi yaptı.

"Gerçekten çok rahatlatıcı," diye mırıldandı Noah ve sonunda sırt çantasını açtı. Totoyu nazikçe dışarı çıkardığında, köpeğin gözleri sımsıkı kapalı duruyor ve tüm bedeni titriyordu. Sidik kokan kendi uyku köşelerine kıyasla yavru köpek yeni yıkanmış gibi kokuyordu. Şans eseri henüz sırt çantasına ihtiyacını gidermemişti.

"Selam ufaklık." Kahverengi, kırma yün yumağını iki elinin arasında tutuyordu. Kürdan gibi görünen kaburgalarını kaplayan tüyleri sıcak ve yumuşaktı. Burnuna dokunmak istediğinde, Toto parmağını yalamaya çalıştı.

"Susamış," diye yorumda bulundu Oscar, zaten açıkça görünür olana.

Noah, Patricia'nın sırt çantasını karıştırdı ve yavru köpeğin yatak olarak kullandığı bir rulo tuvalet kâğıdı ile bir temizlik bezinin altında camdan bir kül tablası ve üzerinde "yavru sütü" yazan plastik bir şişe buldu. Biraz daha karıştırınca, içinde biraz kuru mama bulunan küçük, şeffaf bir poşet buldu.

Kendinden vazgeçmiş olsan da Pattrix, en azından köpeğinle ilgilenmek istedin.

Noah kül tablasının iç yüzeyini bir miktar tükürük ve gazete kâğıdı ile temizledikten sonra içine dikkatlice birkaç yudum süt koydu, fakat Totoyu önüne oturttuğunda hayvan içmeye yeltenmedi bile. Ancak Noah serçe parmağını ıslatıp ağzına birkaç damla damlatınca, Toto dilini tekrardan çıkardı, hatta gözlerinden birini bile açtı.

“Onu annesinden fazla erken ayırmışlar,” diye tespitte bulundu Oscar, bir gazetenin hafta sonu ekini üzerine örttüğü sırada. “Kesin Polonya pazarından falandır. Aşısız, parazitli ve kim bilir daha neler.” İstese de olayların gidişatını değiştiremeyeceğinin bilincinde olan biri gibi iç geçirdi.

“En iyisi nöbetleşerek uyuyalım,” diye konuyu değiştirdi ve ilk nöbeti kimin alacağı konusunda en ufak şüphenin oluşmasına izin vermeden, gazeteden örtüsünün altında duvara doğru döndü.

“Ve sakın beni uyandırayım deme,” diye homurdandı. “İç saatimi yeni kurdum. İki saat sonra tamamen kendiliğimden uyanacağım.”

Noah karşı çıkmak istedi, fakat Toto o sırada bütün ilgiyi kendi üzerinde istiyor ve iştahlı bir şekilde parmağını emerek biraz daha süt talebinde bulunuyordu.

“Tamam, tamam. Sakin ol.”

Kül tablasını kullanmayı bir kez daha denedi, bu kez gücünü toplayan ufaklık kabın içinden içmek için ayaklandı. Hayvanın biraz beceriksiz ama kararlı bir tavırla cam kabın önünde durusunu ve ilk başta yavaş, ardından sürekli artan bir iştahla sütü höpürdeterek içişini izlemenin sakinleştirici bir etkisi vardı. Noah uzun zamandan beri ilk kez aralıksız devam eden içsel gerginliğinin yatışmaya başladığını hissediyordu, tam da bir metro istasyonunun zemini üzerindeyken. Zihninden dondurucu soğuğu geçirdi ve Franklin Caddesi ndeki kuyrukta bekleyen onca insanı. Bazılarının belki de hâlâ dışarıda olduğu düşüncesi içini ürpertti.

Oscar ona kendisi ve geçmişi hakkında pek fazla şey anlatmamış, sadece yaşamını sokakta sürdürmenin kendi seçimi olduğunu söylemişti. İçinde bulundukları insanlık dışı şartlara bakınca bunu anlaması mümkün değildi.

"Neden bu şekilde bir yaşam sürüyorsun?" Kader yollarını kesiştirdiğinden bu yana bunu Oscar'a ilk soruşu değildi.

"Uzun hikâye," cevabını aldı. "Artık izin ver de uyuyayım, olmaz mı?"

"O kadınla bir ilgisi var mı?"

"Hangi kadınla?" diye atıldı, hışırdayan kâğıt sesleri eşliğinde Noah'ya doğru dönmeye kendini birden zorunlu hisseden Oscar, çatallı bir sesle. Kulakları sanki yalan söylerken yakalanmış gibi kızarmıştı.

"Sürekli yanında taşıdığın şu fotoğraftaki kadın."

Noah, refakatçisinin boynunu işaret etti. Kazağın yakası, gümüş zincirin görünmesini engelliyordu, ucunda asılı duran madalyonu da aynı şekilde saklıyordu.

Oscar'ın yanakları da birden kızarmaya başladı. "Eşyalarımı mı karıştırdın, seni adi, küçük..."

"O şeyi her akşam açıp uyumadan önce içini öpüyorsun," diye sözünü kesti Noah. "Bu ritüelin amacını çözebilmek için Sherlock olmak gerekmiyor."

Sözcükler ağzından dökülür dökülmez, roman karakterlerinin hayalî isimleri hafızasında yer etmişken, kendi ismini hatırlamamasının şaşkınlığını yaşadı. Belki de Oscar sadece bir hekim değil, aynı zamanda bir psikiyatrdı ve bu tıbbi fenomeni ona günün birinde açıklayabilirdi.

Gerçi bunun olabilmesi için şu köpek gibi inadından vazgeçip kendi hakkında biraz daha fazla şey anlatması gerekiyordu.

Köpek demişken...

Toto başını kâseden kaldırmış, sanki bir göl banyosundan çıkmış gibi silkeleniyordu.

"Ne o, doydun mu?"

"Ha şöyle. İyisi mi sen şu itle ilgilen ve beni rahat bırak," diye söylenip yeniden duvara doğru döndü Oscar, konuşmayı bu noktada bitirmekten mutlu olduğu açıkça belli oluyordu.

Noah karşılık vermek istedi ama aynı anda Toto kamp yerinden uzaklaşmak için harekete geçti, bu yüzden onu yeniden kucağına aldı ve küçücük çenesinin altını okşadıktan sonra karnının üzerine yatırdı. Yavru köpeğin hızlı kalp atışları kalın montunun altından bile hissediliyordu. Yeni sahibini ilk kez bilinçli bir şekilde algılamış görünen Toto, ona kocaman gözlerle bakıyordu. Şaşkındı ama bir anda karnı guruldamaya başlayan Noah ya kıyasla tok görünüyordu.

Buna şaşmamak.

En son bu sabah, topladıkları depozitolu şişelerden biriktirdikleri paralarının bir bölümünden alıp bölüştükleri döneri yemişlerdi. Noah yiyecek otomatından bir şeyler alabilmek için paralarının idaresini yapan Oscar'dan bir avro daha istemeyi düşündü. Fakat Oscar'ın ona cevap vereceğinden kuşkuluydu. Ayrıca karnının üstündeki sıcak tüy yumağını tekrar tedirgin etmek istemiyordu. Sonunda esneyip elini ağzına götürdüğünü fark etti.

Kahretsin.

Şişko henüz uykuya bile dalmadı, benimse daha şimdiden pilim bitti.

"Peki şimdi ne olacak?" diye Totoya sordu, sanki ayık kalmak için yapılması gerekenleri biliyormuş gibi.

Daha sonra üzerine örtmek için hazırladığı gazeteyi aldı. "Sana bir şeyler okumamı ister misin?"

Toto sesli bir şekilde nefes verdi ve başını patilerinin üzerine yasladı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Birinci sayfayı açtı. "Politika ilgini çeker mi?"

Oscar yattığı yerden huysuz bir şekilde homurdandı, Noah da ilk haberi fısıldayarak okudu:

"AvrupalI sağlık bakanları, Manila Gribi'ni görüşmek için bir araya geliyor. Yedi Avrupa ülkesinin sağlık bakanları gelecek hafta salgınla ilgili alınabilecek önlemleri tartışmak için Brüksel'de bir araya..."

Toto esnedi ve Noah'nm karnının üstünde tıpkı bir kedi gibi huzurla gerindi.

"Tamam, tamam. Sıkıcı. Anladım. Politikayı geçiyoruz o halde. Spora ne dersin?"

Sayfayı çevirdi ama okuduğu başlıklar ona bir şey ifade etmedi. Neredeyse tüm haberler futbolla ilgiliydi, görünüşe göre bu spor dalı önceki hayatında ilgi alanları arasında bulunmuyordu.

"Buldum, işte bu kulağa gayet ilginç geliyor ufaklık."

Bu arada ***Almanya*** ve ***Dünya*** bölümüne geçmişti.

Hiç kimsenin almaya gitmediği bir piyango ikramiyesi gibi.

Noah, boğazını temizleyip okumaya devam etmeden önce çenesini göğsüne yaslayıp yavru köpeğin koyu renkli kocaman gözlerinin içine baktı:

"Bir milyon hazırda bekliyor, ama hiç kimse almak istemiyor!" *New York News* genel yayın yönetmeni pazar günkü basın açıklama-

sına çağırılan muhabirlere bu açıklamayı yaptı. Gazetesi ve onunla birlikte sosyal medyanın büyük bir bölümü haftalardır *New York News'* ta yayımlanan soyut bir çizimin sahibini arıyor. Verilen tam sayfalık ilanlarda, hatta şehirdeki ilan panolarında bile şu soru soruluyor: 'Sanatçı aranıyor. Bu resmi kim yaptı?'

Senenin başında okuyucu mektupları yazı işleriile rulo şeklinde bir paket geldi. İçinde, ilk bakışta naif bir çocuk çizimini andıran "Doğunun Nehri" isimli bir resim vardı. Yayın yönetmeni Kevin Rood şaşırtıcı şekilde birinci sınıf bir laminasyon işleminden geçirilmiş resmi 'atmaya yazık' bulduğu için çerçeveletip bekleme odasına astı, burada uzun bir süre önemsenmeden öylece kaldı, ta ki, ünlü ve nüfuzlu bir sanat eleştirmeni olan Matthew Springfields bir röportaj için beklerken yapıtı tesadüf eseri fark edene kadar. 'Renklerdeki o geçişler, karşıt alanların yerleşimi aynı anda hem göz alıcı hem de öylesine belirsiz bir ışık meydana getiriyor ki bir an için karşımda genç Mark Rothko'nun bir erken dönem eserinin olduğunu sandım.'

Springfields resmi değerlendirmeleri için birkaç bağımsız sanat eleştirmenine verdi, onlardan iki tanesi de bu 'renk alanı başyapıtının' bugüne kadar keşfedilmemiş bir yeteneğe ait olduğu konusunda hemfikirdi. Miamili bir galeri sahibi resme bir mil-

yon doların üstünde bir değer biçti. Bunun üzerine..."

Noah, Totoya bakmak için başım kaldırdı. Yavru köpeğin göğsünde huzurla uyuduğunu fark edince gülümsedi ve makalenin sonunu içinden okumaya devam etti.

"...isim yapmış galeri sahipleri ve sanat temsilcileri, ressamın onlara ulaşması için birbirinden yüksek ücretler teklif etmeye başladılar.

Ama bütün çağrılar sonuçsuz kaldı. Anlaşılan o ki sanatçı isminin duyulmasını istemiyor.

Böylece kendisini milyonluk sözleşmelerin beklediği sanatçıyı artık sadece ABD değil, Batı dünyasının tamamı internette arıyor. Ve hepsi aynı soruyu soruyor: BU RESMİ KİM YAPTI?"

Noah resmin neye benzediğini merak edip eserin yarım sayfalık bir çerçeve içinde görüldüğü sayfayı çevirdi.

Resmi görür görmez ağzı kurudu. Kulakları çınlamaya başladı ve gözleri karardı. Derinliklerinden yükselen bir çığlık duydu. Tıpkı beklenmedik bir anda süratle aşağıya inen bir hız treni vagonunda oturan birinin çıkardığı tiz ve titrek bir çığlığa benziyordu bu.

Rayların üstünde tangırdayan tekerlek seslerini duyuyor, yüzüne çarpan rüzgârı hissediyor ve çeşitli görüntüler, bir korku tünelinin kuytularından çıkan figürler gibi üzerine atılıyordu.

Bir oda.

Konuşma sesleri.

Çocuk sesleri.

"Bende kalabilir mi?" diye sordu bir oğlan.

"Neden?"

"Hoşuma gitti."

Noah bir oğlanın sırtını gördü, en fazla on iki, on üç yaşlarındaydı, bir bavulun içine bir şey koyuyordu. Görüntü bir anda değişti. Oğlan gözden kayboldu. Ve onunla birlikte oda da yok oldu. Şimdi gördüğü şey...

...açık renk bir halının üzerinde duran bir adam. Çok kırmızı. Başının hemen altında...

Birisi elini ona doğru uzatıyordu. Ona dokunmak için... ***onu çevirmek için.***

Kulaklarındaki keskin çığlık değişti, daha tatsızlaştı. Daha yükseldi.

O kadar yükseldi ki Noah silinmeye başlayan anılarına odaklanmakta zorluk çekiyordu.

Gürültünün kaynağını bulmaya çalıştı ve başım çığlıkların yükseldiğini düşündüğü yere çevirdi.

Ancak gözlerini açtığında ve Toto'nun havlamalarını duyup dizlerinin üzerine çökmüş, deli gibi el kol hareketleri yapan Oscar'ı gördüğünde Noah, hız treniyle anılarının derinliklerine süratle ilerlerken çığlık çığlığa bağıran kişinin kendisi olduğunu anladı.

6. Bölüm

New York Şehri, ABD

O gün Celine, hayatta bazen belli belirsiz yapılan bir "hımm" yorumunun, insanın bütün mutluluğunu içinden söküp almak için yeterli olduğunu öğrenmek zorunda kaldı.

"Ne oldu?" diye sordu korkarak.

Ekranı daha iyi görebilmek için dirseklerinden destek alıp doğruldu. Sözüm ona Doktor Malcom'ın muayenehanesinde sadece en yeni cihazlar bulunuyordu. "Babam gibi şişman, tıraşı her zaman çok kötü, ayrıca o şişe dibi gibi kalın camlı gözlüklerle aşağıdaki herhangi bir şeyi nasıl görebildiğine şaşıyorum," diye tarif etmişti kız arkadaşı, Malcom'ı. "Ama elleri küçük, bu da bir jinekolog için avantaj sayılır. Ayrıca her şeyi en ince ayrıntısına kadar gösteren son teknoloji, mükemmel bir ultrason cihazı var, yani ona görünmeni kesinlikle tavsiye ederim."

Janet, doktorun dış görünüşüyle ilgili söylediklerinde haklıydı. Ama ultrason konusunu biraz abartmıştı. Celine kendini ne kadar zorlaşa da ekranda görünen bulanık şekilleri hiçbir şeye benzetemedi.

Önceki muayenelerinde Doktor Malcom ona bir şeyler gösterdiğinde her defasında nazikçe başını sallamıştı.

"Şu küçük ayakları görüyor musunuz?"

"Evet, elbette."

"İşte bu da başı."

"Öyle mi?"

Açıkça görülen tek bir yer vardı: kalbi. Daha fazlasını görmesine gerek yoktu. Ona, bugüne kadar karşılaştığı her şeyden daha canlı görünen o küçük, parıldayan kum zerreciği.

Pıt pıt atan bu şeyi ilk kez gördüğünde mutluydu. Erkek arkadaşıyla bir a\dır görüşmemesine rağmen. ***New York News'la*** olan sözleşmesinin bitmesine iki hafta kalmasına rağmen sürenin uzatılması hakkında konuşulacağı bütün randevular başeditör tarafından iptal edilmişti, dolayısıyla çok yakında sadece hamile değil, aynı zamanda bir de işsiz olacaktı. Celine Henderson mutluydu, çok yakında Greenvvich Village'daki olağanüstü uygun iki bin dolarlık odasını bırakıp tekrardan New Jersey'deki ailesinin yanma taşınmak zorunda olsa da. Karnında filizlenen ve ***noktacık*** adını verdiği yeni yaşam için zaten en doğrusu da buydu.

Başarısız bir şekilde katlı kesilmiş saçının bir tutamını alnının gerisine attı ve gözlerini ultrason ekranına dikti. Kuaför salonunda "bakımı kolay, hava şartlarına dayanıklı saç modeli" gayet iyi görünüyordu. Ama oradayken kuaförü, oval yüzünü tıpkı bir başlık gibi sarması için kumral saçlarıyla uzun bir süre uğraşmıştı. İlk yıkamadan sonra artık (kuaförün tabiriyle) "cüretkâr bir Hollywood yıldızı" gibi değil, olduğu gibi görünüyordu: kaybettiği özgüveni yeni bir saç kesimiyle toparlamaya çalışan hamile bir kadın.

Tam anlamıyla bir fiyaskoydu ama önemi yoktu, tıpkı Doktor Malcom "hımm" deyip onunla göz göze gelmekten kaçınınca, yaşamındaki çoğu şeyin anlamını yitirmesi gibi.

Sorun nedir doktor, diye sormaya korkuyordu Celine.

Şu anda on bir hafta artı beş günlüktü, yani on ikinci haftasındaydı.

O halde güvenli evredeyim, öyle değil mi?

Herkes ona öyle söylemişti. On ikinci haftadan itibaren düşük riski azalır. Gerçi böyle bir endişe duyuyor değildi. Sonuçta yirmi dokuz yaş hamilelik için geç bir yaş değildi, ayrıca bol çocuklu bir aileden geliyordu. Annesi sözde doğum kontrol hapı kullanmasına, babası da prezervatif takmasına rağmen annesi ona hamile kalmıştı. "Seks yapıp yapmadığımızdan bile emin değilim," diye espri yapmıştı babası, karısı Maria'nın ismine gönderme yaparak. İki ablası da çocuk konusunda hiçbir sorun yaşamamıştı. Lucile'in iki yaşında bir oğlu, Emily nin ise ikizleri vardı.

Aile ağacım büyütecek olan sıradaki kişi ise ben olacağım.

İki dakika öncesine kadar bundan hiç şüphesi yoktu ama sonra Doktor Malcom manalı bir şeyler mırıldandı ve ultrason cihazını karnının üzerinde her yöne gezdirirken alnını endişeyle buruşturup gözlerini ekrana dikti.

Bebeğin cinsiyetini belirlemek için henüz erkendi ama öyle olmasaydı da bunu öğrenmek istemezdi. Oğlan veya kız olmasının önemi yoktu, bebek doğunca hayatı olumlu yönde değişecekti. Geleceğini toz pembe falan gördüğü yoktu tabii. Çocuğunu tek başına büyütmesi elbette ki kolay olmayacaktı. Pozitif çıkan gebelik testini görünce ağlamaya başlayan, üstelik bunu sevinçten yapmayan Steven'a hâlâ öfke duyuyordu. Ama Steven'la ilgili olmayacak düşüncelere kapıldığı için en çok kendine kızıyordu. Yüzeysel birlikteliklerinin uzun soluklu bir ilişkiye dönüşememe sebebi birbirlerinden çok farklı olmalarıydı. Gerçi uzun boylu, yapılı, nazik ve barda tanışıp onu yatağa atmak isteyen diğer adamların çoğundan daha duyarlıydı. Ama aralarında hiçbir zaman tutan bir kimya ya da büyülü bir şeyler olmadı, belki de Steven'ın çözülmesi gereken hiçbir sırrı olmadığı için. Hayat akışı

önceden programlanmıştı: ilk önce bir Wall Street ofisinde küçük çaplı hissedarlığı, daha sonra ise göze çarpan, Yale'e özgü yüzü sayesinde yıllarca arka arkaya seçileceği savcılık görevi. Hayatının böyle gelişeceği en az beyaz çitli, çift garajlı, girişinde sütunlar olan, önü çimenlik bir kır evinde, istatistiksel verilere göre şimdi değil ama bir gün mutlaka isteyeceği 1,4 çocuğuyla birlikte şehrin dışında oturacağı gerçeği kadar kesindi. Ayrıca bu onun son zamanlarda vicdan azabı çektiği gerçeğini de değiştirmiyordu. Ofisine yaklaşık son üç haftadır isimsiz bir gönderici tarafından düzensiz aralıklarla olağanüstü güzellikte çiçekler gönderilmişti, bunu ondan başkası yapmış olamazdı. Ama ne güller ne de orkideler, sanki bir bebeğin doğumu e-posta hesabına kaydettiği bir randevuymuş gibi, yeniden "doğru zamanı" tartışmak için onunla tekrardan görüşmesini sağlayabilirdi. Onu şaşırtan tek şey, yasal kürtaj süresi sona erdiğinde bile çiçeklerin gelmeye devam etmesiydi.

Celine bir çocuğun onu mutlu edeceğini biliyordu, zamanlamanın bir önemi yoktu. Gerçekten de hayatına daha şimdiden tamamen yeni bir bakış açısıyla bakmaya başlamıştı. Ve bununla sadece ilk haftalar klozetin önünde diz çöktüğü banyosunu kastetmiyordu.

"Senden kan alıp satmak lazım," diye söylenmişti ev arkadaşı Adrian, onu her zamanki gibi ortak tuvaletin önünde yarım saat boyunca bekletip içeride yüksek sesle kustuktan sonra kapıyı yüzünde bir gülümsemeyle açınca.

"Kusmaktan için dışına çıkıyor ama buna rağmen keyfin gayet yerinde. Fakültede böylesi bir kafayı elde etmek için torbacılarına bir servet ödeyebilecek çocuklar tanıyorum."

Şimdiye kadar kanımda hangi mutluluk hormonlarının dolaştığı meçhul. Ama tam şu anda hepsi yok oldu. Celine hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Bir sorun mu var?"

İşte şimdi sormuştu. Cevabını duymak istemediği o soruyu.

Doktor Malcom başını kaldırdı. Endişeli yüz ifadesinin değişmeye niyeti yoktu. Gözlüğünü çıkarttı. "Az önce ense kalınlığını ölçtüm."

Ense kalınlığı mı?

Kahretsin, ailesinin ona iyilik yapmak için getirdiği sayısız el kitabından birinde bu konuyla ilgili bir şeyler okuduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Sahip olduğu "Bebeğin ve sen", "İşte geliyorum" ya da "Şimdi neler değişecek" tarzında kitaplarla IKEA mağazalarda satılan rafların tümünü doldurabilirdi. Ama bebek kitapları tıpkı Facebook arkadaşlıklarına benziyordu. Sayıları arttıkça değerleri azalıyordu.

Bazen, bedeninde olup bitenleri her gün okuyup takip etmediği için kötü bir anne olup olmadığını sorguluyordu. Ama boy ve kilo bilgileri onu daha çok korkutuyordu, lanet olsun, sonuçta ***noktacığı*** olması gerekenden küçükse veya yanlış bir yerde bulunuyorsa, rutin kontrollerine gitmekten başka ne yapabilirdi ki? Sabah bulantılarını geçirmek için olan öneriler bile hiçbir işe yaramamışken, amniyotik sıvı miktarının normal değerini bilmesinin ona ne gibi bir faydası olabilirdi ki?

Harika, buzdolabının üzerinde şu dönemde uzak durması gerekenlerin bir listesi asılı duruyordu. Aklı başında olan hangi hamile kadın bir sigara yakıp kendisine kahvaltı niyetine bir cin tonik hazırlar ve ağrılarını bir paket Tylenol'la dindirmeye çalışırdı ki?

Celine düzenli beslenmeye çalışıyordu, kahve içmiyor, çiğ salam ve sushi yemiyordu, yediklerinin zaten çok azını midesinde tutabildiği ve pek de iştahlı olmadığı göz önünde bulundurulunca bunda pek de zorlanmıyordu. Ayrıca, insanlığın milyonlarca yıldır, yazılı herhangi bir talimat olmadan da gezegendeki nüfus fazlalığıyla başarılı bir şekilde başa çıkabildiğini anlamak için

New York'un işlek caddelerine tek bir bakış yeterliydi. Celine tüm kalbiyle, annelerin içgüdüsel olarak bebekleri için en iyi olanı bildiklerine inanıyordu.

Ama bugün el kitabındaki ***doğum öncesi tanı yöntemleri*** bölümünü geçiştirdiği için kendine lanetler okuyordu.

"Ense bölgesinde biriken sıvı sayesinde gelişim bozukluğu riskini tahmin edebiliriz," diye açıkladı Doktor Malcom, bu defa sakin bir sesle. Bağırsaydı da Celine için değişen bir şey olmayacaktı. Kafasının içinde bir tek şey yankılanıyordu: ***gelişim bozukluğu.***

"Sonuç?" dedi, boğuk bir sesle.

"Saydamlık ölçümü 3,9."

"Bu kötü mü?"

"Tam olarak kötü değil. NT 2,5'a kadar hiçbir sorun yok. Bunu aşan bütün değerleri kromozom bozukluğu şüphesi altında değerlendirmeliyiz."

"Doktor?"

"Evet?"

"Rica etsem şu sayı saçmalığını ve teknik terimler kullanmayı bırakabilir misiniz?"

"Elbette, özür dilerim." Öksürüp boğazını temizledi. "Burada gördüğüm gibi bir bulguda, trizomi olasılığını hesaba katmamız gerekiyor. Üzgünüm ama teknik terimleri bütünüyle konuşmanın dışında bırakmak mümkün değil. Eminim ki daha önce Down sendromu diye bir şey duymuşsunuzdur."

Gülümsemeyi çok seven, sanki sağır dilsizlermiş gibi konuşan ve sağlıklı insanlar tarafından çoğunlukla hor görülüp mongol olarak adlandırılan şu yuvarlak yüzlü çocukları mı kastediyorsunuz?

Gözleri yaşla dolan Celine, başıyla onayladı. Kafasının içinde "zihinsel engelli", "geri zekâlı" ve "angut" gibi tanımlamalar çınlayıp duruyor ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Bu hastalığa sahip insanlarla yapılan röportajları izlemişti; bir defasında kendi

gazetesi, Down sendromlu küçük oğullarının kalp ameliyatını karşılayamayan aileye yardım amaçlı bir bağış kampanyası başlatmıştı.

"Bana öyle endişeli gözlerle bakmayın Celine. Teşhis hiçbir şekilde kesinleşmiş değil. Başka testler de yapmalıyız."

"Ne gibi testler?"

"Örneğin amniyotik sıvı testi ama bunu ancak on dördüncü gebelik haftasından sonra tavsiye ediyorum, öncesinde yapılması durumunda düşük meydana gelme riski çok yüksek, yani bunun için biraz daha beklememiz gerekiyor."

"Şu anda yapabileceğiniz hiçbir şey yok mu?"

"Var. Sizden kan alacağım," diye cevapladı doktor, ardından ona pek çok test hakkında bilgi verdi, rakamlardan bahsetti ve standart sapmaları açıkladı, son olarak da ona prenatal tanı için gitmesini istediği bir meslektaşının kartvizitini verdi.

Celine söylenenleri dinliyor ama aslında pek çoğunu algılamıyordu.

Kendisini tilt makinesindeki bir bilye gibi hissediyordu. Görünmez bir güç, yazgısıyla oynuyor ve onu bir köşeden diğerine savuruyordu. Hayatı birkaç hafta arayla tam iki kez altüst olmuştu. İlki, içinde büyüyen mucizeyi öğrendiğinde. Şimdiyse, aklı yavaş yavaş yerine gelmeye başlayınca, çocuğunun belki de hayat boyu bakıma muhtaç olabileceği ihtimaliyle yüzleşiyordu.

Doktor Malcom'ın muayenehanesine geldiğinde içi neşe ve heyecan doluydu. Ama oradan endişe içinde ve karamsar düşüncelerden oluşan bir bulutla çevrelenmiş olarak ayrıldı.

Bebeğim hasta.

Günü bundan daha kötü bir hal alamazdı, havalandırma tertibatının dışarıya üflediği sıcak havayla birlikte kendini 7. Cadde'de bulunca bundan kesinlikle emin olduğunu düşündü.

Tam o anda telefonu çaldı.

7. Bölüm

"Sanırım sahip olduğun son akıl kırıntısını da kaybettin."

Oscar'ın sesi, duvardaki fayanslardan aksedip istasyon alt geçidi boyunca çınladı. Noah'ya, sanki çırılçıplak soyunup her yanına Toto nun mamasını sürmüş gibi bir bakış attı. Bir yandan da sağ eliyle başının önünde, tıpkı bir silecek gibi hareketler yapıyordu. "Artık aklını tamamen mi yitirdin yoksa?"

Hayır. Aksine. Sanırım an itibarıyla bir parçasını tekrardan buldum.

Noah, hasarlı olmasına rağmen şaşırtıcı şekilde kusursuz çalışan ankesörlü telefonun ahizesini kulağına daha güçlü yapıştırdı. Oscar bir şekilde telefona ulaşmaya çalıştı, muhtemelen kapatma yerine basıp bağlantıyı kesmek için, fakat Noah bedenini, tıpkı topunu korumak isteyen bir basketbolcu gibi telefona siper etti.

"Kapat şunu!"

Refakatçisinin ona ortak birikimlerini neden teslim ettiğine aslında çok da anlam veremeyen Noah, (büyük olasılıkla aniden başlayan kontrol dışı bağrışlarından çok fazla korktuğu için) başını salladı ve konuşmaya odaklanmaya çalıştı.

"Alo? Hâlâ orada mısınız?" diye sorduğunu duydu, telefonu açması bir hayli vakit alan ve kendisini ***New York News'*** tan Celine Henderson olarak tanıtan hattın diğer ucundaki kadının.

"Resim için arıyorum," dedi Noah kısık sesle.

"Efendim? Kusura bakmayın lütfen, yazı işlerindeki telefonumu cep telefonuma yönlendirdim. Korkarım bağlantı pek iyi değil."

Arka plandan, Berlin'de duymaya alışkın olduğundan farklı ama ona tuhaf bir biçimde tanıdık gelen korna sesleri ve kalabalık caddenin gürültüsü duyuluyordu.

"Lütfen bir kez daha tekrar eder misiniz?" diye sordu genç kadın. Şayet yanılmıyorsa, kadının sesi sanki o sırada başka bir sorunla meşgul olan ve aslında telefonda konuşacak zamanı olmayan biri gibi biraz dalgın ve endişeli geliyordu.

"Ben, şey..." Noah, elinde tuttuğu ve zihninde açılan bir vanayla birlikte kafasının içinin bir anılar tufanına kapılmasından hemen önce okuduğu buruşturulmuş gazete sayfasına baktı.

Bu resmi kim yaptı?

"Konu şu aradığınız sanatçıyla ilgili. Resmin kime ait olduğunu bilenlerin yazı işleri ofisinizi aramasını istemişsiniz."

Gözleri, ***polise yardımcı olabilecek kişilerin*** notuyla birlikte makalenin sonunda bulunan uzun numaraya takıldı, sanki aranan bir ressam değil de bir banka soyguncusu ya da teröristmiş gibi.

"Sahibini tanıyor musunuz?"

Celine'in sesindeki endişe kaybolmuştu. Artık sadece bitkin çıkıyordu.

"Evet," diye başını salladı Noah ve gözlerini kapattı. "O benim."

Bir sessizlik oldu. Hattın hışırtısından başka ses yoktu. Yanında duran Oscar'ın şaşkınlıktan gözleri büyümüştü.

"O halde bir milyonu istiyorsunuz," diye tekrardan konuşmaya başladı Celine, derin bir soluk alıp.

"Hayır ben..."

... sadece o renkleri gördüm, dağılmış bir kırmızıyla birleşen o maviliği, ve bir tür hafıza tetiklenmesi yaşadım, bu yüzden de

aradığınız sanatçıyla aramda bir bağlantı olduğundan oldukça eminim.

"Üzgünüm ama kampanya sona erdi."

Kampanya mı?

"Kampanyadan haberim yok. Tek bildiğim o resmi benim yapmış olduğum..." diye ekledi Noah ve sözlerine ara vermek gibi bir hata yaptı, bu fırsatı değerlendiren editör konuşmayı kısaltmaya çalıştı.

"Pekâlâ, Bay Otuz Bir Bin İki Yüz On İki, o halde bana bir iyilik yapıp tablonun arkasında ne yazdığını söyler misiniz?"

Arkasında mı?

Noah yutkundu, kendisini bir anda tamamen çaresiz hissetti.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Peki bu beni neden hiç şaşırtmadı? Ama üzülmeyin, sizden önce arayan otuz bir bin iki yüz on bir kişi de bilmiyordu."

"Paket nereden gönderilmişti?" diye son bir soruyla Celine'i kapatmaktan alıkoymaya çalıştı Noah.

"Aslında sizin de bilmeniz gerektiği gibi gönderinin üzerinde posta pulu yoktu, birisi onu bizzat kapımızın önüne bırakmış olmalı, Bay... şey, isminizin ne olduğunu söylemiştiniz?"

Noah uzun zamandır ilk kez, makaleyi elinden alan ve şu anda başını sallayarak okuyan Oscar'a baktı.

"Bilmiyorum," dedi Noah sessizce.

"Efendim?"

"İsmimin ne olduğunu bilmiyorum."

Celine Henderson kahkaha attı, kötücül ya da aşağılayıcı bir şekilde değil, gerçekten eğlenerek. Hatta bu arama onu günlük rutininden çıkardığı için neredeyse müteşekkirdi.

“İşte bu harika. Kim olduğunuzu bilmiyorsunuz ama bu resmi yaptığınıza eminsiniz, öyle mi?”

“Öyle sanıyorum, evet.”

“Güzel, başka bir hayatta size karşı eminim ki daha sabırlı davranırdım, ama bugün...”

Hatta bir sinyal sesi duyuldu, Celine’in sesi artık daha zor duyuluyordu. Bir kadın sesi Noah’dan biraz daha bozukluk atmasını talep etti, ama bunu yapabilecek durumda değildi.

“Beni Noah ismiyle çağırıyorlar,” diye bağırdı, kendisinin bile anlam veremediği ani bir dürtüyle, sonrasında sadece içe işleyen bir çevir sesi duydu ve telefonu kapattı.

“Ciddi olamazsın!” diye bağırdı Oscar, bir yandan elindeki gazeteyi sallayarak.

Noah omuz silkti ve sırt çantasının üzerine kıvrılmış, huzur içinde uyuyan Totoya baktı.

“Biliyorum, kulağa tuhaf geliyor. Ama o renkler,” dedi gazeteyi tekrar alarak, “tıpkı birer anahtar gibiler. Kafamın içindeki bir kilide aitler. Onları gördüğümde...”

“... sende bir kapı açıldı, sonra da avazın çıktığı kadar bağırdın, evet, tabii, sonuçta ben de buradaydım; kulaklarım hâlâ çınlıyor. Söylesene, az önce günlük kazancımızın tamamını harcadığının farkında mısın?”

Oscar eliyle ankesörlü telefona vurdu, bu, Totonun uyuduğu yerden sıçramasına neden oldu.

“Üzgünüm...”

“Yedi avro doksan sent. Uçtu. Gitti. Kayboldu, artık yok. Finito, nada. Hepsi aptal bir gazetenin daha da aptalca asparagas haberi yüzünden.”

Yol arkadaşı öfkeden deliye dönmüştü.

“Bu asparagas bir haber değil.”

“Yo, elbette değil. Dur tahmin edeyim, burada sadece on dakika daha bekleyeceğiz, sonra elinde çanta olan biri gelip sana bir milyonu getirecek. Peki siparişi ne şekilde verdin? Büyük mü, yoksa küçük banknotlar halinde mi?”

Oscar, boş versene, dercesine bir el hareketi yapıp arkasını döndü.

“Yedi avro, doksan sent,” diye mırıldandı, üzerini örtmek için gazeteye eğildiği sırada. “Bir çocuğun sulu boya kutusunu devirmesi sonucu meydana gelmiş izlenimi veren bir resim için. Modern sanatmış, tam bir saçmalık. Bu tür şeyleri kaçıklar geştalt terapisinde çiziyor. Neyse, en azından artık nereden geldiğini biliyoruz.”

“Ne demek istiyorsun?”

Oscar, başını kaldırıp hâlâ telefonun yanında duran Noah’ya baktı. “Hiç fark etmedin bile, değil mi?”

“Neyi fark etmedim?”

“Almancan gayet iyi sayılır, ama İngilizceyi makineli tüfek gibi konuşuyorsun.”

“İngilizce mi?” Noah içine bir şey kaçmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

“Evet. Amerikan aksanıyla. Amerikalı olduğuna dair her türlü bahse girerim.”

Noah donup kaldı, bir tek gözleri hareket halindeydi. Sanki çevresinin üç boyutlu resmini taramak istermiş gibi üst çapraza, tavana, aşağıya, zemine, Oscar’a, Totoya ve telefona baktı.

Gerçekten öyle.

Oscar bunu söyleyince, telefondaki editörle farklı bir dilde konuştuğunu fark etti. Üstelik sadece konuşmakla da kalmamıştı.

O ***dilde düşündüm!***

"Orada dikilip durmayı bırak artık. Bu boktan şeyi sen yapmadın. Makale sadece geçmişinle ilgili anıları uyandırdı. Hepsi bu. Ama bunu yarın daha rahat konuşuruz. Gece kısa, saat beşte temizlikçiler gelecek, ondan sonra..."

Oscar cümlesini tamamlama fırsatı bulamadı. İçe işleyen bir zil sesi, tıpkı Noah ve havlamaları telefon sesine karışan Toto gibi onun da yerinden sıçramasına sebep oldu.

Noah arkasını döndü ve hipnotize olmuş gibi duvardaki ankesörlü telefona bakakaldı. Dördüncü çalıştan sonra ahizeyi kaldırdı.

Kadının sesi artık eğleniyormuş ya da aklı başka bir yerdeymiş gibi çıkmıyordu. "Sizi hangi isimle çağırdıklarını söylemiştiniz?"

"Noah."

Kelimeyi söylemekte çok zorlanmıştı, boğazının iki yanı sanki birbirine yapışmıştı. Celine Henderson da ona soru sorarken pek farklı hissetmiyor gibiydi: "Sizi nereden gelip alabiliriz?"

8. Bölüm

*

Celine Yedinci Cadde'de Elli Yedinci Sokak'ın başındaki istasyon girişinden, şehir merkezi yönündeki merdivenlerden aşağıya indi ve telefonla konuşmayı sürdürürken çantasından metro kartını çıkardı. Gözleri, aslında Doktor Malcom'ın muayenehanesinin önünde akıtmak istediği ama gelen arama yüzünden tutmak zorunda kaldığı gözyaşlarıyla dolmuş gibi ağır ve uyuşuktu.

"Berlin mi?" diye sordu. "Bununla New Jersey'deki yedi bin beş yüz nüfuslu yerleşim yerini kastetmiyorsunuz sanırım."

ABD'de memleketlerinden göç edenlerin kendi köylerinin adlarını verdikleri on ikiden fazla yer mevcuttu. Bunların ikisi New York'ta bulunuyordu. Ama gizemli katılımcının aradığı telefon kodunun o yerlere ait olamayacağı kesindi.

"Almanya'daki Berlin'i kastediyorum."

Pekâlâ, hiç sorun değil. Aramızda alt tarafı Atlantik Okyanusu bulunuyor.

Celine döner kapıdan geçti ve mantosunun düğmelerini açtı. New York'ta metroyu kullandığınızda her kış olduğu gibi peş peşe gerçekleşen bir ısı değişimine maruz kalıyordunuz. Tam dışarıdaki dondurucu soğuktan kurtulduğunuz anda kendinizi kupkuru ve aşırı sıcak bir ortamda buluyor, ardından tekrar on yedi dereceye ayarlanmış klimalı trene biniyordunuz.

"İsminizi ise bilmiyorsunuz?"

Aceleyle yürüyen merdivenlere ilerledi. Seslere bakılırsa N treni perona giriyordu.

"Hafızamı kaybettim."

Celine iyi bir hikâye yakaladığında bilinçaltı ona her defasında bir çeşit işaret vererek kollarının alt kısmında bir elektriklenme hissetmesine sebep oluyordu.

"Şu anda bir hastanede misiniz, ya da?.."

Diğer olasılıkları (psikiyatri, cezaevi) dile getirmedi.

"Kıtalar arası bir görüşme için fazla uzun bir hikâye."

Evet. Ama iyi bir hikâye.

Artık bundan emindi. Esrarengiz sanatçıyı arama eylemi iki hafta boyunca tüm medya kuruluşlarını meşgul etmişti. ***New York News'm*** yöneticileri hikâyenin asparagas olduğu ve ressamın ortaya çıkıp çıkmamasının aslında hiçbir öneminin olmadığı konusunda hemfikirdi. Olayı bu denli heyecanlı kılan ve bedavaya muazzam bir reklam sağlayan, resmin sahibinin bulunamamasıydı zaten. Ama sonra Atlantik üzerinde bir uçak kazası, Asya'da ise terör saldırıları meydana geldi, son olarak da salgın hastalık tehlikesi, böylece yeni, daha önemli manşetler bu konunun önüne geçti. Genel kurul toplantısında aramayı sonlandırma kararı alındığında, bir milyonu ikinci bir Mark Rothko olmadığı neredeyse kesin olan kaçığın birine vermek durumunda kalmadıkları için üzgün değillerdi. Celine zaten en başından beri o resimde ne bulduklarını hiç anlayamamıştı.

Bir resme baktığında, salt çizgiler ve renk cümbüşünden öte bir şeyler görmeyi beklerdi. Vincent van Gogh, Salvador Dali, Leonardo da Vinci, hatta Picasso bile boyaları tuvale sadece gelişigüzel sıçratmamıştı.

Ama o modern sanattan ne anlardı ki zaten?

O, duygulardan ve hissiyattan anlardı. Okuyucuların bir solukta içine çektiği hikâyelerden anlardı. Bir de kararlarını, artık kollarının üst taraflarına kadar yayılmış olan ve ona tam da şu anda o hikâyelerden birini kurdeleli hediye paketiyle birlikte sunan o elektriklenme hissine göre vermeyi bilirdi: Haftalar boyunca bulmaya çalıştıkları ressam, bir amnezi hastası olarak Avrupa'da karşısına çıkmıştı.

"Beni hâlâ duyabiliyor musunuz?" diye sordu Celine. Manhattan'ın yer altındaki bu bölgesinde vericiler resmî olarak kesintisiz hizmet garantisi altındaydı, ama yine de belli olmazdı.

Noah bağlantının sorunsuz bir şekilde devam ettiğini teyit ederken, Celine, kulağında kocaman kulaklıklar olan bir siyahi ile üzerinde çizgili bir takım elbise olan yaşlıca bir iş adamının arasındaki direğe tutundu. Takım elbiseli adam ciddi ciddi iPad'iyle telefonda konuşuyordu ki bu da "cılkını çıkarmak" deyimine yepyeni bir anlam katıyordu. Bunun için iki elini kullanması gerekiyordu, bu onu sadece gülünç bir duruma sokmakla kalmıyor, aynı zamanda her kalkışta dengesini kaybedip Celine'e çarpasına neden oluyordu.

"Beni neden tekrar aradınız?" diye bilmek istedi telefonun diğer ucundaki kişi.

"Neden size Noah diyorlar?" diye karşılık verdi Celine, yaşlıca adamı üstünden iterek.

Resmin arkasına el yazısıyla yazılmış olan ismi bilenlerin sayısı çok azdı. Başeditör, yayımcı ve kendisi.

Ve ***elbette ki yazan kişi.***

New York News yöneticileri sırrın yayılmaması için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Aralarından birinin bu bilgiyi bir arkadaşına ya da tanıdığına söylemiş olması mümkündü tabii, ama yine de bir anlamı olmazdı. İsmi biliyor olmak tek başına

yeterli değildi, sonuçta resmi yapanın bunu bir şekilde ispat etmesi gerekecekti.

"Tahminimce New York'a gelebilmek için ne pasaportunuz ne de paranız var?"

"Doğru."

Hımm.

Celine kafasından seçeneklerini geçirdi.

Halkla ilişkiler kampanyası resmî olarak sonlandırılmıştı, bu tamamen bilgi işlem departmanının uyuşukluğundan kaynaklanıyordu, iletişim hattının hâlâ kullanımda olmasının nedeniyse muhtemelen işten çıkarılacaklar listesinde yerini aldığından beri onunla ve iş yerindeki konumuyla ilgili her şeyin artık önceliğini yitirmiş olmasındandı.

Daha iki hafta önce belli bir bütçeye sahipti, hatta belki Avrupa'ya bizzat uçmak için ofis dışında bile görevlendirilebilirdi. Şimdiyse olay soğumaya yüz tutmuştu, patronun ise ateşin tekrar yakılmasını isteyip istemeyeceği şüpheliydi. Bunu istese bile, ondan istemeyeceği kesindi.

Diğer yandan bu adamın beni şimdiye kadar arayanlardan farklı olduğunu hissediyorum.

Sesi kulağa samimi geliyordu ama elbette buna güvenmemek gerekiyordu. Celine bunu sadakat ve güvenilirlik konusundaki her sözüne kandığı, ama daha ilk sınavda tökezleyen eski sevgilisinden öğrenmişti.

Tren Kırk Dokuzuncu Cadde metro istasyonunda durdu.

"Size bu numaradan her zaman ulaşabilir miyim?"

"Sadece sabah beşe kadar, ondan sonra temizlik işçileri geliyor."

"Ne temizlik işçisi?"

"Metro istasyonunu temizlemek için gelenler."

"Geceyi bir metro istasyonunda mı geçiriyorsunuz?"

İşte bu harika.

Celine bir anne ile bebeğine yer verirken boğazı düğümlendi. Kangurunun içinde huzurla uyuyan bebeğin görüntüsü onda bir an için telefonu kapatıp Doktor Malcom'ın muayenehanesinin önünde yarım bıraktığı şeye, ağlamaya devam etme isteği uyandırdı. Ama bu neyi değiştirirdi ki? Kan örneği sonuçlarını beklemek ve amniyotik sıvı testinin yapılması için gün saymak zorundaydı. Kara kara düşünerek, endişe ve ümit içinde geçireceği ya da kendisini oyalamaya çalışacağı^sayısız saatler.

"Lütfen kısa bir süre için hatta bekleyin."

Bunu birkaç kez tekrar edip Noah'nın kapatmayacağından emin olduktan sonra başeditörün numarasını aradı.

Görüşmeleri her zamanki gibi kısa sürdü ama bu defa farklı olarak olumlu sonuçlandı. Kevin Rood genellikle anlık kararlar vermezdi, özellikle de masraf çıkaracak olan kararlar. Ama yeni gelişmelerden haberdar olunca tepkisi Celine'in tahmin ettiği gibi olumsuz olmadı, aksine evsiz adama belli sorular sorması için ona açıkça talimatlar verdi: "Şu anda Berlin'in hangi mahallesinde bulunuyorsunuz Noah?"

Tren yeniden durup Times Meydanında aktarma seçenekleriyle ilgili yapılan yüksek sesli anons her türlü iletişimi imkânsız hale getirince, sorusunu tekrarlamak zorunda kaldı. Celine trene hücum eden kalabalıkla savaşarak kendini perona attı ve Kırk İkinci Caddenin çıkışına doğru ilerledi.

"Oscar, Moabit olduğunu söylüyor."

"Oscar kim?"

"Benim, şey... o benim arkadaşım," dedi Noah. Sesi sanki bundan tam olarak emin değilmiş gibi çıkmıştı.

"Ona Brandenburg Kapısından ne kadar uzaklıkta olduğunu sorun."

Kısa bir hışırtı duyuldu, hemen ardından Noah istenilen bilgiyi karşı tarafa iletti.

"Yürüyerek yarım saatlik bir mesafede. Belki de kırk dakika."

"Çok güzel, o halde hemen yola çıkın lütfen."

"Peki ama nereye?"

"Adlon Oteline. Tam şu saniyede adınıza bir oda rezervasyonu yapılıyor."

9. Bölüm

Los Angeles, ABD

%

"Saygıya değer olmayan hanımlar ve beyler, önemi abartılmış konuklar, Afrika'daki yardıma muhtaç çocuklar için gerçekleştirilen on ikinci yardım ***brunch'ma*** hoş geldiniz; bu tıpkı bugün huzurlarında konuştuğum seyirciler kadar sahte bir söylem."

Kürsünün arkasında duran Jonathan Zaphire bakışlarını kemik çerçeveli siyah gözlüğünün kenarından Ritz-Carlton balo salonundaki tamamen dolu otuz iki masaya çevirdi.

Projektör ışığı hafiften gözlerini kamaştırıyordu, bu da vaktiyle dünyanın bir numaralı zengini olan yetmiş bir yaşındaki adamın muhtemelen daha da suratsız görünmesine neden oluyordu, yine de yorgun gözleriyle seçebildiği kadarıyla konukların çoğunluğu gülümsüyordu. Yalnızca sözde seçkin cemiyet üyeleri ve dünya çapında şöhretli kişiler kabul edilmişti: politikacılar, yöneticiler, sanatçılar ve onu aşkın ulustan aristokratlar.

Ön sıranın sağında, bir Rus medya patronunun hemen yanında, daha geçen hafta İspanya birinci futbol ligi şampiyonunu satın alan Almanya Ekonomi Bakanı ve karısı oturuyordu. Zaphire, Amerikalı bir rock yıldızının yanında oturan HollandalI bir internet milyarderini fark etti. Üst düzey konuklardan hiçbiri

hakaret dolu hitap şekline ne şaşırmış ne de bundan şikâyet etmişti. Ne Fransa'daki en büyük radyo istasyonunun sahibi ne de Japon armatör. Öfkeyle tepki veren ya da salonu terk eden birileri olmamıştı. Buna zaten hazırlıklıydılar.

Zaphire aklından geçeni doğrudan söylerdi, insanlarsa onun bu özelliğine bayılırlardı.

"On dördüncü yüzyılda Katolik kilisesine ait harika bir uygulama vardı," diye sürdürdü konuşmasını. Her zamanki gibi notlarına bir kez dahi bakmadan doğaçlama yapıyordu. "Günahlardan arınma. Bir günah işlediğinizde para kesesine biraz para atıyordunuz ve hoop, arınmış oluyordunuz. Bakışlarımı bugün burada bulunanların üzerinde gezdirdiğimde ve bir deri bir kemik kalmış, gülünç derecede genç karılarının ellerini büyük bir gururla tutan tüm o besili erkek bedenlerini gördüğümde, pek çoğunun Orta Çağ'dan kalma bu kötü alışkanlığın kaldırıldığından habersiz olduğunu düşünüyorum."

Zaphire tepkili mırıldanmalar yerine gülüşmelerle karşılaştı.

Tam bir soysuzlar topluluğu.

"Kocaman götlerinin üzerinde oturuyor, gümüş bıçaklarla pirzolalarını kesiyor ve her ısırıkla birlikte kişisel cehennem ateşlerinin etki alanından biraz daha uzaklaşabileceklerini umuyorlar."

Zaphire küçümseyici bir şekilde başını salladı. Tıpkı köpeklerde olduğu gibi yanaklarından çene kemiklerinin üzerine kadar sarkan kırışık teni bu hareketi yaparken sallanmıştı. Yakışıklı bir adam değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Yamuk, eciş bücüş bir bedeni, kepçe kulakları ve çarpık dişleri vardı. İlk karısı ikizlere hamile kaldığında arkadaşlarına, şayet çocukları kendisine benzemezse, o zamanlar henüz yeni kurulmuş olan şirketinin yarısını Tanrıya bağışlayacağını söylemişti. Nihayetinde hiç doğmadılar.

O zamanlar Zaphire bugünkü kadar mühim bir şahsiyet değildi. Dinleyicilerine bu şekilde hakaret etme lüksüne de sahip değildi.

"Sizi dar kafalılar, ikiyüzlü yalancılar, para aracılığıyla günahlarınızdan kurtulmaya çalışıyorsunuz.

"Ama hepinize kötü bir haberim var: Altı çeşit yemeğe boşuna bin beş yüz dolar ödediniz. Günahlarınız bağışlanmayacak. Hepiniz neyseniz o olarak kalacaksınız: katiller. Ve hepiniz bir gün bunun hesabını vereceksiniz."

Zaphire'ın yedi yıl önce bir gala yemeğinde ilk kez tepesi attığında konuşmasının aşağı yukarı bu bölümünde mikrofonunun sesini kapatmışlardı. Efsanevi öfke patlamasının kamera kayıtları YouTube'da iki milyon kez tıklanınca, Fairgreen Pharmaceutics'in başkanı artık bir kült haline gelmenin ve deli cesaretinin tadını çıkarmaya başladı. Takipçileri tarafından tıpkı pop starlar gibi ilgi gören bir adam haline gelmişti. Özellikle de Nobel Barış Ödülünü şu sözlerle perçinledikten sonra: "Bu ödülü Hitler ne kadar hak ediyorsa ben de o kadar hak ediyorum."

Elbette düşmanları da vardı. Güçlü düşmanları.

Bir zamanların en büyük ilaç şirketini yönetirken aniden bir insan hakları savunucusuna dönüşmesi en başta isim yapmış medya patronlarında şüphe uyandırmıştı. O zamanlar hiç kimse "akbaba'nın (inişe geçen rakip şirketlerin borçlarını ödeyemeyecek hale gelmesini bekleyip tepelerinde "dolandığı" günlerden kalma bir lakap) servetinin yüzde doksan beşini "Worldsaver" adında özel bir vakfa bağışlayacağına inanmamıştı. Ama bunu gerçekten yapmıştı, üstelik iki yüz kırk iki milyarın yarısına göz diken ama nihayetinde payına düşen ayda kırk yedi bin dolarlık bir harçlıkla sefil bir hayata mahkûm olduğunu düşünen üçüncü ve artık eski karısı olan Tiffany'nin itirazlarına rağmen.

Ama ona (reddettiği) Nobel ödülünü kazandıran şey, parasının büyük bir bölümünden vazgeçmesi olmadığı gibi (çünkü kalan yüzde beşlik miktarla da hâlâ gayet lüks bir yaşam sürdürebiliyordu) Worldsaver'a yaptığı bağışla da ilgili değildi. Zaphire Medicals'ı, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olan Fairgreen Pharmaceutics e dönüştürüp o günden sonra patentlerinin tamamını dünya üzerindeki yoksullara maliyet fiyatına ilaç dağıtmak için kullanmaya başlayınca ünü artmaya ve medya aracılığıyla da hızla yayılmaya başladı.

"Çünkü ölmeden önce hatalarımı telafi edip gezegene olan borcumu ödemeliyim," diye açıklamıştı, sözlerini basma sızdırdığı için artık tek kelime etmediği yakın bir arkadaşına.

"Şimdi sizleri genç bir adamla tanıştırmak istiyorum," dedi Zaphire, genizden çıkan, kendine has kibirli ses tonuyla, ardından salon karardı. Bir projeksiyon cihazı, arkasındaki beyaz perdenin üzerine bulanık, mavimsi bir resim yansıttı.

"Adını bilmiyorum ama ona Akin diyorum, ana dili olan Afrika dilinde bu, mücadeleci, savaşçı ya da cesur adam anlamına geliyor. Sizinle kıyaslandığında hiç şüphesiz ki öyle: fazlasıyla cesur bir adam."

Resim biraz daha netleşmişti, yine de görülecek pek bir şey yoktu, sadece mavimsi gri bir yüzeyin üzerinde küçük, siyah bir nokta.

"Uydu kayıtları tesadüf eseri elimize geçti."

Seyirciler güldü, bazdan alkışladı. Zaphire'a ait vakfın, varlığının bir bölümünü ruhsatsız, özel bir uydu izleme sisteminin kuruluş ve bakımına yatırdığı, herkesin bildiği bir sırdı. Worldsaver dünya üzerindeki bütün kriz bölgelerinin ülke sınırlarını, diyelim ki Sudan'dan petrol zengini Güney Sudan'a kadar izliyor, orduda seferberlik ilan edilmesi gibi, insan hakları ihlali sayılan her türlü durumu kamuya duyuruyordu.

"Aşağı yukarı yirmi yaşında olduğunu tahmin ettiğim Akin, umarım artık daha net gördüğünüz şişme botun üzerinde tek başına bulunmuyor."

Ekran görüntüsü artık daha belirgindi.

"Bilgilendirmem gerekirse: Akdeniz'de bulunuyoruz, Malta kıyısından aşağı yukarı yüz elli kilometre uzaklıkta. Görüş gayet açık, dalga yok, rüzgâr yok, bu mevsimdeki güneş de Akin ve bottaki diğer mülteciler için bir sorun teşkil etmiyor. Şuradaki çizgileri görüyor musunuz?" Zaphire lazerle perdenin üzerini işaret etti.

"Burada sekiz bacak var. Tıpkı mikado çubukları gibi üst üste ve iç içe geçmiş vaziyetteler, ayrıca son yirmi dört saattir bir milim bile kıpırdamadılar. Başka bir deyişle: Şişme botta bulunan diğer dört mülteci (bir çocuk, bir kadın, tahminen annesi ya da ablası, bir de iki genç adam, ağabeyleri olabilir) ölmüşler. Aynı kaderi paylaştığı yoldaşlarını denize atmaya yüreği henüz elvermemiş olan Akin de yakında aynı sonla karşılaşacak çünkü su bidonu, kürek ve erzaklar yedi gün önce gerçekleşen şiddetli bir fırtına sırasında denize düştü."

Zaphire dirseklerinin üzerinde kürsüye yaslandı ve tehditkâr bir şekilde öne doğru eğildi.

"Akin de ölecek. Yanlış. Öldürülecek. Sadece birkaç saat içinde. Sizler tarafından."

Bir sessizlik oldu. Bulunduğu yerden görebildiği az sayıda kişinin yüzünde kararsız bir gülümseme belirdi ama hiç kimse tek kelime etmeye cesaret edemedi. Zaphire artık çatal bıçak ya da kadeh seslerini dahi duymuyordu.

"Öyle sanıyorum ki o Afrikalı çocuğun hayatı umurunuzda bile değil. Porselen tabaklarınızdaki etin Bayonna domuzu değil

de geleneksel fabrika çiftçiliği ürünü olduğunu söylesem büyük olasılıkla daha çok endişeleneceksiniz."

Espri yapmamış olsa da konukların bazıları bu fırsatı kurtarıcı bir kahkaha atmak için kullandı.

"Sizden tabaklarınızı havaya kaldırmanızı rica ediyorum."

Salona yoğun bir telaş hali yayıldı. Konuklar, Zaphire'ın isteği üzerine bütün servislerin altına yerleştirilen küçük kâğıtları bulduklarında yüksek sesli mırıldanmalar başladı.

Kısaca şöyle açıkladı: "Şu anda elinizde tuttuğunuz şey bir prospektüs, tıpkı milyonlarca ilaç paketinin içinde bulunanlar gibi. Ayrıca süpermarketlerden satın alman her şnitzelin yanında bulunması gerektiği gibi: tylosin fosfat, olakindoks, aminosidin, klorsulon, klavulanik asit, levamizol, azaperon... Liste sonsuza kadar uzar. Dahası laboratuvarımızda yapılan incelemede aspirin dahi tespit edildi. Ki bu da gayet mantıklı."

Öksürerek boğazını temizledi ve önünde duran bardaktan biraz su içti.

"Şu an burada bulunan herkesi zincirleyip sadece birkaç metrekare büyüklüğünde karanlık bir odaya tıkıştırsaydım, yanınızda oturanları ısırarak öldürmenize engel olmak için, tıpkı et fabrikalarımızda bulunan domuzlara yapıldığı gibi azı dişlerinizi parçalayarak yerinden sökseydim, ardından sizi kesilebilecek kıvama getirene kadar, genleriyle oynanmış ucuz yiyeceklerle ve büyüme hormonlarıyla şimşek hızıyla besiye çekseydim, yeri gelmişken, şu an burada bulunanların pek çoğu bu ölçüyü çoktan aşmış durumda, bu durumda kitle imha/işletme modelimi ağrı kesiciler, antibiyotikler, psikotrop maddeler ve antiparazitik ilaçlar kullanmadan gerçekleştiremeyeceğim açıkça ortada, onları kesimhanede canlı canlı kaynar kazana atmadan önce, nakil sırasında

sorun çıkarmamaları için kullanılan tonlarca sakinleştiriciden bahsetmiyorum bile."

Zaphire, gelecek itirazları sanki önceden tahmin etmiş gibi bir el hareketiyle reddetti.

"Telaşlanmayın. Kimsenin yağlı bedenlerinize elini süreceği falan yok. Ben sadece bir yığın hap ve iğne kullanmadan endüstriyel kesimhanelerimizin korkunç açlığını dindirebilmemizin mümkün olamayacağının altını çizmek istedim. ABD'nin geleneksel kesimhanelerinde bin tane domuz katlediliyor, üstelik her saat başı!"

Konuklardan bazılarının başını salladığını gördü. Ön sıralarda oturanlardan hiçbiri artık yemek yemiyordu.

"Bu muazzam sayıyı aklınız almıyor mu? Haklısınız. Çoğu işletmede bu sayı bin değil, bin beş yüz oluyor, sonuçta ihracat yapmak için de üretim yapıyoruz, böylelikle konu tekrardan Akin e gelmiş oluyor."

Zaphire kürsüden ayrılıp sahnenin ortasına geçti. "Bayanlar ve baylar, lütfen bir kez olsun en iyi yaptığınız şeyi yapın. Bildiklerinizi unutun."

Şeytanca gülümsedi.

"Burada bahsettiğimiz şey, yapımı için on yedi kez duş almaya yetecek kadar suyu kirleten tek bir hamburgerin çevreye verdiği zarar değil. ABD'nin fosil yakıtlarının üçte birinin endüstriyel et üretimi için heba edildiğini unutun. Ve dünya üzerinde her altı saniyede bir çocuk açlıktan ölürken, bizim gereğinden çok fazla et tükettiğimiz gerçeğiyle yüzleşmek için bir fast food restoranının kasasında duran umursamaz göt suratlıların yüzüne bakmanızın yeterli olduğu gerçeğini görmezden gelin."

Zaphire perdeye doğru döndü. "Ya da Akin'in susuzluktan öleceğini, tabii ondan önce şişme botu alabora olmazsa."

Kamera kaydında Afrikalı gencin iki eliyle başını tuttuğu görülüyordu. Muhtemelen su kaybının neden olduğu şiddetli ağrılar yüzünden.

"Tabağınızın üzerinde duran zararlı atığın, Akin'in kaderiyle ne gibi bir bağlantısı olabilir, diye düşünüyor olabilirsiniz, tabii beni hâlâ dinliyor ve masa altından, cep telefonunuzdan gizlice borsadaki kurları kontrol etmiyorsanız."

Çoğunluk başını salladı. Adamın biri kahkaha attı, belli ki suçüstü yakalanmıştı. Zaphire o tarafa doğru sinirli bir bakış attı.

"Tabağınızda olan, ilaçlarla zehirlenmiş ve kulağa şatafatlı gelsin diye gıda maddesi olarak adlandırdığımız berbat et atıklarını sadece üretmekle kalmıyoruz. Hatta bu çöplüğü gereğinden fazla üretiyoruz. Sadece ABD'de kestiğimiz hayvanlar saniyede otuz dokuz ton bok üretiyor! Tüm dünya nüfusunun götünden çıkandan yüz otuz kat daha fazla bok. Hayvan yetiştiricilerimiz, kelimenin tam anlamıyla boktan olan bu fazladan üretimi para karşılığında yapıyorlar. Çok para. Üç yüz elli milyar. Bahsi geçen miktar bu. OECD[5] ülkelerinin çiftçi ve köylüleri geçen yıl, ihracat ve tarımsal sübvansiyonlardan üç yüz elli milyon Amerikan doları kazandı. Bu, onların mali kârları! Ucuz et ithalatını onlar finanse ediyor, özellikle de açlıktan ölmemek için fazla seçici davranamayan ülkelere. Örneğin, Gana'daki Akra pazarı, işte yine başlangıç noktasına döndük. Akin'in babası ailesini geçindirebilmek için daha bir yıl önce mallarını Akra'da satışa çıkarmış."

Bu elbette sadece bir varsayımdı, ama hikâyeyi daha gerçekçi kılıyordu, dolayısıyla Zaphire dinleyicilerin ilgisini kaybetmemek için bunu yapmak zorundaydı.

"Akin'in babası bir tavuğu iki dolara satıyordu. Ama ihracat sübvansiyonları sayesinde Avrupa Birliği çiftçileri et atıklarını çok düşük fiyatlara Afrika'ya gönderebiliyorlar. Bu nedenle ithal tavuğun oradaki fiyatı sadece elli sent.

"Halkın nereden alışveriş yaptığını tahmin edin: Akin'in babasından mı, yoksa yabancı ithalatçıdan mı?"

Zaphire kürsüye geri döndü.

"Ete duyduğunuz açlık, sayın bayanlar ve baylar, bir de lanet olası cehaletiniz insanları yiyip bitiriyor. Akin gibi insanları. Milyonlarca çocuk açlıktan ölürken, biz biyoyakıt elde etmek için tahılları yakıyoruz.[v]Dünya pazarındaki fiyatı bu sebeple katlanarak artan ve sizler kurnazlık ya da miras yoluyla elde ettiğiniz paralarınızı, değer kazanan gıda maddelerine borsada yatırım yapan bankalara teslim ettiğiniz için, Afrikalı bir aile için karşılanması imkânsız hale gelen tahılları. Bunun yanı sıra gelişmekte olan ülkelerdeki yerli hayvancılığı düşük fiyatlarla mahvediyoruz. Piyasa ekonomisine hoş geldiniz."

Zaphire alnındaki teri sildi. Daha önce bu ve bunun gibi sayısız konuşma yapmıştı. Öfkesi her defasında yeniden alevleniyordu.

"Akin, onu sefalete sürükleyen kıtaya kaçmak için kendine bir şişme bot buldu. Fazla uzağa gidemeyecek, ne de olsa her yıl vergilerden elde edilen yüz milyonluk diğer bir gelirle Frontex'e[6] yatırım yapıldı, hiç kimsenin adını dahi duymadığı bir ordu, çünkü ittifak içinde olduğumuz Avrupalı ortaklarımızın, sefaletten kurtulmak için botlara doluşan çaresiz kaçaklara tam teçhizatlı savaş helikopterleri ve istihbarat uçaklarıyla müdahale ettiği gerçeği hakkında pek konuşulmaz."

Zaphire gözlüğünü çıkardı ve bir peçete yardımıyla alnında biriken teri sildi.

"Tam şu anda ben bu konuşmayı yaparken, gece görüşlü bir Frontex helikopteri Akin'in şişme botunu izliyor. Askerler

5 Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü, (ç. n.)

6 Avrupa Birliği Sınır Güvenliği Birimi.(ç. n.)

son birkaç günde dört kişinin ölümünü izleyip hiçbir yardım göndermeme emrini verdiler."

Zaphire sinirli bir şekilde gözlüğünü yeniden taktı.

"Frontex sayesinde sadece geçtiğimiz yıl Akdeniz ve Atlantik Okyanusunda yetmiş bin mülteci boğuldu. Ye cesetler dalgaların arasında kaybolduğu ya da düzineler halinde Kanarya Adaları sahilinde kıyıya vurdukları için tatilcileri güneşlenirken rahatsız etme densizliğinde bulundukları sırada, biz ***station wagon*** arabalarımızın depolarını doldurup, fast food restoranların arabaya servis bölümüne uğrar, bizi daha şişman, daha hasta ve daha aptal yapan hamburgerden bir ısırık alıyoruz. Ve doğaya verdiği tüm zararlar hesaplandığında aslında yüz seksen dolar olması gereken o hamburgere bir dolardan fazlasını ödemek istemediğimiz için her yıl hayvanlar için olduğu kadar insanlar için de öldürücü olan büyükbaş ahır ve mezbaha tesislerine bir yenisi ekleniyor."

Coşkulu bir alkış koptu, Zaphire sabırsızca konuşmasına devam etti.

"Gana buna karşı koymak istedi. Yerel hayvan yetiştiricilerinin ayakta kalabilmesi için ithal edilen AB etlerinin gümrük vergilerini artırmak istedi. Bunun üzerine burada bulunan pek çok ahmak tarafından desteklenen dünya sağlık örgütü WHO, zorlayıcı önlem alma tehdidinde bulundu. Sonuç: Akin'le aynı durumda olan insanlar o denli çaresiz ki ölümü göze alıyorlar çünkü her şekilde zaten ölecekler: ya evlerinde ya da kaçmaya çalışırlarken. Haftada bir kez organik pazarlardan alışveriş yapıp ara sıra yardım amaçlı bağışta bulundukları için her şeyin yolunda olduğunu düşünen sizin gibi semirmiş pislik çuvallarının sayesinde, sayın bayanlar ve baylar."

Zaphire avuç içiyle kürsüye vurdu.

"Ama hiç de öyle değil. Hiçbir şey yolunda falan değil. Bu akşam burada ayağa kalkıp şunu söylerseniz eğer: 'Senin yaptığını yapacağım, Jonathan. Gelirimin yüzde doksan beşini bağışlıyorum,' bu durumda bir konuşma esnasında doğrudan yüzünüze tükürmeden bir ihtimal gözlerinizin içine bakabilirim."

Son bir yudum su içti ve derin bir nefes aldı. Artık asıl bombayı patlatmanın vakti gelmişti.

"Ama yaşamınızı temelden değiştirmek istediğinize ihtimal vermediğim için size Maçila Gribi aşısını vermeyeceğim."

Seyirciler, tıpkı beklenmedik şekilde yere kapaklanan bir çocuk gibi tepki verdi. Sessizliğe gömüldü, etrafına bakındı ve bir anda dehşete kapılıp yaygarayı bastı.

Bu arada uydudan aktarılan veriler, perdeye bir hastanenin acil servis görüntülerini yansıtmıştı. Bunlar Akdeniz'in ortasında yüzen bottan çok daha rahatsız ediciydi çünkü izleyene yaşanan dehşetle arasına bir mesafe koymasına izin vermiyordu. Yaşı belirlenemez durumda olan bir adamın bedeni kramplarla sarsılıyor, bir yandan öksürürken kan kusuyordu. Doktorlar ise cam bir bölmenin ardından çaresizce onu izliyorlardı.

"İlk önce burun kanaması, ardından boğaz ağrısı. Alışılmışın dışında bir soğuk algınlığı şeklinde başlayan hastalık, tüm bedende meydana gelen ve belli bir noktadan sonra beyne ulaşan kasılmalar eşliğinde süratle zatürreye dönüşüyor. Elimizdeki resmî verilere göre virüs şimdiye kadar on iki bin sekiz yüz kişiye bulaşmış, bunlardan iki bin tanesi Manila Gribi nedeniyle yaşamlarını yitirmiş bulunuyor. Haberleri takip ettiyseniz etkili bir ilaç geliştirmenin aylar sürdüğünü biliyor olmalısınız, bunun bir nedeni de antibiyotiklerle zehirlenmiş etleri çok fazla tüketerek mikropları daha dirençli hale getirmiş olmamız, hadi ama, yediğimiz tüm o tavuk kanatları buna değerdi, haksız mıyım?"

Zaphire salondaki insanların aptallığı karşısında gülümsedi. Hiç kimse aslında antibiyotiklerin viral bir enfeksiyona hiçbir etkisinin olmadığına dair itirazda bulunmamıştı. Konukları Manila patojeninin bakteri benzeri kendine has bileşenleri hakkında bilgilendirmesi elbette daha doğru olurdu ama kendini bu umursamazlar için niye o kadar yorsundu ki?

Perde kararıp salon yeniden aydınlandığı sırada günün son ve hazmedilmesi zor mesajını iletmek için herkesi sessiz olmaya çağırdı: "Sizi anlamsız hayatınıza yalnızca kötü haberlerle geri göndermek istemiyorum tabii ki. ZetFlu'nun üretimi büyük bir hızla devam ediyor. Basından takip ettiyseniz bu ilaç sadece virüslere karşılı etkili değil. Bu demek oluyor ki sadece Manila Gribi virüslerinin yenilenmesi ve çoğalmasını engellemekle kalmayıp vücutta halihazırda bulunan patojeni eleyip zararsız hale getiriyor."

Perdede bir zaman sıçraması gerçekleşti. Daha az önce acılar içinde kıvranan adam şimdi yatağın kenarında oturuyordu. Hastalığı sürüyordu ama en azından kendisini kameraya gülümseyebilecek kadar iyi hissediyordu.

"Etken maddesini her zaman olduğu gibi maliyet fiyatına, gelişmekte olan ülkelerdeki bini aşkın Worldsaver destek noktasına gönderiyoruz. Bununla birlikte Recife ve Sâo Paulo'nun gecekondu bölgeleri ile Bangladeş, Manila ve Kahire gibi büyük şehirlerin kenar mahallelerinden beni dehşete düşüren haberler alıyorum. Görünüşe göre askeriye, fakir halkı ilaç dağıtımının dışında tutmak için sorunlu bölgeleri karantinaya alma bahanesiyle kapatıyor. Zenginler, fakir sürüsünün şehre gidip iyileştirici haplarını onlardan çalmasından korkuyorlar."

Salonda endişeli mırıldanmalar başladı. Bombayı en etkili şekilde patlatmak için en doğru zamandı.

"Bu nedenle üretim akışını değiştirmeyi düşünüyorum. Fairgreen haftalardır eczane, klinik ve görevli doktorlara eşit

ölçüde ilaç tedarik ediyor. Daha iyi bir altyapıya sahip oldukları için Avrupa ve ABD'deki ZetFlu temini çok daha güvenilir oluyor. Denetçilerim dağıtım kapasitesinin yarından sonraki gün, sabah saat sekizden itibaren dünyanın batısında yüzde ellinin üzerinde olmasını bekliyor. Hindistan, Güneydoğu Asya, Güney Amerika ve Afrika'da meydana gelen utanç verici olayları göz önünde bulundurduğumuzda bunu değiştirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Peki nasıl?" diye başırdı, salonda bulunan ince sesli bir adam.

"Bunu size söyleyeyim. Kamyon ve uçakların yönünü değiştirip ZetFlu teslimatının şu andan itibaren sadece gelişmekte olan ülkelere yapılmasına onay vererek."

Salondaki uğultunun şiddeti daha da yükseldi. Keyifsizleşti. Birkaç konuk ayağa kalkıp bağırmaya başladı ama mikrofonsuz anlaşılmayan sözleri Zaphire'a kadar ulaşmadı.

"Mümkünse teslim edilen gönderimlerin de iadesini almaya çalışacağım. Lupang Pangako nun kenar mahallelerinde yaşayanlarla aynı duruma düşmeniz beni çok mutlu ederdi. Sefaleti iliklerinize kadar hissetmeniz ve burnunuzdan kanlar fışkırırken ihtiyacınız olan ilaçlara ulaşamamanız. İşte o zaman paranın her şeyi satın alamayacağını nihayet öğrenmiş olurdunuz. En azından benim ilacımı. Ama tabağınızdaki pirzoladan elbette bol bol alabilirsiniz, lütfen çekinmeden yiyin. Kim bilir belki hayvanın ölmeden önce yutmak zorunda kaldığı haplardan biri tesadüfen işe yarar. Hepinize afiyet olsun."

Bu sözlerin ardından Zaphire dosyasını alıp kürsüden inmek istedi ama şiddetli bir patlama sesi ona engel oldu. Sandalyeler devrildi, tabak çanaklar, masa örtüleriyle birlikte yerle bir edildi. Biri bağırarak yardım istedi.

Zaphire gözlerini kısıp birdenbire gelişen bu kargaşanın sebebini anlamaya çalışırken, aniden bedenini saran iki el tarafından yere yatırıldı.

Cezet?

"Neler oluyor?" diye sormak istedi, onu ateş hattının dışına çıkaran korumasına.

Fakat Zaphire'ın ağzından kelimeler çıkmıyordu. Çıkan tek şey ağdalı, koyu kıvamlı kandı.

10. Bölüm

I

Celine çantasını, saatini ve cep telefonunu plastik bir kaba koyup X-Ray cihazının bandına bıraktı ve metal detektöründen geçti. *New York News* binasında uygulanan güvenlik önlemleri oldum olası çok sıkıydı. Ama 11 Eylül'den beri prosedürler, uzak mesafe uçuşlarından önce yolculara uygulananları bile aşmıştı. İlk olarak kredi kartı şeklindeki personel kimliğinizi, çipi yukarı bakacak şekilde bir otomata sokmanız gerekiyordu, ardından plastik camla çevrili olan hava geçirmez küçük bir odanın kapısı açılıyor, içerideyse üzerinize hava püskürtülüyor ve olası bir patlayıcı ya da radyoaktif maddenin varlığını analiz etmek üzere tekrar geri vakumlanıyordu. Bunu çanta ve kişisel kontroller takip ediyordu.

Celine her zamanki gibi üzerindeki bütün metal eşyaları çıkardığını sanıyordu, güvenlik görevlisi Martha ise cihaz hâlâ öttüğü için Celine'i her zamanki gibi elindeki tarayıcıyla ayrıntılı bir şekilde aramak zorunda kaldığı için özür diledi.

"Kargaşadan haberiniz var mı Bayan Henderson?" diye sordu, Celine kollarını kaldırdığı sırada. Martha, gülmeyi çok seven ve ağız dolusu kahkaha atan oldukça kilolu bir siyahiydi. Ama bugün yüzü alışılmışın dışında donuktu.

"Kargaşa mı?"

"JFK kapatıldı. Havalimanının tamamı karantinaya alındı."

"Peki ama neden?"

Martha'nın elindeki cihaz, Celine'in kemerinin üzerinden geçerken tıpkı Star Wars'taki R2-D2 gibi sesler çıkarmaya başladı.

"Bir Amerikalı, termal kameralara takılmış."

Termal kameralar mı? Onlar hâlâ kullanımda mı?

Celine, gizlice kullanılan ve kızıl ötesi ışın aracılığıyla yolcuların vücut sıcaklığını ölçen, ısıyı uzaktan görüntüleyebilen cihazlar hakkında yıllar önce bir makale yazmıştı. Cihazlar sıkça hatalı sonuçlara neden oldukları için uzmanlar arasında tartışmaya sebep olmuştu.

"Adam Kenya'dan kırk derece ateşle döndü. Onu izole ettiler ve havalimanı revirinde yaptıkları hızlı bir testle Manila Gribi patojenini tespit ettiler."

Martha ondan arkasını dönmesini rica etti.

"Öyle bir testin bulunduğundan hiç haberim yoktu."

Özellikle de havalimanı revirlerinde uygulandığından.

"Görünüşe göre öyle. Haberler hep bundan bahsediyor."

Martha elindeki tarayıcıyla, medya grubuna gelen bütün konukları gündemdeki manşetlerle karşılayan, giriş bölümündeki dev ekranı işaret etti. ***New York News*** sadece bir gazete değil, kendini ifade etmek için elinde bulundurduğu tüm olanakları kullanan bir medya grubuydu. NNN'e uluslararası gazeteler, video portalları, dijital radyo istasyonları ve yerel televizyon kanalları da dâhildi. Bunlardan biri olan olan Kanal 17, kapatılan John F. Kennedy Havalimanı girişinin önünden kilometreler boyunca uzanan araba kuyruğunun helikopterden çekilen görüntülerini yayınlıyordu.

Celine sırasıyla sağ ve sol ayağını küçük bir tabureye koyarken Martha ona karantinaya sebep olan olayın ayrıntıları hakkında bilgi verdi: "Adam aktarmalı uçuyormuş ve geceyi transit bölümde geçirmiş. Oradaki bir yığın insanla bir arada bulunmuş. CDC,[7] patojeni taşıyan hiç kimsenin giriş çıkış yapmadığından emin olmak istiyor, bu nedenle binalarda bulunan herkes teste tabi tutuluyor."

"Aman Tanrım, bu çok uzun sürebilir."

"Bana sorarsanız, durum fazla abartılıyor. Tıpkı domuz gribinde olduğu gibi, hatırlıyor musunuz? İnanılmaz bir panik yaşandı. Herkesin aşı olması istendi ama hiç kimse doktora gitmedi, peki sonuç? Her^kış olduğundan daha fazla sayıda grip ölümü yaşanmadı. Ben hâlâ böyle bir hastalığın gerçekten var olduğuna inanmıyorum."

Celine vedalaşıp hızla asansörlere doğru ilerledi.

"Bu arada yenileri geldi," diye seslendi Martha arkasından.

"Efendim?" Celine arkasını döndü.

"Çiçekler," diye gülümsedi Martha ve ona göz kırptı. "Oldukça inatçı bir hayranınız var."

ABD Sağlık ve insan Hizmetleri Dairesi'nin, kamu sağlığı ve kamu güvenliğinin sağlanması konusunda çalışan bir birimi, (ç. n.)

11 Bölüm

Berlin

"Beyler?"

Hitap şekli nazikti, tonlama ise tiksinti doluydu.

Noah ve Oscar, kapı görevlisi tatilden dönen bir aileye taksi kapısını açtığı sırada fırsattan yararlanıp döner kapıdan içeri sızdılar. Ama hemen sonrasında yönlerini kaybedip belli bir süre büyük otelin lobisinde çaresizce etraflarına bakakaldılar.

Adlon Otelinin lobisi, onları bir araya getiren asıl sebebin ardından (Noah bunun bir balo olduğunu tahmin ediyordu) biraz laflayıp samimiyet kurmak için bir araya toplanan konuklarla doluydu. Düzinelerce fraklı beyefendi ve onların uzun elbiseler içerisindeki eşleri kendilerine oturacak bir yer bulmak için çabalıyor; gülüyor, jesteler yapıyor ya da üniformalı garson ve hosteslerin getirdiği kadehlerini tokuşturuyorlardı. İçki ve atıştırmalıklar sağ taraftan, barın bulunduğu yerden geliyor olmalıydı. Noah resepsiyonun tam karşıda olduğunu tahmin ediyordu, ortasında bir dikili taş bulunan fıskiyeli süs havuzunun solunda.

"Şu Henderson gerçekten ***Adlon*** mu dedi?" diye yol boyunca defalarca sorup bundan emin olmak istemişti Oscar. Hayvanat bahçesinden geçen kestirme yol karanlık, aynı zamanda da soğuktu. İlerlerlerken Noah sırt çantasında nemli bir leke fark etti. Toto ihtiyacını gidermişti, bu yüzden yollarına devam etmeden önce onu karla temizlemek zorunda kaldılar.

"Bu bir tuzak," diye tedirginliğini dile getirdi Oscar. "Bizimle ne tür bir oyun oynadıklarını bilmiyorum ama içim hiç rahat değil."

Bu, Noah'nm da yavaş yavaş katılmaya başladığı bir tahmindi.

Yukarıya, mermer korkuluklarla çevrelenmiş birinci kata baktı ve sanki lüks bir geminin'güvertesinde duruyormuş gibi hissetti. Tuhaf bir şekilde kendisini buraya, Oscar'ın metro raylarının altındaki sığınağına olduğundan daha az ait hissediyordu, bunun tek nedeniyse sadece dış görünüşü değildi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, onlara yetişen kapı görevlisi. Gri renkli bir üniforma giyen ve silindir şeklinde gülünç bir şapka takan bu cılız adamın onlara gerçekten yardımcı olmak istemesi pek olası görünmüyordu. Keyifsiz yüz ifadesine bakılacak olursa, lobide bu iki sokak serserisi yerine, ayaklarının altındaki Çin halısının üzerinde köpek dışkısı bulmayı tercih ederdi.

"Rezervasyonumuz var," diye konuşmayı üstlendi Oscar ve vizon şal takan bir kadına yol verme hatasında bulunup kanepeleri evsiz adamın ulaşabileceği mesafeye gelen genç bir garsonun elindeki tepsiden kendine bir avuç dolusu peynirli kanepe aldı.

"Rezervasyon mu?" Görevli kuşkuyla kaşlarını kaldırdı.

"Henderson adına." Oscar ağzı dolu olduğu için konuşmakta zorlanıyordu. *"New York News* tarafından yapıldı."

"Konunun açıklığa kavuşturulacağına eminim, o zamana kadar beyefendilerin dışarıda beklemesi şartıyla elbette," dedi görevli ve çenesiyle çıkışı işaret etti. "Rica etsem..." Kolunu ileri doğru uzattı ama sanki beyaz eldivenlerinin kirlenmesinden endişe ediyormuş gibi, rahatsızlık veren davetsiz misafirlere dokunmaktan kaçındı.

Henüz tek kelime etmemiş olan Noah dişlerini gıcırdattı ve o züppenin elini yakalayıp önünde dizlerinin üzerine çökene kadar yüz seksen derecelik açıyla bükmeyi hayal etti; fakat mantığı olmasa da arkasında duyduğu bir ses onu bunu yapmaktan vazgeçirdi.

"Doktor Morten?"

Ufak tefek ve otoriter biri izlenimi veren bir adam, kıkırdayan bir grup genç kadının arasından geçmek için kendisine yol açıyordu. Yakasında kırmızı cep mendili olan ve muhtemelen ölçülerine göre dikilmiş, üzerine kusursuz oturan bir takım giyiyordu. Yaka kartı ancak iyice yaklaştıktan sonra okunabilir hale geldi. Anlaşılan ***H. Vandenberg*** bu lüks konaklama yerinin daha üst kademelerindendi; üniforma ve silindir başlığını çok geride bırakan biri.

"Doktor Morten, bu siz misiniz?"

Noah bir şey söylemeye fırsat bulamadan Vandenberg çoktan elini tutmuş ve sanki öldüğünü sandığı bir dostunu bulmuşçasına sallamaya başlamıştı. Vandenberg'in yüzü pek çok kez gerdirilmiş gibi görünüyordu, derisi tıpkı kafatasının üzerine lastik bir eldiven geçirilmiş izlenimi veriyordu, hemen altından mavi renkli damarlar parıldıyordu. Sırıtırken Julia Roberts'tan daha fazla dişi görünmesine rağmen, görünürde neredeyse hiç kırışıklık yoktu.

"Lütfen içten özürlerimi kabul edin, sizi az kalsın tanıyamayacaktım. Ama hakkınızı vermeliyim ki kendinizi fevkalade kamufle etmişsiniz."

Noah şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemez haldeyken, görevliye dönen Vandenberg'in yüzü öfkeli bir hal almıştı. "Beyefendiler neden çoktan kulüpteki yerlerini almadılar?"

"Ben, şey, çok üzgünüm, bilmiyordum..."

"Doktor Morten bizim çok değerli ve daimî müşterilerimizdendir, her zaman olduğu gibi ayrıcalıklı resepsiyon bölümünden

giriş yapacak," diye gülümsedi Vandenberg, çelik mavisi gözlerini bir kez dahi kırpmadan. "Bu defa az bagajla seyahat etmeyi tercih ettiniz sanırım?"

Parmaklarını şıklatıp Noah'nm sırt çantasını işaret etti, ama Noah engel olmak için ellerini havaya kaldırdı. Totoyu görevliye teslim edeceğine, adamın elini kırmayı tercih ederdi.

"Beni takip etmenizi rica edeceğim..."

Vandenberg, konukların arasından ustalıkla yer açtı ve Noah ile Oscar ı lobinin karşısında bulunan asansörlere götürdü. Noah ya düşmanca son bir bakış yönelten görevli hızlı adımlarla aksi yönde ilerleyip gözden kayboldu.

"Listedeki konukların arasında kıymetli isminizi gördüğümü hiç hatırlamıyorum," dedi Vandenberg, yanındaki iki adamın etrafa kesif bir koku yaymasını ve halının üzerinde siyah ayak izleri bırakmalarını anlaşılan pek de umursamayan bir tavırla.

"Henderson ismiyle rezervasyon yaptırdık," diye açıkladı, bu durumdan yavaş yavaş keyif almaya başlayan Oscar. Buna karşılık Noah ise hâlâ yeni bilgileri beynine işlemekle meşguldü.

Gerçek adım Morten mı? Demek bir tıp doktoru ya da en azından bir doktorum, öyle mi? Daha önce bu otelde bulunmuş muyum?

Lobinin ona tanıdık geldiğini itiraf etse de bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Ama lüks otellerinki de dâhil olmak üzere zaten bütün lobiler aşağı yukarı aynı görünmüyor muydu?

"Henderson mı?" Vandenberg başını yana eğip asansörün düğmesine bastı. "Elbette, telefon yarım saat önce gelmişti. ***New York News'tan*** arayan hanımefendi bunun sizin adınıza olduğunu neden söylemedi Doktor Morten?"

"Çünkü bunu yapması mümkün değildi. Dürüst olmam gerekirse..." diye söze başladı Noah, fakat Oscar sözünü kesti.

. .bu konu hakkında konuşmamız yasak."

"Gizli bir araştırma projesi daha mı?" diye tahmin yürüttü Vandenberg. Yirmi santim çapındaki gülümsemesi Oscar'ın düşmanca bakışlarını fark edince bir anda kayboldu.

"Artık odamıza yerleşebilirsek gerçekten çok memnun olacağız. Oldukça uzun bir gün geçirdik."

İtinayla parlatılmış altın asansör kapıları açıldı ve üçlü içeri girdi.

"Tabii, elbette," diye aceleyle düğmelere baktı ve beşinci kata bastı. "Yalnız korkarım ki size her zamanki süitinizi veremeyeceğiz."

"Süitim mi?" diye sordu Noah şaşırarak. Hemen sonra Oscar'ın böğrüne indirdiği yumruğu hissetti.

"Gördüğünüz gibi bugün büyük bir toplantıya ev sahipliği yapıyoruz Doktor Morten, bir hukuk balosuna. Odaların neredeyse hepsi rezerve edildi, üzülerek bildirmek zorundayım ki dairelerinizin hepsi dolu."

"Dairelerim mi?"

Bir haykırış daha. Böğre inen ikinci bir yumruk.

"Bunun çok üzücü olduğunun farkındayım. Lütfen izin verin sizin için ne yapabileceğime bir bakayım, siz ve Bay, şey..."

"Schwartz. Profesör Schwartz," diye tamamladı Oscar. "Tz yle."

Neredeyse çıt bile çıkarmadan kulüp katma geldiler, Vanderberg onları, belli ki giriş işlemlerini aşağıdaki ayaktakımının oluşturduğu kalabalık eşliğinde yapmasını istemediği zengin müşterilere özel bir resepsiyonun yanındaki oturma köşesine götürdü.

"Burada neler oluyor böyle?" diye fısıldadı Noah, Vandenberg onları yalnız bırakıp cep telefonunu kulağına tutarak resepsiyonun arkasındaki küçük bir odada gözden kaybolur kaybolmaz.

"Burada tuhaf bir dümen dönüyor. Ama şimdilik bunu bildiğimizi belli etmemeliyiz." Oscar başını kaldırıp asansörü gözet-

leyen güvenlik kamerasına baktı. Sesi aniden neşesini kaybetmiş, gergin çıkmaya başlamıştı.

"Bilmek mi?" diye çıkışarak karşılık verdi Noah, ardından Totonun iyi olduğundan emin olmak için sırt çantasını açtı. Yavru köpek huzur içinde uyuyordu. "Lanet olasıca neyi biliyoruz?"

"Bizi programlarının bir parçası yapmak istiyorlar."

"-lar mı? Kim onlar? Ve ne programından bahsediyorsun?"

Oscar işaret parmağım dudaklarının üzerine koydu, oturdukları koltukların yanınd^ duran sehpanın üzerindeki telefonu aldı ve ahizeyi kaldırdı. Çevir sesini duyunca telefonu kapattı. "Bak şimdi adamım. Şu anda sakinliğini koruman çok önemli. O sırıtkan suratlı bücür bir dakika sonra geri gelip bize gülümseyerek iyi bir haberi olduğunu ve her zamanki süitine yerleşebileceğini söyleyecek."

"Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum."

"Biliyorum. Şu an bana hiçbir şey sorma. Odalarımıza geçer geçmez sana her şeyi açıklayacağım."

"Ama bunu nereden biliyorsun, yani..."

Noah arkalarından yaklaşan Vandenberg'in ellerini çırpmasıyla irkildi. Yaklaştığı her adımla birlikte biraz daha büyüyen sırıtışı, şu sözleri söylediğinde neredeyse yüzünü parçalayacaktı: "Baylar, size iyi bir haberim var."

12 Bölüm

Kırk dördüncü kattaki yazı işlerinde, sanki birileri kısa bir süre önce yangın alarmını harekete geçirmiş gibi bir hava hâkimdi. Bütün masalar boştu, tüm çalışanlar hareket halindeydi. Ellerindeki iPad'ler, dosyalar ve not defterleriyle birlikte hızla Celine'in yanından geçip açık ofisin ortasındaki, etrafı plastik camla çevrelenmiş ve daha şimdiden bütün koltukları dolu olan dikdörtgen biçimindeki konferans salonuna girdiler.

Celine bu plansız toplantının sebebini tahmin edebiliyordu. Bunun gibi toplantılar, Kevin Rood'un deyimiyle "kıyamet günleri" yılda üç dört kez olurdu. Bir yıldırımın düşüp her şeyi altüst ettiği günlerde, tıpkı bugün havalimanının kapatıldığı bugün olduğu gibi. Celine bir an için çanta ve mantosunu kendi çalışma alanında bırakıp bırakmamak konusunda kararsız kaldı, ama Kevin'ın ofisinden çıktığını görünce oyalanmamaya karar verdi. Yazı işleri müdürü her iki elinde tek kullanımlık bardaklarda iki tane kahve taşıyordu, bu, onun cam ofisinden dışarı onlarsız asla adım atmadığı standart kafein dozuydu.

"Ah, iyi ki buradasın Celine," diye seslendi adam. Yanına geldiğinde her iki kahve bardağını da en yakınındaki masanın üzerine bırakıp ona sol elini uzattı. Celine, Kevin'a gülümsemek için çaba sarf etti. İki yıldır onun emrinde çalışıyordu ama adam ona her zaman nazik davransa da Celine ona hiçbir zaman ısınamamıştı. Buna kendisine ait değilmiş izlenimi veren gülüşünün mü neden olduğunu bilmiyordu; ilk bakışta utangaç bir kütüphane görevlisini andıran birinden daha ziyade bir gösteriş meraklısına uygun olan park yerindeki spor arabasının mı; yoksa kantinde elmasını âdeta mükemmeliyetçi bir tavırla soyarken, ofisinin içinden hortum geçmiş gibi görünmesinin mi. Kevin Rood birbiriyle uyumsuz eşyalarla dolu olan ve bu yüzden pek fazla vakit geçirmek istemediğiniz bir oturma odası gibiydi. Celine kendini onun yanında hep biraz huzursuz hissediyordu.

"Herkese ihtiyacınız olacağını düşündüm," dedi Celine ve gereğinden fazla uzun tuttuğunu düşündüğü elini, yazı işleri müdüründen kurtardı.

"Buna emin olabilirsin."

Kevin aşağı sarkan pantolon cebinden bir uzaktan kumanda çıkardı ve yaklaşık on adım uzağındaki konferans salonuna doğru tuttu, salonun camları, çift camın arasındaki boşlukta bulunan ve gerilim altındayken rengi değişen bir gaz karışımı sayesinde sanki sihirli bir el değmişçesine karardı. Geleneksel jaluziler yerine yayın grubunun bütün camlarına eklenen bir teknoloji oyunu. Göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede artık hiç kimse içeri ya da dışarı bakamıyordu.

Celine ve Kevin açık ofiste baş başa kalmışlardı. Binada yalnız oldukları sanrısını bozan tek şey toplantı salonunun açık kapısından sızan heyecanlı mırıltılardı.

"JFK henüz başlangıç," diye açıkladı müdürü ona, Celine ise bu ön bilgilendirmeye şaşırdı. Kevin, toplanan ekibe birkaç saniye sonra aynı şeyleri bir kez daha anlatmak zorunda kalacaktı.

"LaGuardia ve Nevvark'u da aynı şekilde kapatacakları söylentisi var."

"Hemen yola çıkayım mı yoksa toplantıya katılmamı mı tercih edersin?"

"Hiçbiri."

"Efendim?"

Celine kışlık mantosunun içinde terlemeye başladı.

"Bu ne demek oluyor Kevin?"

"Sen Noah hikâyesiyle ilgilenmeyi sürdüreceksin."

"Şaka mı bu? New York olağanüstü hal alarmı vermek üzereyken, ben kurmaca bir hikâyeyle mi ilgileneyim?"

"Larry'nin talimatı."

Larry Farnham mı?

"Yayıncı ne zamandan beri bizim günlük işlerimize karışıyor?"

"Şu anda tartışmak için vaktim yok Celine. Sana ne söyleniyorsa onu yap. Masanın başına geç ve o evsizle irtibatta kalmaya devam et. Senden gelişmelerle ilgili saat başı rapor bekliyorum. Al işte..."

Ona üzerinde bir telefon numarası olan bir kâğıt uzattı, sonra da ikinci kahve bardağını aldı. "Yarım saat sonra bu numarayı ara, o zamana kadar ikisi de odaya gelmiş olurlar."

İkisi mi?

Kevin Rood çekip gitti. Celine şaşkın ve çaresiz bir şekilde arkasından baktı.

Noah kesinlikle iyi bir hikâyeydi, bunu kendi de hissetmişti. Ama dünyanın en büyük ulaşım merkezlerinden birinin kapatılmasının yanında solda sıfırdı.

Kevin, toplantı odasının kapısını arkasından kapatana kadar bekledi, normalde fazlasıyla hareketli olan yazı işlerinin bu yapay sessizliğinde bir süre öylece bekledikten sonra masasına gitti ve kendini bitkin bir şekilde koltuğuna bıraktı.

Martha'nın bahsettiği çiçekler, bilgisayar ekranını görmesini engelliyordu.

Neler oluyor böyle, diye düşündü, çiçekleri saran ince kâğıdı çıkartırken. Beyaz gülleri kısaca kokladı, ardından çiçeklerle birlikte gönderildiğini tahmin ettiği vazoyu kenara itti. Doğrusu, onları suya koyma zahmetinde bulunan birilerinin olabileceğine hiç ihtimal vermiyordu.

Kevin'a ne olmuştu?

Her fırsatta ona en iyi mujjabiri olduğunu söylemiyor muydu?

Celine özellikle tam da böyle bir günde, bir stajyerin yapabileceği bu işle neden kendisinin ilgilenmek zorunda olduğuna hiçbir anlam veremiyordu.

Bildiği tek bir şey vardı: Kevin'a hiç ikinci bir adamdan bahsetmemişti. O halde Oscar'dan nasıl haberi olabiliyordu?

Noah, Paris Meydanı Süitine adımını attığında dikkatini çeken ilk şey yatak odasından ayrılan oturma alanındaki çatırdayan şömine değildi. Şöminenin üstünde asılı duran ve uluslararası bir havalimanındaki yolcuların fotoğraflarını gösteren plazma ekran ve yere kadar inen pencerelerden quadrigası[8] görülebilen ışıklandırılmış Brandenburg Kapısı da değildi. Dikkatini çeken şey kokuydu.

Badem ve orkide karışımından oluşan bu koku beyninde bir tür patlamaya neden oldu. Odaya adımını attığı ilk andan itibaren aldığı ilk nefesle birlikte sırtındaki çantanın ağırlığı kaybolmuş, Oscar'ın konuşmaları ise yavaşça uzaklaşarak duyulmaz olmuştu. Vandenberg'in giderken, Doktor Morten otele zaten aşina olduğu için yardıma ihtiyaç duymayacaktır, şeklindeki yorumunu da duymamıştı.

Noah artık sadece ağrı hissediyordu.

Üst bedenini tamamen ele geçiren kesici, yakıcı, kor bir aleve benzeyen ağrılar. Aynı anda zihninde, bir anıdan çok ölüme yakın bir deneyimi andıran görüntüler silsilesi belirmeye başladı.

8 Olimpiyat oyunlarında ve diğer oyunlarda yarıştırılan, yan yana koşulmuş d
tarafından çekilen araba, (ç. n.)

Gümbürdeyen, çınlayan bas sesleri duyuyordu. Göz kamaştıran stroboskop flaşları karanlıkta yanıp sönüyor, üzerlerinde gezindikleri insan bedenleri sarsılıyor, çünkü...

Dans mı ediyorlar? Evet, gerçekten de dans ediyorlar.

Neredeyse dayanılmaz bir hal alan ağrı, omzunda tek bir noktada yoğunlaştığı sırada Noah'nın fark ettiği bir sonraki şey, bunu geriye doğru yapıyor olmalarıydı.

Geriye doğru mu? Gerçekten öyle.

Kafasının içinde oynayan filinin tamamı ters yöne doğru akıyordu. Noah dans pistinden geri geri uzaklaşıp bir asansörün içine çekildi, kapılar kapandı, katları gösteren yanıp sönen ışık eksi ikiden beşinci kata yükseldi ve Noah kendini çizik içinde, bej rengi bir yük asansörünün kapısına dönük halde, bir tuş takımına çeşitli sayılar girerken buldu.

Hatıralardan oluşan film bu bölümde biraz yavaşlamıştı, bu sayede Noah tuşladığı sayıları görebilmişti:

4266.

Ardından sanki yeniden iş başında olan görünmez bir mıknatıs tarafından hızla bir otelin koridoruna çekildi.

Burası Adlon! Hatırlayabiliyorum!

Tam o esnada ağrı çoğaldı, bu defa belirgin bir şekilde sol omzundan yayılıyordu. Noah takılıp düştüğünü ama hemen tekrardan ayağa kalktığını ve sırtıyla bir kapıyı açtığını hissetti. Şimdi bir odada dizlerinin üzerine çökmüştü, alnını kapalı bir kapıya yaslamıştı; gözeneklerinden içeri sızan soğuk terler tekrardan vücuduna aktı.

Yüksek sesli bir konserden sonra olduğu gibi kulaklarında tiz bir uğultu duydu, sonra aniden omzunun içinden yabancı bir maddenin çıktığını hissetti; merminin derinin içinden geri Çıkışını hissetti. Ardından yankılanan bir silah sesi âdeta kendi

içine çekilip, tok bir lap sesiyle sona erdi ve aynı anda Noah'nın ağrıları da kayboldu. Daha az önce içinde kurşun olan omzu yeniden işler haldeydi. Noah arkasını döndü ve artık içinde dimdik durabildiği odanın neresi olduğuna baktı: Adlon'un Paris Meydanı Süiti ndeydi.

Doğruymuş. Buraya daha önce de gelmişim.

Yere kadar inen, parçalanmış cama baktı...

... Bana bu pencerenin ardından ateş edildi...

... Çerçevedeki cam kırıklarını ve uzaktaki Brandenburg Kapısını gördü ama hepsinden önce şöminenin hemen önünde, yerde yatan hareketsiz adamı gördü. Başının altındaki halı sanki sihirli bir el değmiş gibi kendi kendine temizlenmeye başladı. Az önce halının içine işlemiş vaziyette olan kan, şimdi adamın başına geri akıyordu.

Kan tamamen yok olup yara tekrar kapandığında, Noah kafasının içinde yabancı bir sesin bağrışlarım duydu:

"Artık durdurulması mümkün değil."

"Artık durdurulması mümkün değil."

"Artık durdurulması mümkün değil."

Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Ta ki Noah artık dayanamayıp sonunda gözlerini açana kadar.

İçerisi loş olmasına rağmen Noahhın, az önce geçmişe dönük sarsıcı bir anı tekrardan yaşadığı otel odasına tam anlamıyla dönmesi biraz zaman aldı. Sersemlemiş bir halde şöminenin yanına gitti, destek almak için tek dizini yere koydu ve elini ipeksi halının üzerinde gezdirdi. Bir farklılık hissettiğini sandı, dokunun daha sert, yandan bakıldığındaysa biraz daha açık renk olduğu bir bölge vardı, sanki oda görevlisi bu bölgedeki bir lekeyi güçlü bir temizlik maddesi yardımıyla silip yok etmiş gibiydi. Yine de tam olarak emin değildi.

Artık hiçbir şeyden emin değilim.

Adım Doktor Morten mı?

Bu süitte mi kalıyordum?

Burada bana ateş mi edildi?

Ve gözlerimin önünde bir adam mı öldürüldü?

Noah ayağa kalkıp bakışlarını odada gezdirince o an tek bir şeyden emin oldu, o da bütün bunların bir tesadüf olamayacağıydı.

Ayrıca şu anda sadece hafızasının büyük bir bölümünü kaybetmiş olmanın eksikliğini hissetmiyordu.

Oscar da bir anda ortadan kaybolmuştu.

14 Bölüm

Adam Altmann sefil hayatını düşünmekle o kadar meşguldü ki metro istasyonunda son saniyede trene binen tehlikeyi fark etmedi.

Oturmak için koridor tarafından, gidiş yönüne bakan bir yer tercih etmişti (mide bulantısını önlemek için). Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti, tıpkı ofisine giden bir avukat gibi. Saç ayrımı, üzerindeki siyah takımın pantolon çizgisi kadar muntazamdı, deve tüyünden paltosunda hiç düğümcük yoktu (onları her gün tıraş makinesiyle temizliyordu), mantosu ve ceketi kırışmasın diye arkasına yaslanmadan, dimdik oturuyordu. Yine aynı sebepten asla bacak bacak üstüne atmazdı. Bir defasında iş yerinden bir arkadaşı oturuş şeklinin, tıpkı suçlu sandalyesinde oturan günahkâr birininkini anımsattığını söylemişti: ayaklar özenle, birbirine paralel şekilde yan yana yerleştirilmiş, eller çapraz vaziyette kucakta, bakışlar yere doğru. Şu anda bulunduğu U2 hattının sondan bir önceki vagonunda, Pankow istikametine doğru yol alırken de tam olarak bu şekilde oturuyordu.

Kendisiyle birlikte trene binen yolcuların dışında vagonda dört kişi daha vardı: arkasında oturan sakallı ve suratsız emekli bir adam, biraz daha önde, kenarlardaki banklardan birinde oturan ve asi bir tavırla gözlerini cep telefonuna dikmiş genç bir kız, üzerindeki fitilli kadife pantolonu boya lekeleriyle dolu olan, kapıya yaslanmış bir işçi, yanında ise hır çıkarmak için bahane arayan bakışlarla sallana sahana trende gezinen iki serseriye sinirli bir bakış atan uzun saçlı bir Türk.

Adam Altmann hiçbiriyle ilgilenmedi. Düşünüyordu.

Nerede yanlış yaptığını. Ve hatanın kendisinde olup olmadığını.

Elbette benim hatam.

İnsanlar çuvalladıklarında suçu başkalarına atmaya bayılırlar. Oysa Altmann'a göre genelde en fazla şikâyet edenler, içinde bulundukları durumdan kendileri sorumlu olanlardır.

Ttpkı benim gibi.

Onunkisi klasik sorunlardandı: çok fazla çalışıp aileye çok az vakit ayırmak. Çok fazla iş gezisine çıkıp çok az tatil yapma fırsatı bulmak. Müstakil ve bahçeli bir ev alacak kadar paraya sahipti. Ama kızıyla sadece bir kez kum havuzunda oynayabilmişti. Leana artık on beş yaşındaydı.

Kahretsin.

Son on iki aydaki kazancı altı yüz bindi. Peki vergi kesintileri, kaliteli bir yaşam ve sosyalleşmeye harcadıklarından sonra geriye ne kalıyordu? Dört yıldızlı, birinci sınıf bir otel odasında büyük boy bir yatak, bedava kablosuz internet erişimi ve yabancı bir şehrin otopark manzarası.

Bir milyon bedava milin var ama tek bir arkadaşın bile yok.

Adam, bir havaalanımn/ree ***shop'undan*** satın aldığı gösterişsiz saatine baktı. Günün neredeyse yirmi iki saati geride kalmıştı, ama onu tebrik eden tek bir kişi bile olmamıştı. Ne bir tanıdık, ne bir iş arkadaşı, ne eski karısı, ne de kızı. Oysa Facebook'ta paylaşımda bile bulunmuştu.

"Mutlu yıllar bana."

Bir istisna yapıp yazının sonuna bir gülen yüz bile eklemişti, üstelik bu imgeli iletişim şeklinden tiksinmesine rağmen. Kızı

ona bir mesaj gönderdiğinde, çoğunlukla para istemek için, zıplayan topaçlar, hareket eden başparmaklar ve göz kırpan, sırıtkan toplardan kelimeleri ayırt etmekte zorlanıyordu. Bu da tıpkı şu kısaltma hastalığı xoxo, lol, rofl ve benzeri saçmalıklar gibi tam anlamıyla bir rezaletti. İnsanlığın yarısı kendini yazıyla ifade etmeyi unutmuştu. Diğer yarısı ise anlamını çözmek için sözlüğe ihtiyaç duyduğunuz kısa mesajlar gönderiyordu. Sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi hissediyordu.

Altmann dişlerini gıcırdattı ve kendini bu kurban psikolojisine çok fazla kaptırmamaya çalıştı.

"Mutlu yıllar bana."

Acınası kendi kendini kutlama yazısı topu topu üç tane "beğeni" ve tek bir yorum almıştı, o da bugün içerisinde kimliğiyle birlikte "on iki süper sempatik şubeden" birine geldiği takdirde ona bir buz kazıcısı hediye etmek isteyen bir otomobil bayisindendi, normal şartlarda bunu belki de yapardı, tabii tam da kırk birinci doğum gününde Berlin'de mahsur kalmamış olsaydı; Washington'dan tam sekiz uçuş mili uzaklıkta.

"Hey, amcık."

Bayağı bir dille yapılan bu hakaret Altmann'ı melankolik düşüncelerinden kopardı. Başını kaldırdı ve durumu anında kavradı.

Spor ayakkabı ve yeşil renkte bomber ceket giyen dazlak kafalı o iki serseri, kurban olarak kendilerine genç km seçmişti. Kısa saçlarını kızıla boyatmış olan genç kız, Altmann'a bazı yönlerden kızını hatırlattı. O da çoğunlukla Ugg marka bot, yırtık kot pantolon ve kaz tüyü mont giyerdi. Tek fark kızının alt dudağında piercinginin olmamasıydı. En azından kendisinin bundan haberi yoktu. Evden uzakta geçirdiği dört hafta boyunca pek çok şey olmuş olabilirdi.

"Amcık, sana söylüyoruz."

Kel kafalılardan bir tanesi, kızın oturduğu yerin üstündeki yatay direğe tutunmuş barfiks hareketleri yapıyordu. Her iki elinin üstünde de sekiz rakamının bir dövmesi vardı.

8.8.

Alfabenin sekizinci harfi.

Heil Hitler ın[9] ilk harfleri.

Pek zekice.

Lider belli ki bu Neonazi'ydi. Çelişkili şekilde bir güneyli izlenimi veren dostuysa, zaten iki kat olan çenesini daha da belirgin hale getiren kurnaz bir sırıtışla yetindi.

"Kim olduğunu sanıyorsun kaltak?"

Genç kız korkmamış gibi yaptı. Altmann'ın duyamadığı bir şeyler söyledi ve aniden her şey fena halde hızlandı.

88 Numara kendini bir kez daha yukarı çekerken, sağ dizini de hızla havaya kaldırdı ve tüm gücüyle genç kızın suratına geçirdi.

Yolcuların tepkileri bilindikti.

Bakışlarını başka yöne çevirdiler.

Emekli adam, Türk ve işçi. Hepsi. Genç kızın kırılan burnundan fışkıran kanı görünce Adam da bakışlarını tekrardan ayakkabılarına çevirdi.

"Tüh, sanırım aybaşı olmuş," diye gülmeye başladı liderleri, tren Mendelssohn Bartholdy Park durağına geldiği sırada. Yolculardan bir tanesi bile kapılar açılınca arkasına bakmadı. Ne emekli adam ne Türk ne de işçi. Hepsinin tek isteği oradan çıkmaktı. Altmann'ın da.

Sorun çıkmasın. Bu şu anda ihtiyacım olan son şey.

Vagondan çıkmayı neredeyse başaracaktı ki tam o anda trene binmeye niyetlenen ama içeride kanlar içindeki genç kızı görünce

9 (Aim.) "Selam Hitler!" anlamına gelen Nazi selamı, (ç. n.)

bundan vazgeçip hızla perona geri dönen yaşlı çiftin gözlerinde beliren dehşeti fark etti.

Altmann başını çevirip arkaya bakma hatasında bulundu. Genç kız baygın vaziyette bankın üstünde yatıyordu. Dövmeli olan, kızın ceketini parçaladı ve tişörtünü yukarı sıyırdı. Çift çene ise, kızın uyanıp savunmaya geçmesi ihtimaline karşı ellerini tutuyordu.

Altmann otomatik istasyon anonsunu duydu. "Geride durun."

Tereddüt etti. Hem de fazla uzun süre. Kapılar yeniden kapandı. Tren harekete geçti.

Kahretsin. Artık onlarla baş haşayım.

"Oldukça azgın görünmüyor mu?" diye sordu 88 Numara. Kızın kemerini çözmeye çalışıyordu.

Altmann öksürdü ama sesi treninin gürültü patırtıları arasında duyulmadı.

"Merhaba, size söylüyorum."

Serserilerin her ikisi de başını kaldırdı.

"Derdin nedir çük surat?"

Serseriler aralarındaki görev dağılımına sadık kaldılar. Çift çene sırıttı, 88 Numara konuştu. Altmann'ın fark ettiği üzere peltek konuşuyordu. Alkol, ot, daha güçlü uyuşturucular. Muhtemelen kanında hepsinden biraz vardı.

"Sizden buna bir son vermenizi rica ediyorum..." diye söze başladı Altmann, biraz beceriksizce. Sözel iletişim becerisi hiçbir zaman iyi olmamıştı. Hele ki söz konusu yabancı bir dil olunca.

Adamlar böğürerek gülmeye başladılar.

"Peki son vermezsek ne olacak?" diye sordu dövmeli olan ve kızın bacak arasını avuçladı.

"Bu durumda başınızı şu anda olduğundan daha fazla belaya sokmuş olacaksınız." Vagonun sonunda, yukarıda asılı duran

kamerayı işaret etti. Bir hayvan ağızlığını andıran tel bir kafesle çevrelenmişti. Yanıp sönen kırmızı ışık çalıştığını gösteriyordu. Adamlar hiçbir şeyi umursamıyordu. Çift çene şehvetle baygın kızın çıplak göğüslerine bakarken, dövmeli olan bıçak çekmek için kızın üstünden kalktı.

"Daha önce birileri tarafından bıçakla sikildin mi hiç?" diye sordu. Artık sadece iki kol boyu mesafede olduğunda Altmann bir an için ağız kokusunun tadını duyumsadığını bile düşündü. Huzursuz bakışlarım ve göz bebeklerimn içinde parlayan öfkeyi görünce, artık durumu yumuşatmak için söyleyebileceği hiçbir şeyin kalmadığını anlamıştı. Haklıydı da. 88 Numara öne atılıp bıçağı savurdu. Şimşek hızıyla.

Ama yeterince hızlı değildi.

Altmann kedilerinkine benzer bir hareketle arkasını döndü ve tekdüze bir sesle, "Kod 13-10. Lütfen kameraları kapatın," dedi.

Kulağının içinde bir çatırtı oldu.

Altmann a hiç dokunmadan koltuklardan birine çarpıp kendini bir anda nasıl yerde bulduğuna anlam veremeyen dazlak, şaşkın gözlerle ortağına baktı. Sonra da elinden düşen bıçağı almak istedi.

Altmann bıçağı ayağıyla koltuğun altına itti ve elini, kızın yanından ayrılıp şimdi üzerine doğru yürüyen esmer adama doğru uzattı; tıpkı uygunsuz bir müşteriyi içeri sokmak istemeyen bir kapı görevlisi gibi. Aynı anda kulağındaki görünmeyen minyatür vericiden gelen kadın sesini işitti: "Kameralar devre dışı bırakıldı."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye bilmek istedi, yeniden ayaklanan ve ellerini bir sonraki atak için yumruk yapan 88 Numara. Aklı karışmış bir halde gözlerini kırpıştırıyordu, bunda muhtemelen İngilizce bilmemesinin ve Altmann'ın ceketindeki toplu iğne boyutundaki mikrofona ne söylediğini anlamamasının da etkisi vardı.

Altmann vagonun üst köşesine kısa bir bakış attı. Kırmızı ışık yanıp sönmeyi bırakmıştı. Memnun bir şekilde başını sallayıp şöyle dedi: "Yirmi birinci dakikadan itibaren kayıtların on beş dakikasını silin. Aynı şey Mendelssohn Bartholdy Park durağında indirilen olası şahitlerden gelen acil durum aramaları için de geçerli."

"Halledildi bilin."

"Hey babalık. Burada ne işler dönüyor?" dedi, ilk cümlesini kuran yardakçı. Bu aynı zamanda son cümlesi de oldu.

Altmann iki tabancadan, ceketinin altındaki kılıfın içinde taşıdığını seçti. "Kız için de bir doktor gönderin."

Bu sözlerin ardından her iki adamın başına ateş etti. Önce dövmeli olanın, ardından da yanındakinin. Beyinlerine saplanan kurşun patlayarak minicik parçalara ayrıldığı anda öldüler. Saldırganların meydan okudukları andan öldükleri ana kadar geçen süre bir dakikayı bulmamıştı. Hâlâ baygın halde yatan kız olanlardan bihaberdi, ateş edilirken bedeni seğirmemişti bile.

Altmann silahı yerine koydu ve kızın nefesini kontrol etti. Sakin ve düzenliydi, nabzı kendi nabzından biraz daha hızlı atıyordu.

Kızın kendi kanında boğulmasını engellemek için başını yana çevirdikten sonra göğsünü örttü ve durumu operasyon yönetimine bildirdi.

Ardından acil durum frenini çekti.

Tren, Potsdam Meydanı istasyon girişine birkaç metre kala durdu. Adam, acil durum çıkış penceresinin güvenlik camını kırıp dışarı çıktı.

Ne boktan bir doğum günü.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Kulağındaki kadın sesi canını sıkmaya başlamıştı.

"Evet," diye cevapladı Altmann kısaca ve rayların yanından ışığa doğru koşmaya başladı.

Peron neredeyse boştu, metalden, dar bir merdiven yardımıyla tünelden çıktığını fark eden olmadı.

"Tüm operasyonu tehlikeye atıyorsunuz."

"Biliyorum."

Koşmayı bıraktı ama paltosundaki tozu silkeledikten hemen sonra olabildiğince hızlı adımlarla Ebert Caddesi yönünde istasyon boyunca ilerlemeye başladı. Ayakkabıları da kirlenmişti ama bu şimdilik beklemek zorundaydı. ***Maalesef.*** El yapımı ayakkabılarının lekeli olmasından nefret ederdi.

"Artık başka bir olaya bulaşmadan hedefe varabileceğinizi düşünüyor musun?"

Ancak yeniden açık alana ulaştığında cevap verdi. Temiz, soğuk ve tamamen kokusuz bir hava tarafından karşılandı. Her yer ışıkla doluydu. Camdan bir gökdelen, biten mesaiye rağmen baştan aşağı aydınlatılmıştı. Işıklı reklam tabelaları, onlarla ilgilenmeyen insanların dikkatini çekebilmek için, Times Meydanı'ndakiler kadar büyüktü.

"Elimden geleni yapıyorum."

Kaldırım buzlanmıştı, bu nedenle Altmann adımlarının hızını biraz yavaşlatmak zorunda kaldı.

"Hedefe ne kadar kaldı?" diye sordu ses.

Altmann başını kaldırıp yukarı baktı, buz gibi esen rüzgârdan korunmak için elini gözlerine siper etti ve Soykırım Anıtının üstünden, çatısı yeşil bakırdan yapılmış olan büyük otele baktı. Adlon aşağı yukarı dört yüz metre uzağındaydı.

"Birazdan oradayım."

"Güzel." Kadının sesi ilk defa memnun çıkmıştı. "Bu durumda hâlâ belirlenen süre dâhilinde ilerliyoruz. Size bir kez daha süitin ana hatlarını ve ikisinin fotoğraflarını gönderiyoruz."

İkisi mi?

"Yalnız olduğunu sanıyordum."

Altmann, Aşağı Saksonya ülke temsilcisine yaraşır bir öfkeyle caddenin karşısına geçti.

"Size bilgi verilmedi mi?" Az önceki memnuniyetten eser kalmamıştı.

"Hayır."

Operasyon şefi sanki bu tür tersliklere alışkınmış gibi iç geçirdi. "Ortadan kaldırılacak hedef muhtemelen destek almış olmalı. Anlaşılan Noah'nm bir refakatçisi var."

Noah, Oscar'ı bulmak için yatak odasına tam ayak basmıştı ki telefon çalmaya başladı. Aynı anda bir inleme sesi geldi.

Üzgünüm Toto, seni tamamen unutmuşum.

Sırtındaki çantayı yatağın üzerine koyup, açtı ve yavru köpeği serbest bıraktı. Toto gerinip uzandı ve yeni keşifler yapmanın heyecanıyla çantadan dışarı çıktı. Merakla etrafı koklarken, komodinin üzerinde duran kablosuz telefonu eline alan Noah'ya baktı.

Arayan Vandenberg'di, bitişik odaya geçişi sağlayan kapıyı kullanıma açtıklarını haber vermek için aramıştı. "Size ikinci bir oda hazırlamayı uygun gördük. Böylece Profesör Schwartz geceyi sizin yanınızda geçirmek zorunda kalmayacak, ayrıca dilediğinde çekilebileceği ve sadece kendisine ait bir alana sahip olacak."

Noah odanın diğer ucuna baktı ve banyo kapısının yanında ikinci bir kapının olduğunu gördü. Vandenberg vedalaşmak üzereydi ki Noah, telefonu kapatmasına fırsat vermeden araya girdi. "Buraya en son ne zaman geldim?"

Bir sessizlik oldu. Sorusu ***concierge*** hizmetlisini ya da bu oteldeki görevi her neyse, şaşırtmışa benziyordu.

"Şey, bu konuda net bir şey söyleyebilmem için önce bilgisayara bakmam gerek."

"Sizden bunu yapmanızı rica edeceğim. Hazır bu işe girişmişken şahsım adına kaydedilmiş tüm bilgilerin detaylı bir dökümünü de görmek istiyorum."

"Efendim?"

"Ödeme yaptığım kredi kartının numarası ve hizmet sağlayıcısı, fatura adresleri ve kanımca resepsiyona verilmesi zorunlu olan şahsi adres bilgileri."

"Durumunuzda bir değişiklik mi oldu Doktor Morten? Eğer öyleyse bunu hemen kayda geçebilirim. Biliyorsunuz, daimî müşterimiz olduğunuz için sizi kayıt için gerekli olan tüm o evrak işlerinden uzak tutuyoruz. Şu anki ziyaretinizden bahsetmiyorum bile, onu zaten ***New York News*** üstleniyor. Özel hizmetler ve diğer oda ise şirketten."

Vandenberg hattın diğer ucuna en yapay gülüşünü gönderdi.

"Teşekkür ederim, yine de şahsi bilgilerimin ayrıntılı bir dökümünü almak istiyorum, bu sizin için sorun olur mu?"

Noah, açık tonlarda mermerle döşenmiş ve süitten biraz daha sıcak olan banyoya girdi. Burada da Oscar'dan hiçbir iz yoktu. Ne duşun altında ne banyonun geri kalanından buzlu camla zarif bir şekilde ayrılan tuvalet bölümünde ne de jakuzide.

"Hayır, bu hiçbir şekilde sorun olmaz. Belgeleri sizin için hazırlamalarını sağlayacağım. Yarın sabah kahvaltıya kadar hazır olmaları sizin için uygun olur mu?"

"Onlara hemen bugün ihtiyacım var," dedi Noah ve sonunda üzerindeki ceketten kurtuldu.

"Siz nasıl uygun görürseniz, istediğiniz belgeleri size mümkün olan en kısa sürede ulaştırmaya çalışacağım Doktor Morten."

Morten. Morten. Hep şu isim - Morten.

Noah, burada çok sık kaldığı açık olan adamın cesedini hatırlamasına rağmen, adını neden hatırlayamadığını düşündü.

Aslında sabunluk olarak düşünülmüş kristal bir kâseye biraz su doldurup, Totoya götürdü, ama boyu oldukça yüksek bazali yataktan nasıl ineceğini bulmaya çalışmakla meşgul olan hayvan, pek susamışa benzemiyordu.

Noah teşekkür edip telefonu kapatmak üzereydi ki bu defa Vandenberg ona son saniyede engel oldu.

"Az kalsın söylemeyi unutuyordum Doktor Morten. Ne kadar dikkatsizim, ihmalkârlığımı lütfen mazur görün. Eşyalarınız yatak odasındaki dolapta duruyor."

"Eşyalarım mı?"

Noah'nın bakışları, çatı eğimi içindeki, koyulaştırılmış akçaağaçtan yapılmış dolaba yöneldi.

"Son ziyaretinizde aceleden burada bıraktıklarınız. Size ulaşmaya çalıştık ama muhtemelen fazlasıyla yoğun olan programınız nedeniyle bize geri dönüş yapmaya fırsat bulamadığınızdan, bavulu sizin için saklamayı uygun gördük."

Yazı işlerinin dekorasyonu, kullanılan teknoloji haricinde sanki doksanlı yıllardan kalmış gibi görünüyordu. Gri renkli polyesterle kaplanmış paravan bölmelerin ardına, duvar kâğıdı masasına benzer masalara üçer kişi sıkıştırılarak bir düzine kadar çalışma kabini oluşturulmuştu. Celine'in, şu anda diğer herkes gibi toplantıda olan iki erkek meslektaşıyla karşılıklı gelecek şekilde, ortada oturması uygun görülmüştü.

Bense burada sekreterlik yapıyorum.

Celine her zamanki çalışma pozisyonunda oturuyordu, "yarım" bağdaş: sol bacağı kıvrılmış bir şekilde sandalyenin üzerinde, sağ üst baldırıysa onun üstüne gelecek şekilde. Bu pozisyon, zamanı unutup kendini işe her kaptırdığında ayağının uyuşmasına sebep oluyordu. Bir kurşun kalemin arkasındaki silgiyi kemiriyor ve telefonuna bakıyordu. Midesi bulanıyordu ama bunun onuncu haftadan sonra neredeyse tamamen kaybolan hamilelik bulantılarıyla ilgisi yoktu.

Kevin, Oscar'ı nereden biliyordu?

Yaptıkları kısa telefon görüşmesinde ona Noah'nm refakatçisinden bahsetmiş olabilir miydi? Doktor Malcom'la ilgili dehşet verici şüphelerle başlayan ve bugün yaşadığı tüm o gerginlikten sonra, hafızasında oluşan bu küçük boşluk gayet kabul edilebilirdi-

Ama yine de düşük bir ihtimal...

Saate ve Kevin'ın ona az önce verdiği kâğıda baktı. Yazı işleri müdürü, Berlin'deki Adlon Otelinin dâhili numarasını sade bir el yazısıyla yazmıştı. Kâğıdı, bir parça yapışkan bant yardımıyla bilgisayar ekranının kenarına tutturdu. Ardından telefon ahizesini eline aldı. Celine dâhili hatta bağlanmak için dokuz rakamını tuşladı, çevir sesini duydu ama aynı anda dışarıdan gelen bir arama nedeniyle telefonu tekrardan kapattı.

"New York News, Celine Henderson, buyurun?" *[1]

"Sen misin hayatım?"

Hayır. Sadece kızınla aynı adı taşıyorum ve tesadüf eseri onunla aynı pozisyonda çalışıyorum.

"Evet anne, benim. Bir şey mi oldu?"

Önemli bir şey olmalıydı, orası kesindi.

Annesi, karşısındaki kişinin gözlerine bakamadığı konuşmalardan nefret ederdi. Maria Henderson, New Jersey'deki ev telefonunu sadece çok önemli durumlarda kullanırdı.

"Konu babanla ilgili," dedi, titreyen bir sesle.

Celine'in boğazı düğümlendi. Boşaltılan havalimanıyla ilgili yeni habere tam tıklamıştı ki eli, bilgisayar faresinin üzerinde kasılıp kaldı. "Başına bir şey mi geldi?"

Ed her zaman çok hızlı sürerdi, bunun yanı sıra araba kullanırken kısa mesaj göndermeye bayılırdı. Ayrıca iki yıl önce geçirdiği kalp krizine rağmen beslenmesine hâlâ dikkat etmediği için, Celine'in gözlerinde dönüşümlü olarak bir trafik kazası ve bir yoğun bakım ünitesinin görüntüleri canlanıyordu.

"O iyi mi?" diye sordu Celine.

"Evet... Yani demek istediğim, bilmiyorum. Umarım."

UMARIM da ne demek oluyor, diye bağırmak istedi, ama Maria neredeyse ağlamak üzereydi, ona çıkışarak durumu daha da kötüleştirmek istemedi.

"Erkek kardeşini almaya gitti."

"Brad amcayı mı?"

"Hafta sonu ziyareti için Annapolis'ten buraya geliyor. Herhalde yine para istiyordur ama asıl anlamadığım şey, neden tren veya otobüsle gelmediği, sözde Brad o şeylere binmekten korkuyordu."

Celine gözlerini kapattı ve parmaklarını gergin bir şekilde masaya vurmaya başladı. Annesiyle konuşmaya çalıştığında hep böyle oluyordu. Maria'nın aklından normal şartlarda bile aynı anda onlarca düşünce geçtiği için, anlattıklarını takip etmek zorlaşıyordu.

"Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum, anne."

"Brad uçağa bindi, tatlım."

Lanet olsun.

"JFK mi?"

"Evet."

Celine, oturduğu ofis sandalyesi kıpırdamadığı halde, kendi ekseni etrafında dönüyormuş gibi hissetti.

"Ona ulaşamıyorum tatlım. Her defasında şu lanet olası mesaj kutusu çıkıyor. Çoktan dönmüş olmaları gerekirdi. Kahve de soğudu ve ben..." ağlamaya başladı.

Celine ayağa kalkıp mantosunu aldı.

"Tamam anne, sakin ol. Bunun sadece geçici süreliğine alınmış bir güvenlik önlemi olduğundan eminim. Bir patlama ya da benzeri bir şey olmadı sonuçta. Göreceksin, babam çok yakında eve dönmüş olacak."

Sözleri, beklediği sakinleştirici etkiyi yaratmadı.

"Bilemiyorum," dedi annesi, bundan kuşku duyarak. "İçimde tuhaf bir his var. Tıpkı yere yığıldığı o gün olduğu gibi, hatırlıyor musun?"

"O iyi."

"Evet, belki. Ama kendimi kötü hissediyorum tatlım. Buraya gelemez misin?"

"Şimdi mi?"

Celine, açık ofisin orta kolonunda asılı duran büyük saate baktı. ***Bu imkânsız.*** Doktor randevusu yüzünden zaten J.üm sabahını harcamış ve hiç çalışmamıştı. Ama diğer yandan annesinin ondan en son ne zaman böyle bir istekte bulunduğunu hatırlamıyordu. Maria hayatı boyunca bağımsızlığına çok önem vermişti. Kendi kızı da dâhil olmak üzere başka insanlardan yalnızca acil durumlarda destek almaktan yanaydı, anlaşılan şu an tam da öyle bir durum söz konusuydu.

Hem nasıl olsa saha dışına atıldım, diye düşündü Celine ve bugün meydana gelen oldukça önemli şeylerin şu anda konuşulduğu konferans salonuna baktı.

Evsizlere yoldan da telefon edebilirim.

Bir karar verdi. O bir muhabirdi. Kevin'ın onu neyle görevlendirdiğinin önemi yoktu, böyle bir günde onu hiçbir şey masa başında tutamazdı.

"Konuyla ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışacağım, tamam mı? Seni tekrardan ararım."

Celine'in yakın bir arkadaşı havalimanı polisi olarak görev yapıyordu, eski ev arkadaşlarından olan bir kız arkadaşı ise uçuş kontrol kulesinde çalışıyordu. İkisinden birine ulaşmayı başardığı anda iki seçeneği vardı, ya olay yerine gidip şansını orada deneyecek ya da annesine destek olmak için eve gidecekti.

Çantasını alıp asansörlerin bulunduğu yere gitti.

Celine personel kimliğini, NNN binasının her katında bulunan elektronik bir okuyucuya yerleştirdi. Kimlik doğrulaması yaptırmadan medya grubunun binasına giriş ve çıkış yapmak yasaktı. Cihaz, girişten geçerken olduğu gibi, benzer şekilde yüksek sesle ötmeye başlayınca şaşırıp kaldı. Aynı anda ekranda kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı.

"Kart kilitlendi," diye okudu Celine şaşırarak, göstergenin üzerinde. "Bu da ne demek oluyor?"

"Gitmene izin verilmiyor Celine."

Arkasında duyduğu sese doğru döndü.

Kevin bir anda karşısında belirmişti, yanında mavi üniformalı iki güvenlik görevlisi vardı.

"Ama..." Celine kısa bir an için donup kaldı. Kevin'ın omzunun üstünden, yavaş yavaş tekrardan iş arkadaşlarıyla dolmaya başlayan ofise baktı.

"Delirdin mi sen? Beni burada zorla tutamazsın."

Kevin gülümsedi, her zaman olduğu gibi yapay ve abartılı bir şekilde.

"Lütfen olay çıkarma ve bu iki beyefendinin seni yeni ofisine götürmesine izin ver." Asansörlerin yanındaki acil çıkışı işaret etti.

"Sen ne saçmalıyorsun böyle? Yeni bir ofis falan istemiyorum, eve gitmeliyim."

"Biliyorum, annen çok endişeleniyor," dedi Kevin. Bu sözler onu, adamlardan birinin kolunu hızla bükmesinden daha çok şaşırtmıştı. Kevin, güvenlik görevlisine sert bir bakış yöneltti, Celine bunu nasıl yorumlaması gerektiğini bilemedi. Ona bu denli sert davranmasına mı öfkelenmişti, yoksa elini çabuk tutmasını mı istiyordu? Tavırları ona en az bir sonraki sözleri kadar anlaşılmaz gelmişti: "Şu anda eve gidemezsin," dedi. "Babanın meselesi şimdilik beklemek zorunda."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Celine, düşünceli bir şekilde.

Sorusuna cevap almak yerine, kolu arkaya bükülmüş şekilde yangın kapısından geçirilerek merdiven boşluğuna götürüldü.

Çok sayıda yolculuk yüzünden çizik içinde olan koyu kahverengi bavulda bir tuhaflık vardı. El bagajı için fazla ağır, uzun bir yolculuk için fazla küçüktü. Kızıl kahverengi geyik derisinden yapılmıştı, bir masaüstü bilgisayar kasasından biraz daha büyüktü.

Noah onu salladı, ama doğal olarak herhangi bir ses duymadı. Deri kapak dışa doğru olabildiğince bombeleşmiş, kenarlardaki dikişler gerilmişti. Bavulu her kim hazırlamışsa, her santimet-reküpü değerlendirmişti.

Sonra da onu itinayla kilitlemişti.

Güçlükle hareket eden bir sayı kilidiyle korunuyordu, bu nedenle Noah, bavulu dolaptan çıkaralı iki dakika geçmesine rağmen, içinde ne olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Bu bavul bana ait yani, öyle mi?

Onu kulpundan tutup kaldırdı, birkaç adım ilerledi ve bu yabancı cismi en az Noah kadar dikkatle inceleyen Totonun yanına, yatağın üzerine bıraktı.

Bir şey hissetmiyorum. Hem de hiçbir şey.

Noah, bavulun kilidini şans eseri çözmek için acaba kaç kombinasyon denemesi gerektiğini düşündü. Sonra sehpanın üzerindeki meyve sepetini ve portakalların yanında duran bıçağı hatırladı-

Kilitleri fazla güç sarf etmeden, kanırtarak açması yirmi saniye bile sürmemişti.

Önce kapağı dikkatli bir şekilde hafifçe kaldırıp küçük bir aralıktan içeriğine göz attı, tedirgin edici herhangi bir şeyle karşılaşmayınca da tamamen açtı.

Bir ateşleyiciye bağlı kablolar gibi mesela.

Kapağın bir arada tuttuğu muazzam bir kıyafet yığını bavulun dışına taşmıştı.

Noah ellerini, muntazam şekilde katlanmış gömlek ve kazakların, itinayla üst üste dizilmiş iç çamaşırların, top haline getirilmiş çoraplar ve birkaç kumaş pantolonun, düz renkli bir kravat ile lacivert bir ceketin arasında gezdirdi. Hepsi yeni yıkanmış gibi kokuyordu. Eşyalar ütülenmiş ve kaliteliydi ama marka ürünler değillerdi. Yeni değillerdi ama hiç kullanılmamışlardı. Hiç kirli çamaşır yoktu, yandaki fermuarlı, büyük bölmede bile.

Noah ilk olarak büyük ve hantal bir telefon keşfetti, ebatlarına bakılınca bir önceki yüzyıldan kalma izlenimi verse de ekranı ve tuş takımı modern görünüyordu. Üzerindeki ***Tel.Sat.*** yazısı bunun bir uydu telefonu olduğunu gösteriyordu.

Noah, açma tuşuna bastı, ama ekranda bir değişiklik olmadı, şarjı bitmiş görünüyordu.

Bavulu karıştırmaya devam etti ve bir şarj kablosunun yanında duran şeffaf kozmetik çantasını çıkardı.

Tahmin ettiği üzere içinde diş fırçası ve macunu, deodorant ve tıraş losyonunun yanı sıra (kokusu, odanın kokusunun aksine, anılardan oluşan bir görüntüler zincirini tetiklememişti) elinde tutunca Noah'ya çok tanıdık gelen, altın rengi tüylü bir divit kalem bulunuyordu.

Tanıdık ama rahatsızlık verici.

Uydu telefonunu şarj etmek için bir priz buldu, ardından bavulu tamamen boşaltmaya karar verdi ve Totoyu yatağın yanına koyup ne varsa yatak örtüsünün üzerine döktü.

Bu sayede bavulun muhtemelen en şaşırtıcı gizemini gözler önüne sermişti: iki tişörtün arasına sıkıştırılmış deri bir evrak çantası ile içinde farklı ülkelerin paraları bulunan bir kesenin yanında, dıştan aynı görünen üç pasaport.

Noah lacivert defterlerden birini eline aldı, işaret parmağını altın rengi kabartmanın üzerine gezdirip kapağını açtı ve kendisinin belirgin ölçüde daha bakımlı bir halinin yüzüne baktı:

Doktor David Morten. Amerika Birleşik Devletleri Vatandaşı.

Belgeye göre otuz dokuz yaşında, bir metre seksen dokuz boyunda ve Köln doğumluydu.

Amerikan pasaportu altı ay önce çıkarılmıştı ve hiç kullanılmamış gibi duruyordu, gerçekten de arka sayfalarda sadece tek bir giriş damgası bulunuyordu. Buna göre ocak ayı ortalarında, yani vurulmadan kısa bir süre önce Mombasa'ya uçmuştu.

Harika. Adım David, bu bana hiçbir anlam ifade etmiyor, son olarak ise Kenya'da bulunmuşum, bununla ilgili de en ufak bir şey hatırlamıyorum.

Noah eline ikinci pasaportu aldı ve kişisel bilgilerin bulunduğu, yüzeyi şeffaf koruyucuyla kaplı sayfada "John Greene" adını okuyunca onu neredeyse yere düşürecekti. Nefesini tutarak üçüncü pasaportu açtı, yaşadığı şaşkınlığın şiddeti daha da arttı.

David Morten. John Greene. Ve Samuel Brinkman.

Birbirinden farklı tam üç pasaport. Üç farklı isim.

Ama aynı fotoğraf.

Benim fotoğrafım.

Bütün pasaportları yan yana dizdi ve onları, sorgulayan bakışlarla yatak örtüsüne mıhladı.

Bu ne anlama geliyor?

"Kimim ben?" diye fısıldadı Noah ve gözlerini kapattı. Belki de geçmişini hatırlayamamasının arkasında yatan neden, bunu ***istemiyor*** olmasıydı.

Benliğini ararken karşısına birden fazla kimlik çıkmıştı, farklı isimler adına düzenlenmiş üç ayrı pasaportun anlamını sorgularken zihninden geçen cevaplar hiç de masumane sayılmazdı.

Hepsini bir kez daha gözden geçirdi.

Diğer pasaportlarda da çok az damga vardı. John Greene adıyla Kenya'dan Hollanda'ya, oradan da Samuel Brinkman adıyla Roma'ya uçmuştu. Noah para destesini bir arada tutan paket lastiğini çıkardı ve en az dört bin avro ile bin dolar saydı.

Telefon.

Pasaportlar.

Para.

Kıyafetler.

Bir anda tüm donanıma sahip olmuştu, yine de geçmiş yaşantısına bir adım dahi yaklaştığını hissetmiyordu.

Kıyafet yığınının içinden beyaz bir gömlek çıkarıp göğsünün üzerine tuttu. Ölçüsü uygun gibi duruyordu, Noah buna rağmen içine sığmayacakmış gibi hissediyordu.

Sahte bir his veriyordu.

Tıpkı bavul gibi.

Tıpkı kapı görevlisi gibi.

Tıpkı Vandenberg gibi.

Ve odanın kapısı dışarıdan sessizce açılınca, ensesine vuran hafif esinti gibi.

Noah birkaç saniye sonra kendisiyle ilgili öyle bir şey öğrendi ki iyi bir insan olduğuna dair olan inancı bir kez daha sarsıldı.

Beyninin, tehlike karşısında verdiği hızlı tepki ve davetsiz misafirini, içeriye adımını dahi atamadan kapı eşiğinde ense-lemekteki ustalığı sadece iki şekilde açıklanabilirdi: Daha önce pek çok kez hayati tehlike arz eden olaylara karışmıştı. Üstelik bu gibi durumlarla baş etmek konusunda eğitimliydi. Bu gibi durumlarla şiddet kullanarak baş etmek konusunda eğitimliydi.

Karşısındakini felç etmek için nereye vurması gerektiğini biliyordu. Boyunda baskı uygulanacak hassas bölgeyi biliyordu, karotis sinüs refleksini harekete geçirmek için başparmağını nereye yerleştirmesi gerektiğini ve saldırının şiddetine bağlı olarak ya kalbin duracağını ya da süratle düşen kan basıncının kurbanın bayılmasına neden olacağını biliyordu, tıpkı şu anda olduğu gibi.

Adam boğuk bir çığlık eşliğinde yere yığıldı, içe dönen gözleri artık bembeyazdı.

Oscar'ın yeniden kendine gelmesi üç dakika sürdü.

“Ne, nerede... Ne oldu?”

Noah, baygın haldeki Oscar’ı kanepeye taşımış, mini bardan biraz buz alarak bir bulaşık bezine sarmıştı. Oscar alnındaki bezi ayılır ayılmaz öfkeyle kenara fırlattı.

“Beni öldürmeye çalıştın!” diye tespitte bulunup doğrulmaya çalışsa da acı çeken bir yüz ifadesiyle yeniden yastıkların üzerine düştü.

“Bir dakika kadar daha bekle,” diye tavsiyede bulundu ona Noah. “Sonrasında başının dönmesi dinecektir.”

Ona bir bardak su uzattı.

“Lanet olsun,” diye söylendi Oscar, bardağı iştahla yarıladıktan sonra. “Aklından ne geçiyordu?”

“Üzgünüm. Ben sanmıştım ki, senin şey olduğunu...”

... Evet, ne?

Bir katil mi?

Bana ateş eden o adam mı?

Noah yavaşça omuzlarını yuvarladı. Oscar’a saldırırken bir şey hissetmemişti, oysa şimdi kurşun yarası varlığını ona yeniden hatırlatıyordu.

"Tehlikede olduğumu sandım," diye açıkladı, ayrıntıya girmeden. Noah, içindeki dövüşçüyü harekete geçiren güdüyü nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Odadayken maruz kaldığı bilinçdışı izlenimler görünüşe göre sadece anılarını açığa çıkarmakla kalmıyor, bilinçsizce gerçekleşen davranış kalıplarını da tetikliyordu. Noah sözde saldırganı teşhis edene kadar, Oscar çoktan baygın halde yerde yatıyordu.

"Tehlikedesin. Buna hiç şüphe yok."

Oscar kanepenin üzerinde ikinci kez doğrulmayı denedi. Solgundu ve çok terliyordu, üzerinde hâlâ birkaç kat kıyafet olduğu düşünülünce bu hiç de şaşılacak bir durum değildi.

"Başın gerçekten belada koçum. Zaten bu yüzden yanına geri döndüm."

"Nereye gitmiştin ki? Hem buraya tekrardan nasıl girdin?"

"Bu gibi durumlar için güzel bir buluş yapmışlar, adına kapı kartı diyorlar. İkimize de birer tane verdiler."

Hatırlayamadığım bir ayrıntı daha. Bu defaki farklı olarak daha yakın geçmişimden bir şey.

Anlaşılan Oscar, Noah'nın düşüncelerini okumuştu: "Odadan ayrıldığımı fark etmedin bile, yanılıyor muyum?"

Hayır, şöminenin önündeki cesetle fazla meşguldüm.

"Bir şey hatırladın, öyle değil mi? Bu yüzden odaya adımımızı atar atmaz tuhaf davranmaya başladın. Buraya daha önce de geldin, değil mi?"

Bilemiyorum. Öyle görünüyor.

Noah, şöminenin önündeki halının daha solgun olan bölümüne baktı, arka kısmı kan içinde olan başın görüntüsü gözlerinin önünde belirdi, soruyu geçiştirdi. "Pekâlâ, beni neden yalnız bıraktın?"

"Üzgünüm, bu çok korkakçaydı, biliyorum. Ama burada kalmaya daha fazla dayanamadım. Birdenbire korkmaya başladım, tek düşündüğüm sığınağıma geri dönmekti. Bu arada tam yüz yirmi iki tane var."

"Yüz yirmi iki tane ne var?"

"Basamak. Bir kaçış yoluna ihtiyacımız olabilir diye acil çıkışları ve merdivenleri kolaçan ettim, anladın mı?"

"Hayır."

Oscar itirazını duymazdan geldi. "Tam caddeye çıkmak üzereydim, Soykırım Anıtına giden çıkışın orada. Ama sonra bunu yapamayacağımı anladım, geri dönmeliydim. Yardımıma ihtiyacın var. Onlarla bensiz baş edemezsin."

"Onlarla mı? Kimden bahsediyorsun?"

"Bir düşünsene. Kim iki evsizi, geceliği iki bin beş yüz avro olan bir süite yerleştirir ki? Az önce aradığın yer her neresiyse, bir gazete olmadığı kesin."

"Peki ne?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ne demezsin!" Noah sinirlenmişti. "Fikri olmayan biri için geleceği şaşılacak derecede iyi tahmin ediyorsun ama. Kim şu Vandenberg? Ne yapacağını nereden biliyordun?"

"Sözde şu her zaman kaldığın odayı sana vermesinden mi bahsediyorsun?"

"Evet."

Oscar omuz silkti. "Bilmiyordum, sadece tahmin yürüttüm. Onlar her zaman öyle yaparlar. Bu programlarının bir parçası."

"Onlar kim? Ve ne programından bahsediyorsun?"

Oscar suyun kalanını içti ve bardağı ters çevirdi, ardından bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı. Hafiften sallanarak gözlerini

odada gezdirdi ve kendi kendine konuşmaya başladı. "Program. Elbette. Seni bulduğumda bunu düşünmeliydim."

Ayaklarım sürüyerek odanın diğer ucunda bulunan büfeye doğru ilerledi ve tek tek kapaklarını açtı.

"Elbette, bu mümkün olabilir. Bu tahmin ettiğim şeyse, o zaman korktuğumdan çok daha fazla ilerlemiş olmalılar. Bu durumda bana yaptıkları şey bunun yanında devede kulak kalır. Nihayet, işte buradasın..."

Buzdolabını açtı ve mini barın yan bölmesinden minyatür bir viski şişesi çıkardı.

Şişeyi tam ağzına götürecekken Noah yanına gidip elini yakaladı. "Son kez soruyorum: Burada neler oluyor? Kimsin sen? Sana ne yaptılar? Ve bunun benimle ne ilgisi var?"

Oscar gözlerini kaçırmadan Noah nm öfkeli bakışlarına karşılık verdi ve elini gevşetmesini bekledi. "Biliyorum, bana inanmayacaksın, ama senden bunu en azından denemeni rica ediyorum."

"Dinliyorum."

"Bana birkaç kez neden sokaklarda yaşadığımı sordun."

Noah başıyla onayladı.

"Evet, aslına bakarsan, sokağın üstünde değil, altında yaşıyorum ve bu oldukça önemli bir fark."

"Gözümden kaçmadı."

"Ve bunu tamamen kasıtlı yapıyorum. Çünkü sadece bu şekilde beyin yıkama işleminden kaçabilirim."

"Beyin yıkama işlemi mi?"

"Düşünce kontrolü, bilinç yönlendirmesi, programlama, sen nasıl tanımlamak istersen."

Şişeyi bir dikişte bitirdi. "Aslında içki içmem ama şu an buna ihtiyacım vardı."

"Bana gerçeği anlatmana engel olmadığı sürece dolabı tamamen boşaltsan bile umurumda olmaz."

Oscar kuşkuyla ağzını büzüştürdü. "Gerçeği mi bilmek istiyorsun?"

Noah'nın şaşkın bakışları altında halının üzerine oturdu ve çizmelerinin bağını çözmeye başladı.

"Gerçeği öğrenmek için henüz yeterince yerin altında yaşamadın."

İşte yine başlıyoruz.

Noah arkasını döndü ve başını sallayarak pencereden dışarı, Brandenburg Kapısına baktı.

Muhtemelen tek bir gerçek var, o da refakatçimin zırdeli olduğu.

Oscar bu arada çizmelerini çıkarmış ve pilot montunun üzerinde bağdaş kurmuştu. Norveç desenli kazağını geniş başından çıkarmaya çalışırken, "Dünya üzerinde açlık çeken insanların sayısı ne kadar?" diye sordu.

"Efendim?"

"Yeterince yiyeceği olmayan insanların sayısı Noah?"

"Bu da ne şimdi? Rakam tahmini mi?"

"Hayır, gözleri açmak."

Sonunda başını kurtarmayı başaran Oscar, artık kazağın altından nefes almak zorunda değildi. "Tahmin et bakalım!"

"Hiçbir fikrim yok, çok sayıda olmalı."

Noah, Oscar ın onunla daha önce de oynadığı bu tür psikolojik oyunları oynamak istemiyordu. Gözlerini sığınakta açtığı ve konuşabilecek duruma geldiği o ilk anda, esrarengiz kurtarıcısı ona anlamsız bir hızla, kulağa saçma gelen sayısız soru yöneltmişti: ***"Berlin'de miyiz yoksa Hamburg'da mı? Seni bulduğum gece kar mı yağıyordu, yağmur mu? Üzerimde siyah mı yoksa kırmızı bir mont mu vardı?"***

Hiçbir şey hatırlamadığı için tahminde bulunması gerekmişti ve yüzde kırk dokuz oranında doğru cevaplar verince Oscar'ın bellek yitimi testini geçmişti.

"Hafıza kaybına uğramış taklidi yapanlar bilinçli olarak çok sayıda yanlış cevap verirler," diye açıklamıştı Oscar, sonuçtan memnun bir şekilde. ***"Ve tesadüf prensibi gereği yüzde ellilik orana ulaşamayınca kendilerini ele verirler. Sen gerçekten de hiçbir şey hatırlamıyorsun."***

"BBC'nin araştırmalarına göre bir milyardan fazlası," diye tuhaf raporunu sürdürdü Oscar ve oturduğu bağdaş pozisyonundan çıkıp ayağa kalktı. "Gezegenimizde yaşayan her yedi insandan biri açlık çekiyor, en başta çocuklar. Yaklaşık dokuz milyon çocuk yetersiz beslenme nedeniyle yaşamını yitiriyor."

"Pekâlâ, bu korkunç. Ama bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var, verdiğin tepki de bunu kanıtlar nitelikte. Sence de oldukça tuhaf değil mi? Demek istediğim, sen bellek yitimi yaşıyorsun, neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorsun. Ama sana, gözlerini açtığında kendini içinde bulduğun dünyada her üç saniyede bir insanın açlıktan öldüğünü söylüyorum ve sen zerre kadar şaşırmıyorsun."

"Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Tam da bundan söz ediyorum."

Oscar lekeli oduncu gömleğini ve altındaki tişörtü pantolonunun dışına çıkardı.

"Televizyonda karnı şişmiş çocukları görüyoruz, çocuk fahişeler ve insan tacirleri, iklim değişikliği ve enerji krizleri hakkında yazılar okuyoruz, Wall Street'teki serbest yatırım fonu yöneticilerinin milyarlık gelirlerini, Asya'da çöplüklerde yaşayan dilencilerin sefaletini bildiğimiz kadar iyi biliyoruz, buna rağmen Dominik Cumhuriyetinde her şey dâhil tatillere çıkıyoruz, üstelik birkaç

kilometre uzağımızda, Haiti denilen adanın diğer ucunda insanlar açlıktan ölürken. Kendine bir kez olsun neden bu denli umursamaz olduğumuzu sordun mu?"

"Çünkü bunu nasıl değiştireceğimizi bilmiyoruz."

"Yanlış. Çünkü bunu baskılamayı öğrendik. İşte, baksana."

Gömleğinin ilk birkaç düğmesini açmış olan Oscar, konuşmayı kesti ve yanan bir fabrika binasını gösteren televizyonu işaret etti.

"FairgreenPharmaceuticsŞirketinin CEO'su JonathanZaphire'a saldırı" diye yazıyordu, haber kanallarının son dakika haberlerini yayınladıkları şekilde, ekranın alt köşesinde ve kırmızı çerçeve içerisinde.

"Kanalın birinde açlık içindeki çocuklar, diğerinde ise savaş ve terör var. Dünya dibi boyluyor, hepimiz bunun farkındayız, hepimiz görüyoruz ama bunu umursamıyoruz."

Bir düğme daha açtı. Konuşurken dudaklarının kenarında tükürükler birikiyordu.

"İkimiz buna en iyi örneğiz Noah. Bizim gibi sokak serserileri eksi on altı derecede süpermarketin girişinde yatıyor, yoldan geçenler de görmezden geliyor. Bunu nasıl bu kadar iyi başardıklarını kendine hiç sordun mu?"

"Bize yardım etmemeyi mi?"

"Bizi görmezden gelmeyi!"

Noah kanepeye uzandı ve Oscar'ın arkasında bulunan yatak odasındaki yatağın ayakucunda, bavuldan düşen bir şortun içinde keyif yapan Totoya baktı.

Bavul! Onu daha ayrıntılı bir biçimde bir kez daha incelesem iyi olacak.

"Beynimizde bir koruma mekanizmasının olduğuna inanmamızı istiyorlar. Normal bir yaşam sürebilmemiz için sefaleti süzgeçten geçiren bir filtre."

Oscar tiz bir kahkaha attı.

"Tam bir saçmalık. Beynimiz taş devrinden bu yana tehlikeleri fark etmek üzere programlanmış, onları görmezden gelmek için değil. İzlandalIlar altı yüz yıl önce topraklarının zarar gördüğünü fark ettiklerinde ne yaptılar? Başlarını kuma mı gömdüler? Hayır. Çayırlarda otlamasına izin verilecek azami koyun sayısını belirlediler. Tam altı yüz yıl önce! Günümüzde petrolün birkaç yıl içinde tamamen tükeneceğini bilsek, hiç kimse arabaların ya da uçak yolculuklarının sayısını düzenlemeyi aklından geçirmez. Onun yerine kırk dokuz avroya Belçika'ya uçak bileti satmayı tercih ediyoruz."

Gömleği yere düştü, Oscar şimdi yalınayak, sadece kot pantolon ve tişörtle kalmıştı, bu da bulunduğu lüks odadaki görüntüsünü olduğundan daha da tuhaf hale sokmuştu.

"Evet, dünya kötü bir yer. Verdiğin önemli bilgi için teşekkür ederim."

"Söylediklerimi dinlemiyorsun Noah. Dünya kötü ama kimse bununla yüzleşmek istemiyor."

"Evet, evet, bu çok fena..."

"Hayır, değil. Hem de hiçbir şekilde değil."

Noah başını kaldırdı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Mesele tam da bu. Bunu söylemeye çalışıyorum. Fena falan değil. Kimse bunun fena olduğunu düşünmüyor. Herkes görmezden geliyor. Hiç kimse bu konuda bir şey yapmıyor. Bu ise genetik bir durum değil, dışarıdan müdahale sonucu, sonradan oluşturulmuş."

"Kim tarafından?"

"Dünyanın şu anda olduğu gibi olmasını isteyen azınlık tarafından. Şirket grupları, ordu ve süper zenginler. Üzerimize bir şey püskürtüyorlar."

"Püskürtmek mi?"

"Şimdi söylediklerime inanmayacağın bölüme geliyoruz."

Oscar, her gece yatmadan önce eline alıp baktığı, tişörtünün altından hatları belli olan madalyonun bulunduğu yeri tuttu.

"Adım gerçekten Schwartz. Bir profesör olmayabilirim ama nöroloji dalında doktora yaptım," dedi, bir yandan pantolonunun düğmelerini açarken. "Üniversiteden mezun olduktan kısa bir süre sonra karımla birlikte Frankfurt'ta küçük bir muayenehane açtık. Hastalarımızın çoğu havalimanı çalışanlarından oluşuyordu, ülkedeki en büyük işveren olduğundan bu pek de şaşırtıcı sayılmaz. Asıl şaşırtıcı olan, hastaları bize getiren şikâyetleriydi. Çoğu kendini güçsüz, bitkin, yorgun ve yaşama sevincini yitirmiş gibi hissediyordu. Oysa çalışma saatleri gayet insancıldı, hatta pek çoğunun mesaisi yakın zamanda kısaltılmıştı. Yani tükenmişlik sendromu yaşıyor olmaları ihtimal dışı görünüyordu. Evli çiftler bilinç değişikliklerinin bir anda gerçekleştiği konusunda hemfikirlerdi. Eşleri bir gün içinde birdenbire ilgisizleşerek her şeye karşı umursamaz bir tavır sergilemeye başlamışlardı."

Oscar gergin bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Sesi boğuk çıkıyordu, hatırladığı şeyler onu fazlasıyla etkiliyor gibiydi.

"Konuyu araştırdık ve en fazla etkilenen hastaların, yakıt ikmaliyle ilgilenenler olduğunu öğrendik. Ayrıca belirtilerin görülmeye başlamasından birkaç hafta önce, Frankfurt'ta yeni bir yakıt dolum istasyonunun kurulmuş olduğunu öğrendik."

"Yani buna kerosen[10] buharı mı sebep olmuş?"

"Hayır. Sebebi uçak yakıtı değildi. Sorun, içine karıştırdıkları Şeydeydi."

10 Halk dilinde gaz yağı diye geçen maddenin daha gelişmişi ve içerik olarak süzülmüş halidir, (ç. n.)

"Peki neymiş o?" Noah'nm ses tonu ve yüz ifadesi, içindeki kuşkuyu gizleyememişti.

"Söz konusu maddenin resmî bir adı yok. Çoğunluk ona CLEAR diyor. Merkezî sinir sistemi üzerinde sakinleştirici bir etkiye sahip. İnsanları umursamaz yapıyor. Onları tehditlere karşı korkusuz kılıyor."

Noah pes edercesine kendini tekrardan kanepeye bıraktı ve gözlerini tavana dikti. "Demek halkı bir tür maddeye maruz bırakan gizli bir güç var..."

".. .ve bunu yaparak toplumu etkisiz hale getirmeyi amaçlıyor. CLEAR, tabii ya. İsyan çıkarmak yerine bütün gün televizyon izleyip internette geziniyor olmamız başka türlü açıklanamaz zaten."

Noah ayağa kalktı. Hiçbir işe yaramayacağını biliyordu, ama yine de bunu söylemek zorundaydı: "Sen büsbütün aklını yitirmişsin."

"Bunu hafızası olmayan adam mı söylüyor? Bu arada, aşırı dozda CLEAR'e maruz kalmanın böyle bir yan etkisi var."

"Tabii, tabii, anlıyorum. Eminim öyle olmuştur." Noah yatak odasına doğru ilerledi.

"Bana inanmak zorunda değilsin. Bunu ispatlayabilirim," diye bağırdı Oscar arkasından. "Sadece daha iyi bir havaya ihtiyacım var."

Bu iş gitgide çığırından çıkıyor.

"Evet, hatta en güzeli parlak güneş ışınları olurdu."

Oscar odanın pencerelerini işaret etti. "Ufukta beliren şu çizgileri kesin biliyorsundur. Hani yaz aylarında mavi gökyüzüne tebeşirle çizilmiş gibi duran şu düz çizgiler? O çizgilerin, uçakların bıraktığı izler olduğuna inanmamızı istiyorlar, oysa çoğu zaman etrafta bir tek jet uçağı dahi olmuyor, haksız mıyım? ***Chemtrails***"

11 Gökyüzünde askerî ve sivil uçaklar tarafından yapılan beyaz/gri görünü lemeye verilen isim. (ç. n.)

adını verdikleri şu jet izlerini Google'da arat bakalım, o zaman ne demek istediğimi anlayacaksın. Etrafa CLEAR püskürten görünmez uçakların egzoz dumanından meydana geliyorlar. Pislikler o maddeyi uçak yakıtına karıştırmışlar."

Noah anlatılanları inandırıcı bulmadığını gösteren bir el hareketi yaptı.

Bu kadar zaman kaybı yeterli.

"Bana inanmıyorsan internete bakabilirsin."

"Tam olarak bunu yapacağım."

Ama Google'da CLEAR'ı aratmak için değil. Doktor Morten, ya da adım her neyse onu araştırmak için.

"***Chemtrails*** denilen şeyin haritasını çıkarma zahmetinde bulunup internette paylaşan insanlar var. Gözle görülemeyen insansız hava araçlarının uçarken belirli bir desen çizdiği belirlenmiş."

"İnsanları hissizleştiren o maddeyi etrafa püskürtmek için ini?"

Oscar'ın ağzı kulaklarına varmıştı. "İşte şimdi olayı anladın. Artık neden yerin altında yaşadığımı biliyorsun. Bu sayede bana ulaşamıyorlar. Sadece kış aylarında, gündüzleri yukarı çıkıyorum çünkü kasım ve mart ayları arasında maddenin büyük bir bölümü bulut örtüsü tarafından emildiği için püskürtmeyi daha nadir yapıyorlar. Artık anlıyor musun? Zihnim sırf bu yüzden hâlâ kusursuz çalışıyor."

Noah afallamış bir halde ona baktı. Bu arada tişörtünü de çıkarmış olan Oscar artık üstsüz bir şekilde karşısında duruyordu. Yaklaşık beş santim boyundaki beyaz bir yara izinin dışında Oscar'ın top şeklindeki karnı tıpkı bir maymununki gibi baştan aşağı kıllarla kaplıydı.

"Şimdi sırada ne var?" diye sordu Noah. "Bana yara izini, gizli güçler tarafından işkenceye uğradığını kanıtlamak için mi gösteriyorsun?"

Oscar gözlerini şaşkınlık içinde kendi üzerine çevirip kaburga eğiminin altında bulunan kabartıya dokundu.

"Saçmalama. Küçükken ağaçtan düşmüştüm."

Pantolonunu ve iç çamaşırını aşağıya sıyırıp ayak bileklerinden aşağıya çekti ve çarpık bacaklarla paytak bir şekilde Noah'nın yanından geçip banyoya doğru ilerledi. "Şu an tek isteğim nihayet yeniden sıcak su dolu bir küvete girmek."

20. Bölüm

"Kamera kayıtlarına erişim sağlayabiliyor muyuz?" diye sordu Altmann ve asansöre bindi. Kapılar tam kapanacakken içeri son anda, tıpkı onun gibi beşinci kata çıkmak isteyen genç bir çift girdi.

"Hayır," diye bildirdi kadın, kulağındaki verici üzerinden. "Müdahale alanımızın dışında."

Farklı bir sonuç beklemiyordum zaten.

Onu bir ***"Quinso"***[12] operasyonu için tutmuşlardı. ***Quick in. Safe out.*** Kimseye görünmeden. İz bırakmadan. Bu onun uzmanlık alanıydı. Başarılı bir ***quinso*** gerçekleştirmenin yolu, olaya mümkün olduğunca az kişiyi dâhil etmekten geçiyordu. Adlon'un güvenlik müdürünü bilinçsizce bu işe bulaştırmak oldukça riskli olurdu, maaş bordrosunda ismi yazıyor olsa da.

"Clean ekibi hazır ve aksiyona geçmek için yeşil ışık yakmanızı bekliyor."

Quinso. Clean ekibi. Yeşil ışık yakmak.

Altmann zaman zaman bu aptalca, sözde kodu kimin bulduğunu merak ediyordu. Fazla yaşlı oldukları için sahaya inemeyen birkaç bürokratın işi olduğundan emindi. Kelimelerin gerçek anlamlarıyla kullanılmasını engelleyen lanet olasıca şey neydi?

12 *Quick in* (hızlı giriş) ile *safe out*'un (güvenli çıkış) birleşimi, (ç. n.)

"İşinizi bitirir bitirmez odaya temizlik ekibini gönderiyoruz."

Eskiden bu şekilde konuşurlardı.

Eskiden doğum günlerimde hediye de alırdım.

"Beni anladınız mı?" diye onay almak istedi kadın sesi, Altmann'dan.

Bakışlarını, birbirine sımsıkı sarılmış, öpüşmelerine sadece ara sıra kıkırdayarak ara veren çifte çevirdi.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu, asansörde yalnız olmadığını merkeze belli etmek için. Genç delikanlı, kendisine deli gibi âşık olan kız arkadaşının kollarından kurtulmakta epey zorlanarak kolundaki saate göz attı. "On biri biraz geçiyor."

Altmann teşekkür etti, fakat Romeo'nun dudakları çoktan Juliet'inin dudaklarına dönmüştü bile.

Bu işime gelir. Böylece beni tarif edemeyeceksin.

Altmann bunun her halükârda düşük bir olasılık olduğunu zaten biliyordu. Kepçe kulak, yüzde yara izi veya ben tarzında herhangi bir ayırıcı özelliği yoktu. Ne çok şişman ne çok uzun ne çok sportif ne de çok çelimsizdi. Alelade bir görünüşe sahipti. Sıradan kahverengi saçları ve sıradan gri gözleri vardı, ayrıca kıyafetindeki renk uyumu oldukça sıkıcıydı. Hafızasından robot resmi çizmek zorunda olan bir tanık için tam bir kâbus. Bu onu bu tür görevler için biçilmiş kaftan yapan pek çok nedenden sadece biriydi.

Beşinci kata geldiklerinde genç çifte inmeleri için öncelik tanıdı ve hangi yöne gideceklerini anlamak için bekledikten sonra aksi yöne ilerledi. Kapanan bir kapının çıkardığı yumuşak tıkırtı sesini duyması ve âşıkların kıkırdamalarının sessizliğe gömülmesi fazla uzun sürmedi.

Altmann hızla geri döndü ve boş koridorun diğer ucuna kadar ilerledi.

Asansöre kadar kırk üç adım, diye hafızasına not etti.

Üzerinde "Paris Meydanı Süiti" yazan pirinç levhalı kapının önünde durdu. "Görev yerindeyim."

"Anlaşıldı."

Pantolon cebinden, bir tel aracılığıyla ceketinin iç cebindeki akıllı telefona bağlı olan, kredi kartı boyutunda, şeffaf bir cihaz çıkardı. Elektronik anahtar kartını, oda kapısının yanında bulunan çentikten geçirdi. Ardından operasyon merkezinin ona e-posta yoluyla gönderdiği oda planı ve fotoğraflarla birlikte altı haneli numarayı tuşladı. Bir çıt sesi duyuldu ve hafifçe aralanan kapıdan koridora doğru loş bir ışık hüzmesi düştü.

"İşte başlıyoruz," diye fısıldadı Altmann, ardından silahını çekip sessizce odaya girdi.

21. Bölüm

Sıcak su, uyku ilacı etkisi yapmıştı. Noah suyun altında kaldıkça, gözlerini kapatma isteği gittikçe büyüyordu.

Duşun altında uyuyakalmamak için musluğu kapattı ve etrafı mermerle çevrili duşakabinden dışarı çıktı. Yıkanıp sokağın kirini üzerinden atma fikri, döndüğünden bu yana Oscar'ın ortaya attığı ilk mantıklı öneriydi. Onunla aynı banyoyu paylaşmak istemeyen Noah, odaları birbirine bağlayan kapıyı kullanarak, diğeriyle neredeyse bire bir aynı fakat tam tersi şekilde planlanmış ikinci odaya geçti.

Banyolar dip dibeydi. Noah, yan odadan gelen ve belli ki Oscar'ın tadını çıkardığı jakuzinin hiç durmayan uğultusunu duyabiliyordu; tam şu anda televizyonda çalan bir zamanların ünlü yaz şarkısına çok uygun bir arka fon.

Sunshine Reggae. Elbette. Böyle boktan şeyleri hatırlıyorsun tabii.

Süitlerin banyolarına, oturma odasındaki bir eğlence sistemine bağlı olan kablosuz hoparlörler yerleştirilmişti. Şu anda bir kokteyl içeceğinin reklam müziği yayınlanıyordu, Noah sesi kısmak istese de bu işlevi gören düğmenin yerini bulamamıştı.

Yan yana duran iki lavabodan birinin önüne geçti, içinde makyaj temizleme mendilleri olan paslanmaz çelikten bir kutu ve

onun hemen yanında duran çok sayıda kozmetik ürüne bakılacak olursa, bu bölüm kadınlar için düşünülmüş olmalıydı. Kutudan bir mendil alıp aynanın üzerindeki buğuyu sildi ve ortaya çıkan yabancı yüzü inceledi.

Küçülmüş ve yorgun görünen gözlerinin etrafı derin çizgilerle çevrelenmişti. Tenine dokundu, sertleşmişti. Noah bir adım geri gitti ve bedenini inceledi.

Oscar'a kıyasla vücudunda sadece bir tane değil, pek çok yara izi vardı. Sadece üst bedeninde üç tane saydı; göğüs kafesinin altında, oldukça kaslı olan karnının üzerinde ise daha küçük boyutta iki tane vardı. Kalbinin yakınlarında ise uzunca bir tane daha.

Noah yana döndü ve omzundaki plasteri çıkardı. Duş nedeniyle sudan şiştiği için oldukça ağırlaşmıştı.

"Tanıştırayım..." dedi ve işaret parmağının ucuyla, kurşun yarasının kenarlarını yokladı. "Dört numaralı yara izi."

Yara tamamen kapanmıştı. Dokununca artık canı yanmıyordu, sadece hafif bir zonklama hissediyordu, kaldı ki bu his zaten bedeninin bir parçası haline gelmişti. Noah bunu pek de yadırgamıyordu.

En azından dövmesi kadar değil.

Bakışlarını, avuç içine beceriksizce işlenmiş harflerden ayırıp profilinin aynadaki yansımasına baktı. Aniden tüm yüzü kaşınmaya başladı. Bir anda acilen tıraş olma ihtiyacı hissetti.

Görünüşe göre eskiden ıslak tıraşı tercih ediyordu, banyo rafının üzerindeki çok sayıda malzemenin arasında bir tıraş bıçağı ile yeşil çay kokulu bir tıraş köpüğü bulunca hiç tereddüt etmeden işe koyulması buna işaret ediyordu. Köpüklerin içinden geçen ve altındaki hafiften kızarmış teni ortaya çıkaran tıraş bıçağının verdiği his, neredeyse duştan bile daha rahatlatıcıydı. Fakat sonucunda meydana çıkan köşeli yüze hâlâ yabancıydı.

Noah yüzünü kuruladığı sırada, televizyondan gelen spikerin sözlerini duyunca bir anda kulak kesildi.

"Şimdiyse New York'taki havalimanının son durumuyla ilgili gelişmelere dönüyoruz. John F. Kennedy Havalimanı, salgın alarmı nedeniyle bugün saat 14.55 itibarıyla karantina altına alındı."

Bakışlarını tavandaki hoparlörlere çevirdi. "Karantina" sözcüğü, üzerinde tüyler ürperten bir etki yapmıştı.

"Kaynağı henüz belirlenemeyen bir habere göre ülkeye giriş yapan çok sayıda yolcu, Manila Gribi şüphesiyle gözetim altına alındı."

Az önceki müzik sesini fazla yüksek bulan Noah, bu defa haberin sesini fazla kısık bulunca banyodan çıkıp yatak odasındaki dolabın yanında duran, Çin işi olduğunu tahmin ettiği komodinin üzerindeki diğer televizyonun yanma gitti.

Kamera, dar kesim elbisesi ve mankenleri andıran yüz hatları nedeniyle felaket haberleri aktaran birinden çok, magazin programı sunucusu izlenimi veren aşırı zayıf bir sarışını gösteriyordu. Televizyondaki muhabirden çok farklı şekilde hayal ettiği ve henüz geri dönüş yapmayan Celine Henderson'ı düşündü. İnce yapılı kadın, uçuşan saçlarıyla, bir karayolu köprüsü üzerinde, dikenli telden bir çitin önünde duruyordu, arka planda, tek bir uçağın bile hareket etmediği havalimanı pisti görünüyordu.

"Binlerce yolcu, çalışan ve onların yakınları burada mahsur kalmış durumda, bu arada kargaşa, bağlantılı otoyollara kadar ulaşmış ve trafik otuz kilometreye kadar kilitlenmiş durumda."

Ekrana havadan çekilen görüntüler verildi.

"Mağdur durumdaki yolcuların sormak istedikleri sorular için, ekranda verilen numarayı araması rica olunur. Bu güncel, daha doğrusu karmaşık durumla ilgili daha fazla ayrıntı için az sonra yeniden karşınızda olacağız..."

Kadın muhabir ciddi bir bakışla sözü tekrardan stüdyoya bıraktı, hemen sonrasında meslektaşı ona bir soru yönelttiyse de Noah'nm ilgisi o anda başka bir şeye kaydı, Toto yan odada hırlıyordu, üstelik onun gibi küçücük bir köpek için fazla yüksek sesle.

Noah endişeden çok meraka kapılarak bitişik odaya gitti, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış olan yavru köpek başını eğmiş, kapalı banyo kapısının önünde duruyordu.

Neyin var ufaklık, diye sormak üzereydi ki, üzerine doğru eğildiğinde küçük bir aralıktan, banyo kapısı ile yatak odası zemininin arasına düşen ışığın değiştiğini fark etti. Bu bir gölgeydi, belli belirsizdi ama yine de kapının ardında birinin hareket ettiği kesindi.

Banyo yapmayan biri.

Ayağında ayakkabılart olan biri.

Noah boğazının kuruduğunu ve omzundaki yaranın gerildiğini hissetti. Kapıyı hızla açtığında gözleri, bir saniyeden daha kısa sürede fotoğraflar çekip beyninin hayati tehlike içeren durumları analiz etmekle görevli bölümüne gönderen ruhsal bir refleks kamerasına dönüştü.

îlk fotoğraf bir jakuziyi gösteriyordu ve kaynayarak taşan bir tencereyi anımsatıyordu: suyun içinden baloncuklar çıkıyor, köpüklerse kenarlardan dışarı taşıyordu.

Suyun içinden çıkan buruşmuş ayak parmaklarının dışında Oscar'ın hiçbir yeri görünmüyordu. Vücudunun geri kalanı bütünüyle suyun altındaydı. İki numaralı fotoğraftan anlaşıldığı üzere bunun kendi tercihi olduğu gayet açıktı: Elinde silah tutan yabancı onu suyun altına bastırmamıştı, aksine yüzünün ortasına ateş etmek için OscarTn sudan çıkmasını bekliyormuş gibi görünüyordu.

Kimsiniz?

İçeri nasıl girdiniz?

Neden öldürmek istiyorsunuz?

Noah tüm bu soruların ona vakit kaybettirmesine izin vermedi. Veremedi. Çünkü katil hiç vakit kaybetmedi. Noah'nın gelişiyle korkuya kapılan adam, hızla arkasına döndü.

Ve tetiğin üzerindeki işaret parmağını büktü.

Bir sinek kuşunun kanat çırpma hızının yarısı kadar bir sürede silahını çekmişti bile.

Üç numaralı fotoğraf: Heckler & Koch USP[3], Browning mandal emniyeti, 9mm DAO-tetik sistemi. Polonya yapımı susturucu.

Katil hızlıydı. Noah'ya nefesini tutacak zaman bırakmayacak kadar hızlı.

Ama bu yine de yeterli değildi.

Noah'nm beyninde bulunan tehlike analiz bölümü bir hareket planı hazırlayıp doğrudan görevli kas ve uzuvlara aktarmıştı.

Avuç içlerini, tıpkı Tayland selamlama ritüelindeki gibi yüzünün önünde birleştir. Hedefle arandaki mesafeyi azalt, bu arada sağ dirseğini doksan derecelik açıyla havaya kaldır. Silahı dirseğinle yanlamasına yukarı it. İlk atışın ıskalamasıyla oluşan geri tepmeyi, sol elinin iç tarafıyla saldırganın kulağına vurup denge merkezini dağıtmak için kullan. Aynı anda testislere dizini geçir ve çeneyi tutturana, hatta daha iyi ihtimalle kırana kadar sağ dirseğini yukarı doğru hareket ettirmeye devam et.

Noah bütün hareketleri mekanik bir şekilde yaparken gözlerini saldırganın silahlı olan sağ elinden hiç ayırmamış, saldırgan öne doğru eğilince de sol kolunu kullanarak onu tüm gücüyle yukarı itmeye başlamıştı, ta ki eklemlerindeki direnci hissedene kadar; önce tendonların, ardından da kasların yırtılmasını sağlamak için baskıyı artırması gerektiğinin işareti. Bunu yaparken balet [13]

13 Alman Heckler & Koch firması tarafından üretilen yan otomatik tabanca, (ç

misali yana doğru bir dönüş yaptı, adam, çıkan omzuna uygulanan baskının verdiği acıdan kurtulmaya çalıştı.

Bütün bunlar olurken hiçbir bağrışma olmadı, buna da vakit yoktu. Noah eliyle, saldırganın yumruğunu kavradı ve neredeyse aynı anda kolunu hızla yukarı çekip tabancanın namlusunu ensesine dayadı, her şey o kadar hızlı gerçekleşti ki silah elinden bile düşmemişti.

Pat. Pat.

Vakumlu bir marmelat kavanozunun açılış sesini andıran iki el silah sesi duyuldu, yabancı kendi tabancasıyla infaz edilmişti.

Aynı anda Oscar derin bir nefes eşliğinde başını suyun altından çıkardı ve yüksek sesle geğirdikten sonra keyifle mırıldanarak göz kenarlarında kalan köpükleri temizledi. Birden karşısında Noah'yı görünce bağırdı: "Lanet olsun, beni korkuttun. Kapıyı çalamaz miydin?"

"Gitmemiz gerek," diye cevapladı Noah, ifadesiz bir sesle.

"Gitmek mi? Neden ki?" Oscar küvetin içinde ayağa kalktı. "Banyoma böyle çıplak bir halde paldır küldür giremezsin... O elinde tuttuğun şey bir tabanca mı? Elinde neden... Olamaz, lanet olsun."

Oscar, jakuzinin önünde hareketsiz şekilde yatan adamı fark etmişti. "O şey mi... demek istediğim, sen onu..."

"Acele et, fazla zamanımız yok."

Noah koşar adımlarla banyodan çıktı ve saldırgandan aldığı silahı elinden bırakmadan, üzerine bavuldan rastgele eline geçirdiği bir iç çamaşırı, koyu renk bir kumaş pantolon, gömlek ve ceket giydi.

"Ölmüş." Çıplak bir şekilde banyo kapısının önünde duran Oscar cesedi işaret etti. "Sanırım o gerçekten ölmüş."

"Buradan hemen gitmezsek birazdan biz de ölmüş olacağız."

"Fakat kim? Demek istediğim, neden, yani nasıl..."

Hiçbir fikrim yok. Zamanımız da yok.

Noah şarjörü kontrol etti. On iki mermi daha vardı.

Hiç yoktan iyidir.

Silah yeni değildi ama bakımı özenle yapılmıştı. Odaya sessizce girişi ve hızı da hesaba katılınca, katilin bir profesyonel olduğu gün gibi ortadaydı.

Şarj aletini prizden çıkardı ve aceleyle eline geçirebildiği birkaç parça kıyafeti, cüzdan, pasaportlar ve uydu telefonuyla birlikte tekrar bavulun içine attı, sonra da koşarak Oscar'ın yanından geçip banyoya geri döndü.

"Ne yapıyorsun?"

Oscar'ın dişleri korkudan birbirine çarpıyordu. Ayakları, yabancının başından etrafa yayılan kan birikintisinin sadece birkaç santim uzağında duruyordu.

Katil, tahmin edilebileceği gibi üzerinde hiçbir kişisel eşya taşımıyordu. Cepleri boştu. Noah adamı çıplak ayağıyla yana çevirdi. Yüzü de sıradan görünüyordu, belirleyici herhangi bir özelliği yoktu. Bir kiralık katilden çok kütüphaneciyi andırıyordu.

Noah asıl hedefin Oscar değil, kendisi olduğunu tahmin ediyordu, adam muhtemelen o sırada tesadüf eseri bulunduğu ikinci odadan habersizdi.

"Al." Kapıdaki askıdan aldığı beyaz bir bornozu Oscar'a attı.

"Sen bir insan öldürdün," diye fısıldadı Oscar afallamış bir halde. Bakışlarını cesetten bir türlü ayıramıyordu. Sonunda bornozu üzerine geçirip banyodan dışarı çıkmayı başardı.

O arada çizmelerini giyen Noah, Oscar'a da aynı şeyi yapmasını söyledi.

"Kıyafetlerinin geri kalanını burada bırakıyorsun. Bunun için vaktimiz yok."

Oscar'ın fazla yavaş olduğunu düşünen Noah, onu bornozunun yakasından yakalayarak yan odaya çekti. Gözünü gözetleme deliğine dayadı ve kapıyı ancak önünde kimsenin durmadığından emin olduktan sonra açtı.

Koridora göz atınca orada da kimsenin olmadığını anladı.

"Hazır mısın?"

Başını hayır anlamında şiddetle iki yana sallayan Oscar'a döndü. "Kahretsin, değilim, üzerimde bornoz var, ayaklarım kana bulanmış halde ve elimde çizmelerle öylece duruyorum. Hiçbir şeye hazır falan değilim."

Hiç olmazsa yeniden konuşmaya başlamıştı.

Noah hızla yatak odasına döndü, sırt çantasını aldı ve yatağın altına baktı. Tahmin ettiği gibi Toto oraya saklanmıştı. Silah seslerinden sonra hiç sesi çıkmamış olsa da tüm bedeni titriyordu. Noah hızlı bir hamleyle yavru köpeği boynundan yakalayıp yatağın altından çıkardı, sonra da Oscar'ın kendisiyle birlikte odadan çıkmasını istedi.

"Az önce neler olduğunu öğrenmeden olmaz."

"Tamam. O halde gelme."

Noah, elindeki bavul, sağlam omzundaki sırt çantası ve bağcıkları açık olan çizmelerinin ona izin verdiği en hızlı şekilde asansörlere doğru ilerledi.

Asansörlerin iki metre gerisinde ikinci bir koridor vardı. Burada bir yük asansörü bulunuyordu.

Noah asansörü çağırma düğmesine bastı, fakat hiçbir şey olmadı.

"Onu kullanmak için bir anahtara ihtiyacın var," dedi Oscar, görünüşe göre fikrini değiştirmişti. Kıpkırmızı kafası, beyaz bornoz nedeniyle daha çok göze çarpıyordu.

"Hayır, yok," diye cevapladı Noah, bundan nasıl bu kadar emin olduğunu bilmeyerek. Çağırma düğmesinin altında bulunan sayılara bakınca aniden hatırladı. Noah bir anıyı anımsamıştı.

Bu asansöre daha önce de bindim.

Bu yolun bizi nereye götüreceğini biliyorum.

Otelin bodrumuna. Adlon'un diskosuna.

İnsanların yanıp sönen ışıklar eşliğinde dans ettikleri yere.

Kendisini geriye doğru ilerleyen bir hatıra geçidinde görmesinin üzerinden henüz bir saat bile geçmemişti.

Bu kaçış yolunu daha önce de kullandım.

O gün, vurulduktan kısa bir süre sonra.

Noah gözlerini kapattı ve az önce hatırladığı sayıları kafasında canlandırdı.

4266.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Oscar, bunu zaten gördüğü halde. Noah sayıları tuşladı, ama geçmişe ait görüntülerde yaptığının tam tersi şekilde sıralayarak.

6624.

Bulundukları yerin birkaç kat altında bir çatırtı duydu, ardından asansörün halatları gerildi. Çağırma düğmesinin ışığı yandı ve soluk pembe renginde parlamaya başladı.

"Bunu nereden biliyordun?" diye sordu Oscar, asansör kapısının üstündeki göstergede art arda değişen katları görünce.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Noah ve bir adım geri gidip koridorun aşağısına, Oscar'ın açık bıraktığı oda kapısından sızan ışığa baktı.

Kim olduğunu bilmiyordu. Silahlı katilin kim olduğunu ya da onu kimin görevlendirdiğini bilmiyordu.

Ayrıca elinde silah tutan ve tam şu anda Paris Meydanı Süiti'nden, otel koridoruna çıkan adam onlara yetişmeden asansörün gelip gelmeyeceğini de bilmiyordu.

%

22. Bölüm

"Durum nedir?"

"Karmaşık."

Altmann gözlerini kıstı. Noah onu fark etmiş ve kat planına göre iki çamaşır dairesi ile yük asansörünün bulunduğu koridora girmişti.

Ne karmaşa ama.

"Görevi neden tamamlamadınız?" diye sordu, kulağındaki kadın sesi.

"Bana üçüncü adamdan neden bahsetmediniz?"

Altmann silahını tekrardan kılıfına yerleştirdi, sonra da Oscar ve Noah'nm az önce gözlerinin önünden geçerek kaçtığı odaya geri dönüp kapıyı kapattı.

"Üçüncü mü?"

"Geldiğimde içeride biri daha vardı."

"Kim?"

"Ben de size bunu soruyorum!"

Altmann banyoya gidip rezaletin boyutuna baktı. Yerden ısıtmalı zeminin sıcaklığı göz önünde bulundurulacak olursa, ***clean*** ekibi kokunun bütün binayı sarmasını istemediği takdirde

acele etmeliydi. Otellerin havalandırma sistemleri çoğunlukla birbiriyle bağlantılı olurdu.

Altmann dizlerinin üzerine çöktü ve cep telefonuyla yerde yatan adamın fotoğrafını çekip merkeze gönderdi.

Gençti. En azından kendisinden daha gençti.

Otuz yaşında yoktur.

Bir katil miydi, kesinlikle. Profesyonel miydi, buna hiç şüphe yoktu.

Ama oldukça kötü bir el yazısına sahipmiş.

Belli ki yeterince iyi hazırlanmamış.

Ya da benden daha az bilgiye sahipmiş.

Konusunda tecrübeli olan hiçbir uzman, bütün düşmanlarının yerini tespit etmeden işe başlamaz. Bu adam büyük olasılıkla hem ikinci odadan hem de Noah'nın refakatçisinden habersizdi.

Hedefini küvette şarkı söylerken bulunca kesin bugün şanslı gününde olduğunu düşünmüştür.

"Benim dışımda başka birini daha görevlendirdiniz mi?" diye sordu Altmann.

"Elbette hayır."

"O halde Şu Noah denilen adam düşündüğümüzden daha az seviliyor olmalı."

Altmann ayağa kalkarken dizinde hafif bir ağrı hissetti. "Ayrıca bana köpekten de bahsetmediniz."

"Ne köpeği be adam?" diye söylendi, kulağındaki kadın. Sesi kulak tırmalayıcıydı. Başındaki kulaklığı fırlatıp atmaya çok yakın olduğunu gözünde canlandırabiliyordu.

Altmann, operasyon merkezindeki kadınla henüz bizzat tanışmamıştı. Donuk sesi onun için cinsiyetsizdi. Neye benzediğini, adının ne olduğunu, nasıl giyindiğini ya da en sevdiği yemeği

bilmiyordu. Politik görüşünü bilmediği gibi, cinsellik konusundaki tercihlerinden de habersizdi. Onunla konuşurken sanki bir navigasyon sistemiyle konuşuyormuş gibi hissediyordu. Bu durum ona bugüne kadarki görevlerinde hep yardımcı olmuştu. İşine odaklanabilmek için bu tür bir mesafeye ihtiyacı vardı. Kadının, bahsi geçen köpek yüzünden bu denli öfkelenmesi onu daha insani yapmış ve ona bir karakter katmıştı. Altmann bu gelişmeden hoşlandığından kuşkuluydu.

"Yavru bir köpek."

"Sizi rahatsız eden o muydu yani? Yavru bir köpek?"

"Beni değil. Diğerini."

Arkasına gizlendiğim ağır keten perdelerin oradan izlediğim kadarıyla.

"Adamın kimliğini tespit ettiniz mi?"

"Size az önce bir fotoğrafını gönderdim."

"Güzel."

"Şimdi ne yapayım? Adamın üzerini mi arayayım yoksa takibe mi başlayayım?"

"İkincisini şimdiye kadar neden yapmadınız? Bütün bu süre boyunca görevi tamamlamak için elinize hiç fırsat geçmedi mi?"

Geçti. Hem de pek çok kez.

Banyodan çıktığı sırada Noah'yı başından vurabilirdim. Ya da köpeği yatağın altından çıkarırken ensesinden. Hatta onu asansörün önünde bile yakalayabilirdim.

"Hayır," diye yalan söyledi Altmann.

Prensipleri vardı. Bir görev karmaşık bir hal aldığında, sorun çözülene kadar kesinlikle harekete geçmiyordu. Bir kez bile bu kuralın dışına çıkmadığı gibi, kırk bir yaşında hâlâ bu işte olmasının bir nedeninin de bu olduğunu düşünüyordu.

“Kahretsin, bugün her şey ters gidiyor,” diye profesyonellikten uzak bir açıklamada daha bulundu kadın.

“Ne oldu ki?” diye sordu Altmann.

“Zaphire.”

“Ne olmuş ona?”

Operasyon şefi iç çekti. “Ne yazık ki atlatacak gibi görünüyor.”

23. Bölüm

Lupang Pangako,
Metro Manila, Filipinler

Bir cam parçasının üzerinde kırılan sabah ışığı, çöp yığınının kenarında kırılmış bir şişenin parçalarıyla oynayan kızın yüzünde bir gökkuşağı oluşturmuştu. Shala çıplaktı, poposu kurumuş dışkıyla kaplıydı. İki yaşındaki küçük kız şu sıra Lupang Pangako nun büyük bir kısmını kırıp geçiren ishal salgınından muzdaripti.

Alicia, yağmur yağmadığı sürece genelde kızıyla birlikte dışarıda, ahşap barakaların arasında oturup satıcıların her sabah getirdiği kot kumaşlarını diken kadını göremeyince bir an için durup kıza annesinin nerede olduğunu sormayı düşündü. Söylenenlere göre pantolonlar büyük gemilerle Pasifik Okyanusundan geçirilip ta Amerika'ya götürülüyor ve orada yirmi beş dolar gibi inanılmaz bir fiyata satılıyormuş. Sadece bir tanesi! Hatta bazıları daha da yüksek fiyatlara satılıyormuş, fakat Alicia bu söylentiye inanmıyordu. Aslında bir defasında temizlik işlerini yapmak için gittiği bir bankerin Forbes Park'tâki villasında bulunan klimalı giysi odasında, kutusunda yazdığına göre fiyatı iki bin doların üzerinde olan bir çift ayakkabı görmüştü. Hanımefendinin söylediğine göre kocası tahıl fiyatlarının yükseleceğini tahmin ettiği

bir iddia sonucunda yirmi milyon kazandığı için alınan bir tür kutlama hediyesiydi bu.

"Hey, senin neyin var böyle?" Marlon'ın sesi onu daldığı düşüncelerden çekip çıkarmıştı. Barakaların arasından uzanan patikada Jay'le birlikte önden giden Alicia'nın kuzeni, kadının göğsünde asılı olan, bebeğini taşıyan bohçayı işaret etti. Plastik bir poşeti şeritler halinde kesip, Noel'i kalbinde taşımasına yarayan rahat bir ana kucağına dönüştürmüştü. Bir an için tekrardan o villaya dönmüş ve evin kızını, gittiği özel okuldan alan şoföre kapıyı açmıştı. Dalıp gittiği gündüz düşü sona ermiş, evin kolonyal stilde tasarlanmış mermer antresi ortadan kaybolmuştu. Tekrardan parmak arası terliklerindeki deliği ve ayak parmaklarının arasındaki pisliği hissediyor, çürümüş çöp kokusunu alıyor ve başının üzerinde uçuşan helikopterlerin uğultusunu duyuyordu.

"Ona nasıl yardım etmeyi düşünüyorsun?" diye sordu kuzeni, çöp yığınının önünde çömelmiş, çişini yapmak üzere olan Shala'yı işaret ederek. "Sen ilk önce kendi bebeğinle ilgilen!" Marlon onu yoluna devam etmesi için çekiştirdi; Alicia, Marlon ve Jay'e yetişmeye çalışırken ona kirli avucunda tuttuğu cam parçasıyla, üzgün bakışlarla el sallayan siyah saçlı küçük kızdan uzağa. Marlon yola koyulmadan önce onlara, Alicia'nın kaynağını düşünmek bile istemediği bir kâse pilav ayarlayınca, o ve Jay'in açlığı biraz olsun yatışmıştı. O birkaç lokmayı yememiş olsalardı ne oğlunun ne de kendisinin "ana cadde'ye kadar yürüyecek gücü bulabileceğini sanmıyordu.

Bu arada "cadde" kavramı, yaşadıkları kenar mahallenin kalbini tanımlamak için ne kadar uygunsuzsa, bu insanların sefalet içindeki varoluşlarını "yaşam" olarak tanımlamak da bir o kadar anlamsızdı. Quezon şehrinin sadece bu bölgesinde, berbat koşullarda yaşamaya çalışan tahmini kırk beş bin insanın birkaç yüzü yola koyulmuştu. Erkekler, kadınlar, çocuklar - hepsi de

durum hakkında bilgi edinmek ve bazı şeylerin nedenini öğrenmek istiyordu: Helikopterler neden artık gündüzleri de aralıksız bir şekilde tepelerinde daireler çiziyordu? Pervaneleri nemli ve sıcak havayı parçalıyor, çöpleri dağıtıyor, kısmen iki katlı olan barakaların sabit olmayan çatılarını uçuruyor ve keskin çöp kokusunu kayıp patikalara sürüklüyordu.

Havadan bakınca Payatas atık alanı sola yatmış devasa bir sekiz gibi görünüyordu. Alicia'nın sefil mahallesi o sekizin sol boşluğunu oluklu sac ve tahta barakalarla dolduruyordu. Kuzeyde, doğuda ve güneyde bu bölge çöp yığını nedeniyle sınırlandırılmıştı. Batıda, taşıt trafiğine açık Bicol adındaki bir cadde en az bunun kadar acınası bir kesime ev sahipliği yapıyordu.

Alicia, Noel, Jay ve Marlon'la birlikte, sekizin en ince noktasına ve oğlunun çöplüğe gitmek için her sabah yürümek zorunda olduğu batıya doğru ilerliyordu. Çöplüğün girişi aynı zamanda kenar mahallenin ana çıkışıydı. Normal şartlarda leş kokulu bir atık su kanalından geçen bu geçidi uzaktan görmek mümkün olsa da şu anda sayısız insan, toz içindeki yolun önünü kapatmıştı. Durum tıpkı iki ay önce çöplüğün kapatılıp başka yere taşınmasını protesto ettiklerinde olduğu gibiydi ama daha karmaşık ve çok daha hiddetli. Geçit yoktu. Kalabalık, etten bir duvar oluşturmuştu.

"Her yeri kapatıyorlar," diye bağırdı, arka sıraları bilgilendirmek için kalabalığı yararak geri dönen bir adam. Üzerinde yıpranmış bir AC/DC tişörtü vardı ve sanki ağlamış gibi görünüyordu, plastik atıklardan yayılan buharın neden olduğu alışıldık yan etkilerden sadece biri. O da bugün çöplüğe gitmeyen açgözlü akbabalardandı.

Alicia, anlattıklarına inanmakta zorluk çekiyordu.

"İleride, köprünün orada. Rulo halinde dikenli teller vardı. Onları çektiler." Toplanan plastik atıkların satılabildiği çöp satış noktasının önündeki kuyrukta daha önce de dikkatini çekmiş olan adam nefes nefese kalmış ve kesik kesik bir ritimle konuşuyordu.

"Çepeçevre. Her yerde. Dikenli teller. Tüm çöplüğün çevresinde. Ve panzerler."

Korkuya kapılan Alicia, bebeğinin başına dokundu. Noel bir şeyler içmişti ama bu yeterli değildi. Başında bir çukur hissetti, bıngıldağı hiç olmadığı kadar derine çökmüştü.

"Panzerler mi?"

"Evet. Ve askerler. Makineli tüfekleri var. Ateşe hazır. Giriş ve çıkışların tamamında."

"Fakat ben dışarı çıkmalıyım," dedi Alicia, kendi sesindeki çaresizliği fark ederek.

Bebeğimin yardıma ihtiyacı var. Hastaneye gitmem gerek.

Marlon'ı daha en başından dinlemeyip onunla gitmediği için kendine kızdı. Ama Noel, sadece beş dakikalığına dahi olsa birdenbire tekrardan göğsünü emmeye başlamıştı. Ardından yine uykuya dalmış ve yarım saat sonra kaldığı yerden devam etmişti. Bu döngü sabaha kadar devam etmişti. Alicia hemen yola çıktığı takdirde bebeğini bu verimsiz beslenmelerden bile mahrum bırakacağından korkmuştu. Ancak Noel ilgisini tekrardan yitirip sadece belli belirsiz sızlanmalarla yetindikten sonra toparlanabildi.

"Bir yolunu bulacağız," dedi, ciddi bir yüz ifadesi takınan yedi yaşındaki Jay. Bu arada yan sokaklardan gelip onlara katılan insanların sayısı o kadar çoğalmıştı ki, artık geri dönmek neredeyse imkânsızlaşmıştı. Sefalet bölgesi uyanmıştı, onunla birlikte korku da.

"Bicol yönünü deneyelim," diye karar verdi Marlon eliyle geldikleri yönü işaret ederek, tam o sırada ise helikopter seslerine aniden boğuk bir ses daha karıştı. Alicia başını yukarı kaldırdı ve açık gökyüzünde gitgide büyüyen küçük bir nokta fark etti.

1

"Bu da ne böyle?" diye sordu Jay.

Başlarını kaldırıp gökyüzüne bakanların sayısı hızla artıyor, insanlar yanlamasına inen güneş ışığından korunmak için ellerini, gözlerine siper ediyorlardı. Yukarıya, doğrudan mahalle halkının üzerine düşecekmiş gibi görünen Cessna'ya bakıyorlardı. Etrafa bir panik dalgası yayıldı. Hareketlenen kalabalık birbirini iterek arkaya, geçitten uzağa gitmeye çalışıyordu. Alicia çığlıklar duyuyordu. Çocuklar, kadınlar. Bir silah sesinin duyulmasıyla durum daha da kötüleşti. İnsanlar şimdi dört bir yana koşuşturuyor, önlerinde ya da arkalarında bulunan herkesi ezip geçiyorlardı. Kendilerinden zayıfları hiçbir şekilde önemsemiyorlardı, tıpkı Jay'in elini bırakmak zorunda kalan ve korunmak için kendini, yarım kalmış bir taş duvarın arkasına atan Alicia gibi. Uçağın uğultusu gitgide artarken yere çömeldi. Ellerini bebeğinin üzerine siper etti.

Ve yağmuru hissetti.

İncecik, amonyak kokan ve püskürerek yağan sarımtırak bir yağmur.

Motor sesleri tekrardan azalınca, yön değiştiren Cessna nın arkasından bakmak için cesaretini toplayıp ayağa kalktı.

"Bu da neydi?" diye yanı başında bağıran Jay'in sesini duydu, neyse ki annesinin yanından ayrılmamayı başarmıştı. Bir tek Marlon ortalıkta görünmüyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Alicia, az önce uçaktaki tanklardan üzerlerine yağan yabancı maddenin teninde oluşturduğu yapışkan tabakayı temizlemeye çalışarak.

24. Bölüm

Berlin

Taksinin içi buz gibiydi, Noah ve Oscar arka koltuğa sıkışmaya çalışırlarken şoför soğuk nedeniyle onlardan özür diledi.

"Tam iki saattir burada çakılıp kaldım. Yakında benzin fiyatları, genelevde şampanya içmekten bile daha pahalıya patlayacağı için motoru çalışır vaziyette bırakacak lüksüm yok. Nereye gitmek istiyorsunuz?" Adam gözlerini dikiz aynasına çevirdi. "Sakın kısa mesafeli bir yer olmasın!"

"Zoo istasyonu," diye cevapladı Noah çünkü aklına gelen tek yer orasıydı. Oscar'ın sığınağına giden yol, metro istasyonunun en alt katında, U2 ve U9 hatları arasındaki bir yaya tünelinde bulunuyordu. Noah bütün bu olanlardan sonra oranın hâlâ güvenli olmasını umuyordu.

Ve bizi takip etmediğini. Artık o her kimse.

Arkasına döndü ama arka camdan kimseyi göremedi. Uzaklaşmakta oldukları Adlon'un arka girişi tamamen boştu.

"Zoo elbette bir Schönefeld sayılmaz," diye homurdandı şoför. "Ama yine de son yolculuğumdan daha iyi olduğu kesin." Havalandırma ızgarasına tutturulmuş bir kartvizitin üstünde yazılanlara göre adı Helmut Koslowski olan adam, müşterile-

rinin tuhaf kılığından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Dış görünüşü eskisine göre artık daha az dikkat çeken (duş almış, tıraş olmuş ve koyu renk takım elbise giymiş) Noah'ya kıyasla Oscar, psikiyatri kliniğinden kaçmış bir hastayı andırıyordu. Kaçışları esnasında, yük asansörünün onları götürdüğü Adlon'un bodrum katındaki sosyete diskosundan geçerlerken karanlıkta pek dikkat çekmemişti. Ancak çıkışa giden merdivenlerde kalabalık seyrelmeye başlayınca konuklar aralarında fısıldaşmaya başlamışlardı. Etrafta bornozla dolaşan yarı çıplak bir adamla karşılaştıkları düşünülünce, aslında hiç de şaşırtıcı değildi bu.

"Herif arabamın her yerine mikroplarını saçtı," diye son yolcusundan bahsetmeyi sürdürdü şoför. Kaloriferin düğmesini kırmızı bölüme kadar çevirdi ama şimdilik içeriye sadece soğuk hava geliyordu. Amerika Büyükelçiliği ni geçtiler. Noah sağ tarafında Brandenburg Kapısını gördü ve dönemeçten geçerlerken, koltuktan düşmesini engellemek için Totonun bulunduğu sırt çantasını tutmak zorunda kaldı.

"Charité Hastanesi'ne kadar olan üç dakikalık yol boyunca tıpkı bir tüberküloz hastası gibi öksürüp durdu. Onu arabama almakla büyük aptallık etmişim, değil mi? Demek istediğim, sonuçta kullandığım şey bir ambulans değil, üstelik merkez ofis bize daha dün yeni grip salgınıyla ilgili dikkat etmemiz gereken şeyleri anlatan bir bilgilendirme yazısı gönderdi."

Koslowski'nin bakışları dikiz aynasına kaydı. Yeni müşterilerinin de şüpheli birer tehlike olabileceği fikri anlaşılan hiç aklına gelmemişti. Sekiz koltuklu, sürgü kapılı, Japon yapımı minivanın en arka sırasına oturmuşlardı. Paravan işlevi gören ön sıralardaki koltuklar, şoförün görüş alanını kısıtlamıştı, bu sayede Noah hiç fark ettirmeden ayaklarının dibindeki bavulu açabildi.

"Şunu giy," diye fısıldayıp, Oscar'a bir külot, bir çift çorap, bir gömlek ve kışlık kumaştan bir pantolon uzattı.

Taksi, On Yedinci Caddeye gelince hızlandı.

Oscar yavaşça başını çevirdi ve boş gözlerle Noah'nın yüzüne baktı. Banyodaki cesedin şokunu hâlâ atlatamamış görünüyordu. "Sen değiştin," dedi fısıltıyla. Noah bununla sadece dış görünüşünü kastetmediğinin farkındaydı.

Sanki rolleri değişmiş gibiydiler. Noah ona, banyodaki cesedin (büyük ihtimalle bir karışıklık sonucunda) onu neredeyse öldürecek olan bir kiralık katile ait olduğunu kısaca anlattıktan sonra Oscar tepkisiz ve isteksiz bir ruh haline bürünürken, her şeye önayak olan taraf Noah olmuştu.

Noah kıyafetleri işaret etti. "Giysiler sana büyük gelecektir, korkarım bu konuda yapabileceğim bir şey yok." Yukarı katlanmış pantolon paçaları her şekilde bornozla dolaşmaktan daha az dikkat çekerdi.

"Hayvanat bahçesinde düzenlenen bir etkinlik falan mı var?" diye sordu Koslowski. Sürücü, daha önce de yaptığı gibi herhangi, bir cevap beklemeden konuşmaya devam etti. "Bana sorarsanız Berlin'de gereğinden çok fazla etkinlik düzenleniyor. Partiler, buluşmalar, sergiler, konserler. Tüm dünya dibe batıyor, Berlin'deyse insanlar tezgâhların üzerinde dans ediyor."

Biraz ileride, üzerinde kanat resmi olan bir sütunu işaret etti, sanki dönel kavşağın orta yerinde parıldayan bu sembol, tezini bir şekilde doğruluyormuş gibi.

"Her şey çığırından çıktı."

Koslovvski'nin son sözleri bir şekilde Oscar'ın ilgisini çekmiş görünüyordu, en azından hafifçe başını salladı. Aynı anda bakışları da değişti. Biraz daha kendinde gibiydi.

"Kimdi o?" diye sordu sessizce. Fısıltıyla ama yine de talepkâr bir şekilde. Taksinin içi biraz ısınmıştı.

"Banyodaki adam mı?"

Oscar başını salladı.

"Ben de şu anda bunu öğrenmeye çalışıyorum."

Noah, ceketinin sağ iç cebinden uydu telefonunu çıkardı. Sol cebindeyse kiralık katilden aldığı silah vardı.

Taksi şoförü, Berlinlilerin eğlence bağımlılığından şikâyet ederken ("Partilerin açık büfelerinde ne çok şeyin çöpe gittiğinden haberiniz var mı? O kadar yemekle koca bir ülke doyurulur") Noah telefonun açma tuşuna bastı, bu defa ekran aydınlandı. Otelde kısa süreliğine şarjda kalmış olması telefonun açılması için yeterli olmuştu. Bilgisayar animasyonu bir kartal, gümüş bir kafesten çıkıp özgürlüğe kanat açtı. Sahne, kartalın koyu renkli ve dalgalı bir denizin üzerinde uçtuğunu gösteren ve muhtemelen üreticinin logosu olan bir resme dönüşmesiyle son buldu.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Oscar ve kısa bir anlığına pencereden dışarı baktı. Dönel kavşağa girip sütunun çevresinden dolandılar. Sesi hâlâ durgun çıkıyordu ama en azından iletişim kurmaya çalışıyordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Telefon ekranındaki kartal kaybolmuş, onun yerine menü seçenekleri belirmişti.

Noah rehber sembolüne tıklayıp cihazda kayıtlı kişilerin listesini açtı.

Bomboş.

"Kayıtlı tek bir giriş bile yok," diye açıkladı Oscar'a.

Hafıza kaydı tamamen boştu, ayrıca menünün diğer başlıkları altında da dijital hiçbir kayda rastlamadılar. Ne bir kısa mesaj ne de bir e-posta.

"Belki henüz yenidir?" diye tahmin yürüttü Oscar.

"Bu kadar yıpranmış olmasına rağmen mi?" Oscar'ın, çizik içindeki dış yüzeyi daha iyi görebilmesi için telefonu yan çevirdi. Noah başım iki yana salladı. "Birileri hafıza kaydını silmiş."

Hem telefondakini hem de kafamın içindekini.

"Bağlantı sorunu mu yaşıyorsunuz?" diye sordu taksi sürücüsü. Bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Ben de sabahtan beri aynı sorunu yaşıyorum. Hatlara aşırı yük binmiş olmalı. Gece düzelir diye düşündüm, aslında böyle olması gayet doğal, çocuklar boş vakitlerinin tamamını telefonda geçirip ellerine hiç kitap..."

Noah devamını dinlemedi. Koslovvski'nin sonu gelmeyen gevezeliği, onun için çoktan anlamsız bir arka fon uğultusu haline gelmişti.

Beklentisini olabildiğince düşürüp cevapsız arama kaydını açtı ve bir sürprizle karşılaştı.

Yirmi üç cevapsız çağrı mı?

Kayıtlar son dört haftanın tarihlerini gösteriyordu, bu tam olarak Oscar'ın onu metro raylarında yaralı ve neredeyse ölmek üzereyken bulduğu zamana denk geliyordu. Tarihler ilerledikçe, aramaların sıklığı azalıyordu; son arama kaydı iki gün öncesini gösteriyordu ama şaşırtıcı olan asıl şey, yirmi üç aramanın da aynı kişiye ait olmasıydı.

"Hep aynı numara mı?" diye sordu Oscar, ekrana kısa bir bakış atarak.

"Evet." Noah'nın, numaranın kime ait olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Taksi, dönel kavşağın ortasında, kırmızı ışıkta durmuştu, bu sayede sürücü, telefonunu yoklama fırsatı bulmuştu.

"Şu anda telefon tam çekiyor," deyip arkasına döndü. Noah bu fırsatı değerlendirip ondan kısa bir süre için sessiz olmasını istedi, sonra da geri arama tuşuna bastı.

Konuşma, heyecanlı bir çığlıkla başladı.

"David? David, bu sen misin?"

Hattın diğer ucundaki adam, Amerika'nın güneyine özgü bir aksanla konuşuyordu. Sesi kalın ve güçlü çıkıyordu, yaş itibarıyla Noah'dan büyük olduğu belliydi.

"Ben..." Noah telefonu kulağına iyice bastırdı ve ne diyeceğini bilemedi. "Ben kiminle görüşüyorum acaba?"

Bir çığlık daha.

"Tanrım, bu sensin David. Aman Tanrım. Bu gerçekten de sensin."

Noah hatta bir tıkırtı duydu, konuştuğu kişi telefonu kulağından uzaklaştırıp diğer odaya sesleniyor olmalıydı. "Morten arıyor. Evet, gerçekten. Şu an güvenli hattan onunla konuşuyorum."

Yeniden bir tıkırtı ve kısa bir hışırtı duyuldu, ardından adam geri döndü.

"Söyler misin David, hangi cehennemdesin sen? Seni aramaktan neredeyse vazgeçiyorduk."

Noah telefonu kulağından uzaklaştırıp ekrana baktı. Dijital gösterge, görüşmenin tam kırk saniyedir sürdüğünü gösteriyordu. Konuşmayı bir dakikayla sınırlandırmaya karar verdi.

"Üzgünüm ama bu görüşmeyi sürdürmek istiyorsanız bana kendinizi tanıtmanız gerekiyor."

"Kendimi tanıt... Ne?.." Adam ilk önce gergin bir sesle konuşup ardından kısa bir kahkaha attı. Konuşmayı sürdürdüğünde ise sesi, acıma ve endişeyle karışık bir hal almıştı.

"Lanet olsun David. Sana ne yaptılar böyle?"

Kırk sekiz saniye.

Noah ön tarafa baktı. Koslowski konuşmayı dinlemeye çalıştığını gizlemedi.

Noah bakışlarını ondan ayırıp yan camdan dışarı baktı.

"Sözlerimi bir kez daha tekrarlamayacağım," diye fısıldadı telefona. "Bana hemen şimdi kim olduğunuzu söylemezseniz, telefonu kapatacağım."

"Aman Tanrım David. Beni hatırlamıyor musun? Benim, Phil. Washingtonli eski dostun."

Amerika Birleşik Devletlerinin başkentini anmak gerçekten de bir çağrışımlar zincirini tetiklemiş gibiydi. Noah, Pentagonu, Washington Anıtını, Arlington Ulusal Mezarlığını, Jefferson Anıtını, hatta On Sekizinci Cadde'deki bir restoranın içindeki kahve kokusunu bile hatırlıyordu. Ama Phil adında bir arkadaşı hatırlamıyordu.

Elli dört saniye.

Taksi yeniden kırmızı ışıkta durdu, bu defa biraz daha hareketli bir dört yol ağzında. Yanlarına bir kamyon geldi. İnsanlar aceleyle caddenin karşısına geçmeye çalışıyorlardı.

"Kimsiniz siz?" diye son bir deneme yaptı Noah, parmağını kapatma düğmesinin üzerinde hazırda bekleterek. Dikiz aynasında, şoförle göz göze geldi.

"Yüce Tanrım, gerçekten hiçbir fikrin yok, öyle değil mi?" diye sordu, hattın diğer ucundaki adam. Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra, elli dokuzuncu saniyede, trafik lambası tam yeşile döndüğü sırada şöyle dedi:

"Adım Philipp Bayvvater. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı yım."

25. Bölüm

New York şehri, ABD

Celine tam iki yılı aşkın bir süredir bu gazetede çalışıyordu, haftanın birkaç günü elli yedinci kattaki koridordan geçip, çalışanlar için ücretsiz kahve, bir mikrodalga fırın ve ortak kullanım için düşünülmüş iki büyük buzdolabının bulunduğu şirket mutfağına gitse de şu anda rehin tutulduğu odaya açılan bir kapının varlığından habersizdi. Çünkü muhtemelen böyle bir kapı yoktu; en azından, bir içecek otomatının içinden geçtikten sonra, on altı metrekarelik, penceresiz bir odaya açılacağını tahmin edilebileceğiniz bir kapı yoktu.

Bir içecek otomatının içinden!

Celine yarım saatten fazla bir süredir bu... ***Oda mı? Hapishane mi?...*** hücrede tutsaktı ve buraya geliş şeklini düşündükçe, aklından şüphe etmeye başlamıştı.

Ben gerçekten kaçırıldım mı? Yazı işleri müdürünün emriyle mi? Kevının elli yedinci katta, tuhaf görünümlü bir madenî parayı otomata atışını izlemek için beni bir suçlu gibi kolumdan yakalayıp acil çıkış merdivenlerinden yukarı götüren iki güvenlik görevlisi tarafından mı?

Guruldayan canavar, açık mutfağın arka bölümünde, ocağın bulunduğu ve nadiren kullanılan bir bölmede duruyordu (çalışanların çoğu ya sipariş veriyor ya da dışarıda yiyordu.) Rahatsız edici kokuların etrafa yayılmasını önlemek için bu bölüm bir sürgü kapıyla mutfaktan ayrılabiliyordu, Kevin ise bu kapıyı, meraklı gözlerden korunmak için kullanmıştı.

Celine başlangıçta gerçekten, bütün sorularını ***(Oscar'ı ve babamla ilgili konuyu nereden biliyorsun? Bana ne yapacaksın? Delirdin mi sen?)*** cevapsız bıraktıktan sonra, gözünün içine baka baka otomattan bir kutu kola alma arsızlığında bulunacağını düşünmüştü. Tuş takımına şimşek hızıyla sayı ve işaretlerden oluşan bir şifre girmiş, ardından bir klik sesi duyulmuş ve otomat, sanki görünmez bir dev tarafından yana itilince arkasında dar bir geçit belirmişti.

Bir an için dili tutulan Celine, güvenlik görevlilerinin onu sert bir şekilde odaya itmesine bile ses çıkarmamıştı. Şimdi o hücrede, tek başına, metalden iki sandalye ve bir tavan aydınlatmasının dışında, odada bulunan tek eşya olan çarpık bacaklı, sıradan bir ahşap masanın başında oturuyor ve karşı duvardaki ince çentiklere bakıyordu: tekrar eski yerinde duran ve kaçışını imkânsız kılan otomatın arka köşeleri.

"İyi misin, Noktacık?" diye fısıldadı ve elini ürkekçe karnında gezdirdi. Doğmamış bebeğiyle konuşmayı alışkanlık haline getirmişti. Her gece yatmadan önce ona gününün nasıl geçtiğini anlatıyordu, o (oğlan mı olacaktı, kız mı? Fark etmez!) geldikten sonra yapmayı planladıklarını ye bunu ne kadar sabırsızlıkla beklediğini. Henüz hiçbir şey belli olmuyordu, ufacık bir çıkıntı dahi yoktu, üzerine dar bir tişört giydiğinde'bile, yine de iyice odaklandığında bir hareket hissettiğine inanıyordu: karnının alt bölgesinde hafif bir karıncalanma. Doktor Malcom dâhil herkes bunun tıbben imkânsız olduğunu söylese de NoktacıkTn onunla

iletişim kurup ona cevap verdiğinden emindi: ***"Ben de sabırsızlanıyorum anne. Bir süre daha rahminde yaptığım her şey dâhil tatilin tadını çıkarmama izin ver, sonra hemen yola çıkacağım."***

Şu anda yaşadığı gerginlik yüzünden onunla iletişime geçmesi elbette mümkün olmadı, oysa tam da şu anda ona tepki vermesini ne çok isterdi: ***"Hiçbir şey göründüğü kadar kötü değildir anne. Sağlıklıyım ve endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok."***

Fakat bedenine odaklandığında ne bir kıpırtı ne bir karıncalanma ne de herhangi bir yaşam belirtisi hissedebildi, belki de böylesi daha iyiydi, çünkü bu iki iddiadan biri yalan sayılırdı; endişeyle ilgili olan her şekilde öyleydi. Noktacık için duyduğu endişe, babası için duyduğu endişe ve artık bir de kendisi için duyduğu endişe, göğsünün üzerinde büyük bir ağırlık yapıyor, nefes almasını zorlaştırıyor ve odanın soğukluğuna rağmen terlemesine sebep oluyordu.

Bedeninde harekete geçen tüm bu savunma mekanizmaları, yinelenen klik sesiyle birlikte yana kayan otomatın arkasından, hayatında daha önce hiç görmediği bir adamın, yüzünde şeytanca bir gülümsemeyle odaya girmesinin ardından yeniden yoğunlaştı.

26. Bölüm

Noah bağlantıyı kesti.

"Ne oldu?" diye sordu, son bir dakikayı iç çamaşırı ve pantolonunu hızlı bir şekilde üzerine geçirmek için kullanan Oscar. Bornoz, çıkardığı çizmelerin üzerinde, yerde duruyordu. Şimdiyse sağ kolunu açık mavi bir gömleğin içinden geçirebilmek için çıplak üst bedenini, koltukların izin verdiği ölçüde yana çevirmeye çalışıyordu.

"Kiminle konuştun?"

Noah şoföre baktı, adam, ellerindeki bira şişeleriyle gösteriş yapan ve alkol sayesinde yara almaları imkânsızmış gibi, yalpalayarak caddenin karşısına geçen birkaç genç yüzünden hızını kesmek zorunda kalmıştı.

"Başkan olduğunu söylüyor," diye fısıldadı Noah.

"Nerenin başkanı?"

Koslovvski öfkeyle kornaya bastı.

"Amerika Birleşik Devletlerinin."

"Bayvvater mı?" Oscar donup kalmıştı.

Noah başını salladı. İsim ona tanıdık geliyordu, fakat zihninde herhangi bir anı canlanmıyordu, en azından kişisel bir anı canlanmıyordu. Av kıyafetleri içerisinde ya da bir dağ tırmanışı

sırasında fotoğraf çektirmekten hoşlanan yetmiş üç yaşındaki Teksaslı adamın neye benzediğini hatırlıyordu. Oldukça kısa olan boyunu gizlemek için yüksek tabanlı ayakkabılar giydiğini biliyordu. Neredeyse Florida'daki ön seçimleri kaybetmesine neden olan Küba sigaralarına olan zaafını biliyordu. Diğer bir deyişle: Noah da Başkan'ı, tıpkı ara sıra gazetelere göz atan insanların tanıdığı kadar tanıyordu. Dünyanın en güçlü adamıyla senli benli olacak ya da numarasını cep telefonuna kaydedecek kadar değil.

"Washingtonlı eski dostun."

"Sen Philipp Baywater'la mı konuştun?" Oscar'ın gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Yüzü heyecandan ötürü sanki daha da genişlemiş gibiydi.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verecekken, Noah nın elindeki telefon çaldı.

"Kalorifer çok mu ses çıkarıyor?" diye sordu sürücü, Noah üçüncü kez çalmasına rağmen konuşmayı kabul etmek istemeyip zırıltının sesini bir kademe düşürdüğü sırada.

Aynı alan kodu. Aynı numara.

Noah, Koslowski'ye her şeyin yolunda olduğunu belirten bir işaret verdi, sonra da telefondaki yeşil tuşa bastı.

Kendini başkan olarak tanıtan adam hemen konuya girdi. "Bana nerede olduğunu söyle, seni güvenli bir yere aldırayım, David."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü seni koruyabilirim. Görünüşe göre hafızanı kaybetmişsin dostum. İnan bana, nasıl bir şeye bulaştığını bilsen, seni bu durumdan bir tek benim çıkarabileceğimden en ufak bir şüphe duymazdın."

"Amerika Başkanı'nın yardımına mı ihtiyacım var?"

"Bulabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var."

"Neden?"

"Güvende olduğun anda bunu sana açıklayacağım. Bana sadece şu an nerede olduğunu söyle."

"Öncesinde bana gerçekten başkan olduğunuzu kanıtlamaksınız."

"Bunu telefonda nasıl..." Yaşlı adam duraksadı. Aklına bir fikir gelmiş olmalıydı. "Televizyonu aç, David."

Noah, ön tarafa, dikiz aynasını gereğinden fazla kullanan sürücüye baktı. O sırada gömleğinin göbek kısmını iliklemeye çalışan Oscar, telefon görüşmesinden daha çok ilgisini çekmiş görünüyordu.

"Televizyonum yok," diye açıkladı Noah, yeniden kırmızı ışıkta durmak zorunda kaldıkları sırada. Bu arada, ortasındaki çizgiyle ikiye ayrılan bir bulvara gelmişlerdi. Biraz ileride, yerin altından çıkan içi çürümüş bir dişi andıran, tepesi hasarlı bir ki^se kulesi görünüyordu. Birlikte yaptıkları ilk gezintilerden birinde Oscar'ın ona tanıttığı, Kaiser Wilhelm Anıt Kilisesi.

O ***halde birazdan oraya varmış olacağız. Breitscheid Meydanına.***

Tepesinde dönen bir yıldız bulunan, camdan gökdelen hemen sağında olmalıydı.

İşte orada.

Europa Center girişinin önü, şimdiye kadar geçtikleri caddelerden belirgin ölçüde daha hareketliydi. Hatta tekerlekli sandalye kullanan bir müşteri, kalabalığa rağmen bir elektronik mağazasına girmek istediği için kapının önünde bir kalabalık oluşmuştu.

"Televizyonun yok mu?" diye sordu telefondaki adam ve durumu bir espriyle yumuşatmaya çalıştı. "Tanrım, gerçekten kötü bir durumdasın."

"Bir saniye." Noah, eliyle telefonunun mikrofonunu kapattı ve öne doğru eğilip şoföre bir soru sordu: "Şuradaki mağaza hâlâ açık mı?"

Koslovvski, Europa Çenter yönünü işaret etti, tiksintiyle burnunu çekti ve cevabının ilk kelimesini, ekşimiş bir yudum süt misali ağzından tükürdü. "Gece yarısı alışverişi. Avrupa bok yolunda, herkes borç içinde, bizse dükkânların çalışma saatlerini uzatıyoruz. Al sana kriz."

Yeşil yandı, Koslovvski hareket etmeye hazırlandı, fakat Noah yolun kenarında durmasını rica etti.

"Elbette, benim için sorun yok."

"Neler oluyor orada?" diye bilmek istedi yaşlı adam. Noah ekrana baktı ve bir dakikanın çoktan dolduğunu fark edince hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı. Ardından sürücüye yirmi avro uzattı. Bavuldan aldığı para destesinin kalanını ceketinin iç cebine soktu, sırt çantasını ve bavulu alıp arabadan aşağıya indi.

Koslovvski aldığı üç avro bahşişe teşekkür etti ve Oscar'ın da arabadan inmesini bekledikten sonra, veda etmek için kornaya bastı.

"Yine neyin peşinde olduğunu söyler misin?" diye sordu Oscar, Noah ya yetişmeye çalışarak, aceleden çizmelerini bağlama fırsatı bulamadığından bunda oldukça zorlanıyordu. Hiç olmazsa paçalarını birkaç kat yukarı katladığı pantolonu, kemer olarak kullanmayı akıl ettiği bornoz kuşağı sayesinde aşağıya kaymıyordu.

"Rica etsem neler olduğunu bana da anlatır mısın?" diye seslendi Noah'nın arkasından. Taksinin çok fazla ısınmamış olmasının yararını aslında şimdi görüyorlardı. Isı farkı fazla olmadığından, dondurucu havaya dayanmak, sıcacık evsizler barınağından ayrıldıklarında olduğundan daha kolaydı. Üstelik şu anda çok daha ince kıyafetler giyiyor olmalarına rağmen.

“Hey, nereye gidiyorsun Noah?”

Elektronik mağazasının önündeki kalabalık dağılmıştı. Noah hızlı adımlarla içeri girdi.

Refakatçisinin gelmesini bekleyip eline bavulu tutuşturdu ve sorusunu cevaplamak için yürüyen merdivenlerin yanındaki bir tabelayı işaret etti. “Üçüncü kat. Televizyon bölümüne.”

Oscar, gördüklerine inanamayarak bir kahkaha attı.

“Pekâlâ, neden olmasın. Elektronik mağazasında geçirilen bir televizyon akşamından daha güzel bir şey düşünemiyorum,” diye öfkeyle gürledi, ardından sesini alçalttı. “Otelde ateşlenen silahlardan sonra harika bir kapanış olur. Güzel bir şeyler oynuyor mu bari?”

“Hiçbir fikrim yok.” Noah yeniden harekete geçti. “Birazdan öğreneceğiz.”

“Dur tahmin edeyim, Amerika Başkanı’ndan mı?” »

Yürüyen merdivenlere gelmişlerdi. Noah, ayağını ilk basamağa yerleştirdi, sırt çantasında Toto’nun hareket ettiğini hissetti ve dengesini kaybedecekmiş gibi hissetmesine neden olan o duygunun günün birinde yok olup olmayacağını düşündü.

Oscar haklı. Son zamanlarda en az onun kadar çılgınca davranmaya başladım.

Sadece iki dakika sonra hedeflerine ulaşmışlardı ve üzerinde farklı ebatlarda sayısız televizyonun olduğu bir duvarın önünde duruyorlardı. Çok sayıda ekranın görüntüsü, Noah’nın üzerinde rahatsız edici bir etki yapmıştı. İzleyici değil de izlenen olmanın verdiği o tuhaf duygu. Tüm ekranlarda aynı çizgi film oynadığı için, beyni hangisine odaklanması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

Cep telefonunu tekrardan eline aldı. Son birkaç dakika içinde, geri arama tuşuna ikinci basışıydı. Noah henüz çevir sesini bile duymamıştı ki yaşlı adam telefonu açtı.

"Neler oluyor?"

"Artık bir televizyonum var."

Rahatlamış bir iç çekiş duyuldu.

"Güzel. Ben de başına bir şey... Neyse, NNN'i aç lütfen."

"Haber kanalını mı?"

Noah, NNN'in Alman televizyonlarında kayıtlı olmayabileceğini tam ağzından kaçıracaktı ki kendini ele vermekten son anda kurtuldu.

"Aynen öyle. Açtın mı?"

"Bir saniye."

Noah rastgele seçtiği televizyonlardan birine yaklaştı ve elli inçlik cihazın çerçevesinde bulunan kapağı açtı. Ok tuşlarını kullanarak kanalı değiştirdi. Ekrandaki çizgi film kayboldu. Noah kanalları dolaştı.

"Hey, orada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye, birinin seslendiğini duydu aniden. Aynı anda Oscar'ın artık yanında olmadığını fark etti.

Lanet olsun, yine nereye kayboldu bu?

Telefonu yeniden kapattı ve karşısında dikilen kırmızı siyah yelekli genç satıcıyı süzdü. Dudağının üzerindeki kocaman iki kırmızı sivilceyi bile saklayamayacak kadar cılız bir bıyığı olan adam en fazla yirmi yaşındaydı. Kulağında birden fazla küpesi, tehdit edercesine Noah'nm göğsüne doğrulttuğu kumandayı saran parmaklarındaysa çok sayıda yüzüğü vardı. "Bu cihazlar sadece yetkili personel tarafından kullanılabilir."

Noah özür diledi. Vakit kaybetmemek için ceketinin cebinden para destesini çıkardı ve işaret parmağıyla, plastikten, şeffaf bir çerçeve içerisinde duvarda asılı duran televizyonu işaret etti.

999 €.

"Bana NNN'i ayarlarsanız aleti satın alacağım."

Para etkili olmuştu. Gülümsemeye başlayan delikanlı vakit kaybetmeden harekete geçti.

"Burada uydu yayınımız var. Bu hiç sorun olmaz." Mağazadaki tüm televizyonları kontrol etmeye yarayan kumandasını cihazların bulunduğu duvara yöneltti ve üç haneli bir sayı tuşladı. Telefon yeniden çalmaya başladı. "Görüntü maalesef bir HD-kanal kalitesinde olmayacaktır," diye özür diledi satıcı, tüm ekranlarda haber kanalı yayınlanmaya başlayınca.

Noah bir kez daha etrafına bakınıp Oscar'ı aradı, sonra da telefonuna gelen çağrıyı kabul etti.

"NNN'i açtım," diye bilgi verdi karşı tarafa.

"Güzel."

Hafiften puslu olan ekranda, takım elbise içerisinde, uzun boylu, tombul bir adam belirdi. Gömleğinin yakası, boynunu sıkan açık renk kravatı yüzünden gerdanının altında kaybolmuştu. Yarı yarıya kel olan başı, üzerine çevrilmiş kameraların ışığı nedeniyle parlıyordu. Büyük bir ovalin içinde Beyaz Saray'ın resmedildiği mavi bir arka fonun önünde, Amerikan bayraklarıyla çevrelenmiş bir kürsünün başında duruyordu.

"Bu benim basın sözcüm. Donald McKinley," diye açıkladı telefondaki yaşlı adam. Noah ismi ekranda da gördü. Altında şu açıklama yazıyordu: Beyaz Saray Basın Toplantısı. Günlük Güncelleme.

"Birazdan eliyle sağ kulağına dokunacak."

Kamera açısını değiştirdi ve çekime basın sözcüsünün arkasından devam etti. Şimdi ekrana, muhabirlerin doldurduğu koltuk sıralarının görüntüsü yansıyordu. Bir anda yirmiyi aşkın ekranda, soru sormak isteyen kalabalığın havaya kalkan elleri göründü.

"Televizyonunun sesi var mı?"

Noah adamın sorusunu, müşterisinin davranışlarını garipsediği her halinden belli olan ama yapacak olduğu satışın getirilerini düşünerek bir şey söylemeye cesaret edemeyen görevliye iletti. Uzaktan kumandayı kullanarak sesi açtı. Böylece belli belirsiz fısıltılar, anlaşılır kelimelere dönüştü.

"Ses açık," diye bilgilendirdi Noah konuştuğu kişiyi.

"Güzel. Bak şimdi David. Donald kulağındaki vericiye dokunduktan kısa bir süre sonra, ona şimdi söyleyeceğim cümleleri kelimesi kelimesine tekrarlayacak."

"Peki neymiş bunlar?"

McKinley'nin bir an için duraksayıp kendini kısa sürede toparlayışı ekrana yansıdı. Hemen sonrasındaysa söylenenler gerçekleşti. Elini kulağına götürdü.

Noah'nın nabzı hızlandı.

Telefondan, yaşlı adamın sesini duyabiliyordu. Artık onunla konuşmadığı için sesi öncekinden daha az duyuluyordu.

"McKinley? Şimdi beni iyi dinleyin. Şu anda başkanınız konuşuyor. Şimdi söyleyeceklerimi kelimesi kelimesine ve hızlı bir şekilde tekrarlayın: 'Bayanlar ve baylar, az önce öğrendim ki...'"

Noah gözlerini, önünde duran ekranlara dikti. Gergin bir halde gözlerini kırpıştıran McKinley'yi izledi. Sonra şöyle dediğini duydu: "Bayanlar ve baylar, az önce öğrendim k i . . B a s ı n sözcüsü kısa süreliğine duraksayınca, yerini sözde başkanın sesi aldı: "... grip salgınıyla ilgili yeni gelişmeler..."

"...grip salgınıyla ilgili yeni gelişmeler..." diye tekrarladı McKinley, tıpkı cümlenin başlangıcında yaptığı gibi, ".. .nedeniyle, basın toplantısını yarıda kesmek zorunda olduğumuzu bildirir, durumu anlayışla karşılamanızı rica ederim."

Salonda şaşkınlık belirten konuşma sesleri yükseldi, muhabirler kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

"Nasıl, beğendiniz mi?" diye sordu mağaza çalışanı. Kendisinden aniden uzaklaşıp televizyonların bulunduğu duvara sırtını dönen Noah'nın bu davranışını garipsemiş ve sesi tekrardan kısmıştı.

Hayır. Bu hiç ama hiç hoşuma gitmedi.

"Artık memnun musunuz?" diye sordu telefondaki adam.

Hayır. Hem de hiç.

"Bu oldukça ikna edici bir gösteriydi," dedi Noah. Müşterisinin telefonda neden yabancı bir dilde konuştuğuna gitgide daha çok anlam veremeyen görevli, satış konusunu tekrardan açmayı denedi: "Size nakit alışverişinizde yüzde üçlük bir inditim sağlayabilirim..."

İkna edici bir gösteri. Ama buna rağmen...

Yanlış olan bir şeyler vardı.

Noah yeniden satıcıya döndü ve bakışlarını, arka tarafta bulunan bilgisayar bölümüne çevirdi. Elinde bavulla, laptopların bulunduğu rafların arkasından çıkan Oscar'ı gördü. Sonra tekrardan, gergin bir şekilde kulağındaki küpelerinden birini çekiştiren satıcıya döndü. Aniden yanlış olan şeyi fark etti. Noah telefonu tekrardan kulağına dayadı.

"Bunu yapacağını nereden biliyordunuz?"

"Efendim?"

Satıcı şaşkın bir şekilde alnını buruşturdu.

"Adamdaki terslik nedir?" sorusu, resmen yüzünden okunuyordu.

"Kulağına dokunacağını nereden biliyordunuz?" diye sordu Noah, telefondaki adama.

"Bu bir refleks, Donald bunu her zaman yapar."

"Ona henüz tek kelime etmemişken bile mi?"

Sustu. Basit bir soru için gereğinden fazla uzun bir süre.

"Dinle beni David," diye, söze başladı yaşlı adam tekrardan. "Temkinli olmanı anlayabiliyorum fakat..

"Onu geri getirin."

"Anlayamadım?"

"Şayet gerçekten olduğunuzu iddia ettiğiniz kişiyseniz, bu sizin için bir çocuk oyuncağı sayılır sayın Başkan. McKinley'nin tekrardan yayına çıkmasını sağlayın ve bana az önce izlediğim şeyin eski bir bant kaydı olmadığını kanıtlayın."

Olacakları zaten bildiğiniz için her şeyi ayrıntısıyla aktarmanızı sağlayan bir kayıt.

Hattın diğer ucundaki yaşlı adam iç çekti, sonra da her şeyi açıklayan bir cevap verdi: Telefonu kapattı.

"Cihazı adresinize mi gönderelim, yoksa onu hemen şimdi mi götüreceksiniz?" dedi çocuk, işi bir sonuca bağlamak için son bir hamle yaparak, ardından alnını buruşturup Noah'nm şakağını işaret etti. "Hey, şuranızda bir şey var..."

Noah elini kaldırdı ve işaret parmağında gezinen kırmızı bir nokta görünce başını yere eğdi, aynı anda satıcı, ateş hattına girme hatasını yaptı.

Hemen sonrasında kafatası havaya uçmuştu.

27. Bölüm

Noah'nın farklı açılardan gelen mermi seslerinden yola çıkarak yaptığı tahmine göre iki, hatta belki de üç kişiydiler.

Lazer nişan modüllü bir HK Mark 23. Ayrıca en az bir tane de Glock. Bunların dışında herhangi bir bilgisi yoktu.

Erkek ya da kadın, uzun ya da kısa, genç ya da yaşlı... Noah bulunduğu yerden, satıcıyı vuran saldırganları tanımlayamıycrdu.

İlk kurşun doğrudan satıcının başının arkasına isabet etmiş ve alnından çıkıp, televizyonlardan birine saplanmıştı. İkinci ve üçüncü atışlar, DVD'lerin bulunduğu raflarda geniş çaplı delikler açmıştı. Ardından çığlıklar başlamıştı. Çok sayıda erkek ve kadın, anlamsız çığlıklar atıp güçlerini boşa harcamış ve kontrolsüz bir telaşla çıkışlara koşmuştu.

Aniden gelişen şiddet olayı nedeniyle oldukları yerde donup kalan insanlar da vardı elbette. Mesela olay sırasında Noah'yla aynı reyonda bulunan bir kadın.

Kırmızı renkli bir alışveriş sepetinin önüne çömelmiş titreyerek kulplarını tutuyordu. Dudakları hareket ediyor ama ağzından tek kelime çıkmıyordu. Dehşetten kocaman olmuş gözlerini, televizyonların bulunduğu duvarın önünde yatan satıcıya dikmişti.

"Yere yat," diye bağırdı Noah, kadına. Aynı anda rafların üzerine tekrardan kurşun yağmaya başladı ve kadının başının üstünden çok sayıda DVB-T anten kutusu savruldu.

Tahribat mermisi.

Verdiği hasar başka türlü açıklanamazdı.

Noah, ceketinin yakasından sert bir şekilde yakaladığı kadını hızla yere çekti ve başını sentetik yer döşemesinin üzerine bastırdı. Geçirdiği şok nedeniyle tepki vermediğini anlayınca onu da peşinden sürükleyerek çıkışı olmayan ve bu nedenle hem bir lütuf hem de bir lanet sayılan koridorun sonuna ilerledi. Noah bir yandan kapana kısılmış olsa da, diğer yandan iki ayrı cephede savaşmaktan kurtulmuştu.

Çıkışı olmayan koridorun sonunda, sol omzundaki çantayı rafların üzerine bıraktı ve ceketinden silahını çıkardı. Namluyu, önünde her an kiralık katillerden birinin belirmesini beklediği televizyonlu duvara çevirdi.

Tabii yan taraftan çıkmadığı sürece.

Şöyle yapardım, diye düşündü Noah ve bakışlarını yukarı çevirdi. ***Yavaşça yaklaşıp raf ünitesini devirirdim, böylece kurbanımı etkisiz hale getirmiş olurdum.***

Ne yapacağını düşündü. Silah sesleri susmuş, çığlıklar uzaklaşmıştı. İnsanlar tehlike bölgesinden kaçıyor, çığlıklarıysa artık alt katlardaki çıkış noktalarından geliyordu. Tüm kat bir anda tamamen boşalmış gibiydi, bu da yanındaki kadının hıçkırıklarını daha da duyulur hale getiriyordu. Noah kolunu kadının başının arkasından geçirip eliyle ağzını kapattı.

"Zaman her daim failin aleyhine işler," diye tanıdık bir ses çınladı kulaklarında. Anımsadığı kişinin kim olduğunu bilemese de sözün asıl anlamını çözmüştü. Kiralık katiller şu anda kısıtlı da olsa avantaj olarak kullanabilecekleri bir süreye sahiplerdi:

boş koridorlar, kaçan güvenlik görevlileri ve süren kargaşa hali. Fakat bu avantaj, devletin ideolojik aygıtları devreye girip kontrolü tekrardan ele geçirmeye çalıştığında yok olacaktı.

Onu öldürmekle görevlendirilen kişi her kimse, polisler gelmeden işini bitirmek için acele etmeliydi. Son öldürücü hamleye çok az kalmıştı. Bunu, sadece birkaç adım ötesinde duyduğu emniyetin açılma sesinden de anlayabiliyordu.

Yan koridorda.

Noah elindeki seçenekleri gözden geçirdi ve gerçekleşmesi muhtemel senaryolardan sıyrılmak için yapabileceklerini düşündü.

Çifte kıskaç. Biri rafların üzerinden atlar. Diğeri köşeden çıkar.

Dikkat dağıtıcı bir hamleyle birlikte daha da etkili olur.

Noah bir eliyle silahı kavradı, diğeriyle ise sızlanıp duran kadının ağzını kapattı. Nabzı sakin ve sabitti ama gözleri hızlı bir şekilde açılıp kapanıyordu. Tıpkı daha önce Adlon'da olduğu gibi çevreyi fotoğraflıyorlardı: %

Ölen satıcı

Beyaz eşya reyonunu gösteren tabela

Raflarda asılı duran bağlantı kabloları

Kadının alışveriş sepeti

Yerde duran anten kutuları

Ekranlarda gösterilen NNN haberleri

Hasar gören tek televizyon

Noah dördüncü fotoğrafı bir kez daha gözünün önüne getirdi.

Alışveriş sepeti mi?

Neden bu kadar önemliydi?

Karşıya baktı. Kırmızı plastik sepet yan devrilmişti, kadının seçtiği ürünler yere saçılmıştı: bir paket pil, bir el feneri, iki adet DVD, bir USB bellek ve radyolu küçük bir çalar saat. Sepetin içinde

sadece ayakkabı kutusu büyüklüğünde karton bir kutu kalmıştı. Beyaz paketin üzerinde, mavi harflerle "Wassermaxx" yazıyordu.

İşte bu.

Noah koridorda sürünerek geri dönerken planı çoktan kafasında oturtmuştu bile. Soda makinesini kaptı, patlayan televizyonun siyah ekranının yansımasından, silahlı iki adamın tıpkı tahmin ettiği gibi saldırıya geçmek üzere olduğunu gördü. Adamlardan biri, sırasıyla üç parmağını göstererek geri sayımı başlattı. İkiye geldiğinde Noah soda makinesini koridordan, televizyonların bulunduğu duvarın önüne attı, sonra da yüzükoyun yere uzanıp elleriyle kulaklarını kapattı.

Diğerine göre koridorun daha yakınında duran katil, beklediği gibi anında tepki vermiş ve refleks olarak ateş etmeye başlamıştı. Cihazın $C0_2$ kartuşuna isabet eden ilk atış, duvardaki plazma ekranların bir bölümünü yerinden söken sağır edici bir patlamaya neden oldu.

Noah hiç vakit kaybetmedi. Sersemleyen katile silahını kullanma fırsatı vermeden çınlayan kulaklarla rafların üstünden atlayıp rakibinin kafasına ateş eden bu defa kendisi olmuştu. Patlayan cam şişenin metal kaplamasından bir şarapnel parçası katilin boynuna saplanmıştı.

Noah, katilin üzerine eğildi. Gözleri kapalı olan adamın bedeni, uyurken kâbus gören insanlarınki gibi seğiriyordu, oysa çoktan ölmüştü. Bir kiralık katile uygun şekilde ve dikkat çekmeyen kıyafetler giymişti: siyah ayakkabılar, koyu renk pantolon ve üzerinde taşıdığı gerekli araçları gizleyen geniş bir ceket. Noah ceplerini karıştırdı ve hiçbir şey bulamamasına şaşırmadı.

"Profesyoneller arkalarında kartvizit bırakmaz," dedi zihnindeki babacan ses tekrardan. Aynı anda dışarıdan gelen ve elektronik marketin çift camlı vitrininden içeriye sızan siren sesleri, kulağındaki çınlamaya karıştı.

"Seni kim gönderdi?" diye sordu Noah, kimliği belirsiz ölü adama. Elindeki silahı almak için adamın parmaklarını açtığında bakışları dövmesine takıldı.

Room 17.[14]

Şaşırtıcı şekilde kendi avuç içindeki dövmeyle hemen hemen aynı yerde bulunuyordu, sadece biraz daha belirsizdi. Noah katilden uzaklaşarak suç ortağının yanına gitti ve bu defa da onun elini yakaladı.

Yanılmamışım.

Room 17.

Aynı dövme. Aynı işaret. Zihninde herhangi bir çağrışım meydana gelmedi.

Noah sokaktan gelen siren seslerinin yükselmesiyle tekrardan harekete geçti.

Hızla koridora girdi, ağzı açık bir halde ağlayarak yüzüne bakan kadına geri döndü ve az sonra yardım geleceğini söyledi, ardından sırt çantasını aldı ve duvardan sökülen plazma televizyonlar ile hurdaya dönen diğer elektronik eşyaların üzerinden atlayıp ana koridordan acil çıkışa doğru ilerledi.

Yangın kapısını açınca, merdivenleri tırmanan bir operasyon timinin bilindik sesleriyle karşılaştı: taştan merdivenleri çıkan kauçuk tabanlı ayakkabılar, ateşe hazır makineli tüfeklerin takırtısı, her adımda kurşun geçirmez yeleklere sürten sentetik kumaştan montlar.

Noah aksi yöne gitmeyi tercih etti. Bir üst katta, üzerinde henüz yeni silinmiş bir yazının kalıntıları olan bir kapının hemen önünde çok sayıda sigara izmaritine rastladı. Kapıyı açınca tah-

14 (tng.) Oda 17. (ç. n.)

mininde yanılmadığını anladı: Çalışanlar için olan sigara odasını bulmuştu. Odaya sinmiş olan duman kokusu genzine doldu.

Sigara odası, içinde bel hizasında ayaklı bir kül tablasından başka eşya bulunmayan ve penceresi olmayan çıplak betondan bir odaydı. Noah herhangi bir elektrik düğmesi göremedi, muhtemelen koridora yerleştirilmişlerdi, neyse ki odanın diğer ucunda bulunan fosforlu uyarı tabelasının yaydığı ışık onun için yeterliydi. Acil çıkış doğrudan elektronik marketin bulunduğu Europa Çenter alışveriş merkezine bağlanıyordu.

Elektronik markette meydana gelen sözde toplu cinayet bilgisi henüz buraya ulaşmamış görünüyordu. Noah, günün son dakikalarını fırsat ürünlerinin peşinde geçiren insan kalabalığına katılıp yürüyen merdivenlere doğru ilerledi.

Aşağıya indiğinde Anıt Kilisesi çıkışını kullanarak Europa Center'dan ayrıldı, girişte çok sayıda polis aracı, dönüp duran mavi ışıklarıyla sessiz bir havai fişek gösterisi sahneliyordu. Meraklı kalabalık, her türlü kimlik kontrolünü imkânsız hale getirmişti. Yanlamasına yürüyerek kalabalığının içinden geçip polis köpeklerinin yanından ilerleyen Noah, daire biçiminde yükselen fıskiyeli bir havuzun başına geldiğinde adının bağrıldığını duydu.

Tam silahını çekmek üzereydi ki son anda havuzun yanındaki halka açık tuvaletin giriş tabelasının altında, yarı karanlıkta duran Oscar'ı fark etti.

"Buradan," diye emir vererek arkasını döndü ve saniyeler içinde ortadan kayboldu.

Noah fıskiyeli havuza yaklaştı (Oscar ona bir defasında ne demişti? Su topacı mı?) tuvaletlere giden merdivenlere geldiğinde ise görebildiği tek şey Oscar'ın sırtı oldu. Mantıklı başka bir seçeneği olmadığından metal merdivenlerden aşağıya inerek Oscar'ın seslenişlerini takip etti ve kendini idrar ve dezenfektan kokan

beyaz fayanslı bir pisuvarın önünde buldu. Üç pisuvardan ikisi üzeri plastik poşetlerle kapatılıp kullanım dışı bırakılmıştı, çalışan tek tuvaletin önünde, elinde poşet tutan yaşlı bir adam duruyor ve işerken idrarına tükürüyordu.

"Hadi, çabuk, acele et." Oscar iki eliyle birden taşıdığı bavulla birlikte nefes nefese tuvalet kabinlerinin önüne gitti ve girişe en uzak olana gitti. Adamın gitmesini bekledikten sonra kapıyı açtı.

"Bana yardım et," dedi Noah'ya, tuvaletin hemen önünde, zeminin üzerinde yarım metrekarelik bir alanı kaplayan metal plakayı işaret ederek.

"Nedir bu?"

"Bu bizim acil girişimiz."

Oscar katlanabilen bir kulpu tuttu ve metal plakayı, zorlanmaktan buruşan bir yüz ifadesiyle birkaç santim yukarı kaldırdı, sağ ayağındaki inşaat çizmesini altına sıkıştırması için bu kadarı yeterli olmuştu.

Noah diğer tarafa geçip eğildi ve plakayı biraz zorlanarak da olsa yukarı kaldırmayı başardı. Su giderinden yükselen keskin koku, tuvalet kabininin her noktasına yayıldı.

"Teşekkür ederim."

Oscar alnındaki teri sildi ve açılan karanlık deliği işaret etti.

"Normalde güney hattını kullandığımda yanımda el feneri olur. Fakat korkarım bugün doğaçlama yapmak zorundayız."

Noah'dan tuvalet kabinini içeriden kilitlemesini istedi. Bavulu alıp boşluktan aşağıya attı. Bir süre sonra boğuk ve ıslak bir çarpma sesi duyuldu.

Ardından deliğin kenarına oturdu, üç adet metal destekten birini yakalayarak koni biçimindeki bedenini beklenmedik bir beceriyle leş kokan boşluğun üzerine savurup gözden kayboldu.

Neredeyse aynı anda Noah sesler duydu.

Tuvalete birkaç adam girmişti.

O halde yola çıkma vakti, diye fısıldadı içinden, sonra da karanlıkta aşağıya inerken kazara açılmasını önlemek ve hâlâ sıkıca kapalı olduğundan emin olmak istediği sırt çantasını hızlıca kontrol etti, bunu yaparken kumaşın kenarında bir yırtık olduğunu fark etti.

Bir kurşun sıyrığı mı?

Sesler gittikçe yükseliyordu, kabinlerden birinin kapısı çarptı.

Noah oturdu ve en üstteki dayanağı yakaladı.

Peşindekilerin polis olma ihtimalini imkânsız bulsa da bunu öğrenmek için vakti yoktu.

Tıpkı Totonun neden uzun bir süredir sırt çantasında hareketsiz olduğunu çözmeye vakti olmadığı gibi.

28. Bölüm

Tek kelime etmeden rehin tutulduğu odaya giren kadın, Celine'e ilk bakışta lisedeki en iyi arkadaşını hatırlattı. O kadar çekiciydi ki insan kendini onun yanında tuhaf hissediyordu. Celine gençliğinde bu duyguya ***kompleksli gurur*** ismini takmıştı: Genel bir kıyaslama yapılacak olursa (teneffüslerde, okul bahçesinde ve okul partilerinde sürekli yapılıyordu) insan Amberin yanında kendini çirkin ve değersiz hissediyordu. Buna rağmen favori amigo kızının en iyi arkadaşı unvanının yaşattığı saçma gurur bu kompleksi bir nevi telafi ediyordu.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Celine, otomatın önündeki engel neredeyse sessiz denebilecek bir şekilde tekrardan yerine oturduğundan bu yana muhtemelen üçüncü kez. Siyah saçlı kadın, yerine oturan bir sürgü sesinin duyulmasını beklemiş, ardından takırdayan yüksek topuklu ayakkabılarıyla yanına yaklaşmıştı. Masaya oturduğundan beri Celine'i sanki ucuzluk tezgâhındaki indirimli bir kazakmış gibi dikkatle süzüyordu. Kalite anlayışına uygun bir "ürün" olup olmadığını anlamak için sıska elini uzatıp ona dokunmaya çalışsaydı, Celine buna şaşırmazdı.

"Burada neler oluyor?"

Bu soru da cevapsız kaldı. Amber (Celine ona kafasında bu ismi vermişti, bunu yaparak kız arkadaşına muhtemelen haksızlık

ediyor olsa da) bele oturan trençkotunu üzerinden çıkarıp yanına çektiği sandalyenin üzerine attı. Sonra da herhalde bilinçsiz bir alışkanlıktan olsa gerek, bluzunun en üst düğmesini kontrol etti. Gümüş ya da platin uçlu, orta boy inci bir kolye takıyordu, kadın onu bluzunun içine sokmadan önce Celine üzerindeki 17 sayısını fark etti.

Kadın saçlarını eliyle arkaya atınca odaya çiçeksi, Doğu esintili bir parfüm kokusu yayıldı.

"Bir açıklama istiyorum," diye devam etti Celine, aralarındaki boy farkını ortadan kaldırmak için ayağa kalkma arzusu duyarak. Kadın ondan en az beş santim daha uzundu, bu nedenle otururken bile ona tepeden bakabiliyordu.

Sonunda ilk cümlesini kurdu: "Söylediklerimi yaparsanız canınız yanmaz."

Hiç selamlama yoktu. Hiç süslü söz yoktu. Hiç "Herhangi bir neden belirtmeksizin iki bull terrier tarafından bu hücreye tıkıldığınız için üzgünüm," yoktu.

Celine gergin bir şekilde midesini ovuşturdu ve bir kez daha ilk sorusunu tekrarladı: "Kimsiniz siz?"

"Bunun bir önemi yok."

"Böyle düşünüyorsanız belki de özgüven eksikliğiniz nedeniyle bir uzmana görünmelisiniz," diyerek olduğundan daha soğukkanlı görünmeye çalıştı Celine. "Kesinlikle yanlış adrese gelmişsiniz."

Kadının dudaklarında sahte bir gülümseme belirdi. "Ben doğru adreste olduğumu düşünüyorum. Maria Henderson ve şu anda JFK geliş katında ikinci terminalde mahsur olan Ed Henderson'ın kızları Celine değil misiniz?"

"Telefonumu dinlemeye almışsınız!" diye tısladı Celine, öfkeyle. Ne Kevin'ın ne de kadının bu kadar çok şey bilmesi başka türlü açıklanamazdı.

"Doğru," diye lafı dolandırmadan kabul etti kadın. Gözlerinin içine baktı. "Ve postanızı açıyoruz. Sadece gazeteye gelenleri değil, aynı zamanda evinize gönderilenleri de."

Celine, yüz ifadesinin değişmesine engel olamadı. "Fakat... Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Ayda bir kez gizlice saç örneğinizi alıp neredeyse her hafta idrarınızı kontrol etmemizle aynı nedenden."

"İdrarımı mı?" Celine, duyduklarına inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı.

"Çalışanlarımız hakkında bilgi sahibi olmak istiyoruz. Binada bulunan tüm tuvaletler kapalı bir sisteme bağlı. Laboratuvarlarımız hemen bodrum katında bulunuyorlar."

"Bu bir şaka mı?"

Amber'ın yüzündeki yapay gülümseme kayboldu. "Bu durumda oldukça çarpık bir espri anlayışım olurdu herhalde, yoksa siz ***buna*** gülebiliyor musunuz?" \

Bakışlarını Celine'den ayırmadan, ceketinin iç cebinden çıkardığı rulo halindeki dosya kâğıdını masanın üzerine koyup açtı. Tekrardan kapanmaması için kâğıdı kenarlarından tutması gerekiyordu.

Tıbbi kontrol C. Henderson, diye okudu Celine, sol taraftaki başlığı. Altında doğum tarihi, adresi, sosyal sigorta ve kişisel dosya numarası yazılıydı.

Kadın, işaret parmağını Celine'in dikkatini çekmek için kâğıdın ortalarında yazan, altına çift çizgi çekilmiş cümlenin üzerine doğrulttu: ***kayda geçen son âdet tarihi: 13 Aralık.***

Celine bir anda beyninden vurulmuşa döndü. Başını kaldırıp kadının gözlerine baktı, öylesine koyuydular ki sanki irisi ile göz bebekleri tek bir renk oluşturmuştu.

"Kontrol ekibimiz o günden sonra çöpünüzde hiç tampon bulamadı. Hamileliğinizi tebrik ederim."

Celine ona inanmadığını gösteren bir el işareti yaptı. "Bu doğru olsaydı, bunu bana söyleyeceğinizi hiç sanmıyorum," dedi. Hemen sonrasında aklına korkunç bir şey geldi.

Tabii beni susturmayı planlamıyorsa.

"Artık gitmek istiyorum," dedi Celine ve ayağa fırladı.

"Ben de doksan dokuz sente depomu doldurmak istiyorum. Ne yazık ki Tanrı, madenî yağ endüstrisinin dualarını duymayı tercih ediyor, bu yüzden ben metroyu kullanmaya, siz ise bir süre daha burada kalmaya devam edeceksiniz."

Celine'e yeniden oturmasını işaret etti.

"Neden, benden ne istiyorsunuz?"

Celine, içecek otomatının arkasındaki duvara baktı ve kendini bir anda buz yutmuş gibi hissetti. İçine bir soğukluk yayıldı. "Ben size ne yaptım?"

"Hiç, hiçbir şey. Ama az sonra benim için bir şey yapacaksınız."

"Ne?"

"Yerinize oturun."

Celine bir an için kadının üzerine atılıp anahtarı ondan ***(onda olmaması imkânsızdı, değil mi?)*** almayı düşündü, fakat fiziksel kavga konusunda en ufak bir tecrübesi yoktu. Sonuç olarak ona söyleneni yaptı.

Amber elini bir kez daha cebine soktu ve bir kâğıt daha çıkardı, fakat bu defaki çok daha küçüktü, onu Celine'e uzattı. "Bu numarayı arayın."

"Kim bu?"

"Arkadaşınız Noah."

Celine, kâğıdı tuttuğu elini indirdi.

Alan kodu Berlin'e ait değil. Kevin ona az önce bambaşka bir numara vermişti.

"Bu otelin numarası değil."

"Bu bir uydu telefonu."

"Bir uydu telefonu mu var?" Celine'in gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. "Ne kadar zamandır?"

"Bu konuda kesin bir şey söyleyemem ama sanırım en az iki aydır, hatta belki de daha uzun bir süredir."

"Bir dakika... Bana onun nerede olduğunu bildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Amber her soruyu başıyla onayladı. "Teorik olarak evet."

"Fakat o zaman..." Celine, duyduklarına inanamayarak başını salladı.

"O zaman her şey kocaman bir aldatmaca mıydı? Ressamı bulmak için yapılan çalışmalar, en başından beri sadece yalandan ibaretti yani, öyle mi?"

Zoraki gülümseme kendini yeniden göstermişti. Amber ağzını büzüştürdü. "Hem evet hem hayır. Resmi yapan adamı tanıyoruz. Fakat uydu telefonunun sahibi ne yazık ki son birkaç haftadır cep telefonuna yanıt vermedi. Arama hareketi, Noah'yı gizlendiği yerden çıkarmak için düzenlenmişti."

Biliyordum. Bunu tahmin etmiştim. Bu boyutta olmasa da "Bir milyonluk hikâye"de bir terslik olduğunu biliyordum.

"Bunun işe yarayacağını nereden biliyordunuz?" diye sordu şaşkınlık içinde.

"Bilmiyorduk. Noah'yı nerede aramamız gerektiğini bile bilmiyorduk. Fakat gerçekleştirdiğimiz geniş çaplı halkla ilişkiler hareketi sayesinde haberin, Batı nın en ücra köşesine dahi taşınacağına emindik. Hafızasını yitirmiş olmasına rağmen bize ulaşmış olması, üstüne üştük Berlin'de bulunması çok büyük bir şans."

"Aman Tanrım." Celine dehşet içinde elini ağzına götürdü. "Yoksa bir örgüt üyesi mi? Bu durumda ben bir teröriste, eyleme geçmesi için yardım mı etmiş oldum?"

Amber başını iki yana sallayınca, Celine parfüm kokusunu yeniden aldı.

"Ben her zaman gerçeği konuşmaktan yanayım Bayan Henderson. Fakat bildiğim şeylerin hepsini öğrenirseniz, mantıklı düşünme yetinizi kaybetmenize neden olacak kadar büyük bir şok yaşarsınız ki bu durumda benim hiçbir işime yaramazsınız. Yine de bir konuyu açıklığa kavuşturmama izin verin: Noah'yı önümüzdeki birkaç saat içinde etkisiz hale getiremezsek, endişelenmeniz gereken en son şey bir terör saldırısı olacaktır."

Etkisiz hale getirmek mi?

"Ona ne söyleyeceğim?"

"Gerçeği."

Amber abartılı bir tavır takınmadı. Masanın üzerine silah ya da şırınga da koymadı. Yüzünde ne bir gülümseme belirdi ne de bakışları sertleşip donuklaştı. Buna rağmen Celine, kadının ağzından çıkan her sözün ciddi olduğunu hissetti.

Ölümüne ciddi.

"Ona, bizden saklanmaya devam ederse sizi öldüreceğimi söyleyin."

29 Bölüm

Yaşıyordu. Ancak hiç iyi görünmüyordu, gerçi Totonun genel durumunun, elektronik mağazasındaki silahlı çatışmayla bir ilgisi yoktu. Sırt çantasının yan kısmını yırtan kurşun, köpek yavrusunu sıyırmamıştı bile. Buna rağmen hayvan burada, Oscar'ın sığınağında yaşamdan çok ölüme yakınmış gibi duruyordu.

"Bu iyi değil, hem de hiç değil," diye kendi kendine konuşuyordu Oscar, poşetinden bir kot pantolon ile boğazlı bir kazaÖ çıkarırken.

Aşağısı Noah ya eskisinden daha sıcak gelmişti, mazot ve yanmış lastik kokusu da daha yoğun gibiydi, belki de sadece yaşadığı olaylar yüzünden yorgun düşmüş ve bu nedenle hassaslaşmıştı.

Ne yazık ki hafızam için aynı şey geçerli değil.

"İyi değil. Hiç iyi değil."

Berlin'in yer altı dünyasına indiklerinden beri Oscar'ın aralıksız bir şekilde tekrarladığı mantra ne otel odasındaki cesetle ne de televizyon bölümünde patlayan silahlarla ilgiliydi (tepki vermeyen ve kesik kesik soluyan Totoyla ilgili hiç değildi). Noah bunu, karanlık dehlizler, tozlu tüneller ve kullanılmayan raylarda ilerledikleri uzun ve yorucu yürüyüşün ardından nihayet sığınaklarının metal kapısının önünde durduklarında anlamıştı.

"Fazla erken geri döndük," demişti Oscar içeri girerlerken. "Gerilim ölçümleri henüz tamamlanmadı. Bu iyi değil, hiç iyi değil. Rakamların toplamı yedi, bugün burada olmamalıydık."

Kalın duvarların arkasında geçip giden bir tren, lavabonun üzerinde duran kahve kupasının içindeki çatal bıçakları şıngırdattı.

Noah, Totoyu bıraktığı yere, Oscar'ın yatağının üzerine eğildi. Hasta bir köpek yavrusundan daha başka sorunlarının olduğunun farkındaydı ama onunla ilgilenmenin üzerinde sakinleştirici bir etkisi var gibiydi, muhtemelen Totonun durumu, şu anda uğraşmakta olduğu sorunlara kıyasla çözümü olan bir konu olduğu için: hafızasını yitirmiş bir halde, yabancı bir şehirde, tanımadığı kişiler tarafından kovalanmak.

"Al," diye seslendi Oscar ve ona plastik bir torba attı. "Tüpler yatağın altındaki çekmecede."

NaCl 0.9%, diye okudu Noah torbadaki yazıyı.

"Annesinden çok erken ayrıldığını hep söylüyorum. Belki sıvı takviyesi işe yarar."

Noah başını salladı. "Bir hayvana nasıl serum bağlanır bilmiyorum."

Üzerine fazlasıyla büyük gelen kıyafetlerden kurtulmaya çalışan Oscar alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sen ne biçim bir bilim insanısın?"

Hiçbir fikrim yok. Öyleysem bile, araştırma konum herhalde, "Nasıl düşman edinirsiniz?" olmalı.

Oscar üzerine şaşırtıcı derecede bakımlı kıyafetler giydikten sonra yatağa doğru ilerleyip Noah'nın elindeki tüpleri aldı, sonra da tecrübeli ve seri el hareketleriyle Totonun damar yolunu açtı.

"Söylesene, bir ara nereye kayboldun Oscar?" diye sordu Noah, bir yandan yavru köpeği severken. İğne batırılırken hayvanın dahi en ufak bir tepki verdiğini hissetmedi.

:Ne?:

"Az önce, mağazada. Bir anda ortadan kayboldun."

Daha önce otelde olduğu gibi.

"Onu mu diyorsun?" Oscar ayağa kalktı ve eğreti masanın başında duran sığınaktaki tek sandalyeyi kendine çekti. Serumu sandalyenin arkasına tutturdu, ardından üzerinden çıkardığı pantolonu yerden alıp ceplerini karıştırdı.

"Şuna baksana." Noah ya buruşmuş bir bilgisayar çıktısı uzattı. "Bilgisayar reyonunda, ücretsiz internet bağlantısı olan ve benim zaman zaman kullandığım bir bilgisayar var, büyük olasılıkla casus yazılımıyla izleniyoruzdur ama sorun değil. Google'da seni arattım."

David Morten. Amerikalı bilim insanı.

Noah arama motorundaki yazının altındaki birkaç sıra boyunca posta pulu büyüklüğünde, çok sayıda fotoğraf gördü. Çoğunluğu tıpatıp aynıydı ve sadece portreden oluşuyordu.

"Bu benim," dedi afallayarak. Kendini görüyor fakat gördüklerine inanmakta zorlanıyordu. Oscar başıyla onayladı ve başka bir kâğıttan okumaya başladı: "Wikipedia'da yazılanlara göre sen Doktor David Morten'sın, otuz dokuz yaşında, Amerikalı biyofizikçi, moleküler biyoloji uzmanı ve nanobiyolog. Tufts Üniversitesi fizik bölümünden mezun, Princeton Üniversitesinde sıvı mikroçipler ve bunların hasta takibinde kullanımı üzerine doktora tezini yazmışsın. Enfeksiyon hastalıkları uzmanı olarak isim yapmış, gerçekleştirdiği temel tıp bilimi araştırmaları için Albert Lasker Ödülü nü ve daha pek çok ödül almışsın, özellikle veba ve uçuk virüsüyle ilgili yaptığın araştırmalar için."

Bütün bunlar bana hiçbir şey ifade etmiyor. Bu adamın hayatıyla ilgili en ufak bir şey dahi hatırlamıyorum.

"Başka ne öğrendin?" diye sordu Noah.

"Senin hakkında mı? Pek bir şey değil. Senin sayende aniden kurşun yağmuruna tutulunca fazla vaktim olmadı ne yazık ki ama ilk bakışta şu kısa yazının dışında hakkında kayda değer pek bir şey bulamadım. Ne ayrıntılı bir özgeçmiş ne de arandığına dair herhangi bir haber ya da benzeri bir yazı, sadece çok az sayıda fotoğraf var ve hepsi de masanda otururken çekilmiş, kişisel hiçbir bilgi yok."

"Diğer isimleri de araştırabildin mi?"

John Greene. Samuel Brinkman.

"Hayır, onun yerine şu güzelliği buldum." Oscar ona gülümseyerek, üzerinde yirmili yaşların sonunda, genç ve çekici bir kadın fotoğrafı olan bilgisayar çıktısını uzattı. Açık kumral saçları, oldukça zarif, oval yüz hatları ve neredeyse azı dişlerini bile görünür kılan ışıltılı bir gülüşü vardı. Fotoğrafın bir iş başvurusu için çekildiği açıkça görünse de fotoğrafçı, kadının duru doğallığını gizlemeyi başaramamıştı.

"Bu Celine Henderson, şu muhabir kadın. Görünüşe göre gerçekten ***New York News*** için çalışıyor. Ayrıca internette kendisiyle ilgili oldukça fazla iz bırakmış: Facebook paylaşımları, Youtube videoları, blog yazıları ve makaleleri. Kısa sürede oluşturulması mümkün sahte bilgiler gibi görünmüyor."

Tıpkı benim hayatım gibi.

Noah düşünceli bir şekilde başını diğer yana çevirdi.

Otel odasını, kokuyu ve şöminenin önünde ölen adamı hatırlıyorum. Vuruluşumu ve Adlondan kaçışımı hatırlıyorum. Bazen de kafamın içinde yaşlı bir adamın sesini duyuyorum ama ne yazık ki bana gerçek adımı söylemiyor. Aslında kim olduğumu.

Oscar'ın sorduğu şaşırtıcı bir soru onu düşüncelerinden çekip çıkardı: "Orta kulak iltihabına bakteriler mi yoksa virüsler mi neden olur?"

Refakatçisinin bu soruyla neyi amaçladığını hemen anlamıştı. Bir otorite olarak bu soruyu çok kolay cevaplayabilmesi gerekirdi. Ancak emin değildi.

"Tedavisi için antibiyotik kullanılıyor, değil mi? O halde bakteriyel bir enfeksiyon."

"Biiip." Oscar, yarışma programlarında yanlış cevap verildiğinde çıkan sesi taklit etti. "Araştırmacılar, enfeksiyonlu kulak salgısında her ikisinin de bulunduğunu kanıtlamış. Virüsler ve bakteriler. Ne diyeyim," düşünceli bir şekilde burnunu ovuşturdu, "kulağa hiç de Albert Lasker Ödülü almış biri gibi gelmiyorsun."

Noah başıyla onayladı. "Kendimi bir virolog gibi hissettiğimi söylersem yalan olur. İçimdeki her zerre çığlık atıyor: Ben Doktor Morten değilim."

"Ben öyle olduğunu düşünüyorum."

Noah elini sinirli bir şekilde saçlarından geçirdi ve sesini yükseltmemek için gayret gösterdi. "Çıplak elle insan öldürmeyi biliyorum Oscar, üstelik bundan rahatsızlık duymuyorum. Hem de hiç. Bugün öldürdüğüm insanlarla ilgili içimde en ufak bir üzüntü duymuyorum. Zihinden hesaplama yapabildiğimden daha hızlı cinayet işleyebiliyorum. Bir silah ateşlesen, çıkan sesten hangi model olduğunu sana hemen söylerim. Oysa elime bir mikroskop versen onu neresinden tutacağımı bile bilemem. Bu bir Ivy Leage okulu mezununa uyuyor mu?"

"Hayır. Tahminen yine de Doktor Morten'sın. Ama aynı zamanda o değilsin de."

Noah tuhaf refakatçisine, sanki aklını hepten yitirdiğini düşünüyormuş gibi bir bakış yöneltti, bu nedenle Oscar hızla bir açıklama yaptı: "Bu senin gizlenmek için kullandığın bir kimlik. Hakkında yazılan kısıtlı bilgilerin kurmaca olduğu gayet açık.

Diğer pasaportlardaki isimleri araştıracak vaktim kalsaydı buna benzer boşluklar bulacağımdan eminim."

Noah düşüncelerini toparlamak için başını kaldırıp tavana baktı. Kulağa çılgınca geliyordu ama mantıklıydı.

Bütün bunlar doğruysa, eğer yaşamımı gerçekten sahte kimlikle sürdürdüysem, bu durumda sorulması gereken en önemli soru...

"Neden?" diye tamamladı Oscar, Noah'mn düşüncelerini. "Farklı bir kimliğe ihtiyaç duymanı gerektiren şey neydi?"

Belli bir süre tek kelime etmeden birbirlerine baktılar, ardından Oscar arkasını dönüp yerdeki parçalı halının üzerinden çıplak ayaklarla yürüyerek musluğa gitti ve musluğun altına bir kupa tutmadan önce, baştaki paslı suyu akıttı.

"Kimdi o adamlar?" diye sordu Oscar, sırtı Noah ya dönük bir şekilde. "Seni öldürmek isteyen kimdi?" Oscar arkasını döndü ve küçük parmaklarıyla zar zor tuttuğu kupadan büyük bir yudum aldı.

"Hiçbir fikrim yok."

Noah, ona cesetlerin ikisinin de elinde fark ettiği tuhaf dövmeden söz etti.

"Room 17 mi?"

"Evet."

Gerilmiş gibi görünen Oscar kupayı tekrardan lavabonun yanma bıraktı. "Makale hâlâ sende mi?"

"Hangi makale?"

"Şu resmi yapan ressamı aradıkları. Hani aradığın Amerikan telefon numarasının yazılı olduğu."

Noah montunun fermuarını açtı ve bütün ceplerini yokladıktan sonra yazıyı buldu. Oscar kâğıdı hızla elinden çekti. Gözleri, Noah'nm geçmiş yaşamından hatırladığına emin olduğu sözde

bir milyon dolar değerindeki tabloyu hızla atladı. Resmi kendi yapmış olabilir miydi?

Oscar aniden yüksek sesle bağırdı. "Doğu Deresi."

"Ne?"

"Şuraya bak!" Oscar bir eliyle gazete sayfasını tutuyor, diğer elinin işaret parmağıyla ise makalenin ortalarını işaret ediyordu. "Eserin adı. Burada yazıyor işte. Bunu neden daha önce göremedim ki?"

Sayısız kitabın ağırlığı altında eğilmiş olan, duvardaki ahşap rafların yanına gitti ve görünüşe göre rastgele eline geçirdiği birkaç kitabın kapağına kısa bir bakış atıp onları umursamazca yere fırlattı.

"Bunu tahmin etmiştim," diye galibiyetini ilan etti sonunda, ardından arkasını döndü ve siyah ciltli bir kitabı takdim etti.

"Neyi tahmin etmiştin?"

Oscar kitabı açtı. Titreyen ellerle sayfaları çevirirken toz kalktı.

"Hey, seninle konuşuyorum. Neyi biliyordun?" diye sordu Noah, sesi artık yükselmişti. Refakatçisini omuzlarından yakalayıp sarsmak istedi ama Oscar sonunda ona kendiliğinden cevap verdi.

"Peşinde kimin olduğunu artık biliyorum."

30 Bölüm

"Pekâlâ, söyle hadi. Peşimde olduğunu düşündüğün kişi kimmiş?" diye sordu Noah, düşmanının isminin, Oscar'ın duvardaki raflardan aldığı siyah kitapta yazmasını pek mümkün bulmasa da.

"Daha önce hiç Bilderberg diye bir şey duydun mu?"

"Hayır."

"Gayet doğal. Yukarıda fazla uzun süre kalınca..." Oscar sığınağın tavanını işaret etti. Çok fazla CLEAR soludun. Hiçbir şeyden haberin yok."

Serumun asılı olduğu sandalyeye oturdu, kitabı tekrardan kapattı ve ensesindeki saç diplerini kaşıdı.

"Pekâlâ, dinle beni," dedi heyecanlı bir şekilde. "Şimdi sana anlatacaklarım herkesçe bilinen bir sır. Bu konuda kitaplar, filmler, hatta gazetelerde çıkan makaleler var, internetteki sayısız sayfadan bahsetmiyorum bile. Ancak hiç kimse bunu görmüyor."

CLEAR ***yüzünden. Evet, tabii.***

Elini düzenli hareketlerle Toto nun sıcak tüylerinde gezdiren Noah, Oscar'ı dinlese de kaşlarının seğirmesi, esrarengiz bir ses tonuyla anlatılan komplo masallarından bıktığını belli ediyordu.

"Farz edelim ki yeniden ABD'desin ve Chantilly, Virginia'da bulunan, her zaman gittiğin Westfields Marriot Otelinde ailenle birlikte bir hafta sonu geçirmek istiyorsun."

Aile mi? Bir ailem mi var? Belki de evliyimdir. Çocuklarım var mı? Beni bekleyen birileri var mı?

Noah yeniden Oscar'ın sözlerine odaklanmaya çalıştı.

"Aylardan mayıs, bu yüzden rezervasyon merkezinin, otelin aynı zamana denk gelen dört ayrı düğün organizasyonu nedeniyle dolu olduğunu bildirmesi seni şaşırtmıyor. Sonuçta bitişik otelde kalmaya karar veriyorsun fakat Marriott'in barını çok sevdiğin için kalmaya alışık olduğun yere bir akşam ziyaretinde bulunuyorsun."

Oscar'm yüzünün sakalsız bölgesinde kırmızı lekeler oluşmuştu.

"Şimdi küçük bir mucizenin gerçekleştiğini farz edelim ve bara girmene izin verildiğini düşünelim. Orada Birleşik Devletler Merkez Bankası Başkam'm, Amerika Savunma Bakanı ve Alman Bankası Yönetim Kurulu Başkanı'yla birlikte samimi bir şekilde otururken görseydin ne düşünürdün?"

"Ertesi gün bir gazete satın alırdım."

"Gazetede, zamanımızın en nüfuzlu kişilerinden birkaçının buluşması hakkında hiçbir şey yazmayacaktı, üstelik ***Wall Street Journal'm*** yanı sıra Fransız ***Figaro*** ve ***Washington*** Posf'tan seçilmiş başeditörler ve muhabirler de orada bulunmasına rağmen, bu insanlar elbette düğün muhabirliği için oraya gelmemişti."

"Ne için gelmişlerdi peki?"

"Bilderberg Toplantısı için."

"Daha önce hiç duymadım."

"Oysa her yıl gerçekleşiyor, üstelik 1954'ten beri."

Oscar ayağa kalktı ve ellerini saçlarının içinden geçirdi.

"Genellikle üç gün süren ve dış dünyadan uzak otellerde, kapalı bir şekilde yapılan bu çok gizli buluşmaların katılımcı listesi,

sanki birileri en önemli politikacıların, en zengin iş insanlarının ve en nüfuzlu gazetecilerin isimlerini sıralayıp onları cemiyet, askeriye ve bilim dünyasının en ünlü isimleriyle birleştirmişti: David Rockefeller, Josef Ackermann, Donald Rumsfeld, Tony Blair, Margaret Thatcher, Helmut Kohl, Bili Gates... hepsi daha önce bu toplantılara katılmıştı, tıpkı Merkel ve Clinton, Ford ve Kissinger ya da İspanya Kraliçesi ve Belçikalı Prens Philippe gibi. Bu kişilerden sadece bir tanesinin bile habersiz bir şekilde bir otel lobisinde belirmesi normal şartlarda paparazzilerin oraya akın etmesine sebep olurdu. Bir Bildenberg Toplantısında ortalama yüz otuz ünlü kişi bir arada bulunur, buna rağmen toplantıların, akşam haberlerindeki altyazılarda bile sözü geçmiyor."

Duvarlar geçen bir tren nedeniyle yeniden sarsıldı, bu defa sanki ayaklarının altındaki bir tünelden geçiyormuş hissi uyandırmıştı.

"Toplantıya katılan gazeteciler, toplantıda konuşulanların tek kelimesini bile dışarıya sızdırmamakla yükümlüler. Yine de az sayıda cesur kişi bu kurala uymadığı için şanslı sayılırız, aksi takdirde zengin ve güçlü kişilerin kapalı kapılar ardında neler konuştukları hakkında en ufak bir fikrimiz olmazdı."

"Peki ne hakkında konuşuyorlar?" diye sordu Noah, Oscar'ın nihayet sadede gelmesini umarak.

"Bana inanmadığını yüzünden okuyabiliyorum dostum. Ama sana anlattıklarımın hepsini gözden geçirebilirsin. Bunları ben uydurmuyorum. Marriott'taki dört düğünü bile. Otelin kapatılması için ortaya atılan bahane gerçekten buydu. Gerçekte ise on beşinci Bilderberg Toplantısı düzenleniyor ve her zaman olduğu gibi önemli bir konu ele alınıyordu."

"Neymiş o?"

"Yeni bir dünya düzeni.'

"Yüce Tanrım."

Noah lanet okumamak için dudaklarını sıktı. ***Rakamların toplamı, havadan püskürtülen kimyasallar, gizli localar,*** sırada ne vardı?

"Kendin bak, sayfa on yedi," dedi Oscar ve raftan çıkardığı kitabı ona doğru uzattı: ***Andréas von Rétyi. Bilderberg üyesi. Gücün gizli merkezi.***

"30 Mayıs-2 Haziran 2002 tarihleri arasında Westfields Marriott'ta. Başlıklardan bir tanesi Irak'ın durumuydu. Bin Ladin konferanstan kısa bir süre sonra bir numaralı devlet düşmanı unvanını kaybetmiş, yerine Batı tarafından dünyanın en tehlikeli adamı olarak ilan edilen Saddam Hüseyin geçirilmişti. Sahte delillerle var olmayan zehirli gaz tesislerini ortaya atıp sadece bir yıl sonrasında başlatılacak bir savaşı haklı nedenlere bağlayarak."

"Bunu da şu Bilderberg Toplantısında mı kararlaştırdıklarını söylüyorsun?" diye sordu Noah, siyah ciltli kitabı açmadan.

"Dışarıya her defasında sadece kısıtlı bilgiler sızdırılırken bunu nasıl bilebilirim? Ama alınan muazzam güvenlik önlemleri ve neredeyse paranoyakça sayılabilecek gizlilik kurallarına bakılacak olursa oylamanın, çocuklara yardım amaçlı bir proje için yapılmadığı açıkça ortada. 2011 yılında davetiyesi olmayan İtalyan bir Avrupa Birliği parlamenteri, St. Moritz'de lüks bir otel olan Suvretta House'un ana girişinden içeri girmek istedi. Güvenlik görevlileri tarafından, burnu kan içinde kalana kadar yumruklandı. Sözde özgür basın sesini çıkardı mı? Elbette hayır."

Oscar konuşurken öfkelenmişti ve elini kolunu sallıyordu.

"Seçimle oluşturulmamış bir meclis her yıl bir araya geliyor ve gizli bir toplantı yaparak dünyamızın kaderini belirliyor. Brüksel'de gerçekleştirilen kırk sekizinci Bilderberg Toplantısını ele alalım: Dominique Strauss-Kahn, multi milyarder George Soros,

Kraliçe Beatrix, Jean-Claude Trichet ve Yunan Dış İşleri Bakanı Papandreou, Thyssen Krupp, Fiat, Xerox, Goldman Sachs, Shell, Deutsche Bank, Nokia gibi şirketlerin başkanları ve dev ilaç şirketi Novartis'in başkanıyla aynı salonda toplanıyor, bunların yanı sıra o dönemde ***Zeit*** gazetesi temsilcisi olan Matthias Naß da orada ama bunu manşet yapacak kadar önemli bulmamıştı, öyle mi?"

Noah, Oscar'ın aralıksız konuşmasını durdurmak için elini havaya kaldırdı ve heyecana kapılarak yere düşürdüğü gazete sayfasını işaret etti.

"Bütün bunların şu makale ve Room 17'yle ne ilgisi var?"

Ve benimle?

"Makale, doğru ya." Oscar eğildi ve cinayet zincirini başlatan kâğıdı yerden aldı. Noah, ***New York*** News'ta ki muhabir kadını aradığından beri aralıksız bir şekilde profesyonel katillerden kaçıyorlardı.

Peki ama bu tabloyu yapan bilinmeyen kişiyi neden öldürmek istiyorlar?

Oscar'in devam eden açıklamaları da Noah ya bu sorunun cevabını vermiyordu.

"Bilderberg üyeleri, kuruluşlarına 1954 yılında ilk toplantılarını gerçekleştirdikleri otelin adını vermişler. O dönemde Hollanda Prensi Bernhard, bilinen en nüfuzlu kişileri, sahibi olduğu soylu mekâna, Oosterbeek'te bulunan ***Hotel de Bilderberg t*** davet etmiş. Bunlar gerçeklerdi. Şimdiyse söylentilere geçelim."

"Oscar, lütfen..." diyerek sözde komplo teorilerini ispatlayan daha fazla örneğin sıralanmasına engel olmaya çalıştı. Ne yazık ki başarılı olamadı.

"Söylentilere göre daha bu ilk buluşmada, dünya üzerindeki en büyük sorunu kontrol altına alabilmenin tek yolunun, kitle

bilincinden ayrılan, bağımsız bir güçten geçtiği konusunda hemfikir olunmuş."

"Hangi sorunu?"

"İnsanı."

Oscar cevabını bir süre boyunca yoruma açık bir şekilde ortada bıraktı.

"Teori çok basit: Açlık, savaşlar, iklim değişiklikleri, sefalet, atık ya da enerji krizleri, tüm bu felaketlerin nedeni insanlar. Çok fazla insan. Haddinden fazla insan."

Noah'nm kulağının bu sözlerle birlikte, elektronik mağazasındaki gaz şişesi patlamasında aniden ortaya çıkandan belirgin ölçüde daha kısık sesle de olsa yeniden çınlamaya başlaması belki bir tesadüftü, belki de Oscar'ın sözleri akustik olarak bir anıyı tetiklemişti.

"Mısır'daki piramitlerin inşa edildiği dönemlerde henüz biz bizeydik, gezegendeki otuz milyon insan rahatça yaşıyordu. Günümüzdeyse bu sayı yedi milyarın üzerinde. Ve buna her 2,6 saniyede bir et ve buğdaya ihtiyaç duyan, benzin yakmak isteyen, su içmek zorunda olan bir yenisi ekleniyor. Oysa petrol kaynaklarımızın tükenmesine çok az kaldı ve daha şimdiden bir milyar insanın temiz içme suyu ihtiyacı karşılanamıyor. Herkes ABD'deki gibi savurgan bir yaşam sürmeyi seçseydi, ki Avrupa ve Çin de hızla o yolda ilerliyor, bu durumda yaşamımızı sürdürmek için daha şimdiden iki buçuk gezegene daha ihtiyaç duyuyor olurduk. Okyanuslardaki balıklar tükendi, vahşi ormanlar baltalandı, tarlalar gübreye boğuldu, kurudu ya da sel baskınlarında yok oldu. Peki on beş yıl sonra sayımız dokuz milyara dayandığında ne olacak? Ya da altmış yıl sonra insan sayısı ikiye katlandığında?"

Noah hiçbir şey söylemedi. Kulak zarının arkasındaki gümbürtü şiddetini artırmıştı.

"Aslına bakacak olursak Bilderberg'in analizi hiç de yanlış sayılmaz," diye sürdürdü Oscar konuşmasını. "Gezegenimizin en büyük sorunu insan kalabalığı, bu durumda söz konusu kalabalığa kendi kaderleriyle ilgili demokratik bir seçim yaptırmak saçma olur."

Noah parmağını kulağına sokmak istiyordu, böylece gittikçe yayılan sesin dışarıdan gelmediğine emin olabilirdi.

"Peki bu Bilderbergler tam olarak ne yapmayı planlıyorlar?"

Ve bunun benimle ne ilgisi var?

"Hiçbir fikrim yok. Yetmişli yılların sonunda, aşırı nüfus artışı sorununu ortadan kaldırmak için sunulan ek çözümleri yeterince köklü bulmayan üyelerden bazılarının daha radikal bir gruplaşmaya yönelip Bilderberg'den ayrıştığı söyleniyor. Hepsi tam birer kaçık, hem zengin hem de acımasızlar. Günümüzde artık Bilderberg'le resmî hiçbir bağlantıları yok, 1954'te geceyi Bilderberg Otelinde geçiren en yaşlı üyelerinin kaldığı odanın ismini kullanıyor olsalar da."

"Room 17 mi?"

"Aynen öyle. Şimdi de ressamı aranan resmin ismine tekrardan göz at. Dikkatini çeken bir şey var mı?"

"Doğu Deresi mi?

"Kesinlikle."

Noah yutkundu, kulağında bir çatırdama oldu ve ses bir anda kayboldu. Kulağındaki çınlama yok olmuştu. Onun yerine her şeyi çift duyuyordu. Kafasının içindeki yaşlı adamın sesini de öyle: ***Doğu Deresi... Ostbach..."***[15]

Aynı anda Oscar'ın sesi de heyecanla: "Ostbach," dedi. "Felemenkçe: Oosterbeek. İlk Bilderberg otelinin kurulduğu yer."

15 Kuzeydoğu Almanya'da bulunan bir nehir kolu. Almanca *Ost,* doğu, *Bach* ise dere anlamına gelir, (ç. n.)

“Bu ne anlama geliyor?” diye fısıldadı Noah.

Oscar omuz silkti. “Onlara bulaştıysan, başın ciddi şekilde belada demektir.”

31 Bölüm

Dördüncü deneme... Celine, ona kim bilir kaçıncı kez, aranılan kişiye ulaşılamadığını söyleyen sesi kapattı.

"Kapalı," dedi ve Amber'ın ona verdiği telefonu geri vermek istedi fakat kimliği meçhul esrarengiz kadın onu reddetti. "Lütfen, bırakın gideyim."

Boğazı kurumuştu, Celine acilen içecek bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Ayrıca bugün bebek için gerekli olan folik asit takviyesini henüz almamıştı ve uzun bir süredir tuvalete gitmemişti. Mesanesini uzun bir süre daha kontrol altında tutması mümkün görünmüyordu.

"İki dakika sonra tekrar aramayı deneyin," dedi Amber umursamaz bir tavırla.

Celine bıkkın bir halde iç geçirdi. "Ama bu çok anlamsız."

"Tahta bir sopayla, uçan bir topa vuran insanları izlemek de pek mantıklı sayılmaz, yine de milyonlarca beyzbol hayranı her hafta sonunda öyle yapıyor. Siz de Noah telefonu açana kadar tekrar arama tuşuna basmaya devam edeceksiniz."

"Cep telefonunun yerini belirleyemiyor musunuz?"

"Sahip olduğumuz teknolojik olanaklarla, Pasifik Okyanusunun derinliklerinde olan bir telefonu dahi bulabiliriz. Noah nın nerede olduğuyla ilgilenmiyorum, bunu zaten biliyorum. Şu anda

Berlin'in yaklaşık yirmi metre altında, kullanıma kapalı bir metro tünelinde saklanıyor."

"O halde bana neden ihtiyaç duyuyorsunuz?"

Celine sinirlenerek cep telefonunu önündeki masaya attı. Arkası hafif kavisli olan cihaz masanın üzerinde dönerek daireler çizmeye başladı.

Amber telefonun durmasını bekledi, ardından yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Kısa bir süre önce bir fırsatını bulup Noah'yı kandırmaya çalıştık. Gazetenizin yayımcısı, onu ikna etmek için kendisini mühim bir kişi ve yakın bir dostu olarak tanıttı. Ancak Noah bu basit numarayı anında fark etti ve onu yakalamakla görevli adamları kısa sürede devre dışı bıraktı." Amber iç geçirdi. "Çalışanlarımı ve özellikle de zamanımı daha fazla harcamak istemiyorum. Teslim olmalı."

"Neden?"

"Bizim için büyük bir önem taşıyan bilgilere sahip."

"Ne gibi?"

Amber alaycı bir şekilde sırıttı.

"Sadece bugün Noah'yı yakalamaya çalışırken üç kişi öldürüldü. Peşinde olduğum şeyi öğrenmek istediğinizden gerçekten emin misiniz?"

Celine yutkundu. "Peki özellikle benim onu nasıl teslim olmaya ikna etmemi bekliyorsunuz? Beni tanımıyor bile."

"Ama ben onu tanıyorum. Ve aynı zamanda zayıf noktası olan becerilerini de. Noah sezgilerini kullanarak iyi ve kötüyü ayırt edebiliyor. İçindeki koruma içgüdüsünü uyandırmayı başarırsanız bu durumdan sağ olarak kurtulmak için bir şansınız olur."

Celine, beklenmedik bir hamleyle elini yakalayan kadından ürküp geriye çekildi. "Hişt, endişeye gerek yok. Benden hoşlanmayışınızı anlıyorum. Benim de sizden pek hoşlandığım söylenemez."

Kadın gülümsedi, Celine onun her şeyinden nefret ediyordu. Düzgün, beyaz dişlerinden, geniş alnından, uzun yüzündeki iri, çukur gözlerinden ve erkeklerin muhtemelen güzel bulduğu ama ona bir karıncayı anımsatan çıkık elmacık kemiklerinden. Gucci tarzından ve törpülü tırnaklarından, parfümünden, özellikle de gevrek bir kahkaha beklentisi yaratan o samimi ve hafif kırılgan sesinden nefret ediyordu. Ama en çok o küstah dürüstlüğünden tiksiniyordu.

"Siz benim gözümde, kariyer yapmak için büyük şehre gelen ama karnındaki bebekle artık sadece ortalama bir hayat sürebilecek bir taşralısınız Celine. Siz hâlâ çocuklarınız ve ailenizin bakışları altında Şükran Günü hindisini dilimlediğiniz o büyük aşkın hayalini kurarken, zengin adamları avlamaya çalışan Rus asıllı bir üniversite öğrencisi gibi giyindiğimi ve ilerlememi sağlayan her adamla yattığımı daha ilk bakışta fark ettiğiniz için beni küçümsüyorsunuz. Yani ikimiz bu hayatta arkadaş falan olmayacağız ve bu odanın bir havalandırması olsaydı bu umurunuzda olmayabilirdi."

"Parfümünüzden kurtulmak için mi?"

"Boğulmamak için."

Amber ya da adı her neyse, kol saatine baktı, Celine ise istem dışı bir hareketle boğazını tuttu.

"Noah'yı arayın ve diğerleri onu bulmadan bizim himayemiz altına girmesi için onu ikna edin."

"Diğerleri mi?"

Lanet olası diğerleri de kim?

"Kendi nefesinizi solumaya başlayana kadar yaklaşık üç saatiniz var Celine. Sizin yerinizde olsam cevabını duymak istemeyeceğim sorularla vaktimi boşa harcamazdım."

Amber uzun kirpiklerini kırpıştırdı ve çenesiyle, masanın üzerindeki telefonu işaret etti. Bu yapmacık hareket, cep telefonuna uzanan Celine'in ondan daha da fazla nefret etmesine sebep olmuştu.

32. Bölüm

Üç kez kısa, bir kez uzun.

Zil sesi ikisinin de irkilmesine sebep olmuştu.

"Yoksa onu açık mı bıraktın?" diye sordu Oscar, bundan ötürü yerlerinin belirlenebileceğinden belli ki endişelenerek.

"Hayır." Noah, yatağın üzerinde huzursuz bir şekilde uyuyan Totonun yanına bıraktığı ceketinin cebinden uydu telefonunu çıkardı. "Onu kapatmıştım."

Anlaşılan bu yeterli bir güvenlik önlemi değildi. Bu telefonu tesadüf eseri bulmadığı açıkça ortadaydı. Telefon, bavul, pasaportlar, para, bütün bunları bulmasını birisi sağlamış olmalıydı, Noah bu işte parmağı olan meçhul kişinin yerinde olsaydı telefonuna, cihazın pili dahi çıkarıldığında kapanmayan ama öyleymiş gibi görünmesini sağlayan bir casus yazılımı yüklerdi.

Ya da bavula, pasaportlara, hatta paralara bile dinleme cihazları yerleştirirdim.

Noah kendine kızdı. Sonraki adımlarını düşünmek için hiç fırsatı olmamıştı, ancak şimdi Adlon'da sahiplendiği eşyalardan hemen kurtulması gerektiğini anlamıştı.

"Kapatmış miydin?" diye tekrarladı Oscar.

"Evet."

"Peki o zaman neden çalıyor?"

"Çünkü bir şey hatırladım."

Ne yazık ki sadece elektronikle ilgili.

Görünüşe göre telefonun alarmı cihaz kapalıyken de çalışıyordu. Ekranın üst bölümünde değişik tarzda tasarlanmış aylık bir takvim, alt tarafında ise kısa bir metin yazılıydı.

"Paz, 15.2. Gidiş HBF. ICE[16] Rezervasyon kodu QRXI..."

"Gidiş mi?" diye sözünü kesti Oscar.

"Evet."

"Merkez istasyonundan mı?" diye sormaya devam etti Oscar. "Hızlı trenle mi?"

"Eğer kısaltmalar bu anlama geliyorsa."

"Saat kaçta? Ve nereye?"

"Hiçbir fikrim yok. Devamını okuyabilmem için ilk önce tekrardan giriş yapmalıyım."

"Delirdin mi?" diye karşı çıktı Oscar, Noah'nın gerçekten de başlat tuşunu, açılıştaki kartal logosu ekranda belirene kadar basılı tuttuğunu görünce.

"Eğer kendimizi yeni bir çatışmanın içinde bulmamızı istemiyorsan onu hemen kapat."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü isteselerdi çoktan burada olurlardı."

Oscar şaşırıp kaldı. Ardından eliyle alnına vurdu. "Tabii ya, doğru söylüyorsun. Eğer bu işin arkasında radikal Bilderbergliler varsa, zaten her türlü olanağa sahipler. Dünya üzerinde onlardan daha fazla para, güç ve teknolojiye sahip başka hiçbir özel kuruluş bulunmuyor."

16 Almanya'nın yüksek hızlı treni, (ç. n.)

"Bilderbergliler ya da ***Room 17*** hakkında hiçbir şey bilmiyorum Oscar. Bildiğim tek şey, beni öldürmek isteyen adamların, otel odamızın kilitli kapısından sessiz sedasız bir şekilde girmeyi başardıkları. Uluslararası kontrol birimi olan bir ekiple çalışıyor ve açık alanda saldırıya geçmekten kaçınmıyorlar, ayrıca yakın dövüş konusunda uzmanlaşmışlar. Bunlara bir de yasa dışı hassas silah kullanımı ve hareket halindeki bir objeyi fark edilmeden takip etme yetisini eklediğinde uğraştığımız kişilerin paralı askerler değil de bu telefonun yerini, açık veya kapalı olması fark etmeksizin tespit edebilecek askerî teknolojiye sahip, oldukça donanımlı profesyoneller olduğu açıkça ortada."

"Room 17," diye başıyla onayladı Oscar. "Ben de bunu söylüyorum."

Noah buna yorum yapmadı. Hayatını borçlu olduğu bu kaçıkla birlikte geçirdiği zaman çoğaldıkça, Oscar'ın komplo teorileri bahçesinde yetiştirdiği bütün o yabani otların arasında bir gerçeklik tomurcuğunun da filizlendiğine dair izlenimi gitgide güçleniyordu. Elbette ki toplum içinde güç sahibi kişilerin gizli antidemokratik eylemlerde bulunması hikâyeleri ilk başta kulağa saçma geliyordu. Bu durumda, ölenlerin avuç içlerinde bulunan *"Room 17"* dövmesi başka türlü nasıl açıklanabilirdi? Peki ya gazete ilanındaki ***Doğu Deresi***? Diğer yandan, normalde hiçbir şey anımsayamıyorken neden özellikle bu resmin, zihninde bir hatıra tufanına sebep olduğunu sorguluyordu. Bunu öğrendiği anda, başına gelen diğer her şeyin açıklamasını da bulacağını tahmin ediyordu.

"Evet? Yolculuk nereye?" diye sorduğunu duydu Noah, takvimi açtığı sırada omzunun üzerinden eğilen Oscar'ın.

"Hımm."

"Ne demek hımm?" diye çıkıştı Oscar.

"Burada sadece yedi haneli rezervasyon kodu yazıyor. Bir de ICE numarası: 646. Ne gidiş saati ne varış noktası..."

"Ne de internet bağlantısı var diye tahmin ediyorum?"

"En azından menüde herhangi bir arama motoru sembolü göremedim."

Oscar oflayıp pufladı. "O halde trenin nereye gittiğini öğrenmek için danışma hattını aramaktan başka çaremiz kalmıyor."

Noah tam onu felakete sürüklemeye çalıştığı açıkça belli olan birinin bıraktığı ipuçlarını takip edip boynundan bağlı kurbanlık bir koyun gibi açık duran kesimhane kapısından girmeye kesinlikle niyetli olmadığını söyleyerek itiraz edecekken sözleri henüz ağzından çıkmaya fırsat bulamadan, yüksek bir zil sesi tarafından kesildi.

"Kim arıyor?" diye sordu Oscar, Noah'nm elindeki uydu telefonuna endişeyle bakarak, çünkü bu kez onları yerinden sıçratan şey, elektronik takvimin hatırlatma alarmı değil, gizli numarayla yapılan bir çağrı sesi olmuştu.

Celine, çalma sesini duyduğuna o kadar şaşırmıştı ki az kalsın telefonu tekrardan kapatacaktı. Noah'nm sert ve tok sesini duyduğunda, bunu yapmış olmayı diledi. Karşısında oturan ve konuşmayı hoparlörden dinleyen şantajcı kadına tedirgin bir bakış yöneltti, sonra nemlenen parmaklarıyla bluzunun kıvrımlarını düzeltti ama konuşmayı bir türlü başlatamadı. Kafasının içinde rahatsız edici bir boşluk vardı, tüm özgüvenini yitirmişti.

Ona ne söylemeliyim? Telefonu yüzüme kapatmaması için nasıl davranmalıyım?

Sonunda konuşmayı başlatan Noah oldu.

"Kimsiniz?"

Celine bakışlarını Amber'a çevirince kadın, başıyla onaylayarak onu cesaretlendirdi.

"Biz, ben... sizinle gün içinde de görüşmüştük."

"Gerçekte kim olduğunuzu bilmek istiyorum."

"Gerçeği söylüyorum. İsmim Celine Henderson, ***New York News'***ta muhabir olarak çalışıyorum."

"Beni neden Adlon'a yönlendirdiniz?"

Noah soruları hiç ara vermeden art arda sıralıyordu.

"Size zarar vermek istediklerini bilmiyordum," diye açıklama yapan Celine, ilk adımı atmaya çalıştı. "Şu an ben de aynı durumdayım, sizi ikna etmeyi başaramazsam beni öldüreceğini söyleyen bir kadının karşısında oturuyorum."

Fazla mı hızlı gittim? Celine dilini ısırdı. Henüz birkaç saniye bile geçmemişken konuşma öyle bir noktaya gelmişti ki karşı tarafın yerinde kendisi olmuş olsaydı telefonu çoktan kapatmıştı.

"Neye ikna etmeye?" diye sordu Noah.

"Teslim olmaya."

Sözcükler Celine'e saçma ve çocukça gelmişti, sanki teneffüs saatinde, okul bahçesinde hırsız polis oynuyorlarmış gibi.

"Alo?" dedi tedirgin bir şekilde.

Sessizlik. Ne bir nefes ne bir hışırtı. Hiç ses yoktu.

"Hâlâ orada mısınız?"

"Yabancı bir kadının isteği üzerine, beni öldürmek isteyen birine neden teslim olayım ki?" diye cevap verdi Noah.

"Nedeni yok."

Yeniden sessizlik oldu, Celine gözlerini kapattı.

Celine adamın, telefonu kapatmak ile daha fazla bilgi edinmeye çalışmak arasında gidip geldiğini hissedebiliyordu.

Amberin blöf yapıp yapmadığını bilmiyordu ***(ama gizli içecek otomatı odasından haberdar olan biri bu durumda neden yalan söylesindi ki?)***, boğazındaki yanma ve nefes alırken hafiften zorlanması heyecandan mı yoksa gerçekten havalandırmanın olmayışından mı kaynaklanıyordu, emin değildi ***(gerçekten de görünürde herhangi bir ek yeri yoktu, otomat duvarla mükemmel bir şekilde birleşmiş gibiydi)*** fakat bir konudan emindi: Önündeki saniyeler geleceğini yönlendirecekti. Öyle ya da böyle. Bu nedenle Noah seçimini telefonu kapatmamaktan yana yapınca büyük bir rahatlama hissetti.

"Pekâlâ, Celine. Şimdi bana hiç tereddüt etmeden, hızlı bir şekilde cevap vermenizi istiyorum, anladınız mı?"

"Bilemiyorum..."

Yeniden dudaklarını ısırdı. Yanlış bir şey söylediğini biliyordu.

Tereddüt etmek yok. Tereddüt etmeni İSTEMİYOR.

"Telefonu kapatayım mı?"

"Hayır, lütfen kapatmayın."

"Güzel, o halde başlayalım. Yanınızdaki kadının saç rengi ne?"

Amber'a hızlı bir bakış yöneltti, eğleniyor görünüyordu.

"Siyah."

"Saçları kısa mı, uzun mu?"

"Daha çok uzun gibi."

"Üzerinize ne tür bir silah doğrultuluyor?"

"Üzerime silah doğrultulmuyor."

"Nasıl öldürüleceksiniz?"

Celine duraksadı. Soru yağmurunun amacını artık anlamıştı. Sözel bir yalan makinesine tabi tutuluyordu. Bekleme süresi uzadıkça, bir yalan bulmaya çalıştığı izlenimi de o kadar güçleniyordu, bu yüzden cevap vermekte acele etti: "Hava geçirmez, gizli bir odada bulunuyorum."

Şimdi telefonu kapatacak.

"Oraya nasıl girdiniz?" diye bilmek istedi Noah.

"Bir içecek otomatının içinden geçerek."

Kahretsin, ŞİMDİ kapatacak!

"Bu nasıl oldu?"

Celine ona olanları açıkladı fakat heyecandan bunu ne kadar başarabildiğinden emin değildi. Amber eğlendiğini açıkça belli ederek sırıtıyor ve kolyesiyle oynuyordu. Celine, kolye ucunda parıldayan 17 sayısını yine gördü. Ve yine buna kafa yoracak zamanı yoktu.

"Bugün ne yediniz?"

"Bir dilim kızarmış ekmek."

"Başka?"

"Hiçbir şey."

"New York'ta şu anda akşamüzeri, bir sonraki yalanda telefonu kapatırım."

Celine, masanın üzerinde duran telefona baktı ve iki elini karnın üzerine bastırdı. "Sabahları bir şey yiyemiyorum."

"Hasta mısınız?"

"Aksine. Hamileyim."

"Hangi ilaçları kullanıyorsunuz?"

"Folik asit ve Vomex."

"Birinci mi yoksa ikinci üç aylık dönemde misiniz?"

"Birinci."

"Kız mı erkek mi?"

"Bunu öğrenmek için henüz erken."

Üçüncü kez sessizlik ama bu defa kendini daha az tehdit altında hissediyordu. Daha çok, bir etabı daha geçmeyi başarmış gibi bir duygu içindeydi.

Sınavı geçtim mi?

Noah'nın konuşma hızındaki değişim ve soruları artık daha sakince sorması öyle olduğunu gösteriyordu. "Kocanızın ismi ne?"

"Evli değilim."

"Babası?"

"İsmi Steven Dillon, o bir avukat."

"O da tehlike altında mı?"

“Hayır, demek istediğim...” Amberin başını olumsuz anlamda salladığını görünce cümlesini tamamladı: “Sanmıyorum, biz görüşmüyoruz.”

Noah, çoğu kişisel olan birkaç soru daha sordu ama Celine ancak son sorudan sonra sınavı başarıyla tamamladığını hissetti.

“Sizi tehdit eden kadının zihninizde çağrıştırdığı ilk kelime.”

“Sürtük,” diye cevapladı Celine, Amber’ın artık pek de eğlenmiyormuş gibi görünen yüzüne doğrudan bakarak.

“Onunla konuşmak istiyorum!” dedi Noah.

Altı bin kilometre uzaklıktaki telefonun hoparlörleri açıldı.

“Merhaba Noah,” dedi dolgun, şehvetli ve neredeyse bir tık erkeksi sayılabilecek bir ses. Biraz uzaktan konuşuyordu. Telefon ikisinin ortasında, bir masanın üzerinde duruyor olmalıydı.

“Sizinle konuşmak ne güzel,” dedi, istediğini elde edemediği takdirde, sözde masum olan bir muhabiri kurban edecek olan kadın. Noah yi endişelendiren asıl şey şantajcının bu soğukkanlılığından çok, ona psikolojik baskı uygulamaya çalışmasıydı. İkincisinin işe yarayacağından bu kadar emin olması belki de onu kendisinden bile daha iyi tanıdığını gösteriyordu. Yalan söylendiğini anlama yetisinden haberdardı. Ve belli ki zayıf noktalarını da biliyordu çünkü hamile kadının dürüst cevaplarından yansıyan ölüm korkusu, şantajcının taleplerini görmezden gelmesini zorlaştırıyordu.

“Kimsiniz ve benden ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Soru kartının arka yüzüyüm. Yani cevabın kendisi. Kendinizi istemeden içinde bulduğunuz bu talihsiz durumu açıklayabilirim Noah. Bu yüzden sizinle yüz yüze görüşmek istiyorum.”

Evet. Elbette.

Ayağa kalktı ve Oscar’ın su ihtiyacını karşıladığı gri bir boruyu sabitledi. “Şimdi beni iyi dinleyin. Son saatlerde kendimle

ilgili pek çok şey öğrendim. Bunlardan bir tanesi de insanları tanıma becerisine sahip olduğum."

"Biliyorum."

"Kötülüğü ilk bakışta algılayabiliyorum. Bana yalan söylendiğini anında duyabiliyorum. Bu yüzden Celine'in tehdit altında olduğunu biliyorum, ancak siz oyunu kurallarına göre oynamıyorsunuz."

"Hangi anlamda?"

"Ne yaparsam yapayım ne onu ne de beni yaşatacaksınız."

"Bu şekilde düşünüyorsanız," şantajcı kadın sıkılmışçasına iç çekti, "bu, eski kocamla altı ayda geldiğimiz noktaya sizinle birkaç dakikada geldiğimizi gösterir: Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı."

"Oo, Bayan Soğukkanlı, güvenimi sarsmaya çalışıyor."

"Hayır, Bayan İpler Benim Elimde, daha fazla adamının öldürülmesini istemiyor. İnce düşünceli olduğumdan değil elbette ama kirli çözümlerdense temiz olanları her zaman yeğlerim. Seçim sizin: Ya sonunda ister istemez teslim olmak zorunda kalana kadar tek kişilik ordu oyununu bir süre daha oynamayı sürdürürsünüz ya da konuyu burada kapatırız ve hemen şimdi teslim olursunuz."

Noah kıkırdayınca Oscar'ın tuhaf bakışlarına maruz kaldı. "Konuyu dahi bilmeden kendimi aslanın inine atacağıma gerçekten inanıyor musunuz?"

"Sizi aydınlatabilmeyi çok isterdim Noah, örneğin gerçek isminizi söylemek ama bu ne yazık ki mümkün değil."

"Neden?"

"Çünkü o zaman çok aptalca bir şey yapardınız."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Bir sonraki tren, sığınağın sarsılmasına sebep oldu. Noah titreşimi tüm bedeninde hissetti.

"Bana şu soruyu cevaplayın Noah. Gözünüzün arkasındaki tabakaya, yaklaşık altı santim boyunda bir solucanın yerleştiğini söylesem, yapacağınız ilk şey ne olurdu?"

"Aynaya bakmak."

"Gördünüz işte. Bazı tepkiler öngörülebilir. Sorun şu ki sorularınızın hepsini cevapladığımda sizin vereceğiniz tepki, bizim açımızdan dehşet verici sonuçlar doğuracaktır."

"En azından bana küçük bir bilgi verin. Yoksa buradan kıpırdamam ve beni gelip almak zorunda kalırsınız."

Kadının nefes alışını duydu ve konuşurken sesindeki hafif gülümsemeyi hisseder gibi oldu: "Elinizde çok nüfuzlu bir kuruluşa ait olan bir şey var."

"Bilderberglere mi?"

Kadın güldü, Oscar ise donup kaldı.

"Benden bir tane bilgi istediniz Noah, artık ona sahipsiniz. Şimdi bir karar vermek zorundasınız."

Noah başıyla onayladı ve telefonu kulağından çekti. Konuşmayı kapatmadan takvim uygulamasını açtı, ardından konuşmaya devam etti. "Şu anda internet erişiminiz var mı?"

"Evet."

Noah ona takvimde kayıtlı olan ICE tren numarasını söyledi. Kadının, konuşmayı yaptıkları cep telefonunu eline aldığını duymadı, öyleyse odada ya bir bilgisayar vardı ya da kadının ikinci bir akıllı telefonu.

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Tren bugün Berlin Merkez İstasyonundan kalkıyor. Varış yeri ve saatini öğrenmek istiyorum."

Hattın diğer ucundaki kadının ona istediği bilgileri vermesi biraz zaman aldı. Varış noktasını öğrendiğinde hiçbir şekilde şaşırmadı.

"Yolculuk ne kadar sürer?" diye bilmek istedi son olarak.

"Yaklaşık altı buçuk saat."

"Öyleyse acele etmenizi öneririm. Oraya vardığımızda sizinle ana girişteki kadınlar tuvaletinde buluşalım."

Göz ucuyla, kollarını havaya kaldırıp itiraz eden Oscar'ı gördü.

"Bu çok tehlikeli," dedi kadın.

"Hep öyleydi."

Kadın alaycı bir kahkaha attı. "Sizce ölmenizi isteseydim şu an hâlâ hayatta olur muydunuz?"

Hayır. Noah bunu daha önce de düşünmüştü. Oscar küvete daldığında kiralık katil neden suya ateş etmemişti ki? İşinde profesyonel olan biri, böyle bir durumda neden gereksiz yere lazer başlığı kullanıp kendini ele versindi ki? Ayrıca satıcı ondan daha kısaydı. Trajik şekilde ona isabet eden merminin Noah yı başından vurması zaten mümkün değildi.

Onu öldürmek istiyorlardı, bunu hissediyordu. Ama öncesinde onunla konuşmak da istiyorlardı. Ya da daha olası bir ihtimalle, kendisinin dahi hatırlamadığı bilgileri verene kadar ona işkence edeceklerdi.

"Ben diğerlerini kastetmiştim. Trende tam altı buçuk saat boyunca tek başınıza olacaksınız, bu oldukça uzun bir süre," dedi kadın.

Diğerleri mi?

"Kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu Noah.

"Soru sorma süresi doldu tatlım. Daha fazla bilgiye ancak yüz yüze geldiğimizde ulaşabilirsiniz."

"Pekâlâ, geliyorum," diye kararını verdi Noah. Muhabir kadını korumaktan çok, düşmanının onu eline geçirmek için ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek için şöyle bir talepte bulundu: "Celine'i de beraberinizde getirmenizi istiyorum. Yanınızda muhabir olmadan Amsterdam'a ayak basmaya kalkarsanız, buluşmadan canlı ayrılamayan taraf siz olursunuz."

"Hay ben senin," diye söylendi Adam Altmann ve elindeki kola kutusuna baktı.

Buna inanamıyorum.

Gözleri kapalı şekilde ve sadece tek elini kullanarak bir tabancayı söküp tekrardan bir araya getirip mermiyle doldurabiliyordu. Poker oynarken koca bir desteyi hiç zorlanmadan gömleğinin kol kısmında saklayabiliyor ama konu ambalajlar olunca her defasında sorun yaşıyordu. Jelatinli CD'lerde açma yerini asla bulamıyor ve az önce otomattan aldığı türden kutu içeceklerin ise ağzını ***açamadan,*** her defasında açma halkasını koparıyordu.

Ya şimdi?

Pes etti ve dolu ama işe yaramaz kutuyu, avluda oturduğu bahçe sandalyesinin yanma bıraktı. Silahını çekip onu vurmayı istedi ama tabancalarını girişte teslim etmesi gerekmişti. Hiç kimse Paris Meydanı 2 Numaraya silahla giriş yapamazdı, bu yüzden Altmann kendisini şu anda çıplak hissediyordu.

Çıplak ve susamış.

"Burada ne işiniz var?"

Altmann ayağa kalkıp etrafına bakındı. Sesini işittiği kadın, bu çirkin binanın kireç kumtaşı duvarlarının arkasında bir yerlerde olmalıydı.

"Neredesiniz?" diye sordu, avluya bakan ve hâlâ ışığı yanan az sayıda ofis penceresinin arkasında göze çarpan bir hareket bulmaya çalışarak.

Yanlış tahmin. Görünürde ne aralanan bir jaluzi ne de duvara yansıyan bir gölge vardı. Odalara girip çıkan bir temizlikçi dahi yoktu. Bulunduğu yerde yaşam belirtisi gösteren tek şey kendisiydi, sıcak nefesinden geceye karışan buhar bulutları yoluyla.

"Hey, aşağısı şu anda çok sessiz." Sadece birkaç adım uzağında, on iki metre boyunda bir totem heykelini işaret etti. Bu sanat eseri, ABD ile Kızılderili kültürü arasındaki özel bağı simgeliyordu. Ne yazık ki az sayıda çalışanın dışında eseri hiç kimse göremiyordu çünkü esas itibarıyla konukların elçilik arazisine girişine izin verilmiyor ve kuruluşun tamamı bir hapishaneninkinden bile daha üst düzey güvenlik önlemleriyle korunuyordu.

"Neden aşağı inip yanıma gelmiyorsunuz, böylesi daha rahat olmaz mıydı?"

Ensesini tuttu, vücudunda üşüyen ilk yer hep burası olurdu.

"İkimizin de prensipleri var Adam," diye cevapladı ses. "Siz çalışırken sürpriz gelişmelerden hoşlanmıyorsunuz. Ben ise emrimdeki ajanla şahsi temaslardan kaçınıyorum."

"Buna rağmen buluşmayı kabul ettiniz."

"Çünkü siz öyle istediniz."

"Bunu gözlerinizin içine bakarak yapmak istemiştim."

"Yanlış. Görevin seyrine öfkelendiniz ve benimle bu konuda, rahatsız edilmeden konuşmak istediniz. Ve büyükelçiliğin avlusu, kullanılan son teknoloji sinyal bozucu sayesinde, dinlenme tehlikesi olmadan sohbet edebilmek için Adlon'dan sonraki en uygun yer."

Altmann başıyla onayladı. Bu mantıklıydı. Kadın ona büyükelçilikte buluşmayı önerdiğinde Berlin'deki ana karargâhı göreceğini düşünmüştü, oysa tahmininden yakınlarında bile değildi.

Operasyon merkezi her yerde olabilirdi, hatta belki de başka bir şehirde.

"Pekâlâ, Adam. İkimizin de kısıtlı vakti var, ne istiyorsunuz?"

"Bilgi."

"Bu yeni bir durum. Görevinizi daha önce hiç sorgulama gereği duymamıştınız."

Bu doğruydu. Altmann asla gerekçe aramazdı. Müşterisi birinin ölmesini istiyorsa, geçerli bir sebebi olduğundan şüphe duymazdı. Onu görevlendiren özel birim, resmî bir merci tarafından yönetilmiyor ve masrafları faturalandırılmıyor olsa da sisteme güveniyordu. Güvenliğin sağlanması, demokrasi oyunlarıyla tehlikeye atılamayacak kadar önemli bir konuydu.

"Bu ani merakınızın sebebi nedir Adam?"

"Adam, Adam, Adam..." diye zihninde taklidini yaptı kadının. ***Neden bir anda bu kadar samimi davranmaya başladı?*** Kadın onun kişisel dosyasına erişim sağlayabiliyor, o ise kadının ismini dahi bilmiyordu, bu durum artık canını sıkmaya başlamıştı.

"Meraklı değil, sinirliyim," dedi. "Bebek bakıcısı olarak işe alındıysam, oyun parkında bir dövüş köpeğiyle karşılaşmak istemiyorum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Noah bana sıradan bir bilim insanı olarak tanıtıldı, bir yakın dövüş uzmanı olarak değil. Sevgili doktorumuz bu şekilde dövüşebilmek için çok sayıda öğrenci öldürmüş olmalı."

"Ne istiyorsunuz? Özgeçmişini mi?"

"En azından görevimin arkasındaki nedeni açıklayın?"

"Bu birdenbire neden bu kadar önemli oldu?"

Altmann ona gerçeği söyleyebilirdi. Bu denli kusursuz cinayet işleyen birini daha önce hiç görmediğini. Bu kadar hızlı ve artistik, bu kadar... evet, ***sanatsal,*** aklına başka kelime gelmiyordu.

Ona, Da Vinci'yi de Şistine Şapelinde vurmayacağını söyleyebilirdi ama benzetmeyi anlayacağından şüpheliydi, bu nedenle blöf yaptı: "Bana Noah'yı neden ortadan kaldırmak istediğinizi söylemezseniz, bu iş için başkasını bulmanız gerekecek."

Şu ana kadarki konuşma süresince, ABD Büyükelçiliği avlusu boyunca amaçsızca yürümüştü, şimdiyse bir ağacın önünde duruyordu; meşe, akçaağaç ya da onun gibi bir şey. Altmann ne bitkileri ne de serçe ya da güvercin hariç kuşları ayırt edebiliyordu ve bundan içten içe utanç duyuyordu. Bir kez daha, bu görevi bitirir bitirmez bir akşam okuluna kaydolmaya karar verdi.

"Sizi dinliyorum," dedi, bakışlarını ağacın yapraksız olan üst bölümüne çevirmişti. Ses iç çekti. Altmann, kadının cevap vermeden önce kararının olumlu ve olumsuz yanlarını tarttığım hissetti. Sonunda ona bir parça bilgi vermeye karar verdi.

"Noah'nın bir video kaydı var. Yayınlanması bir felakete neden olur. Sadece ülkemiz değil, tüm kıtalar bir kaosun içine sürüklenir."

"Video kaydında ne var?" diye sordu Altmann ve sorusuna soruyla yanıt aldı.

"Salgın hakkında ne biliyorsunuz?"

Hafifçe ışıklandırılmış, dikdörtgen biçiminde bir taşın üzerinde duran başka bir sanat eserine doğru yürümeye devam etti. Bir yandan da geçen hafta CDC, yani Amerika Birleşik Devletleri Hastalık Kontrol ve Korunma Merkezleri tarafından tüm özel kuvvetlere dağıtılan bildiri e-postasını özetledi:

"Manila ya da adını Amerikalı bir turist olan Luke Bertrand'dan alan Bertrand Gribi. Virüs ona, Filipinler'e yaptığı bir gezi esnasında bulaşmış. Ziyaret için gittiği Metro Manila'nın Isla Puting Bato ismindeki kenar mahallesinde sahile ölü bir domuz vurmuş ve gerekli hijyen kurallarına uyulmadan hazırlanıp yenmiş. Bertrand kendi ifadesine göre bu yemekten yemediğini söylese de bir gündür sıfır numaralı hasta sayılıyor."

Ses, dilini şaklatarak alkış tuttu. "Bu konuda baya bilgi sahibisiniz, Adam. O halde hastalığın nasıl yayıldığını da biliyor olmalısınız."

"Elbette."

CDC bildirisinde Bertrand'ın bir ***süper spreader*** olduğu yazıyordu, yani hastalığın yayılmasına neden olan zincirleme tepkimeyi başlatan kişi. Şehrin kenar mahallesine yaptığı gezintiden sonra geceyi Manila'da, dört yıldızlı bir otelde geçirdi ve bulaşıcı evrenin başladığını işaret eden ilk belirti olan yoğun burun kanaması nedeniyle otel doktoruna muayene oldu. Sadece lobide, hastalığı yedi kişiye bulaştırdı: üç kişilik AvustralyalI bir aileye, Japon bir iş adamına ve üç tane Rus'a. Bertrand yaşadığı yoğun solunum sorunları ve yüksek ateşe rağmen Frankfurt ve Atlanta üzerinden Los Angeles'taki evine dönmek üzere yola koyuldu ve bu şekilde, insan trafiğinin dünyada en yoğun olduğu noktalarda binlerce insanla temas etmiş oldu.

"Salgın tam dört haftadır Dünya Sağlık Örgütü gösterge çizelgesinde altıncı seviyede," dedi kulağındaki ses. "Tüm kıtalarda resmî kayıtlara geçen iki binden fazla ölü var. Rakam katlanarak artma eğilimi gösteriyor."

"Bu rakamlar doğru mu?" diye sordu, taşın üstündeki nesneyi sonunda anlamlandırmayı başaran Altmann. Bu bir sanat eseri değil, bir anıttı: Dünya Ticaret Merkezinin parçalanmış çelik taşıyıcılarından bir parça. Altmann geride kalan totem heykeline baktı ve neredeyse kökü kazılmış olan yerli halkı düşünüp elçiliğin bomboş avlusu dâhil baktığı her yerin ona ölümü anımsatmasının kendiyle ilgisinin olup olmadığını sorguladı.

"Çoğu medya kuruluşu gizli tutulan ve halkı kargaşaya sürüklememek adına resmî makamların duyurmaktan kaçındığı rakamın çok daha büyük olduğunu tahmin ediyor."

Altmann henüz konuşmasını sürdürürken gözleri ani bir kavrayışla kocaman oldu. "Nedeni bu mu?" diye sordu sese. "Noah'nın video kaydı, salgının gerçek boyutunu mu gözler önüne seriyor?"

Kadın başta biraz duraksasa da sonunda onaylayan bir hırıltı çıkardı. "Öyle de denilebilir."

Altmann bir anda siyah deri eldivenlerini çıkarmak ve parmaklarını 11 Eylül'de ölen binlerce insanın anısına hazırlanan anma levhasındaki yazının üzerinde gezdirmek için tarifsiz bir istek duydu. Tam o esnada operasyon başkanı ona acele etmesi gerektiğini hatırlattı.

"Kaybedecek zamanınız yok Adam. Durum gözle görülür biçimde kontrolden çıkıyor. New York Havalimanı kapatıldığından beri yetkililer tüm kıtalar arası uçuşları yasaklamayı düşünüyorlar. Atlanta, Chicago, New York, Los Angeles, Denver ve Miami'de toplam on iki hastane karantina altına alındı. Diğerlerinin hepsinde ise karantina odaları dolup taşıyor. ABD dışında başka yerlerde de yer yer olağanüstü hal ilan edilmiş durumda. Polonya, Macaristan ve Ispanya'da grip ilaçları neredeyse tükenmiş vaziyette, Asya'nın bazı bölgelerinde okul ve üniversiteler kapatılmış. Hastalığın ulaşmadığı tek yer Almanya. Şimdilik."

"Anlıyorum," dedi Altmann ve eldivenlerini tekrardan giydi. Titriyordu. Ensesi taş gibi sertleşmişti. Yakın zamanda sıcak bir ortama dönmezse başı ağrıyacaktı.

"Zaphire'a yapılan saldırıyı duymuşsunuzdur, başarısızlıkla sonuçlandı. Ne yazık ki. Çünkü o kaçık, kameralar önünde ilacı bundan böyle sadece gelişmekte olan ülkelere göndereceğini ilan etti. İnsanlar, ilaçsız kalma endişesiyle eczane ve kliniklere hücum ettiği için başkan tüm ülkede sokağa çıkma yasağı ilan etme seçeneği üzerine düşünüyor. Durum daha şimdiden hiç iç açıcı görünmüyor. Toplu ayaklanmaların başlaması an meselesi. Size daha fazla ayrıntı veremem ama video internette paylaşıldığı takdirde durum katbekat kötüleşecektir. Dünya çapında iç savaş benzeri olayların yaşanması kaçınılmaz olacaktır. Bir düşünsenize: Sivillerin yaşadığı korku kendini daha şimdiden yabancılara yapılan düşmanca saldırılarda belli ediyor. Asya kökenli insanlar, Filipinler'deki virüsle bağlantılı oldukları sanılarak yol ortasında dövülüyor. Yiyecek stoklamaları, süpermarketlerin önünde oluşan kuyruklar, eczanelerin önünde edilen kavgalar, bütün bunlar şu anda yaşanıyor, üstelik işin gerçek boyutu halka yansıtılmadığı halde. Peki insanlar korkularının gerçek sebebini video kaydında gördüklerinde..."

"...ne olurdu?" diye tamamladı Altmann, bakışlarını bir kez daha avluya bakan pencerelerde gezdirerek. Görünürde dikkatini çeken herhangi bir işaret yoktu, yine de bilmediği bir nedenden ötürü sesin kendisini izlediğinden emindi.

"Devlete ait kurumlar yıkılırdı," diye saymaya başladı kadın. "Halka koordineli bir şekilde tıbbi yardım sağlamak imkânsızlaşacağı gibi salgın da şu anda olduğundan çok daha hızlı yayılırdı."

"Ne boyutta bir ölüm oranından bahsediyoruz?" diye bilmek istedi Altmann ve çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

"Ölümcül virüsü zamanında yok etmek için altyapımız kalmadığında mı?"

"Evet."

"Üç buçuk."

"Milyon mu?

"Milyar."

Altmann derin bir nefes alıp avluya açılan ve onu elçilik binası çıkışına götürecek olan cam kapıların önünde kısa bir süre durdu.

"Dünya nüfusunun yarısı mı?"

İsmini bilmediği ağaca bir kez daha baktı. Sonra da tıpkı uyarı veren dev bir parmak gibi gökyüzüne uzanan totem heykeline ve ölen binlerce masum insanı hatırlatan 11 Eylül Anıtına.

"Noah'nm neden ortadan kaldırılması gerektiğini artık anlıyor musunuz?" diye sordu kulağındaki ses. "Hem de hiç vakit kaybetmeden. Video kaydını nereye koyduğunu hatırlarsa artık her şey için çok geç olur."

***

Avlunun kavisli camlarından, Brandenburg Kapısı yönünde ilerleyen ve bir el işaretiyle taksi çeviren Altmann'ı izledi. Bulunduğu yerden ancak ondan sonra ayrıldı ve asansörlere gitti. İki kat aşağıda, elçiliğin bodrumunda bir vızıldama sesiyle karşılandı.

Koridorun sonundaki kapı sesi belli bir ölçüde tutuyordu ama depoya yaklaştıkça vızıldama, kulak tırmalayıcı bir öğütücü sesine dönüştü.

Sesin durmasını bekledi, ortalık sakinleşince de kapıyı çalıp içeri girdi.

"Nasıl gitti?" dedi, onu karşılayan kır saçlı, yorgun bakışlı, yaşı ilerlemiş bir adam.

Siyah bir takım elbisenin içine mavi bir gömlek giymiş ve kravat takmamıştı, ayağındaysa beyaz, spor ayakkabılar vardı. İki metre yüksekliğindeki metal rafların arasında, üzerindeki çok sayıda klasörün ağırlığından eğilmiş olan bir kamp masasının arkasında duruyordu.

"Siz işinize devam edin lütfen," diye cevapladı, adamın elindeki dosyayı işaret ederek.

Adam başıyla onayladıktan sonra dosyayı masanın üzerine koydu ve ilk yirmi sayfayı kopardı.

"Sana inandı mı?" diye bilmek istedi.

"Şimdilik. Ama bu uzun sürmeyecektir. Altmann bu tarz oyunlara kanmak için fazla zeki," dedi ve adamın, sayfaları kâğıt öğütücüsüne yerleştirişini izledi.

İç geçirdi.

Bu hızla devam ederse kanıtları yok etmesi yıllarını alır.

Pentagon'da, Beyaz Saray'da ya da burada, elçilikte olması fark etmiyordu: Şu anda bütün çalışanlar, kâğıt öğütücüsünü Noah belgeleriyle beslemek için her yerde fazla mesai yapıyordu. Yalnızca Amerika'nın federal topraklarında değil, projeden haberdar devlet kurumlarının olduğu ülkelerin hepsinde.

"Yerine başka birisini bulalım mı?" dedi adam, belge öğütücüsünün gürültüsü arasında.

"Henüz değil. Ona son bir şans daha tanıyalım."

Gitmeden önce Altmann'a, Noah'nın şu anda bulunduğu yerle ilgili bilgileri aktarmıştı.

İleri yaşlardaki adam işine ara verdi. "Peki ya Altmann bir şeyler sezinlerse?"

Kadın omuz silkti. "Bu neyi değiştirirdi?"

"Doğru," diye onayladı adam ve suratını asarak başka bir kâğıt destesini daha öğütücüden geçirdi. "Zaten her şekilde artık çok geç."

36. Bölüm

Zemin birkaç santim aşağıya çöktü ve bir düşme hissiyatı yarattı, Zaphire rüyasız uykusundan sıçrayarak uyandı.

Kahretsin. Yatağının çevresine beş kişi duruyordu, üç doktor ve iki hemşire, hepsi gözlerini ona dikmişti ve birkaç dakikada bir başını sallamaktan başka yapacak hiç işi yoktu.

"Damarlarımı neyle doldurdunuz öyle?" diye çıkıştı Zaphire, adamı bizzat kendisi işe almış olmasına rağmen adını bir türlü hatırlayamadığı anestezi uzmanına. ***Slomko ya da Zlapko benzeri bir Slav ismi.*** "Bu şeyle kuduz bir gorile yogada lotus pozisyonunu bile yaptırabilirsiniz."

Kimse tepki vermedi. ***Espri anlayışı ne kadar kıt bir topluluk.*** Hayat kurtarabiliyor ama toplum içinde gülmeyi beceremiyorlar.

Önemi yok. Önemli olan ***onun*** hâlâ gülebiliyor olmasıydı.

Aslında ölmüş olması gerekirdi. Suikastçının ateşlediği mermi koltuk altına, sol göğsünün yanına isabet etmişti. Dümdüz ilerlemiş olsaydı kalbini delip geçerdi ama şansına yedinci kaburgası yolunu kapatmış, şeklini değiştirmiş ve deforme olan mermiyi akciğere göndermişti. Zaphire, merminin bedenine saplanıp kaldığını biliyordu. Bunu, Cezet'in yüzüne kan öksürdüğü ve aynı anda sol akciğerinin bulunduğu bölgede derinden gelen keskin bir acı hissettiği saniyede hemen anlamıştı.

Harvard Tıp Fakültesinde hazırlık okumak baya işe yarıyormuş, diye düşünmüştü, seğiren gözlerle otelin avlusunda, ışıkları yanıp sönen bir ambulansa yerleştirilirken.

İğne!

Artık hatırlıyordu. Zaphire, tehdit edercesine havaya kaldırdığı kolunu doktor ve hemşirelere doğru salladı. "İçinizden hangi at kasabı beni uyuşturmadan göğsüme bir iğne sapladı?"

"O bendim, efendim. Çok üzgünüm ama..."

Stealth. Elbette. Cezet'in, halka açık konuşmalarda her an tetikte beklettiği şahsi doktorundan başka kim olabilirdi ki zaten.

"Kapa çeneni, Stealth. Ortada üzgün olunacak bir durum yok. Aksine. Size halihazırda fazlasıyla yüksek bir ödeme yapmıyor olsaydım, maaşınıza zam almayı hak etmiştiniz. Öyle sanıyorum ki sol akciğerim son nefesini vermişti?"

"Aslına bakarsanız, boşluklarda biriken hava..."

"Tamam, tamam. Biliyorum, Pnömotoraks, aptal değilim. Ne kadar kan kaybettim? İki litre mi?"

"Aşağı yukarı."

Zaphire düşünceli bir şekilde homurdandı. Bu mantıklıydı. Stealth ona bu yüzden bir trokarla müdahale etmişti, espriden anlamayan, çöp kadar ince doktorunun narkoz yapmadan kurşun yarasının biraz altına sapladığı, ucu üç köşeli bir iğneyle. Korkunç bir acı ama bu sayede ciğeri rahatlamış, o ise ölümden dönmüştü.

"Dokuz yüz mililitre kan çekmeyi başardık," diye açıkladı Stealth.

"Ne mutlu size."

Zaphire yeniden tarifsiz bir şekilde yorulduğunu fark etti ve saati sordu. Hemşirelerden biri sorusunu cevaplayınca yüzünü buruşturdu.

"Ameliyatım iki saat mi sürdü? Tanrım, bu süre zarfında neler olup bitti peki?"

"Şöyle söyleyeyim, tüm göğüs boşluğunu, kaburga kıymıklarından temizlememiz ve.

"Bundan bahsetmiyorum. Suikastçıyı yakalayıp yakalamadıklarını bilmek istiyorum."

"Hayır efendim."

Zaphire güldü ve yıldırım çarpmışa döndü. Anestezi uzmanının kullandığı ilaçlar hiç de yabana atılacak cinsten değildi, fakat diyaframını zorladığında, göğüs kafesinden fırlayan ağrı okları doğrudan beynine saplanıyordu.

"Elbette," diye söylendi. ***Yüz tane güvenlik görevlisi var ama her zamanki gibi hiçbiri bir şey fark etmiyor.***

Los Angeles'taki saldırı bir ilk değil, süregelen bir dizi olayın doruk noktasıydı sadece, şüphesiz bu öğleden sonra gerçekleşen saldırının farklı bir özelliği vardı. Saldırgan domuzlar bugüne kadar hep, gelişmekte olan ülkelere maliyet fiyatına sattığı ilaçların üretimini durdurmak için fabrikalarını bombalamıştı. Görünüşe göre bugünden itibaren "sorunun kökünü kazımaya karar vermişlerdi.

Ne zavallı pislikler.

"Bilgisayar," diye bağırdı Zaphire odanın içine.

Doktorlar anlamamış gibi birbirlerine baktılar. Stealth müdahale etme cesareti buldu. "Bana sorarsanız, bunun için henüz çok erken..."

"Bana sorarsanız odamın havasını tüketiyorsunuz. Hadi, hadi, hadi, bana bir bilgisayar getirin. Bir de telefon."

Hastanenin hafif bombeli duvarları titreşti ve yatağının altındaki zemin yeniden aşağıya çöktü. Onlara kesintisiz bir şekilde

eşlik eden belli belirsiz uğultu bir anda şiddetini artırdı, öylesine sabit ve sürekliydi ki insan neredeyse yok sayabiliyordu.

Zaphire hiç kimsenin çağrı butonuna bastığını görmemişti, buna rağmen sürgülü kapı açıldı ve içeri genç bir kadın girdi, onu görmek ilk kez moralini yerine getirmişti. Düz tabanlı spor ayakkabılar ve üzerine oturan dar bir kot pantolon giymişti. Siyah teni neredeyse ona uzattığı tablet bilgisayarın ekranı kadar parlıyordu.

"Hoş geldin Cezet, seni burada görmek ne güzel."

Ona bir balerini hatırlatan dik ve endamlı duruşunu her zaman olduğu gibi hayranlıkla karşıladı.

"Başka nerede olabilirdim ki baba?"

Cezet sevgiyle elini okşadı ve kırışmış yüzüne düşen bir saç tutamını eliyle geriye taradı. Zaphire gülümsedi, bunun bir nedeni de doktor ve hemşirelerin sonunda yoğun bakım odasından çıkmış ve kızıyla baş başa kalmış olmasıydı.

Cezet, isminden de anlaşıldığı gibi ne sıradan bir koruma ne de sıradan bir kız çocuğuydu. Zaphire, Somalili kızla Dadaab'da tanışmıştı. O zamanlar yedi yaşındaydı. Kenya'nın kuzeydoğusunda bulunan mülteci kampı aslında doksan bin kişi için düşünülmüştü. Zaphire doksanların sonunda doktorlardan oluşan bir ekip eşliğinde kampı ziyarete gittiğinde tarifsiz bir sefalet içinde hayatta kalmaya çalışanların sayısı dört yüz bine ulaşmıştı. İç savaş nedeniyle yıkıma uğrayan Somali'deki yaşamlarını geride bırakıp acınası varoluşlarından ellerinde kalanları da kaybetmek için Dadaab'a gelen kadın ve çocuklar, hasta ve aç insanlar. Zaphire, basit bir germe çadırdan ibaret olan reviri ziyaret ettiğinde, kan içindeki zemin, kullanılmış şırıngalar, kirli sargılar ve buna benzer hastane çöpleriyle kaplıydı. Her yerde gelişigüzel yerleştirilmiş çok sayıda tahta yatak vardı ve hepsinde siyah tenli insanlar yatıyordu. Bazıları

çoktan ölmüş, bazılarıysa ateşliydi, genç bir çocuk kendi dışkısında kıvranıyor - etrafta tıbbi bilgisi olan hiç kimse görünmüyordu. Somalili milisler yardım konvoylarına pek çok kez saldırı düzenlemiş ve yanlarında bulunan doktor ekiplerini kaçırmışlardı.

Zaphire, geliş haberi, kampın en ücra köşesine kadar yayılmadan önce adamlarından, getirdikleri erzak yardımlarını uçaktan indirmelerini istemişti. Revire ulaşmak henüz bu saatte bile neredeyse imkânsızdı. Yüzlerce insan kuyruk olmuştu: koltuk değnekli adamlar, bebekli kadınlar, elleri palayla ampute edilmiş çocuklar ve iltihaplı yaralarla mikroplarını bekleyenlere bulaştıranlar.

Çok fazlalar. Çok çok fazlalar, diye düşünmüştü Zaphire. Sefaletin boyutu fazla büyüktü. Ve dünyanın en yüksek doğum oranına sahip kıtası olan Afrika'da günden güne daha da büyüyordu. En yoksullar ölüm ve sefalete kurban etmek üzere hep daha fazlasını üretiyordu. Açlık çeken gençler birbirlerini iç savaşlarda katlettikleri için nasıl suçlanabilirlerdi ki? Başka seçenekleri var mıydı?

Çadırın önünde ateşlenen bir silah, kırk derece sıcaklığındaki havayı deldiği sırada Zaphire'ın gözleri yaşlarla doluydu. Hemen ardından tentelerin arasından içeriye hızla küçük bir kız girmişti. Üzerinde annesini taşıdığı örgüden bir sedyeyi peşinden sürüklüyordu. Genç kadının bedeni kolera nedeniyle o kadar zayıflamıştı ki yedi yaşındaki bir kız çocuğu tarafından bile kilometrelerce taşınabilmişti. Ama ne yazık ki boşuna. Annesi çoktan ölmüştü, bunu, acı içinde ağlayarak silahını ona doğrultmuş olan kıza anlatmaya çalışmıştı, daha sonra silahın Çek yapımı bir CZ 75 olduğu anlaşılacaktı. Ve bu aynı zamanda takma isminin de kaynağı olacaktı.

CZ. *Cezet.*

Sadece Somalice konuşan kız, bir gün bir gece boyunca ölü bekçiliği yaptı ve ertesi sabah annesinden zorla koparılmak zorunda kaldı. Cenazenin yapıldığı gün küçük kız da ateşlendi, hastalık ona da bulaşmıştı, yaşama şansı her geçen saat azalıyordu. Zaphire, Cezet'i uçakla Amerika'ya götürmeye karar verdi, sonuçta binlerce çocuk geride kalmak zorundayken, tek bir tanesine giriş izni alabilmek için elindeki bütün imkânları kullanmak durumunda kaldı ve gösterdiği bu duygusal zayıflık örneği için kendini suçlamaktan hiç vazgeçmedi. Kızı, kendisine ait özel kliniklerden birinde tedavi ettirip iyileştirdikten sonra onu evlat edindi (konu, ABD'de bir hayli olay yarattı), ilerleyen zamanlardaysa bu azimli, küçük savaşçıyı kendi koruması yaptı (bu da olayların daha da büyümesine neden oldu).

"îyi görünüyorsun baba."

"Öyle mi düşünüyorsun? Mermilerin beni güzelleştirdiğini düşünüyorsan, bir dahaki sefere beni tekrardan ateş hattının ortasında öylece bırakabilirsin Suri."

Yüzünü ekşitti, babası ona, hiç sevmediği gerçek ismiyle seslendiğinde hep öyle yapardı, bu nedenle Zaphire bu ismi sadece onu kızdırmak istediğinde kullanırdı.

"Bir dahaki sefer olmayacak baba. Bundan böyle hayatını korurken daha dikkatli olacağım ve bunu yapmaya hemen şimdi başlayacağım."

Bu sözlerden sonra, yatağın kenarlarından aşağı sarkan bir kemerin iki ucunu yakaladı ve bunu Zaphire'ın beline dolayıp onu sıkıca bağladı.

"Pilot, Atlantik Okyanusu üzerinde türbülansa gireceğimizi söylüyor," diye açıklayarak, adamın itiraz etmesine fırsat tanımadı.

Zaphire homurdanarak tablet bilgisayarını açtı.

"O kuş beyinli, etrafından uçsa olmuyor mu? Daha ne kadar havada kalacağız?"

Google arama motorunu açtı ve haberler menüsünde isminin geçtiği en son manşetlere göz gezdirdi:

Zaphire vuruldu!

Zaphire aşıyı sadece yoksullara dağıtmak istiyor, bu planı hayatına mı mal olacak?

Zaphire suikast sonrası yurt dışına uçtu. Worldsaver'm uçan hastanesinde acil ameliyat!

Son makaleyi açtı ve şu anda uçtuğu, içinde yoğun bakım ünitesi de dâhil olmak üzere tam teşekküllü bir ameliyathane bulunan Boeing 747 uçağının ayrıntılı bir planını görünce çok şaşırdı. Makale şu süslü sözlerle bitiyordu: ***Zaphire ın uçan hastanesi, dünya üzerindeki yirmi beşten fazla kriz bölgesinde yaşayan binlerce insanın hayatını kurtardı. Milyarder adam aslında Los Angeles'taki konuşmasından sonra, Manila Gribi'nin sefalet içinde yaşayan yoksulların üzerindeki etkilerini konuşmak için Papanın yanına gitmeyi planlıyordu. Fakat ne yazık ki sahibi olduğu ameliyat uçağında şu an kendisi yaşam savaşı veriyor.***

Zaphire gözlerini yuvarladı ve tableti aşağı indirdi. "Sorumu hâlâ cevaplamadın Cezet. Roma'ya ne zaman iniyoruz?"

"Hiçbir zaman, baba. Uçuş planında bir değişiklik yapıldı."

"Ne? Bunu benimle konuşmadan mı?"

Ayağa kalkarken acı içinde kıvranmayacağım bilse, hiçbir şey onu bu sinirle yatakta tutamazdı. "Peki nereye uçuyoruz?" diye sordu hiddetli bir şekilde.

"Amsterdam'a. Bunu aklından geçirdiğine eminim."

“Ben mi aklımdan geçirdim? Milyarlarca insanın hayatını kurtarmaya çalışıyoruz. Aptal peynir yiyicilerin yaşadığı lanet olası Hollanda’da ne işim var?” diye gürledi.

Cezet, Zaphire’ın elini kavrayıp, sımsıkı tuttu. “Şimdi lütfen sakin ol baba. Noah tekrardan ortaya çıktı.”

2. Aşama

Yaklaşık olarak yüzde on.
Beni fazla iyimser olmakla suçlayan bir
çalışma arkadaşımla
bu konuda tartışmıştık. On bire ulaşmak
için çok çaba sarf ediyorum.
Yanlış yönde ilerliyoruz ve bundan vazge-
çeceğimize dair hiçbir belirti yok.

Paul R. Ehrlich, Stanford Üniversitesi'nde
Biyoloji Profesörü,
Süddeutsche Zeitung *'dan bir muhabirin,*
bu yüzyılın sonuna kadar Batı uygarlığının
ayakta kalabileceğine
ne kadar ihtimal verdiği, sorusu üzerine.

Çok geniş bir veri tabanı (...) gösteriyor ki,
insanlar çok yavaş tepki gösteriyor.

Jorgen Randers, BI Norwegian Business School
İklim Stratejileri Profesörü'nün
Club of Rome[17] "2052" için hazırladığı ra-
pordan bir alıntı.

17 1968 yılının nisan ayında, İtalyan sanayici Aurelio Peccei önderliğinde oluşturulan, bilim insanları, sanayiciler ve ekonomistleri bünyesinde toplayan oluşum, (ç. n.)

1. Bölüm

Manila, Filipinler

"Nereye gidiyoruz?" Alicia bebeğinin başını, oluklu sacdan kulübelerin arasından geçen patikaya dik bir şekilde vuran yoğun öğle güneşine karşı korumaya aldı. Noel'in nefesi hırıltılı olmasına rağmen düzenliydi. Ağırlığı neredeyse hiç hissedilmiyordu. Bebeğinin son ağlayışının üzerinden üç saat geçmişti. Ona en son biraz süt içirmeye çalıştığından bu yana da üç saat geçmişti. Noel'in ne kadar içtiğini bilmiyordu, aslında fazlasıyla bitap olan göğüslerinden bir şey gelip gelmediğini bile bilmiyordu. Bildiği tek şey şu anda üstesinden gelmeye çalıştıkları yolculuğun, bebeğin sağlığına kesinlikle faydalı olmadığıydı.

Jay'in seçtiği yol onları yokuş aşağı, bataklığa götürüyordu. Yoğun yağışlarda sel altında kalan ilk yere, Lupang Pangako'nun en yoksul bölgesine. Yer altı su seviyesinin yüksek olması nedeniyle zemin daima yumuşak, hatta çoğu zaman balçık kıvamındaydı, bu nedenle de böcek larvaları ve bulaşıcı hastalıkların çıkış noktasıydı. Fakat son aylarda sıra dışı bir kuraklık yaşanmıştı ve Jay'i yokuş aşağı takip eden Alicia bu defa sivrisinek sürüleriyle savaşmak zorunda kalmamıştı.

"Daha çok yolumuz var mı?" diye sordu kadın, Jay sinirlense bile birkaç adımdan daha fazlasını atmamaya kesin kararlıydı.

"Neredeyse geldik sayılır anne," diye cevapladı oğlu, ona fazlasıyla babasını hatırlatan o ses tonuyla. Nazik ama itiraz kabul etmeyen bir ton. Tıpkı onu bilinmeze doğru yola çıkmak için ikna etmeye çalıştığındaki gibi.

"Burada kalmamız daha iyi olmaz mı?" diye sormuştu Jay e, onların ve insan kalabalığının üzerine dezenfektan püskürten uçaktan kaçmak için tekrardan barakaya sığınıp bir bez ve biraz su yardımıyla kendilerini az da olsa temizlemeyi başardıktan sonra. Göz yakıcı sıvının kokusu Alicia'ya bankerin villasındaki işini hatırlattı. Havuz görevlisi çocuk ayda bir kez benzer şekilde kokan bir maddeyle havuzun temizliğini yapıyordu.

"Biraz beklememiz daha iyi olacak Jay." ***Helikopterler barakalarımızın üzerinde gezinmekten vazgeçene kadar. Girişler tekrar açılıp bölgeyi güvenli bir şekilde terk etmemiz mümkün olana kadar.***

Fakat Jay bu konuda bir şey duymak istemiyordu.

"Ne yapacağımıza ben karar vereceğim," demişti ona ve bu tavrıyla ailenin reisinin kim olduğunun altını çizmişti.

Alicia, Jay'in koyu renk gözlerinin içine bakmıştı. Bakışları o kadar ciddiydi ki yaptığı tespite gülmesi kesinlikle imkânsızdı. "Henüz yedi yaşındasın," diye karşılık vermek istemişti, fakat sözcükler dudaklarından dökülmek istememişti. Hem onu incitmek istemediği için, hem de oğlu haklı olduğu için. Çöplükteki işi sayesinde evi asıl geçindiren Jay'di, bu da ona ailenin reisi olarak tüm hakları veriyordu. Her ne kadar Alicia bu çevrede ne aradığını bilmese de, çaresiz annesine nereye gideceğini söylemek de buna dâhildi. Lupang Pangako hayatın son durağıysa, ***bataklık***, cehennemin bekleme odasıydı. Ve kesinlikle bu kâbusun çıkış kapısı değildi.

Daha yukarıdaki kesimde zaman zaman elektrik oluyordu, bazı barakalarda radyo ve televizyon vardı, insanlar duvarlara pos-

terler asıyor, kapılarını rengârenk boyayarak etrafı güzelleştirmeye çalışıyorlardı. Bataklıkta nadiren müzik sesi duyuluyordu, çocuk kahkahası hiç denecek kadar azdı. Perdelerin ardında, ailelerin çoktan vazgeçtiği yaşlılar ve hastalar gizleniyordu. Bir yüz gördüğünüzde, bu, olsa olsa aç bir çocuğa ya da hizmetini sunmak isteyen dişsiz bir fahişeye ait oluyordu.

Henüz çoğu barakanın kapısı kapalı ve kilitliydi, ancak gece olduğunda erkekler karılarını bir avuç bozukluk karşılığında, çöplükten dönen işçilere satmak için çocuklarını sokağa gönderiyorlardı.

Acaba benim sonum da böyle mi olacak, diye düşündü Alicia ve Tanrıya, sessiz bir duayla, çocuklarının daha iyi bir hayatı olacaksa böylesi bir yazgıya seve seve katlanacağına dair söz verdi.

Fakat Tanrı bu anlaşmayı neden kabul etsindi ki?

Yükselen kahkaha sesleri Alicia'nın irkilmesine sebep oldu.

Karşıdan bir grup serseri geliyordu. Bir anda nefesinin tükendiğini ve yürümeye devam edecek gücünün kalmadığını hissetti.

"Kısa bir mola verebilir miyiz?" diye seslendi oğlunun arkasından. Gençler daha da yüksek sesle gülmeye başladılar ama onları rahatsız etmeden yollarına devam ettiler.

"Gerek yok," diye cevapladı Jay ve sokağa doğru hafifçe eğimli olan ahşap bir barakanın önünde durdu. "Geldik." Bu sözlerle birlikte bir perdeyi kenara çekti. Sonra da odanın içinde kayboldu.

"Bekle! Jay!" Alicia alnındaki teri sildi. Acele adımlarla oğlunun peşinden içeri girdiği ev beklenmedik şekilde genişti.

İçerisi yoğun bir şekilde ter ve dışkı kokuyor olsa da ilk bakışta temiz görünüyordu, en azından bataklıktaki genel koşullar göz önünde bulundurulunca; sıra dışı yükseklikteydi ve mutfak olarak kullanılan bölümün üstünde, ahşap bir merdivenle ulaşılan küçük bir niş vardı. Koyu tenli ve çelimsiz bir adam bir tür

ranzanın üzerinde oturmuş ayak tırnaklarını kesiyordu. Kısacık saçları ve oldukça ayrık duran gözleri vardı. Onun tam altında, bir gaz ocağının başında tencere karıştıran inanılmaz şişman bir kadın duruyordu.

Göbeği, üzerine fazlasıyla dar gelen bir eşofman altının üzerinden taşmıştı. Üzerinde giysi yerine, askıları etinde derin oyuntular oluşturan siyah bir sutyen vardı. Ayaklarının dibinde iki küçük çocuk, kolları olmayan bir oyuncak bebek için kavga ediyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu şişman kadın, arkasına dönmeden. Aynı şekilde adam da içeri girdiklerinde neredeyse hiç aşağıya bakmamıştı. Görünüşe göre barakalarına gelen davetsiz misafirlere alışkınlardı.

"Bir bebeğiniz var," dedi Jay, neredeyse odanın tam ortasında duran bir kola kasasına bakarak. Şişeler için düşünülmüş ahşap kaplamanın üzerine eski bir battaniye serilmişti, onun da üzerinde bir bebek yatıyordu.

Noel'dan çok daha iyi beslenmiş, diye düşündü Alicia, çıplak oğlanın tombul karnına ve boğum boğum bacaklarına hüzünlü gözlerle bakarak.

"Bir mi?" diye güldü adam yukarıdan pis bir şekilde. Sıska vücudundaki tek giysi kirli bir külottu.

"Mahallenin yarısını Chona dünyaya getirdi."

"Peki bu kimin suçu?" diye ateş püskürdü şişman kadın. "Kamışını pantolonunda tutmayı beceremeyen kim acaba Bituin?"

Ardından Jay'e döndü: "Neden böyle aptalca şeyler söylüyorsun?"

"Süte ihtiyacımız var."

"Jay," dedi oğlunun ne yapmaya çalıştığını anlayan Alicia, kendine hâkim olamayarak. Yüzü utançtan kızarmıştı. Bunu

yaparken aklından ne geçiyordu? Demek bu yüzden onu nereye götürdüğünü söylememişti.

Noel için bir sütanne bulmayı asla kabul etmezdi.

"Kesinlikle olmaz," dedi, durumu oldukça eğlenceli bulan Chona ve Bituin'in sinsice bakışmaları eşliğinde.

Onu nasıl bu kadar utandırabilmişti? Onu işe yaramaz bir anne gibi göstermişti. Kendi çocuğuna bakamayacak kadar aciz biriymiş gibi.

"Anne, lütfen. Noel'in süte ihtiyacı var. Ve onda..." Jay, Chona'yı işaret etti, "...süt var."

"Doğru, karım genç kızlara taş çıkartır," diyerek güldü Bituin, sonra da elindeki tırnak makasıyla sağ ayak başparmağının tırnağını kesti. "Annen için aynı şeyi söyleyemeyeceğim ufaklık."

Küçük çocuklardan biri, diğerine kolsuz bebeği vermek istemeyince ağlamaya başladı.

"Kapa çeneni," dedi Chona, kocasına ve zırlayan çocuğu ayağıyla hafifçe itti, ama sonuç değişmedi.

"Bize yardım edecek misiniz?" diye sordu Jay.

"Duruma bağlı," dedi Chona, mide suyu ağzına gelen biri gibi zorla yutkunarak.

"Hangi duruma?" diye bilmek istedi Jay.

"Fiyata." Baş ve işaret parmağını birbirine sürttü.

Alicia, Jay'in omzuna hafifçe dokundu ve öfkeyle, "Gidelim. Hemen!" dedi.

Niyetin iyilik yapmaktı ama bunlar dolandırıcı. Bebeğimi asla bu tür serserilere emanet etmem.

"Ne kadar?" diye sordu Jay, yerinden kıpırdamadan.

"Beş."

"Pezo mu?"

"Dolar."

"Amerikan doları," diye düzeltti Bituin yukarıdan ve tırnak makasını sesli bir şekilde çıtlatmayı sürdürdü.

"Gel artık Jay," dedi Alicia, bu görgüsüz güruhu daha fazla dinlemek zorunda kalırsa kontrolünü kaybedeceğinden emindi. Noel'i bu kadının yakınına dahi bırakmayacağı kesindi, ama madem bu pisliğin onlara yardım etmeye niyeti yoktu, o halde oğluyla oyun oynamak yerine bunu ona baştan söylemesi gerekirdi.

Beş dolar!

"Bizimle sadece alay ediyorlar," dedi Jay e.

"Hayır, etmiyoruz."

Şişman kadın ellerini pantolonuna sildi. "Siz süt istiyorsunuz. Biz ise buradan çıkmak."

"Çıkmak mı?" diye sordu Jay.

"Evet. Karantinadan haberiniz yok mu? Bituin'in kontrol noktasında çalışan bir arkadaşı var."

"Beş dolar karşılığında geçmeme izin verecek," diye karısının sözlerini onayladı yarı çıplak adam ve elindeki makasla Jay'i işaret etti. "Ödemeyi centavo olarak da yapabilirsin. Bituin bankası bugün senin için makul bir döviz kuru belirleyecek. Bire elli."

"En fazla bire 40,6 eder," diye karşı çıktı Jay. Ne zaman bir televizyonun yakınlarında bulunsa, sahibinden, bir haber kanalını açmasını rica ederdi. Burada ilgisini en fazla çeken şey, ekranın kenarlarında beliren hareket halindeki şeritler olurdu. Hava durumu bilgileri, borsa veya döviz kurları, hiç fark etmiyordu, sayılar Jay'i büyülüyordu.

"Nesin sen? Çokbilmiş falan mı?" diye sordu Chona, tiksinircesine.

Hayır. Bir matematik dehası, diye düşündü Alicia, göğsünde Noel'i taşıyor olmasaydı, o şişko domuza muhtemelen okkalı bir tokat atardı.

Jay'in yeteneğini çok önce fark etmişti. Banker ailesinin yanında henüz yeni çalışmaya başladığında, bir defasında alışverişe giderken Jay'i de yanında götürmesine izin verilmişti. Bir kutlama yemeği için malzeme alınması gerekiyordu ve evin hizmetçisi her türlü yardıma minnettardı. Tam üç tane alışveriş arabası tıka basa dolmuştu. Kasadaki yürüyen bant, eşyaların ağırlığı altında neredeyse çökmek üzereydi ve kasa fişi, birilerini mumyalamaya yetecek kadar uzundu. Kasiyer kadın alışveriş tutarını söyleyince, o zamanlar ancak beş yaşında olan Jay hızla başını iki yana salladı ve o tutardan otuz dokuz pezo, sekiz centavo eksik bir sayı söyledi. Kasiyer kadın, hizmetçi ve sırada bekleyen bütün müşteriler ona güldüler, fakat Jay villaya dönüş yolunda, arabada kasa fişini incelemeye başladı ve herkesi şaşırtarak, kasadaki kadının limon otunu yanlışlıkla iki defa okutmuş olduğunu fark etti.

"Bire elli, bire 40,6. Arada ne fark var ki?" diye alay etti Chona.

"Tam kırk yedi pezo," dedi Jay, hazırcevap bir şekilde.

"Boş ver artık Jay. Parayı her türlü ödeyemeyiz zaten."

Ne elli ne de beş yüz.

Biriktirdiği birazcık parayı, oğlunun eğitimine harcamıştı. Jay'in yeteneğini geliştirmesine yardım etmesi için ayda bir kez, neredeyse yaşlı sayılabilecek eski bir matematik öğretmeni olan Gustavo'ya para ödüyordu. Sadece birkaç pezo olmasına rağmen parayı çok zor biriktirmişti, yine de bundan daha iyi bir yatırım yapamayacağından kesinlikle emindi. Jay daha önce hiçbir şeyden, Gustavo'dan döndüğü zamanlardaki kadar mutlu olmamıştı. "Sayılar benim arkadaşlarım anne," demişti bir defasında, ona karmaşık sayıları zihinden hesaplamayı ya da yüz binlik sayıları

çarpmayı neden bu kadar çok sevdiğini sorduğunda. "Onlara her zaman güvenebilirsin."

"Para yok mu?" diye sordu şişman kadın, Alicianın yorumu üzerine. Bebek uyanmıştı ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Yaşamımda yeteri kadar 'Para yok,' var zaten." Chona kocasını işaret etti. "Bay Para Yok yukarıda oturmuş, etrafa ağız kokusunu yayıyor."

Eğilip kola kasasındaki bebeği kucağına aldı. "Canınız cehenneme," dedi ve bebeğini emzirebilmek için sutyenini aşağıya çekti.

"Evet defolun buradan. Kendinize başka bir aptal bulun," diye bağırdı Bituin gülerek peşlerinden.

***

Tekrar dışarı çıkıp gözleri parlak gün ışığına alıştıktan sonra Alicia, dönüş yolunu tutmasına fırsat vermeden oğlunu kolundan yakaladı.

"Bekle," dedi. Jay ona doğru dönünce, annesi yüzüne ses çıkaracak kadar kuvvetli bir tokat attı.

Çocuk yüzünü buruşturmadı. Hatta şaşırmış bile görünmüyordu. Onun yerine, sanki bu cezayı bekliyormuş gibi başını salladı. Alicianın yüzü bir kez daha utançtan kızardı. Şaşkınlık içinde eliyle ağzını kapattı. "Çok üzgünüm. Lütfen beni affet Jay. Niyetinin kötü olmadığını biliyorum."

Alnına düşen saçlarını eliyle geriye taradı. "Sana vurmak istemedim ama lütfen, bir daha asla böyle bir şey yapma."

Jay onu sessizce süzdü.

"Bu tür insanlarla bir araya gelmek istemeyeceğimi biliyor olman gerekirdi, haksız mıyım?" Az önce dışarı çıktıkları barakayı işaret etti.

Jay başını salladı. "Gururun Noel'i doyurmuyor."

Alicia gözyaşlarına hâkim olmak için savaş veriyordu.

"Bu doğru olabilir," dedi, kendini toparlamak için ihtiyaç duyduğu belli bir sürenin ardından. "Fakat gurur, elimizde kalan son şey."

Mahcup bir halde bakışlarım yere çevirdi.

Bunu neden söyledim ki? Onun da mı umutlarını yıkmaya çalışıyorum?

"Göreceksin anne," dediğini duydu Jay'in ve yanağındaki elini hissetti. "Göreceksin. Bir şekilde o parayı bulacağım."

2 Bölüm

Berlin

Kötüye gidiyor. İyiye değil.

Noah başlangıçta bunu kendine itiraf etmek istememiş hatta bunu düşünmemeye çalışmıştı ama şimdi, tren garının ticari girişinin yanında, karavanın önünde dururken bunu daha fazla inkâr edemedi: Hafızasındaki boşluklar günden güne küçülmüyor, büyüyordu.

Gerçi zaman zaman zihninde anlık, sarsıcı görüntüler beliriyordu, Adlon'daki odada, ölmek üzere olan adamın görüntüsü gibi. Bazen de kafasının içinde o yaşlı, babacan sesi duyuyor ama yüzünü bir türlü gözünde canlandıramıyordu, tıpkı büyüdüğü yeri, ebeveynlerinin neye benzediğini ve onu bekleyen bir ailesi olup olmadığını hatırlayamadığı gibi. Fakat daha da kötüsü, hatıra ağındaki bu bilindik deliklere birdenbire yenilerinin eklenmesiydi.

Kötüye gidiyor. İyiye değil.

Sanki dört hafta önceki o mermi omzuna değil de zihnine isabet etmişti ve orada açtığı yaradan kan yerine, vücudundan kontrolsüz bir şekilde akan hatıralarını kaybediyordu. Bunu ilk kez sığınakta, bavula aceleyle bazı eşyalar yerleştirip bunu neden yaptığını aniden unuttuğunda fark etmişti. Ta ki Oscar, *"Atış-*

terdam daha soğuk olabilir," diyerek bavula fazladan kalın bir kazak daha koyduktan sonra nedenini tekrar hatırlayana kadar. Şimdiyse aynı şey yeniden olmuştu.

Noah, yol arkadaşına, trenin kalkmasına birkaç dakika kalmasına rağmen sabahın beşinde, merkez tren istasyonuna çıkan sidik ve çöp kokulu bir alt geçitte ne işleri olduğunu sormak istedi ama arkadaşının ismi bir anda hafızasından uçup gitmişti. Kendini parça parça kaybetme korkusu bir dalga gibi üzerine çarparken, küçük ve tombul arkadaşı, Noah'nın sırt çantasını omuzlayıp tek başına karavanda kayboldu.

Holger? Otto? Ottmar?

Arkadaşı birkaç dakika sonra sırt çantası olmadan, karavandan dışarı çıkınca yeniden hatırladı: "Totoyu ne yaptın Oscar?"

Noah, Oscar'ı karavanın arkasına kadar, elinde bavulla takip etti. Buzlanmış karlar, çizmelerinin altında gıcırdıyordu. Rüzgâr durulmuştu, bu yüzden hissedilen sıcaklık az da olsa yükselmişti. Yine de hava, Noah'nın bavulda bulduğu ve şu anda kumaş pantolonunun altına giydiği kalın iç çamaşırlarına rağmen dayanılmayacak kadar soğuktu. Oscar da üzerini değiştirmişti. Noah'nın şaşkın bakışları arasında yatağının altından şaşırtıcı şekilde kaliteli giysiler çıkarmıştı: kuş tüyünden, tozlanmış ama sağlam bir mont, kahverengi, boğazlı bir kazak, kot pantolon ve içleri kuzu kürküyle kaplanmış bir çift çizme. Bu kadar sert kış günlerinde bu giysileri niye daha önce giymediği sorusuna Oscar ın verdiği cevap kısa ve özdü: "Onları şimdi giyiyor olmamla aynı sebepten ötürü. Dikkat çekmek istemiyorum."

Gerçekten de Oscar, yeni kılığıyla neredeyse sıradan görünüyordu. Yaşam biçimini hatırlatan tek şey kesilmemiş sakalıydı.

"Hey, seninle konuşuyorum," diye bağırdı Noah arkasından. "Köpeği ne yaptın?"

"Jenny onunla ilgileniyor."

Jenny mi? Anlamı olmayan başka bir isim daha.

Oscar başını salladı. "Onu uykusundan uyandırdığımız için biraz kızgındı, aslında ilk hastalarını en erken iki saat sonra kabul ediyor, ama sonra Totoyu gördü ve hemen işe koyuldu. Bağırsak kurdundan şüpheleniyor."

"Bir veteriner mi?" Noah dönüp kapalı perdelerinin arkasından sarımsı bir ışık sızan karavana baktı. Aracın diğer yanında bulunan, çamurdan kirlenmiş yazıyı ancak şimdi, oradan uzaklaşırken fark etmişti: ***köpek doktoru.***

"Daha çok bir sosyal görevli sayılır. Jenny, Berlin'deki sokak çocuklarıyla ilgileniyor. Fakat yetişkinlere güvenmedikleri için onlarla hayvanlar üzerinden iletişim kurmaya çalışıyor. Bu konuda çok başarılı. Sokakta yaşayan biri, acı içinde kıvransa dahi doktora gitmeyecektir. Oysa köpeği onun en değerli varlığı, hatta çoğu zaman tek dostudur. Hasta olmamalı."

Oscar, Noah'ya, Jenny'nin sokakta yaşayan evsizlerin köpeklerini tedavi etmek için köpek doktoru yazan karavanıyla, doğrudan belirli bölgelere gittiğini açıkladı. Bu esnada sokak çocuklarının sorun ve ihtiyaçları hakkında bir sürü şey öğreniyordu, zaman zaman kendi yaralarıyla da ilgilenmesine izin verdikleri oluyordu ve bazen (çok nadir de olsa) bazılarını, insanların toplu olarak yaşadığı evlerden birine yerleştirmeyi başardığı da olmuştu. Fakat asıl çelişki, işi nedeniyle şu an kendisinin de sokakta yaşıyor olmasıydı, çünkü işleri zamanla o kadar yoğunlaşmıştı ki haftanın pek çok günü, hareket halindeki hayvan hastanesinde gecelemek zorunda kalıyordu, tıpkı bugün olduğu gibi. Yine de sene sonunda bu işi yapmayı bırakacaktı. Senato, ekonomik kriz nedeniyle desteğini çekecekti.

“Cep telefonu işi ne olacak?” diye sordu Oscar, gar girişine doğru ilerlerlerken.

“Ne gibi?”

“Kontörlü bir telefona ya da ona benzer bir şeye ihtiyacımız yok mu? Yanında taşıdığın şu uydu zımbırtısı gibi takip edemeyecekleri türden bir şey?”

“Kimi aramak için?”

“O da doğru.”

Noah ve Oscar, erken saate rağmen oldukça boş görünen merkez tren istasyonunun cam tavanlı girişinden içeri girdiler. Dikkat çekici olan bir şey daha vardı: Düşük omuzlar ve hızlı adımlarla raylara doğru ilerleyen az sayıdaki insanların neredeyse tamamı ağızlarına maske takıyordu. Çoğunluğu kâğıttandı, tıpkı ameliyata giden cerrahlara benziyorlardı. Yirmi dört saat açık gazete bayisinin yanındaki tek iş yeri olan eczane bile, üzerine el yazısıyla “Virüs engelleyici - ***Kendinizi ve ALENİZİ koruma altına alın!***” yazdığı bir karton yoluyla reklam yapıyordu.

Vitrinin önünde duran Noah, ALE’nin ne olabileceğini düşünmeye başladı, sonra yazım hatasını fark etti. Görüntüsü bir an için vitrin camına yansıyan adamı fark ettiği anla aynı saniyede.

Noah yan tarafa döndü fakat adam çoktan trene giden merdivenlerde kaybolmuştu.

“Hey, o kadar ciddi bakma,” dedi Oscar, geldikleri yöne doğru bakan Noah nın bakışlarını yanlış anlayarak. “Biliyorum, Pattrix’e söz verdin ama köpek, Jenny’nin yanında gerçekten daha emin ellerde.”

Noah, OscarTn söylediklerini dikkate almadı. Gördüğü tek Şey, yukarı çıkan merdivenlerin üst tarafındaki tabelaydı, üzerinde yukarıyı gösteren bir ok resmi vardı.

Dokuzuncu Peron.

İki dakikadan daha az bir süre içinde Amsterdam treninin geleceği yer burasıydı.

Ne tesadüf.

Refakatçisine sessiz olmasını ve onu takip etmesini isteyen bir işaret yaptı.

"Yine ne oldu?" diye fısıldadı Oscar, camdan bir asansöre geldiklerinde. "Merdivenleri kullanmak daha az zaman alır."

"Önlem amaçlı," dedi Noah kısaca. Asansör onları yukarı çıkarmak için kapılarını açana kadar gerçekten de neredeyse bir dakika geçmişti ama bu sayede Noah, kuşkusunu Oscar'la paylaşabildi.

"Peronda bir katil mi var? Biz de onu takip mi ediyoruz? Tanrım, beni seninle gelmeye ikna etmene nasıl izin verebildim, nasıl bu kadar aptal olabildim?"

Gerçekte Noah, Oscar'ın, güvenli sığınağında kalması için ısrar etmişti, fakat Oscar tepki göstererek bu fikri reddetmişti. ***"Yeterince kas gücüne sahip olabilirsin dostum. Ama ben şu sıra bir anlamda senin beynin sayılırım, yani seyahat ederken evde bırakılmaması gereken bir şey."***

"Bizi Amsterdam'a kadar rahat bırakacaklarını söylememiş miydin?" diye sordu Oscar. Asansörün kapıları açıldı. Camlı bir bölmenin üzerine eğilmiş, istasyona giriş yapan vagonların konumuyla ilgili bilgi alan adamın yaklaşık yirmi adım uzağında, peronun en dış kısmı olan, trenin duracağı bölümdeydiler.

"Diğerleri evet."

"Diğerleri mi? Peşinde ***başkalarının*** da mı olduğunu söylemeye çalışıyorsun bana?"

Noah, telefondaki kadının ona söylediklerini tekrarladı.

"Sizce ölmenizi isteseydim şu an hâlâ hayatta olur muydunuz?"

"Harika," diye söylendi Oscar. "Bilderbergleri kızdırmak sana yeterli gelmedi sanırım."

Noah buna cevap vermeden onu bir bilet otomatının arkasına çekti. Peronun bu bölümünde, yaptıkları tuhaf hareketleri izleyebilecek başka yolcular yoktu. Noah, istasyonun bu saatte bu kadar boş olmasının olağan bir durum mu yoksa virüsün bulaşmasından korkan insanların şu sıra açık alanlardan uzak durması mı olduğunu merak etti.

Gizlendiği yerden dikkatlice çıktı ve gözlerini karşıya dikti. Camekânın önündeki adam ona, Adlon'daki odadan çıkarken gördüğü kişiyi hatırlatmış olsa da bunun nedenini tam olarak belirleyemiyordu. ***Dik duruşu mu? Boylu poslu olması mı? Dizlerine kadar uzanan, koyu renk paltosu mu?*** Belki de tek nedeni, adamın ne bir bavul ne de bir el çantasının olmasıydı; seyahat eden biri için oldukça tuhaf bir durum. Gerçi günümüzde iş insanları akıllı telefonlarından başka bir şeye ihtiyaç duymuyorlardı.

Noah, seyrek ve hafiften beyazlamış saçları olan adamın, ağzına bir şey attığını gördü, bir bonbon ya da sakız. Ardından yaklaşan trenin sesini duydu. Adam camekânın önünden ayrıldı ve perondan aşağıya inip, yavaşlayan ICE'ye doğru ilerledi.

Noah, onlardan gitgide uzaklaşan adamı izledikçe, bir tehlike kaynağından kurtulduğu düşüncesinden şüphe duymaya başladı. Fakat adam tam da o sırada, küçük ama can alıcı bir hata yaptı: Işıklandırılmış bir içecek otomatının yanından geçerken başını hafifçe yana eğdi. Noah sırf bu nedenle parıltıyı fark edebildi; kulağının içindeki küçük, parlak, metal noktayı, tahminen bir toplu iğne ucu büyüklüğündeydi.

Minyatür bir alıcı mı?

Noah gözlerini kıstı. Adamın hareket halindeki alt çenesini görünce, sakız çiğnemediğinden bir anda emin oldu.

Biriyle konuşuyor.

Büyük bir aceleyle merdivenlerden yukarı tırmanan dört kişilik bir aile görüşünü engelledi.

Noah hiç zaman kaybetmedi. İki küçük erkek çocuğu olan ebeveynlere doğru koştu (ALEYE, diye geçirdi aklından, anlamsız bir şekilde) ve adamın hemen arkasındaki kirişin altında durdu. Noah, ICE vagonlarının koyu renkli camlarında, adamın gözlerini görebiliyordu.

Adam parmaklarıyla *(bu soğukta neden eldiven takmamış?)* tren kapısındaki yuvarlak bir noktaya dokundu ve kapı tıslayarak açılınca bir adım geriye gitti. Şansına ne bir biletçi ne de bir yolcu inmişti. Az önceki aile de başka bir vagona binmeyi tercih etmişti, bu da işini kolaylaştırmıştı.

Tanık yoktu.

Adam ayağını girişteki en alt basamağa koyar koymaz Noah atağa geçti. Trene koştu ve sözde dengede duran bacağı yakalayıp geriye çekti, adam neredeyse acınası denebilecek bir "Ah!" sesi eşliğinde öne devrildi. Olası görgü tanıkları olanları, yolcuların kazara takılıp yere düşmesiymiş gibi algılasın diye Noah da öne doğru atıldı ve sıska adamın üzerine kapandı. Bütün bu süre boyunca boşta olan eliyle, ceketinin cebinde duran silahı sımsıkı kavramış ve onu ateşleyebilecek fırsatı olmasına rağmen adamı hemen girişte öldürmeyi planlamamıştı. Öncesinde kim olduğunu öğrenmek istiyordu.

Peşimde olan katil kim? Onu peşime kim taktı? Ve neden?

Bir yarısı trende diğer yarısı merdivende, yabancının üzerinde yatarken, adamın sövdüğünü duydu. Nefesinin kokusunu aldı.

Alkol mü? Görevdeyken mi?

Sonra kulağındaki cihazı gördü. Aynı anda yaptığı hatayı fark etti.

Bir hata. Ben bir hata yaptım.

Artık çalışmayan tek şey hafızası değildi. Tehlikeli durumları doğru şekilde tespit etme ve iyi ile kötüyü ayırt etme yeteneği de onu yavaş yavaş terk ediyor gibi görünüyordu.

Kötüye gidiyor. İyiye değil.

"Çok üzgünüm," diye özür diledi Noah ve elindeki silahı saklamak için ihtiyaç duyduğu süreyi kazanmak için bilerek beceriksizce toparlanarak ayağa kalktı.

"Kahretsin," diyerek inledi adam, kendini trenin içine çekmiş, oturur pozisyonda dizini ovuşturuyordu. "Lanet olasıca aklınızdan ne geçiyordu?"

"Ben... şey..."

Ben, yanılmışım. Beni öldürmek istediğinizi düşünmüştüm.

"Bu bir kazaydı." Adam, Noah'nın ona uzattığı eli geri itti ve toparlanıp kendi başına ayağa kalktı.

Kulağının içinde bir şey olduğu doğruydu. Biriyle konuştuğu da.

Ama bir operasyon merkeziyle değil. Bir aile üyesi, bir arkadaş, bir sevgili ya da dün gece birlikte biraz fazla içtiği bir iş arkadaşıyla, sonuç olarak hattın diğer ucundaki her kimse, onunla sürdürdüğü görüşmeyi aslında kulağının içindeki son model, küçük bir bluetooth alıcısı olan kablosuz bir kulaklık aracılığıyla yapmıştı.

"Sersem," dedi adam ve kırışan paltosunu eliyle düzeltti.

Noah'ya son kez küçümseyici bir bakış yöneltti, sonra da başını sallayarak ağır aksak bir şekilde, birinci sınıf kompartımanlara doğru ilerledi.

***

Yerine ulaşan adam, paltosunun düğmelerini açtı ve kendini öfkeli bir yüz ifadesiyle koltuğa bıraktı. Tren yeniden hareket etmeye başlayınca nefes alışı da biraz sakinleşti. Yüz ifadesi yumuşadı. İstasyondan ayrıldıkları anda Adam Altmann rol yapmayı bıraktı.

Kulaklığına ait bluetooth alıcısını kulağından çıkardı, bunu yaparken operasyon merkeziyle bağlantı kurmak için kullandığı asıl vericiye dokunmamaya dikkat etti. Biletçi gelir gelmez ondan bir kahve getirmesini isteyecekti, alkol spreyinin ağzında bıraktığı o iğrenç tattan kurtulmak istiyordu.

Yavaş yavaş uyanmaya başlayan büyükşehrin ışıkları, hızla penceresinin önünde geçiyordu, Altmann kendini gülümsemekten alıkoyamadı.

Kendinden memnun bir şekilde, ceketinin cebinde duran ve kargaşa esnasında hedefinden aşırdığı silahı okşadı. Noah'nm, cebindeki silahın yerine, işe yaramaz bir taklidinin geçtiğini fark etmesi biraz zaman alacaktı.

3. Bölüm

Celine artık hiçbir şeye şaşırmıyordu. Onu ani bir şekilde buzdolabı odasından çıkarıp, NNN binasının çatısında hazır bir şekilde bekleyen helikoptere bindirmelerine şaşırmamıştı. Denizaşırı uçuş esnasında sorularına hiç kimsenin cevap vermemesine şaşırmamıştı:

Beni nereye götürüyorsunuz?

Benden ne istiyorsunuz?

Kimsiniz siz?

Hiç kimse onunla tek kelime dahi etmemişti. Ne Amber ne de görüntüsü bir Asyalıyı andıran pilot, özellikle de bileklerini kablo kelepçesiyle bağlayan ve silahını üzerine doğrultarak onu helikopterin en arka sırasına gitmeye zorlayan şu geniş omuzlu güvenlik görevlisi.

Celine karşıya, pleksiglasla kaplı kokpit camından görünen denizin sonsuzluğuna dalıp, Amber ve Noah'nm yaptığı telefon görüşmesinden aklında kalan şeyler hakkında düşünmüştü: ***Amsterdam. Tren istasyonu. Tuvalet.***

Atlantik Okyanusunu bu helikopterle mi geçmeyi planlamışlardı yoksa?

Buna bile şaşırmazdı.

Doktor Malcom'ın verdiği felaket haberini aldıktan hemen sonra Avrupa'da bulunan ve hafıza kaybı yaşayan bir evsiz tarafından arandığı böylesi bir günde, şu anda içinde bulunduğu ve on bir bin metre yükseklikte uçan bu çok konforlu özel jet uçağı, bütün bu tuhaflıkların ancak mantıklı bir devamı olabilirdi.

Üç saat önce Martha's Vineyard'da ada havalimanın iniş pistinde, koyu renk takım elbiseli üç adamın koruması altında araç değiştirmişlerdi, onlarla birlikte uçağa binen adamlar o zamandan beri kabinin bir kapıyla ayrılan ön bölümünde hazır bir şekilde emir almayı bekliyorlardı. Celine buna da şaşırmadı. Artık şaşırmıyordu. Endişe ve korkudan buna vakti kalmıyordu.

Jet uçağı havalanmadan önce, kendini umutsuz ve âdeta gülünç duruma düşürerek Amber'in kadın yanıyla iletişim kurmaya çalışmıştı. Ona riskli hamileliğinden bahsederse, aralarında bir güven ilişkisi oluşabileceğini ummuştu. Bu bir hataydı, aşağılanmasına ve alay konusu olmasına sebep olan bir hata.

"Hay aksi, hamileliğin ilk üç aylık evresinde uzun mesafe yolculuklardan kaçınmak gerektiğini duymuştum," demişti Amber alaycı bir şekilde gülerek, özel jet uçağı sağanak yağmurun altında havalanırken. "Aslına bakarsanız, yaptığımız yolculuk sizi hayat boyu bir mongolla yaşama cezanızdan kurtarırsa size bir anlamda iyilik bile yapmış oluyorum."

O an Celine ilk kez gözyaşı dökmüştü. Öfke gözyaşları.

Bileklerindeki bağlar çoktan çözülmüştü fakat kemeri açılmadığı için ayağa fırlayıp Amber'ın yüzüne bir tokat indirememişti. Sinirden yere tükürmüştü ama uçağın tamamı, kabinin ahşap kaplaması ve karşılıklı olarak oturdukları deri koltuklarla uyumlu krem renginde, uzun tüylü bir halıyla kaplı olduğundan zeminde kayda değer bir iz bırakamamıştı.

Amber sadece gülerek ayağa kalkmış ve uçak barında kendine bir cin tonik hazırlamıştı.

Şu andaysa ikinci içkisini yudumluyor ve ilgisiz bir tavırla bir moda dergisinin sayfalarını karıştırıyordu. Kendini bir anda inanılmaz yorgun hisseden Celine o anda, koltuk kolçaklarıyla bütünleşik olan bir kumanda sayesinde, kabin duvarında asılı geniş ekran bir televizyonu çalıştırabileceğini keşfetti. Açma düğmesine basınca ekranda beliren ilk şey reklamlar oldu. Elinde tuttuğu ördek şeklindeki, konuşan deterjan şişesiyle banyonun içinde gülerek dans eden kadından başka bir kanala geçmeyi başarana kadar reklam bitti ve yerine NNN logosu belirdi.

Hay aksi şeytan!

Televizyon sessizde olduğu için Celine, saçları kusursuz bir şekilde ortadan ayrılmış spikerin söylediklerini duyamıyordu, gerçi görüntülerle birlikte ekrana yansıyan altyazılar sayesinde aslında buna pek de ihtiyaç yoktu.

JFK HAVALİMANI'NDA SALGIN ALARMI

Terminaller karantina altında

Girişler kapatıldı

Cep telefonları ve internet erişimi engellendi

Klima ve havalandırmalar mühürlendi

Süresiz kalkış ve iniş yasağı

Ekrandan art arda çok sayıda görüntü geçiyordu. Celine, havalimanının kuş bakışı çekilmiş bir resmini gördü, ardından açık hava çekimleri geldi ekrana. Beyaz tulumlu ve gaz maskeli altı kişilik bir ekip ikinci terminalin geliş salonunun önüne geçici olarak kurulmuş bir çadıra doğru ilerliyordu.

Basın kuruluşlarının aktardığı dış çekimlerin yanı sıra terminalin içini gösteren kamera kayıtları da vardı.

Belli ki JFK'in iletişim ağı bütünüyle engellenmeden hemen önce, bekleyen yolculardan biri yayın yasağına rağmen cep telefonuyla bir video çekip internete koymayı başarmıştı.

Görüntü, titreşen yatay çizgiler ve renklerin solgunluğu nedeniyle, bir televizyon yayınından kaydedilmiş izlenimi veriyordu. Bir acil çıkışın önünde, çok sayıda polisi ikna etmeye çalışan bir grup insan gösteriliyordu. Görünüşe göre zorla dışarı çıkmaya çalışan kalabalık, polislerden birinin silahını çekmesiyle tekrardan dağıldı. Birkaçı kendini yere atınca Celine, polis memurunun uyarı ateşi açtığını tahmin etti. Görünüşe göre çekimi yapan kişi de artık kaçmaya başlamıştı, görüntü bulanıklaştı. Video sona ermeden hemen önce, bu defa daha uzak bir açıdan çekim yapan kamera, acil çıkış kapısındaki polisleri bir kez daha gösterdi. Önlerinde durmayı sürdüren tek bir adam kalmıştı. Ensesini çevreleyen iki santim genişliğindeki beyaz yarım dairenin dışında, başında neredeyse hiç saç yoktu.

Arkam dön, diye seslendi Celine, adama içinden. Ancak adam dönmedi. Kayıt kesildi, haber spikeri, "durum kötü ama profesyonellik gereği tarafsız duruşumu koruyorum" bakışını takındı, Celine ise boğazının düğümlenmesine yol açan şüphesini gideremedi: ***Az önce babamı mı gördüm?***

Muhtemelen görmemişti. Büyük olasılıkla ruh hali ona kötü bir oyun oynuyordu. Ed için duyduğu endişenin neden olduğu bu izdüşüm, ekrana yansıyan bir diyagramla daha da güçlendi:

1. Evre: Bulaşma. Hava yoluyla bulaşma ihtimali?
2. Evre: Kuluçka. Çoğunlukla belirti vermeden ilerliyor.
3. Evre: Hastalık belirtileri: Burun kanaması. Hasta taşıyıcı durumunda.

Manila Gribi nin seyrini ve bunu takip eden belirtilerini, ölümün gerçekleştiği ana kadar ayrıntılı bir şekilde anlatan dört evre daha vardı. Celine, akciğer kanamasına geldiğinde okumayı bıraktı.

Gözlerini kapattı ve karşısında babasını gördü, en az tarçın kokusunu anımsatan tıraş losyonu kadar tanıdık ***(Noel gibi kokuyorsun baba)*** olan gülüşü, her gülüşünde azı dişlerindeki altın dolguların parıldayışı, tıpkı şu anda hayalinde canlandırdığı gibi kollarını uzatıp gözlerini kocaman açışı ve genişleyen göz bebeklerinden ansızın fışkıran kanlar.

İnleyerek gözlerini açtı. "Korkunç," diye bir kelime çıktı ağzından.

Amber keyifli bir tavırla bakışlarını derginin üzerinden kaldırdı ve kısa bir an için arkasında duran televizyona döndü.

"Siz buna korkunç mu diyorsunuz? Ne kadar farklı olduğumuz bir kez daha ortaya çıkmış oldu. Ben buna, uzun zamandır başımıza gelen en iyi şey diyorum."

Efendim?

"Silahlı polisler yüzünden hayatlarını kaybetme korkusu yaşayan, ailelerinden ayrı tutulan binlerce insan..." Celine televizyonu işaret etti. "Bunun nesi iyi olabilir?"

"Hımm." Amber düşünüyormuş gibi yaptı. "Uykuda olan birine, rüya gördüğünü nasıl anlatırım?"

"Efendim?"

"Pekâlâ, bunu yapmayı deneyeceğim. Bir sayıyla başlayalım."

"Hangi sayı?"

"Otuz bir milyon."

"Otuz bir milyon ne?"

"Uçuş. Tıpkı şu andaki gibi. Otuz bir milyon kalkış ve iniş, gezegenimizin her yıl üstesinden gelmek zorunda olduğu sayı bu. Bir milyar litre kerosenin kullanıldığı otuz bir milyon uçuş.

Tek bir Boeing 747, kalkışın ilk dakikalarında, bir daha asla yerine gelmeyecek beş tonluk hammadde yakıyor. Gitti, bitti, yok oldu. En geç yirmi yıl içinde, milyonlarca yılda yetişen her şeyi tüketmiş olacağız. O zaman uçuşlar artık olmayacak ve giderek artan açlığı dindirmek için tarlalarda kullanılacak petrol bazlı gübre de. Üretiminde petrole ihtiyaç duyulan ilaç, PVC, deterjan ve madenî yağlar da öyle. Koca bir hiç. JFK'in kapatılması bu anlamda, ABD'nin bu yıl içinde çevreciliğe yaptığı en büyük katkı sayılır, sadece bir gün sürecek olsa bile. Şişmiş gözlerle burada oturup karamsarlığa düşmek yerine, gün boyunca kalkış ve inişlerle atmosferi zehirlemeyecek olan bin iki yüz doksandan fazla uçuşa sevinmelisiniz."

Celine işaret parmağını alnına dokundurdu. "Nesiniz siz? Kafayı sıyırmış bir çevre aktivisti falan mı?"

"Hayır. Ben sadece sorunun bir parçasıyım. Şu anda uçtuğumuz jetin suyla çalıştığını düşünmüyorsunuz herhalde?"

"Derdiniz bu mu yani? Petrol?"

Amber gözerini yuvarladı. "Elbette hayır. Zararlı organizmalarla mücadeleden bahsediyorum. Ev sahiplerini ele geçirip kendileriyle birlikte ölüme götürene kadar sömüren kötü huylu parazitlerden."

"Durun, tahmin edeyim: İnsanlardan bahsediyorsunuz."

Amber sessiz bir alkış taklidi yaptı. "Çok zekice, Bayan Henderson. Petrol, tamamen yok ettiğimiz sayısız kaynaktan yalnızca bir tanesi. Örneğin tam şu anda, on bir bin kilometre altımızda," kabin zeminini işaret etti, "son teknolojiyle donatılmış yüzen fabrikalar, ***Titanik*** enkazına kadar, bütün okyanus boyunca çift sürüyor ama sonar, iskandil ve uydu ölçümlerine rağmen kilometrelerce uzunluktaki ağlarına çok az sayıda balık takılıyor. Günümüzde her dört memeliden biri neslinin tükenme

tehlikesiyle karşı karşıya, amfibilerde bu sayı yüzde kırkın üstünde. Buna benzer apokaliptik boyutta bir yok oluş, en son bir meteor yağmuru sonrasında meydana gelmişti. Belki daha önce bununla ilgili bir şeyler duymuşsunuzdur. O dönemin kurbanları dinozorlar olmuştu."

Amber başarılı bir espri yapmış gibi sırıttı. "Ormanlar, hayvanlar ve iklimimiz... Bu gezegendeki her şey ya ölüyor ya da çürüyor. Bir tek, bütün felaketlerden sorumlu olanın, yani insanın nüfusu geçen her saniyeyle birlikte artıyor çünkü doğal düzen tamamen yok edildi."

"Ne tür bir düzen?"

Celine uçağın yükselmeye devam ettiğini hissetti.

"Hastalıklar," diye açıkladı Amber. "Mesela veba. On dördüncü yüzyılın ortalarında Kara Ölüm Avrupa'da yirmi beş milyon insanın hayatını aldı, o tarihlerde bu, halkın üçte biri anlamına geliyordu."

"Bir dakika." Celine'in ağzı kurudu. Uçağın sakin uğultusu sanki şiddetini artırmıştı.

Daha tehditkâr.

"Manila Gribi virüsünün bilinçli şekilde mi salıverildiğini söylemeye çalışıyorsunuz?"

Amber omuz silkip moda dergisini tekrardan açtı. "Sadece gezegenin acilen, olayları yeniden dengeye oturtacak bir hadiseye ihtiyaç duyduğunu söylüyorum."

"İnsanları öldürerek mi?" Celine bir kez daha ayağa fırlamak istedi ve bir kez daha kemer tarafından engellendi.

"Parazit sayısını daha tolere edilebilir bir düzeye düşürerek."

Celine bir an için ne diyeceğini bilemedi. "Siz... Siz ötenaziden bahsediyorsunuz."

Toplu katliamdan.

"Hayır," dedi Amber ifadesiz bir şekilde, başını elindeki dergiden kaldırmadan. "Noah Projesinden bahsediyorum."

4 Bölüm

Noah aynaya baktı. Ağladığını görüyor ama tenindeki gözyaşlarını hissetmiyordu. Konuştuğunu duyuyor ama dudak hareketlerini duyumsamıyordu. Söylediği sözcükleri anlıyor ama anlamlandıramıyordu.

"Ben bir katil değilim," diye bağırdı kendine. "Bundan çok daha kötüsüyüm. Beni tanımlayabilecek hiçbir kavram yok."

Neden böyle söylüyorsun? Ne yaptın?

Aynadaki yansıması ona net bir cevap vermek yerine sadece şöyle dedi: "Yaptıklarım onarılamaz. Bunun için çok geç."

Hayır. Buna inanmıyorum. Her zaman bir çözüm vardır.

Kendini, bir bavulu otel yatağına atarken izledi.

Odada. Adlonda.

Bavulun açılışını.

"Birazdan burada olurlar. Video kaydını saklayacak vaktim yok."

Aynadaki yansıması aniden gülmeye başladı, elinde bavuldan çıkan pasaportları tutuyordu, Noah onları tanımıştı: ***"Roma. Amsterdam. Mombasa. Kurtuluş burada!"***

Noah'nm aklından geçirdiği son şey yine o babacan ses aracılığıyla kafasında yankılanmıştı, anlaşılan rüyadayken bile ondan kurtulamıyordu. Sesi, kendi sesine karışıyordu.

"Acele et, yoksa..."

Güçlü bir patlama eşliğinde kırılan bir pencere camının sesi, cümlenin sonunu yuttu. Aynadaki yansımasının alnındaki küçücük bir yarıktan kırmızı bir sıvı akıyordu. Noah gözlerini kırpıştırışını, elini başına götürüşünü ve düşüşünü gördü.

Noah, boğuk bir ses eşliğinde otel odasındaki yanan şöminenin hemen önüne yığıldığı sırada ikinci bir silah sesi daha duydu. Vücuduna saplanan merminin acısı, uykusundan uyanmasına sebep oldu.

***

"Kahve mi çay mı?" diye sordu Oscar.

Henüz tam uyanmamış olan Noah bir şeyler homurdanarak omzunu ovuşturdu. Gözlerini açık tutmakta fena halde zorlanıyordu. Hareket halindeki trenin yumuşak sallanışları ve çıkan sesler yeniden uykuya dalması için çabalar gibiydi. Noah, uyanmadan önceki son saniyeleri düşündü, gördüğü rüyayı tekrar kaybolmadan önce hafızasına kaydetmek istiyordu.

Bu bir rüya mıydı gerçekten? Yoksa daha çok bir am mı?

Vurulan adamın, şöminenin önünde bıraktığı kan izinin gerçekte de var olması, gördüğü görüntülerin bir anı olduğunu işaret ediyordu. Daha birkaç saat önce, Adlon'un süit odasında, açık renk halının üzerindeki izi bizzat kendisi görmüştü. Buna karşılık Noah nın kendini ölürken izlemesine imkân yoktu. Ayrıca kurşun yarası başında değil, omzundaydı. Bunlar da gördüklerinin rüya olduğunu işaret ediyordu.

"Hadi ama," diye üsteledi Oscar, karşısında oturan Noah'ya doğru eğilerek. Tren o kadar boştu ki bulundukları kompartıman sadece kendilerine aitti. "Cevap ver bana. Hemen, hiç düşünmeden. Kahveyi mi daha çok seversin yoksa çayı mı?"

"Kahve," diye esnedi Noah. "Ne yapmaya..."

"Tatilde: Dağ mı deniz mi?"

"Bilemiyorum..."

"Düşünme. Sadece cevap ver. Hadi."

"Pekâlâ, deniz."

Noah bu oyunun nereye varacağını artık tahmin ediyordu, ne de olsa benzerini az önce muhabirle oynamıştı. Oyuna katılmak, bu psikolojik testi Oscar'la yapmanın mantığı ya da mantıksızlığı üzerine düşünmekten muhtemelen daha kolaydı.

"Sinema mı tiyatro mu?"

"Sinema."

"Et mi balık mı?"

"Et."

"Beatles mı Stones mu?"

"Beatles."

"Bira mı şarap mı?"

"Hiçbiri."

"Kitap mı e-kitap mı?"

"Kitap."

"Evli mi bekâr mı?"

Noah çenesini kaldırdı, ağzını açtı sonunda omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Oscar, sanki bir limonu ısırmış gibi yüzünü ekşitti. "Lanet olsun."

Noah bir şey söylemedi, zihnini tuzağa düşürmenin bu kadar kolay olmayacağını ona en başından söyleyebilirdi.

Kötüye gidiyor, iyiye değil.

Yakın geçmişte yaşadıkları dahi hızla siliniyordu. Trene binerken yaşadıkları hadiseden sonra kendilerine bir kompartıman seçtiklerini, iki adet tek yön gidiş biletinin parasını kondüktöre nakit ödeyip ardından perdeleri kapattıklarını hatırlıyordu, bildikleri sadece bundan ibaretti. Hemen uyumuş muydu, yoksa öncesinde sohbet mi etmişlerdi?

Hiçbir fikrim yok.

Kondüktörün bir ağız maskesi takıyor oluşu ve Hollanda'da insanların panik halinde süpermarketlere hücum ettiğini anlatması rüya mıydı, yoksa gerçek mi? Noah bunu bilemiyordu.

Saçları her zaman, sanki az önce huzursuz bir uykudan sıçrayarak uyanan kendisiymiş gibi dağınık olan refakatçisini izledi.

Oscar pencereden dışarıya bakıyordu. Manzara, yanından hızla geçip giderken, derin düşüncelere dalmış ve muhtemelen bilinçsiz bir hareketle boğazlı yün kazağının altından çıkardığı kolyesinin ucundaki tılsımın kilidini açıp kapatıyordu. Dışarısı çoktan aydınlanmıştı. Tren, hızını hiç düşürmeden yerel, küçük bir istasyondan geçti; tabelaların üzerinde yazan yer ismini okumak için fazla hızlı yol alsa da HollandalI bir telefon şirketine ait reklam afişi, sınırı geçmiş olduklarını gösteriyordu.

Bu nasıl... Saatine bakıp şaşırdı.

"Neredeyse on mu? Tanrım, ne kadar süre boyunca uyudum?"

"Dört saatten fazla." Oscar yeniden onu doğru döndü. "Tam üç tane bilet kontrolünü kaçırdın. Neredeyse geldik."

"Beni neden uyandırmadın?"

"Tekrardan suçsuz birini yere serebilmen için mi?" Sırıttı. "Sakin ol adamım, bedenin ihtiyaç duyduğu kadarını alıyor. Uyku, yaralı bir ruhun en iyi ilacıdır. Hem farklı olarak, o süre boyunca kimse bizi öldürmeye falan kalkmadı."

Oscar ayağa kalkıp perdeleri, ardından da kompartıman kapısını açtı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Noah, kendi de ayaklanarak. Bu şartlar altında nispeten uzun sayılabilecek uykuya rağmen neredeyse hiç dinlenmemiş gibi hissediyordu.

"Bir şeyler içmeye. Sen uyandıktan sonra susamaz mısın?"

Noah boğazını tuttu. Doğruymuş. Uyumak onu susatmıştı.

"Yemek bölümü bir sonraki vagonda," dedi Oscar. "Eşyalarımızı yanımıza alalım, böylece inmeden önce geri dönmemize gerek kalmaz."

Noah bavulu aldı ve Oscar'ın peşinden koridora çıktı. "Onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Onu mu?" Oscar anlamamış gibi arkasını döndü.

"Karını." Noah tılsımı işaret etti. "İçinde bir fotoğrafı var, öyle değil mi?"

Oscar alt dudağını öne doğru uzattı. Başta ricasını geri çevirecekmiş gibi görünse de hemen sonrasında iç çekip kolye ucunun kapağını açtı. Oval biçiminde kesilmiş fotoğraf bir hayli eskimiş, kenarları hafiften solmuştu, buna rağmen üzerindeki yüz, çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Güzelmiş," dedi Noah, gerçekten böyle düşünerek.

İri gözler, geniş bir alın ve koyu renk saçlar, bakışları biraz hüzünlü olsa da fotoğrafta kapalı olan dudaklarına rağmen gülmeyi seven bir kadın olduğu açıkça belli oluyordu. Gözlerini çevreleyen ince çizgiler bunu ele veriyordu.

Oscar hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Ah, evet, kesinlikle öyle. Manuela, dur bir düşüneyim..." alnını buruşturdu, "evet, bu fotoğrafı çektiğimde otuzlarının başlarındaydı, Mainz'daki muayenehanemizi henüz yeni açmıştık."

Mainz mı?

Oscar madalyonu tekrardan kapatıp arkasını döndü ve şaşırtıcı şekilde hızlı adımlarla, koridor boyunca trenin gidiş yönünde ilerlemeye başladı.

"Frankfurt dememiş miydin?"

Noah peşinden koştu, trenin sarsıntısı yüzünden dengesini sağlamakta biraz zorlansa da refakatçisini, yemek vagonuna geçmeden yakalamayı başardı.

"Frankfurt mu?" Oscar arkasını döndü. Tılsım çoktan kazağın altındaki yerini tekrardan almıştı bile. "Hayır. Orada hiç çalışmadım."

Noah bavulu, girişte bulunan bagaj bölmelerinden birine yerleştirdi, sonra da en az yemek vagonu kadar boş görünen mutfağın yakınlarındaki bir masaya oturdular. Hiç değilse ışık yanıyordu.

"Umarım Amsterdam'a varmamıza bu kadar az kalmışken burada yiyecek bir şeyler bulabiliriz," diye endişesini dile getirdi Oscar, oysa Noah konuyu bu kadar çabuk değiştirmeye niyetli değildi.

"Elbette. ***CLEAR***den ve Frankfurt Havalimanından söz etmiştin. Mainz'dan değil."

Oscar, eline henüz yeni aldığı menüyü aşağıya indirdi. "Dinle beni adamım, fazla üzerine gitmek istemem ama senin durumunda olsam, bir dünya hafıza şampiyonasına katılmaya kalkışmadan iki kere düşünürdüm. Muhtemelen bir şeyleri birbirine karıştırdın. Mainz, Frankfurt uçuş rotası üzerinde bulunuyor, eminim bunu söylemişimdir."

Noah düşündü. Başka bir şey anladığını sanıyordu ama bundan ne kadar emin olabilirdi ki? Henüz kısa bir süre önce Oscar'in ismini bile unutmuşken, bir konuşmada geçen önemsiz bir ayrıntıyı neden hatırlasındı?

Aniden yanı başında, nereden geldiğini bilmediği bir gölge fark etti. İçgüdüsel olarak eliyle, silahını yokladı, fakat sonrasında gördüğü yüzü tanıyınca biraz sakinleşti.

"Oturabilir miyim?" diye sordu adam.

Noah etrafına bakındı. Bütün masalar boştu.

"Sizden özür dilemek istiyorum," diye açıkladı yabancı, sabit bir yüz ifadesiyle.

"Siz mi? Sanırım bu daha çok benim görevim olmalı," diye cevapladı Noah şaşkınlıkla. "Ne de olsa trene binerken sizi ezip geçen bendim."

5 Bölüm

Altmann bir keresinde, gittiği bir partide bir oyuncuyla tanışmıştı, eski karısının "toplantılar'a (ahmakları evin salonuna toplamayı bu şekilde tanımlıyordu) davet ettiği, can sıkıcı insanlardan farklı olarak bu adam onun için hoş bir istisna olmuştu.

Bir oyuncu ve bale öğretmeninden beklendiği gibi bütün klişeleri barındıran (rugan ayakkabılar, özel dikim takım elbise, beyaz bir şal, eşcinsel) altmış iki yaşındaki adam ona, ünlü Hollywood yıldızlarından bazılarına, patlayan flaşların altında, kırmızı halı üzerinde yürürken en önemli aksesuar sayılan gülüşlerini kendisinin öğrettiğini anlattı.

Altmann adama anlık bir dürtüyle, bunun tam aksini de öğretip öğretemeyeceğini sormuştu: gülmemeyi imkânsız hale getiren koşullar altında bile donuk bir yüz ifadesi.

Başarmıştı, şu anki durum bunu kanıtlar nitelikteydi. Karşısındaki adamın içinde bulunduğu ikilem karşısında gülmek geliyordu içinden ya da hiç yoktan bıyık altından sırıtmak, oysa ağzının kenarlarında en ufak bir seğirme dahi yoktu. Altmann, Noah'nm kulaklarında çınlayan alarm çanlarını gözünde canlandırabiliyordu. Hedefinin, kendiyle savaş verdiğini görebiliyordu. Noah daha önce bir kez yanıldığını düşünüyordu. İkinci kez hata

yapmak istemiyordu. Fakat güvensizliği adama sorduğu sorularda kendini apaçık belli ediyordu.

"Amsterdam'da ne yapıyorsunuz?"

"İş nedeniyle buradayım," diye cevapladı İngilizce, sahte bir Alman aksanıyla. İlgi duyduğu alanlardan biri de farklı aksanlardı, bu nedenle İngilizce dil eğitimi almış bir Alman gibi konuşmakta fazla zorlanmadı.

"Branşınız ne?"

"Perde, tül ve sineklik."

Çift anlamlı cümleler kuran ajanlar sadece filmlerde olurdu: *"Temizlik sektöründe çalışıyorum. Sokaklardaki çöpleri topluyorum."*

"Peki ya bagajınız?" diye sorguya devam etti Noah.

"Numune çantam, müşterime teslim edildi."

Bu kadar üzücü olmasaydı, Altmann sohbeti biraz daha sürdürmeyi isterdi ama bir sadist değildi. Öldürmekten keyif almıyordu. Washington'daki komşularından biri gastroenterologdu ve bir defasında ona bir bahçe davetinde, kolonoskopi hakkındaki hislerini şöyle tarif etmişti: "İnanın bana, bu iş, doktor için de boktan bir mesele. Ama lanet olsun ki maalesef gerekli." Altmann da kendi işini bundan daha iyi tarif edemezdi.

Nihayet mutfaktan çıkan yorgun bir garsona iki kahve, henüz tek kelime etmemiş olan ve sadece pencereden bakan Noah'nın refakatçisine ise büyük boy bir kola sipariş ettiler. Oscar ya da adı her neyse, asıl hedef olmasa da kaybı ne yazık ki önlenemezdi.

"Sadece beş dakika kaldı," diyerek varışa kalan süreyi hatırlattı kulağındaki kadın sesi. Altmann kaşınıyormuş gibi yaptı. Aslında alt bacağındaki tabanca kılıfını açmıştı.

Noah'yı elbette ki Berlin'de, trene bindikleri sırada da ortadan kaldırabilirdi. Fakat ABD elçilik binasının avlusunda, operasyon şefiyle yaptığı konuşma onu düşündürmüştü. Altmann, kadının

ondan bir şey sakladığını hissediyordu. Ve Noah yı, bütün gerçekleri öğrenmeden ortadan kaldırırsa işlerin çok büyük bir kargaşaya doğru ilerleyeceğini biliyordu. Ayrıca daha önce hiç bu kadar tecrübeli bir rakiple karşı karşıya gelmemişti. Böylesi bir sanatçıyı, arkada yatan gerçek nedenleri bilmeden bertaraf etmenin, bir tür israf olduğunu düşünüyordu. Bu nedenle Noah'yı içine mikrofon yerleştirilmiş sahte silah sayesinde dinlemeye almış ve hakkında daha fazla şey öğrenebileceğini ummuş olsa da adam zamanının çoğunu uyuyarak geçirmişti ve dokunulmazlık süresi de artık sona ermişti.

"Dört dakika."

Yemek vagonundayken her şey biraz daha zor olacaktı. Az önce onlara içecek servisi yapan garsonu da ortadan kaldırmak zorunda kalmamayı umuyordu.

"Ah, lanet olsun. Özür dilerim."

Altmann kahve kremasının minik plastik kabını açmaya çalışırken, kremanın yarısı etrafa sıçramıştı. Karşısında oturan Noah'nın siyah ceketinde küçük beyaz damlacıklar parıldıyordu. Oscar da kazadan nasibini almış görünüyordu.

"Bu tür şeyler çok sık başıma geliyor."

"Sanırım bu durumda ödeşmiş oluyoruz," dedi Noah. Esprili yorumuna rağmen ne gülümsedi ne de üzerini temizlemek için herhangi bir teşebbüste bulundu.

Bir şeyler sezinliyor. Yine de içgüdüleri yerine aklının sesini dinleme yanılgısına düşüyor.

Altmann bunu tahmin etmişti.

Oteldeki ve elektronik mağazasındaki kiralık katiller (kimin adına çalıştıkları meçhul olsa da) Noah'ya açıkça meydan okuma hatasına düşmüşlerdi. Fakat bunu, oldukça tecrübeli bir dövüşçüyle karşı karşıya olduklarını hesaba katmadan yapmış-

lardı. Düşmanının tavırlarında meydana gelen en ufak değişimleri dahi fark edebilecek şekilde eğitildiği apaçık ortadaydı. Talihsizliğinin sebebi de yine tam olarak bu olmuştu. Noah, Berlin'de, Altmann'ın sinyallerini tam da onun istediği şekilde algılamıştı: eldiven kullanmaması, bagajının olmaması, kulağının içinde parıldayan verici ve çene hareketleri. Ve Noah, tıpkı tahmin ettiği gibi tercihini saldırıya geçmekten yana yapmıştı, sonucundaysa kurban durumuna düşen kendisi olmuştu.

Ne otelde ne de elektronik mağazasındaki olaylar ona düşünmek için zaman bırakmıştı. Bu ise onun en tehlikeli haliydi. Oysa şimdi Altmann ona durumu, görünüşte sakince sorgulaması için zaman tanıyordu. Muhtemelen Noah da silahını çoktan eline almıştı; şüphesiz ki tuhaf ama belki de suçsuz olan bir yolcuyu sadece kuşku uyandırdığı için öldürmeye cesaret edip edemeyeceğini düşünüyordu ve bunu yaparken de değerli vaktini harcıyordu ama aynı zamanda Altmann'a, uygun anı beklerken ihtiyaç duyduğu süreyi de vermiş oluyordu: istasyona varış anı. Zaten az sayıda olan yolcuların her birinin kendiyle ve trenden inmekle meşgul olduğu sırada.

Şayet Noah daha önce saldırıya geçecek olursa da elindeki sahte ve işlevsiz silah nasılsa bir işine yaramayacaktı.

Altman, Noah'nm ceketindeki lekelere ve aslında çok becerikli olan parmaklarına bakarak hayatında yolunda giden şeylerin her zaman işle bağlantılı olmasının kader olup olmadığını düşündü. Sanki aklından geçirdiklerini yalanlamak istermiş gibi, cep telefonuna bir mesaj geldi. Cihazı, pantolonunun cebinden çıkardı ve kızından gelen mesajı okudu.

Geç mi kaldım, baba? Doğum günün kutlu olsun.

Not: Tavsiyene ihtiyacım var.

Altmann bu defa gülümsemesine engel olamadı.

Evet, biraz geç kaldın, Leana. Ama geç olması, hiç olmamasından iyidir, değil mi?

Tahminine göre, almayı beklediği tavsiye, üzerinde "In God We Trust"[18] yazan ve sadece değeri yüksek banknotlarla elde edilebilir bir konudaydı.

Varsın öyle olsun. Sonuçta beni hatırlamış. Yanlış bir zamanda olsa da.

"Önemli bir şey mi?" diye sordu Noah şüphelenerek.

Altmann, hesabı almak için tekrardan masaya gelen garsonun konuşmayı bölmesine sevinmişti. Hesabı kapattı. Ödemeyi Noah ya bırakmanın yakışık almayacağını düşünmüştü.

"Sayın yolcular, Amsterdam Merkez İstasyonuna gelmiş bulunmaktayız. Olağan dışı yolcu yoğunluğu nedeniyle, bağlantılı tren seferlerinde gecikmeler yaşanabilir. Lütfen istasyon personeliyle iletişime geçiniz."

Birkaç dilde yapılan bilgilendirme anonsu, Altmann'ın başla işareti olmuştu. Silahını, açık olan kılıfından çıkardı ve dizinin üzerinde duran bir peçetenin altından Noah nın midesine doğrulttu.

Emniyet kilidi açık olduğu için tek yapması gereken parmağını tetiğe bastırmak ve...

"Özür dilerim, şuranızda bir şey var."

Altmann duraksadı.

Noah nın sesindeki yoğun endişe onu şaşırtmıştı. Oscar'ın bakışları da tedirgindi.

"Efendim?" diye karşılık verdi Noah ya, parmağı hâlâ tetiğin üzerinde duruyordu.

"Burnunuz."

Altmann kaşlarını çattı ve boşta olan elinin işaret ile orta parmağını üst dudağına götürdü.

Bu da ne böyle...

Bir ıslaklık hissetmişti. ***Akışkan.*** Ve kokusu...

Kırmızı? Bir şey nasıl kırmızı kokabilir?

Yutkundu ve metalik bir tat aldı. Altmann üşümeye başladı.

Bu psikolojik değil, fiziksel bir tepkimeydi.

Bundan en az, ilk belirtilerin farkına vardığı kadar emindi.

"İzninizle," diyerek silahı tekrardan kılıfına yerleştirdi ve tıpkı kendini tekneden arka üstü denize bırakmak üzere olan bir dalgıç gibi burnunu, baş ve işaret parmağının arasına sıkıştırmış bir halde, telaş içinde ayağa kalktı. Hızla, dehşete kapılan garsonun yanından geçip tuvalete girdi. Elini burnundan çekti. Aynaya baktı. Lavaboya düşen iri damlalar, kırmızı gözyaşları gibi aşağı süzülüyordu.

"Orada neler oluyor?" dedi operasyon şefi, kulağındaki verici üzerinden. Tekerlekler gıcırdadı. Tren hızını düşürdü.

"Hiç," diye cevapladı Altmann kısaca, parmaklarındaki kana bakarak.

Bu herhangi bir anlama gelmiyor. Önemsiz bir şey olduğuna eminim.

Fakat kendi kendini yatıştırma çabaları işe yaramıyordu. Tüm olasılıkları ezip geçen tek bir düşünce, zihnini bütünüyle işgal etmişti: ***Manila Gribi.***

Altmann'ın bildiği kadarıyla, ağrılar dayanılmaz bir hal almadan önce on, belki de on beş saati kalmıştı.

18 (Ing.) "Biz Tann'ya Güveniriz." Doların üzerinde de yazan Amerika Birleşik Devletlen sloganı, (ç. n.)

6. Bölüm

"Kaos" diye bir kelime olmasaydı, Amsterdam Merkez îstasyonu'ndaki durum için icat edilmesi gerekirdi. Berlin ve terk edilmiş merkez istasyonu ile aralarındaki fark, bundan daha belirgin olamazdı. Noah ve Oscar, ana girişin arkasındaki polis barikatı sayesinde nispeten sorunsuz bir şekilde trenden inmeyi başarmışlardı. Fakat iner inmez kalabalığın arasında kaybolmamak için fazlasıyla çaba göstermeleri gerekti.

"Elini ver bana," diye bağırdı Noah refakatçisine ve onu tıpkı bir çocuk gibi çekiştirip, tarihî bekleme salonunu taşımakla görevli, çizgili kemerlerden birinin altından geçirdi. Aslında istasyon, en az New York'tâki Grand Central Terminali kadar ilginç bir tarihî yapıya sahipti. Günümüzdeyse, sanatsal değeri oldukça yüksek bu mimari yapı artık kimsenin ilgisini çekmiyordu. Herkesin sadece tek bir hedefi var gibiydi: olabildiğince hızlı bir şekilde şehirden ayrılmak.

Noah, Oscar'a, ortak bavullarını sıkı bir şekilde tutmasını söyleyip bilgi ekranına baktı. Bütün kalkışlar rötarlıydı, çoğu en az birkaç saat gecikmeliydi. Çok sayıda seferin ise üstü çizilmişti.

Bilet gişelerinin önünde biriken insanlar, bahçe aydınlatmasını çevreleyen sivrisinekler misali etten bir duvar oluşturmuşlardı. Yorgun düşen istasyon görevlileri, bekleyenlere bağırıyor ve sıraya

girmeleri için umutsuzca çaba harcıyorlardı. Hiç kimse onları dinlemiyordu. Hiç kimse onları dinleyemiyordu çünkü yaşanan kargaşa yetmezmiş gibi, davul ve inek çanları çalan bir grup gösterici her türlü iletişimi imkânsız hale getiriyordu. Ağırlıklı olarak gençlerden oluşan ve yolcuların genelinden farklı olarak ağız maskesi takmayan grup, çıkardığı gürültüyle, yoğun şekilde yaşanan histeriyi sadece daha da körüklüyordu. Pankartlarında yazılı sloganlarından anlaşıldığı üzere, çelişkili bir biçimde savaşarak yenmeyi düşündükleri bir histeriydi bu. Felemenkçeyi anlamakta pek de iyi sayılmayan Noah, kısa cümlelerden iki tanesini çözmeye çalıştı.

Virüs gerçek değil!

İlaç sektörü yalanını durdurun!!!

"Öyle olmasını umalım," diye bağırdı Oscar, kulağına. "Hem kendi adımıza hem de trendeki şu zavallı adam için."

Henüz bu konuda konuşmamışlardı ama ikisi de nedensiz ve ani şekilde başlayan burun kanamasının muhtemel sebebini gayet iyi biliyorlardı. "Bulaşıcı" kelimesi, trenden inene kadar devam eden sessizliğin içinde, konuşulmadan havada asılı kalmıştı.

Göstericilerden oluşan kalabalık, yönünü değiştirdi. Sıranın en arkasında, ağzında düdük olan, kırmızı renk rastalı genç bir kadın, Noah'nın sadece birkaç adım uzağından geçti. Aynı hizaya geldiklerinde Noah, kadını montunun kolundan yakaladı.

"Hey," diye tepki gösterdi kadın, göstericilerin ilerlemesini imkânsız hale getiren kalabalıktan ötürü zaten durmak zorunda kalarak.

Noah özür diledi ve kadına İngilizce konuşarak bir soru sordu: "Burada neler oluyor böyle?"

Kadın, uzaylı görmüş gibi yüzüne baktı. "Hiç haber izlemiyor musunuz?"

"Altı saati aşkın bir süredir trendeydik."

"Keşke hiç inmeseydiniz. Schiphol kapatıldı."

"Havalimanı mı?"

Alnına düşen birkaç rastayı geriye attı. "Söylentilere göre, ülkeye giriş yapan yolcular arasında, şiddetli hastalık belirtileri gösteren Asyalı bir turist kafilesi tespit edilmiş. Hemen gözaltına alınmışlar fakat tur rehberinin yaptığı açıklamaya göre Koreli yolculardan biri revire hiç gelmemiş. Şimdiyse hükümet onun, karantinaya almamadan havalimanından kaçmayı başardığı söylentisini yaydı. Sahip olduğumuz en büyük beyin yıkama gazetesinin, acil durum çağrısı yapıp insanlara kırsal kesime göç etmelerini önermesi için yeterli bir neden."

"Anlıyorum."

"Hepsi yalan," diye, gürültülü kalabalığa doğru bağırmayı sürdürdü kadın gösterici. Bağırmaktan sesi kısılmıştı. "Tıpkı 11 Eylül sonrasında olduğu gibi. Bizi kontrol edebilmek için korkuya ihtiyaçları var. Kendiniz bakın."

Kadın, ağız maskesi takan ve barikatlara ulaşmak için ikiz bebek arabasını, verdiği hasarı umursamadan kendine yol açmak için kullanan bir anneyi işaret etti. Ne demek istediğini anlamıştı kadının. Buradaki insanlardan hiçbiri bir Korelinin kent merkezinde yere yığılmasını beklemek istemiyordu. Salgından korkuyorlardı ve havalimanı kapalı olduğu için de şehirden çıkmak için tren istasyonlarına hücum ediyorlardı. Noah otoyol ve limanların ne durumda olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Kritik kitle bir kez harekete geçti mi, zincirleme tepkimeyi durdurmak imkânsız olacak, diye bir kez daha kendini hatırlattı zihnindeki yaşlı bilge.

Noah, tekrar diğer protestoculara katılan kadın göstericinin arkasından baktı, tepelerindeki tabelalara göre tam olarak, kadın

şantajcıyla kararlaştırdıkları buluşma noktasının bulunduğu yöne doğru ilerliyorlardı: avlunun sonundaki tuvaletlere.

Kargaşa ona yarar mı sağlıyordu yoksa zarar mı veriyordu, emin değildi. Noah, şantajcısıyla yüzleşip ondan, geçmişi ve gerçek kimliği hakkında bir şeyler öğrenmeyi planlamıştı, şimdiyse bu keşmekeş sayesinde, buluşma noktasına fark edilmeden yaklaşma şansını elde etmişti. Diğer yandan, binayı kolaçan edip olası bir kaçış planı hazırlayabilmek için koşulları araştıracak imkâna sahip değildi.

"Plan nedir?" diye sordu Oscar, Noah'nın aklından neler geçtiğini sezmiş gibi.

"Tam gaz ileri," diye cevaplamak istedi, fakat tavandaki hoparlörlerden gelen yüksek bir sinyal sesi, sözünü kesti. Kalabalığın büyük çoğunluğu bir an için bile duraksamadı. Kısa süreliğine dikkat kesilenler ise İngilizce anonsun kendileri için yapılmadığını fark edince ilgilerini hızla kaybettiler:

"Berlin'den gelen küçük Noah'ntn annesi, cep telefonunuzu açmanız önemle rica olunur. Tekrarlıyorum..."

Oscar ve Noah birbirlerine baktılar. Noah uydu telefonunu, sanki düşmanına silahını teslim edecekmiş gibi yavaşça ceketinin cebinden çıkardı.

Cihazı açtığı anda çalmaya başlamıştı.

"Sonunda," dedi bir kadın. Teslim olmaması durumunda onu, muhabir Celine Henderson'ı öldürmekle tehdit eden sesi hemen tanımıştı.

"Neredesiniz?" diye sordu Noah.

"Hemen arkanızda," diye cevapladı ses ama telefondan değil.

7 Bölüm

İzdiham nedeniyle hiç kimse, gergin bir şekilde karşı karşıya duran tuhaf çifti fark etmemişti. Birbirlerine çok yakındılar, tıpkı tıka basa dolu bir diskonun barındaymış gibi.

Dört kişiydiler. Oscar, Noah, şantajcı kadın ve eli silahlı bir yardımcı; Noah'ya Elvis Presley'nin gençlik yıllarını hatırlatan, tahminen yirmi beş yaşlarında, uzun boylu bir adam: koyu renk saçlı, kahverengi gözlü, kalın favorili ve tamamen sakalsız, feminen bir yüz. Olası yanlış bir hareketinizi, omurganızı hedef alan bir kurşunla cezalandıran ve katil sınıfına sokmayı aklınıza dahi getirmeyeceğiniz türden bir görüntü.

Fakat Ted Bundy de bir gösteri sanatçısına benzemiyor muydu?

Yanlarından geçip giden insanlar kendileriyle meşgullerdi. Hepsi ya dümdüz karşıya ya da yukarıya, bilgi ekranına bakıyordu. Onlara doğru bakan olursa da sarmaş dolaş olmuş iki sevgiliyle karşılaşıyordu. Ellerini, uzun boylu sevgilisinin kaslı bedeninden ayırmakta zorlanan olağanüstü çekicilikte bir kadın, en azından Noah'nm üstünü aramayı bitirene kadar.

"Bavulu yere bırakın," diye emretti kadın, silahını, cep telefonunu, parasını ve pasaportları alıp yardımcısına uzattıktan sonra. Daha yüzeysel bir şekilde olmakla beraber Oscar'ın da üzeri aranmıştı.

"Nereye?" diye sordu Noah, rakibini süzerek. Üzerindeki yegâne kışlık kıyafet, gümüş rengindeki polyester yüzeyi bir şeker jelatinini andıran, bel hizasındaki kuş tüyü montuydu. Onun dışında, yüksek topuklu ayakkabıları başta olmak üzere, tamamen uygunsuz giyinmişti, hem mevsim yönünden hem de adam kaçırmaya kalkan biri için. Bedenini sımsıkı saran kalem eteği, uzun bir yolculuk sonrasında olduğu gibi kırışmıştı. Şayet yorgunsa, yüzündeki belirtilerini makyajla kusursuz bir şekilde gizlemeyi başarmıştı.

"Bunu zaten göreceksiniz."

Elvis'in, silahını şimdi de Oscar'a doğrultup çıkışa doğru ilerlemesi için işaret verdiğini gören Noah, refakatçisini harekete geçmekten alıkoydu.

"Celine nerede?"

Kadın bir kahkaha attı. Sakız kokan nefesi Noah'nm yüzüne çarptı. Neredeyse öpüşecek kadar yakın duruyorlardı.

"Daha önce hiç karşılaşmadığınız biri için mi endişeleniyorsunuz?"

"Hayır."

Mesele Celine değildi. Telefon konuşması sırasında, hamile muhabirin Amsterdam'a getirilmesini istemesinin tek nedeni, konuya duygusal yaklaşması değildi. Celine onun psikolojik turnusol testiydi.[19] Kimliği belirsiz düşmanı anlaşmaya uyacak mıydı? Yoksa Celine çoktan ölmüş müydü? Bu soruların cevapları Noah'ya ne tür bir düşmanla karşı karşıya olduğunu söyleyecekti. İhtiyaç duyduğu bilgilere ulaşmak için bir anlaşmaya varacak mıydı? Eğer öyleyse pazarlık payı da vardı. Yoksa düşmanı sadece fiziksel

19 Turnusol kâğıdı, kimyada kullanılan ayıraçlardan bir tanesidir. Çözeltilerdeki asit ve bazları ayırt etmekte kullanılır, (ç. n.)

şiddetin gücüne mi güveniyordu? Bu durumda Noah hiç zaman kaybetmeden, onu ilk fırsatta etkisiz hale getirmeliydi.

Elbette hisleri onu yanıltmış ve Celine o kadınla iş birliği içinde de olabilirdi. Fakat yemek vagonundaki adamla ilgili kuşkulan ne kadar yoğunsa, Celine'in tehlikeli olmadığına dair inancı da o kadar güçlüydü, şu süs bebeği ve silahını ateşlemeye hazır bir şekilde tam karşısında duran yardakçısından farklı olarak.

"Bayan Henderson bizimle birlikte," dedi kadın sonunda, Noah'nm bu bilgiyi almadan milim bile kıpırdamayacağını anlayınca.

Bu arada göstericiler sloganlar atmaya başlamışlardı, insanların çıkardığı gürültü sürekli artıyordu.

"Sizi güvenli bir yerde bekliyor."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Bunu tahmin etmiştim."

Kadın, elini montunun içine attı ve kısa bir süre sonra yüzüne doğru bir telsiz telefon uzattı. Onu elinden bırakmadan, başparmağının uzun, kusursuz bir biçimde manikürlü tırnağıyla ekrana vurdu. "Celine'e merhaba deyin Bay Noah."

Canlı görüntünün kalitesi, alışılmış bir Skype bağlantısından daha iyi değildi, buna rağmen Noah, Oscar'ın ona sığınaktayken gösterdiği fotoğraftaki kadını hemen tanıdı.

"İyi misiniz?" diye sordu Celine e, onu kaçıran kadının aksine makyajsızdı ve oldukça yorgun görünüyordu. Alm parlıyordu, gözleri küçülmüştü ve fotoğraftakinden biraz daha kısa olan koyu kumral saçları, hafiften kızarmış yanaklarına yapışmıştı.

"İdare eder. Yaşıyorum."

Sözcükleri, istasyondaki gürültü nedeniyle anlaşılmıyordu ama Noah, dudak hareketlerini izleyerek ne söylediğini anlayabilmişti.

Anlaşıldı.

Bilmek istediklerini öğrenmişti, bu nedenle kadının bağlantıyı kesmesine itiraz etmedi.

Celine hâlâ hayattaydı. Demek ki ölümümden daha fazlasını istiyorlar.

Noah, kendisinin dahi hatırlamadığı gizli bir bilgiye sahip olduğundan artık kesinlikle emindi. Cinayet işlemeye değer bir bilgi. Tekrardan ele geçirilmesi için denizaşırı uçuşların organize edildiği ve özel orduların harekete geçirildiği bir bilgi.

Peki ama bu ne olabilirdi? Ve onu elde etmek için daha ne kadar ileri gidecekler?

"Bu taraftan lütfen."

Kadın önden gitti. Yardakçısı en arkadan ilerliyordu.

Otuz metre ilerideki ana çıkışa ulaşmaları neredeyse beş dakika sürmüştü. Noah sırtına dayanmış bir silah hissetmeyince, kiralık katilin bir profesyonel olduğu sonucuna vardı. Çünkü daha yakınında dursaydı, silahını almak Noah için çok kolay olurdu. Ayrıca her ikisi de bu şartlar altında kaçmanın neredeyse imkânsız olduğunun gayet farkındaydı. Karşı yönden onlara doğru ilerleyen kalabalık, doğal bir bariyer işlevi görüyordu.

Nihayet açık havaya çıkmayı başardıklarında Noah sırılsıklam terlemişti ve kurşun yarası dayanılmayacak şekilde ağrıyordu.

Oscar da nefessiz kalmıştı. Hava, Berlin'de olduğundan biraz daha sıcaktı, buna karşın çiseleyerek yağan hafif yağmur, rahatsız edici bir nem bulutu oluşturmuştu. İnsan kalabalığı, istasyonun önünde biraz azalıyordu fakat giriş yolundaki trafik tam bir kargaşaydı. Taksiler, otobüsler ve özel araçlar, düzensiz şeritler halinde yığılıp kalmıştı. En ufak bir hareket yoktu, tramvaylar bile raylarında sıkışıp kalmıştı.

NOAH

Belli bir uzaklıktan siren sesleri duyuluyor, kışa has, bulutlu gökyüzünde titreşen mavi ışıklar göze çarpıyor olsa da anlaşılan emniyet görevlileri için de geçiş imkânı yoktu.

Peki şimdi?

Noah geriye dönüp iki yanındaki saat kuleleri ve kırmızı tuğladan mimarisiyle, İngiltere'deki bir şehir kapısını andıran merkez istasyon girişine bir kez daha baktı.

"Bu taraftan."

Hemen arkalarından gelen yardakçının gözetiminde, kendinden emin bir tavırla önden giden kadını takip etmeyi sürdürdüler ve ana cadde üzerinde bekleyen arabaların arasından geçip Prins Hendrikkade Caddesinin arka tarafına ulaştılar. Yolu çevreleyen inşaat bariyerlerinin ardında, metalik mavi renkte konteynerler istiflenmişti. Belediye yönetimi, farklı dillerde hazırlanmış tabelalar aracılığıyla metro hattı tadilatı süresince verdikleri rahatsızlıktan ötürü özürlerini dile getirmişlerdi.

Rahatınız için çalışıyoruz!

Kadın, parmaklıklardaki metal bir sürgüyü kenara itti, Noah ve Oscar çamurlu inşaat alanına girerek onu takip ettiler. Ana caddenin aksine, çitlerle çevrili inşaat alanı bomboştu. Kadın, topuklu ayakkabıları nedeniyle engebeli zeminde hızını korumakta zorlanıyordu ama neredeyse her adımla birlikte dibe battığı düşünülürse, bir plastik boru yığınının yanında park halinde duran kül rengi minibüse şaşılacak derecede kararlı adımlarla ilerledi. Arabanın içinde görünürde hiç kimse yoktu.

"Sen sürüyorsun," dedi kadın ve suç ortağına, yakalaması için bir anahtar destesi attı.

"Yo, hayır," diye iç geçirdi Oscar, bagaj kapısı bir başka yardımcı tarafından açılınca.

"Ne?" diye sordu kadın.

"Burada binemeyiz."

Kadın, bakışlarını Noah'ya çevirdi. "Akli dengesi yerinde mi?"

Noah omuz silkti.

Bundan ben de her zaman emin olamıyorum.

"Sorun nedir?" diye sordu Oscar'a, gerildiği için yanaklarında yine kırmızı lekeler belirmişti.

Yol arkadaşı, minibüsün park ettiği yeri, altıncı bölüm olarak ayıran bir tabelayı işaret etti. "F6 tren hattından geliyoruz."

"Yani?"

"F. Alfabedeki altıncı harf. Yani altı ve altı. Burasıysa altıncı bölüm. Bu da üçüncü altı. Birleşince: altı, altı, altı oluyor. Bunlar lanetli sayılar, anlıyor musun? O arabaya binemeyiz. Bunun sonu kötü olur."

Öyle mi?

Noah, metal bir ayaklığa basıp içi boya ve tiner kokan minibüse bindi. İçeride, birbirine paralel duran, alüminyumdan iki tane bank vardı, aracın tavanından aşağıya zincirler sarkıyordu. Kapıları içeriden açan ikinci suç ortağı, üzerine otomatik bir tabanca doğrultarak her an ateş etmeye hazır olduğunu belli eden bir tavırla ondan, zincirlerin ucuna bağlı olan kelepçeleri kendine takmasını istedi.

Elvis'ten farklı olarak bu adam maske takıyordu. Kayak maskesinin çentikleri arasından küçük, sarımtırak gözler, parıldayarak ona bakıyordu.

"Ellerinizi üzerimden çekin," diye ateş püskürdü Oscar, dışarıda. Başını arkaya çeviren Noah, onu minibüse sokmaya çalışan silahlı adamla boğuşarak elinden kurtulmaya çalışan yol arkadaşını gördü. "Oraya girmeyeceğim."

"Bu kadar inatçı olma!" diye seslendi Noah, ona yukarıdan elini uzatarak ama Oscar başını salladı.

"Buraya kadarmış Noah. Buna daha fazla devam edemeyeceğim."

“Öldür şu soytarıyı,” dedi kadın, kısa ve öz. Elvis silahını havaya kaldırdı.

“Durun, hayır. Bekleyin. Ben hallederim.”

Noah araçtan inmek istedi ama maskeli olan ona engel oldu. “Burada kalıyorsun, yoksa sen de kurşunu yersin!”

Noah, omzunu kavrayan elin bir parmağı yarasına baskı uygulayınca acıdan inledi, buna rağmen çıkışa doğru gitmek için kendini zorlamaya devam etti.

“Kahretsin Oscar. Saçmalamayı kes.”

“Saçmalamıyorum Noah. W harfi sana hangi sayıyı hatırlatıyor, sadece bir düşün. VI Roma rakamını, öyle değil mi?”

Elvis, silahının horozunu kaldırdı ve namluyu doğrudan Oscar’ın şakağına dayadı, bu sadece daha hızlı konuşmasını sağlamıştı.

“Neden bütün internet adresleri www şeklinde başlar, hı?”

“Oscar, lütfen...”

“Gebert şunu.”

Sesleri üst üste binmişti. Noah, artık ulaşılabilir bir mesafede olan Oscar’a bir tokat atmak için elini havaya kaldırdı.

“Yani altı, altı, altıyla. Sence bu bir tesadüf...”

Art arda duyulan üç silah sesi Oscar’ı susturdu. İki tanesi kafaya, üçüncüsüyse kısa bir aradan sonra ortağının tam midesine. Noah’nın yüzüne ılık bir şeyler sıçradı, kadın da nasibini almıştı. Kuştüyü montu kan içindeydi.

“Ama bu nasıl...”

Ağzı açık bir şekilde ayakta duran kadın, bakışlarını yukarıya, Noah’ya dikmişti. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki her iki suç ortağı birdenbire ölmüşken, Noah nın neden minibüsün bagajında durmuş, elindeki otomatik tabancayla başına nişan aldığını bir türlü anlayamıyordu.

8. Bölüm

"Düşmanını tanırsan, hiçbir savaşın akıbetinden korkmazsın."

Yüzü olmayan yaşlı adamın, zihninde yankılanan sesi tekrardan ortaya çıkmış ve Noah'ya zaten bildiği bir şey söylemişti: ***Seni öldürmek istemiyorlar. Bu nedenle neredeyse hiç risk almamış oluyorsun. Oscar'ı kendine getirmeye çalışıyormuşsun ve ona tokat atacakmışsın gibi yap, arkandaki zincirlerden birini yakala ve maskeli olanın boynuna sar, böylece elleri gırtlağına gidecek, sen ise tabancasını ele geçirmiş olacaksın. Gerisi çocuk oyuncağı.***

Bam. Bam. ***Elvis'in başına iki el.*** Ve bam. ***Bir el de maskeli ortağının başına.***

Maskeli adam hareketsiz bir şekilde boynundaki zincire asılı kalmışken, Elvis'in cansız bedeni tuhaf bir pozisyonda yere yığılmıştı. Neredeyse Oscar'ın önünde dizlerinin üzerine çöküp çamurlu ayaklarını öpüyormuş gibi bir görüntü oluşmuştu.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" diye sordu kadın, belirgin şekilde değişmiş bir sesle. Artık sadece soğukkanlı Amazon'u oynuyordu. Gerçekte rollerin beklenmedik bir şekilde değişmiş olması onda kontrol edilmesi zor bir korku hissi yaratmıştı ki bunu endişeden büyüyen göz bebekleri de açıkça ele veriyordu. Bu defa minibüsün yarı karanlık bölümüne binip Noah'nın verdiği talimat doğrultusunda kendini zincire bağlaması gereken oydu.

Güvenli bir şekilde bağlı olup olmadığını kontrol etti ve aracın burnuna doğru döndü.

Üzeri plastik folyoyla kaplı, camdan bir bölme, yükleme alanı ve yolcu bölmesi arasında bariyer görevi görüyordu. Otomatik tabancanın namlusuyla camı kıran Noah, bölmeyi çerçevesiyle birlikte yerinden söktü.

"Sen sürebilir misin?"

Refakatçisi başını kaldırdı, bakışları sanki Noah'yı delip geçiyor gibiydi. Oscar'ın bakışları, Adlon'dan kaçtıktan sonra bindikleri o takside olduğu gibi donuktu.

"Bunu yapabilecek durumda mısın?" Noah, başıyla direksiyonu işaret etti.

Lanet olsun, ehliyeti var mı acaba?

Oscar, Elvis'in üzerine eğilip elindeki anahtarı aldı. Tıpkı transtaymış gibi ağır çekimde hareket ediyordu. Noah acele etmesini söylemedi. Birileri silah seslerini duymuş olsaydı çoktan oraya gelmiş olurlardı. İnşaatın hafta sonları boş olması daha yüksek bir ihtimaldi, aksi takdirde adamlar arabalarını park etmek için burayı seçmezlerdi. İstasyonun önündeki kargaşanın içinde olan insanların ise muhtemelen egzoz patlamalarına kafa yormaktan daha önemli işleri vardı.

Oscar ayağını sürüyerek minibüsün etrafından dolanırken, Noah tekrar aşağı indi ve Elvis'in cesedini aracın içine çekti. Orada ceketinin ceplerini karıştırdı ve kadının kısa süre önce onlardan topladığı her şeyi tekrardan geri aldı: para, pasaportlar, cep telefonu ve iki tabanca. Kendisinin ve Elvis'inkini. Oscar'dan sadece küçük, tombul bir deri cüzdan almışlardı. Noah onu, kadının sessiz bakışları altında cebine koydu. Ardından maskeli ortağı, zincirlerinden kurtardı ve hem onun hem de Elvis'in avuç içlerini kontrol etti.

Room 17.

Hepsinde aynı dövme.

Çember burada kapanıyor muydu? Deliliğin oluşturduğu bir çember.

"Altı, altı, altı. Sonu kötü bitecek demiştim," dediğini duydu Oscar'ın, şoför kapısını açarken. Sanki çaresiz bir şekilde kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Noah maskeli adamı, öncesinde Elvis'i de sakladığı bankın altına itti. Arka kapıları içeriden kilitledikten sonra, zincire bağlı kadının karşısına oturdu.

"Gazla!" diye seslendi, anlaşılmaz bir şeyler fısıldayarak direksiyondaki yerini almış olan Oscar'a. Kısa üst bedeni ve bukleli, kocaman kafasıyla, boyu ancak gösterge paneline yetişen bir oyuncak ayıcığı andırıyordu.

"Nereye?" diye sordu Oscar ve motoru çalıştırdı. Sesi mekanik çıkmıştı.

Şok geçiren insanlar için tipik bir durum.

Araba titreşti. Mazot kokusu, tiner kokusuna karıştı.

"Bunu sana birazdan söylerim. İlk önce bizi inşaat alanından dışarı çıkar ama ana çıkıştan değil. Merkez istasyonundan uzak olan bir çıkış daha olmalı."

Aksi takdirde kaçış için kullanacakları aracı park etmek için inşaat alanını seçmezlerdi. Benimle birlikte tıkalı trafikte mahsur kalmayı planlamamışlardı herhalde.

Minibüs sarsılarak hareket etti. İnişli çıkışlı çamur yol nedeniyle tıpkı bir at arabası gibi sallanıyordu. Aslında Noah ve Oscar için düşünülen çelik zincirler, aracın iç duvarlarına çarpıyordu.

"Bana varış yerini söyleyin," dedi Noah, kadına. Biraz sakinleşmiş görünüyordu, gerçi mecburi duruş şekli, soğukkanlı

görünmesini zorlaştırıyordu. Bağlı olduğu zincirler o kadar kısaydı ki elleri başının iki yanından sarkıyordu.

"Ne yapacaksınız, Rambo? Söylemezsem beni vuracak mısınız?"

Karşılıklı duran oturma bankları birbirine o kadar yakındı ki Noah'nın, kadını aramak için hafifçe öne eğilmesi yeterliydi.

Kuş tüyü montunun altındaki bedeni kemikliydi. Dokunulmasına en ufak bir tepki vermediği göğüsleri, yapay bir biçimde sertti ve muhtemelen ameliyatla büyütülmüştü. Celine'le iletişim kurduğu cep telefonu dışında üzerinde taşıdığı hiçbir şey yoktu. Silahsızdı. Kimliğini açığa çıkarabilecek kişisel herhangi bir eşyası yoktu.

Noah, kısa bir an için bankın üzerine bıraktığı otomatik silahı eline alıp namlusunu kadının dizine dayadı. "Kimsiniz siz?"

"Celine bana Amber diyor, belli ki ona eski bir okul arkadaşını hatırlatıyorum. Dilerseniz bu ismi kullanabilirsiniz, diğerlerinden pek bir farkı yok."

Araba yavaşladı. Noah bakışlarını karşıya çevirdi ve engebeli yolun bir temel çukurunun yanından devam ettiğini gördü.

"Pekâlâ. Bir sonraki soruma da yetersiz bir cevap verirseniz ***Amber***, dizinize ateş edeceğim."

"Ne bilmek istiyorsunuz ki?"

"Başlayalım: Kimin için çalışıyorsunuz? Bilderberg mi? Room 17 mi?"

Bakışları ilgiyle parlamaya başladı. "Hatırladığınız şey bu mu?"

"Bana bundan bahseden Oscar'dı."

"O halde buna yorum yapmamalıyım."

Noah ateş etti.

Ama dizine değil. Bu, işkenceyi artırma olanağını oldukça kısıtlardı. Şimdilik Amber'ın topuklu ayakkabısını delip serçe parmağını parçalamakla yetinmişti.

Minimum etki. Maksimum verim.

Amberin gözleri, tüm bedenine yayılan yakıcı acının etkisiyle yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Çığlık attı. Tıpkı Amber ın zincire bağlı bedeni şaha kalktığında frene basan Oscar'ın yaptığı gibi.

"Sen ne yaptın?" diye bağırdı Oscar şaşkınlık içinde. Bakışlarında saf dehşetten çok daha güçlü bir şey vardı: tiksinti.

Zaman kaybetmedim.

"Sürmeye devam et!" diye bağırarak karşılık verdi Noah. Can çekişir gibi uluyan ve ayakkabısını ayağından sıyırdığında sesi daha da yükselen Amber'ın sesini bastırabilmek için kendisi de bağırmak zorunda kalmıştı.

"Bunu nasıl yapabildin?.."

Üç dakika önce öldürülmen için talimat veren bir kadına ateş etmemden mi bahsediyorsun?

Noah, Oscar'ın suçlamalarını duymazdan geldi. Tamamen sorgulama işine odaklanmalıydı.

"Pekâlâ, baştan alalım," dedi Amberin acı dolu çığlıkları, karabasan benzeri, boğulmayla karışık bir sızlanmaya dönüştüğünde. "Kimin için çalışıyorsunuz?"

"Olmas, olmas..." Ağzı salyayla dolmuştu, z-sesleri konuşurken tıslar gibi çıkıyordu. "Bunu söyleyemem."

Güzel yüzü, çektiği acı nedeniyle çirkin bir şekle bürünmüştü. Alnında ter birikmişti. Belli ki yaralı ayağıyla yere basmaya korkuyordu, topuğuyla bile. Minibüsün tenekeden zeminine kanlar akıyordu.

"Sür şunu artık," diye bağırdı, itirazlara rağmen sonunda isteneni yapan Oscar'a.

"Delisin sen. Artık tamamen aklını yitirdin."

Bana bunu söyleyen adam, bir metro tünelinde yaşıyor.

En azından silah sesi Oscar'ı, içinde bulunduğu trans halinden çıkarmışa benziyordu. Tepkileri umursamaz olmaktan çıkmış, sesi, hissizlikten kurtulmuştu. Aksine, öfkeliydi ve bu da arabayı sürüş şekline yansımıştı. Hızı belirgin şekilde artan araba, şimdi daha çok sarsılıyordu.

"Ve ben de delirmiş olmalıyım!"

Noah, Amber'a döndü ve işaret parmağını kaldırıp, kadının artık olmayan serçe parmağına olabildiğince yaklaştırdı.

"Sakın!" diye bağırdı kadın ve bacağını geri çekmeye çalıştı.

"O halde bana kim olduğumu ve benden ne istediğinizi söyleyin."

Noah, tehdit edercesine havaya kaldırdığı parmağını indirmedi.

"Olmas..." yutkundu ve sonrasında, nefes almakta zorlansa da biraz daha anlaşılır şekilde konuşmaya başladı: "Bu şekilde olmas."

"Neden?"

"Çünkü sizs... çünkü siz anısal belleğinizi kaybettiniz."

"Bu ne anlama geliyor?"

Tekrardan yutkundu, ardından elinin tersiyle terini sildi. Ayağı hâlâ havadaydı.

"Anlamsal belleğiniz çalışıyor, yanılıyor muyum? Beyninizde, karmaşık davranış kalıplarının kayıtlı olduğu bölüm, yani işlemsel belleğinizde sorun yok."

Birini nasıl öldüreceğini bilmek gibi mi? Ya da işkence yapmayı ve eziyet çektirmeyi?

"Artık dönemeyeceğiniz tek yer..." öksürdüğü için konuşmasına kısa bir ara vermek zorunda kaldı, ".. .kişisel geçmişiniz. Bizim düşüncemize göre..."

"Biz kim?"

Gözlerini kapattı ve bedeni yeni bir acı dalgasıyla savaşırken nefesini kontrol etmeye çalıştı.

"Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum. Size, kim olduğumuzu ya da sizin kim olduğunuzu söyleyemem çünkü bunu kendiniz bulmak zorundasınız."

Noah, kadının ayağındaki kesiğe dokundu. Bunu nazik bir şekilde yaptı ama bu kadarı bile, ayak tırnağı sökülen sağlıklı bir insanın tepkisine benzer bir sonuç alması için yeterli oldu.

"Aaaahhh..." Tıpkı bir köpek gibi hızlı hızlı solumaya başladı. Zincirleri çekiştirdi. Ağzından anlaşılmaz hırıltılar çıktı. Noah bakışlarını tekrardan ön tarafa çevirdi ve bir tabelanın üzerinde, bir çıkış sembolünü andıran yeşil bir ok işaretini görüp Oscar'a o yöne sapmasını söyledi.

"Pekâlâ, bir kez daha baştan alalım," diye başladı söze, Amber tekrardan anlaşılır sözcükler sarf edebilecek hale gelmiş gibi görününce.

"Şimdi bana bilmek istediğim her şeyi söyleyeceksiniz."

"Hayır," diye inledi kadın.

"Hayır mı?"

Bu defa, parçalanmış ayak parmağını ortalayarak tabancanın ucunu, ağrı merkezine doğru yaklaştırdı.

"Dinleyin beni lütfen. Size verdiğim her bilgi, kendi düşünme eyleminizi bloke ediyor. Tamamen kendi başınıza hatırlamalısınız." Amber kelimeleri biçimsel olarak ağzından tükürüyordu. Noah'nm yüzü tükürük içinde kalmıştı, tıpkı az önce kan içinde kaldığı gibi.

"Neyi?"

Yeterince tatminkâr olmasa da cevap vermesine şaşırmıştı:
Çok hızlı ve çok acil bir şekilde ihtiyacımız olan bilgileri."

"Bir video kaydıyla mı ilgili?"

Kadın gözlerini devirdi. "Onu size Oscar mı verdi?"

"Bunu rüyamda gördüm," diye itiraf etti.

Doğru bilgiler edinmek istiyorsan, kendin de dürüst olmalısın.

Gerçek dışı bir an için Amber'ın da zihnindeki sesi duyup duymadığını düşündü. Kadın, belirsiz bir nedenden ötürü gülümsemeye çalıştı.

"Güzel, çok iyi," dedi, nefes almakta hâlâ zorlanarak. "O halde tetikleyiciler işe yarıyormuş."

Noah'ya neden bahsettiğini açıklamasına gerek yoktu. Süit oda, bavul, pasaportlar ve tren rezervasyonu, önüne, geçmişinden küçük parçalar koyarak, zihninin derinliklerinde gömülü olan hatıraları tekrardan gün yüzüne çıkarabilmeyi ummuşlardı.

"Peki planınız neydi?"

Elvis hâlâ nefes alabiliyor ve ***maskeli adam hâlâ göz kırpabiliyor olsaydı mı? Şu an senin yerinde olsaydım?***

"Ortaya çıkmanız durumunda uygulanacak belirli bir akış planı hazırlanmıştı," dedi, konuşmakta zorlanarak. "Birinci adım, birileri sizi öldürmeden şehirden çıkmanızı sağlamaktı."

Oscar bir tümseğin üzerinden geçince, Noah koltukta havalandı. Amber da dengesini koruyamadı ve ayağını yere bastı. O kadar yüksek sesle bağırdı ki Oscar arabayı kullanırken arkaya döndü.

"Peki. Birinci adım başarıyla sonuçlanmış, Amsterdam'dayım. Planınızın ikinci adımı nedir?" diye sorguya devam etti Noah.

"Sizi bir bungalova götürmemiz istendi," diye cevapladı kadın, inleyerek. "Ormanda."

"Orada bir şeyleri hatırlamam için mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Amber yutkundu ve elini tekrardan alnına götürüp biriken teri sildi. Noah saçının başladığı yerde küçük bir sivilce fark etti, vücudunda gördüğü ilk kusur, tabii parçalanmış ayak parmağı hesaba katılmazsa.

"Sürecin pek çok aşamasından haberdarım ama tamamından değil. Orada tam olarak ne olacağını bilmiyorum. Hedef noktası bize uçaktan indikten sonra bildirildi."

Hedef noktası.

Noah düşünceli bir şekilde ensesini kaşıdı ve sağ elindeki silahı inceledi.

Beş ölü. Kaçırılan bir muhabir. Çok kısa bir sürede ayarlanan denizaşırı, gizli bir uçuşla ABD'den kaçırılıyor.

"Uğraşlarınıza bakılacak olursa, söz konusu olan, delicesine önemli bir bilgi olmalı."

Amber gözlerini kıstı ama bu defa acıdan ötürü değil. "Bunu hayal bile edemezsiniz," dedi kadın.

Noah başını salladı. "Sorun tam olarak bu zaten."

Hayal edemiyorum. Hem de hiçbir şey.

Amber sessizce gözlerine baktı.

Kanayan ayak parmağından artakalan şeye tekrardan dokunacakmış gibi bir hareket yaptı, fakat buna gerek kalmadı.

"Tamam, tamam," diye bağırdı kadın. "Radyonun yan tarafında bir düğme var. Dışında, solda. Üzerinde NAV yazıyor."

"Navigasyon sistemi mi?"

"Evet."

Amber o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki Oscar bile onu duyabiliyordu.

"Navigasyonu açın. Hedef, hafızada kayıtlı."

9 Bölüm

Boğaz ağrısı...

Bu yalnızca kuruntu muydu yoksa gerçek mi? Altmann emin değildi. Son yıllarda neredeyse her sabah bedeninde çeşitli şikâyetlerle uyanıyordu, bunlar zaman zaman soğuk algınlığına dönüşen ama çoğunlukla, yaşlılığa eşlik eden zararsız belirtiler oluyordu. Tıpkı sabahları oluşan ağız kokusunun, ilerleyen yaşla birlikte çoğalması gibi.

Ne yazık ki şu an yatağımda yatmıyorum.

Altmann tuvalet aynasının karşısında dilini uzattı. Paslıydı ama her zaman öyle değil miydi zaten?

"Şu an neredesiniz?" diye sordu kulağındaki ses.

Muhtemelen geberme yolunda ama birazdan bunu daha iyi anlayacağım.

Ceketini açtı. Özel dikim ceketinde, dolu olsa bile dışarıdan belli olacak şekilde bombe yapmayan fermuarlı, gizli bir cep bulunuyordu.

"İstasyondan yaklaşık beş yüz metre uzaklıktaki bir Çin lokantasının tuvaletindeyim."

Altmann trenden inerken barikatların arkasındaki insan kalabalığını görünce doğrudan rayların üzerinden güneye doğru

koşmaya başlamış ve yıkım emri verilmiş harap tren kulübelerinin yanından geçip bir vagon yıkama makinesinin arkasında bulunan tel örgüdeki bir delikten geçmişti. Beş yüz metre ileride, neredeyse tamamını yeni arabaların doldurduğu büyük bir otoparktan geçtikten sonra, binalarını ancak bir yıkım güllesinin güzelleştirebileceği, parke taşıyla döşenmiş bir sokağa gelmişti. Çoğu dükkân ve restoran kapalıydı, oyun makinelerinin olduğu yirmi dört saat açık gazinolar bile, gerçi daha çok acınası haldeki insanların gitmeyi tercih ettiği bu tarz yerler diğerlerine göre daha uzun süre ayakta kalırdı.

İthalat ihracat yapan iş yerlerinin pencereleri tahtalarla kapatılmıştı, apartman kapıları acayip duvar panolarına dönüştürülmüştü. Grafitiler, bu kasvetli bölgenin belli belirsiz tek renk kaynağıydı, her yer o kadar cansızdı ki üzerinde kırmızı lekeler olan bir mendili, ağzına ve burnuna kapatan bir adamın paniğe yol açması mümkün değildi.

"Yalnızım," diye devam etti Altmann ve cebinden siyah bir kalem çıkardı. ***Lee Wah***'tâki tek müşteriydi. Tezgâhın arkasında duran evli çift, masanın üzerine on avro bırakıp bira siparişi verdikten sonra tuvalete çekilmesine tepki göstermemişlerdi. Şaşırmış olabilecekleri tek şey, dükkânlarına birinin gelmiş olmasıydı.

"Ateşiniz var mı?" diye sordu ses.

"Şu anda ölçüyorum."

Altmann, ilk bakışta bir tükenmez kaleme benzeyen çubuğun ucunu alnına yerleştirirken elleri terliyordu. Bu tür James Bond oyunlarından hoşlanmıyordu ve resmî adı HPX5 olan çok fonksiyonlu cihazı henüz üç kez kullanmıştı. Bir termometrenin yanı sıra, bir Geiger sayacı ve mandalında, yüksek çözünürlüklü bir kamera içeriyordu.

Cihazın ötmesini bekledi.

"38,2 derece," diyerek sonucu operasyon merkeziyle paylaştı.

"Ateşiniz yükselmiş," dedi kadın. "Herhangi bir anlamı olmak zorunda değil."

Evet. Zorunda değil. Ama olabilir.

Başım, burun deliklerini inceleyebileceği en uygun açıyı alacak şekilde arkaya eğdi. Burun tüylerini kırmızı kabuklar çevrelemişti ama en azından kanaması durmuştu. Tren tuvaletindeyken neredeyse bütün kâğıt stoklarını bitirmesine rağmen hiç durmayacağım sanmıştı.

"Bir sonraki varış noktam neresi?" diye sordu Altmann ve yutkundu. Boğazındaki batma hiç azalmamıştı.

Kendime nerede test yaptırabilirim?

"İlaçlarınızı kullandınız mı?"

Devlet hizmetinde görev alan biri olarak (resmî olarak olmasa da) ZetFlu temini sağlanan ilk kişilerden biri olmuştu.

"Elbette," diye teyit etti Altmann.

Üstelik sadece onları da değil.

Evhamlı olduğu söylenemezdi ama konu ilaçlar olunca "Çok, daima daha etkilidir" ifadesini, "Bedeninin kendi kendini iyileştirme gücüne inan" yaklaşımına tercih ediyordu.

"Günde üç tane. İki hafta süresince."

"Kırk iki tablet mi?" diye sordu kadın. Sesi tedirgin çıkmıştı.

"Evet."

"Ama size sadece yirmi sekiz tane tahsis ettik?"

Bu doğruydu. Fakat ilacın prospektüsünde, yemeklerle birlikte günde üç taneye kadar alınabileceği yazılıydı. Resmî olarak eline geçen miktar sadece sabah ve akşam kullanımı için yeterli olacaktı, bu nedenle Washington'daki komşusundan, kişisel bütçesinden karşıladığı fazladan ZetFlu preparatı temin etmesini istemişti.

Çok, daima daha etkilidir.

Partide ona kolonoskopi yaptırması için ısrar eden doktordan.

Yüce Tanrım, yemin ediyorum, her şey sadece aptal bir tesadüften ibaretse, ilk fırsatta kıçıma göz atmasına izin vereceğim.

Altmann, kulağındaki sese diğer ilaçları ne şekilde temin ettiğini anlattı.

"Sıradan halk için hazırlanan ilaçlardan mı aldığınızı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Sıradan halk mı?

Yutkundu. Boğazındaki ağrı, konuşmanın başından bu yana şiddetini belirgin bir şekilde artırmıştı. "Aralarında farklar mı var?"

Altmann hayal meyal de olsa birkaç yıl önce ortaya çıkan domuz gribi salgını sırasında, üst makamdaki politikacılara ve ordu mensuplarına, halkın geri kalanından çok daha kaliteli bir aşı içeriğinin uygulandığı ortaya çıkınca yaşanan skandali hatırladı. O dönemde, ilacın daha ucuz olan muadilinin içeriğinde bulunan etken maddenin, alerjik reaksiyonlara yol açma olasılığının daha yüksek olduğu konuşulmuştu.

"Özel ve sigortalı hastalara yine birbirinden farklı içerikte ilaç uygulaması mı yapılıyor?" diye espri yapmaya çalıştı.

"Soruma cevap verin Adam. Size verdiğimiz haplardan farklı haplar aldınız mı?"

"Evet, ama anlayamıyorum..."

Kadının sesindeki kalan son duygu kırıntısı da yok olmuştu. Son sözleri, hattın diğer ucundan esen dondurucu bir rüzgâr etkisi yaptı. "Bu durumda artık sizin için yapabileceğim hiçbir şey kalmıyor."

"Efendim? Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Kendi başınızasınız. Güle güle Adam."

T

Kulağında bir şey çatırdadı, ardından kısa bir hışırtı duydu ve nihayetinde tüm sesler kesildi.

"Alo? Hey, beni duyuyor musunuz?"

Sessizlik. Bağlantı kesilmişti. Sona gelinmişti.

Altmann'ın duyduğu tek şey düzenli bir damlama sesiydi.

Şaşkın bakışlarla, üzerine dayandığı lavabonun içine bakıyordu.

Burnu yeniden kanamaya başlamıştı.

10 Bölüm

Farklı şartlar altında olsaydı Celine bu evi severdi. Etrafını çevreleyen meşe ağaçlarının yoğunluğuna bakılacak olursa, yapımında kullanılan ahşap, ormandan temin edilmiş gibi görünüyordu.

İniş sırasında havadan bakınca, jet uçağı için gözüne fazla küçük görünen özel havalimanına indikten sonra yaptıkları araba yolculuğu yirmi dakika içinde sona ermişti.

Gözlerini bağlamaya gerek duymamışlardı. Ayrıca onu bagaja atmak yerine, siyah limuzinin arka koltuğunda oturmasına izin vermişlerdi. Sadece kablo bağı tekrardan devreye girmişti, bir de şehir içindeki kavşaklarda ya da sonrasında orman yoluna saptıklarında arabadan atlamasına engel olmak için kapılar içten kilitlenmişti.

Belli ki Amber, günün birinde bu kaçırılma olayını herhangi birine anlatma fırsatı bulacağına ihtimal vermiyordu. Celine, bu konuda endişelenme aşamasını zaten çoktan geride bırakmıştı.

Tek katlı bir bungalovun oturma odasında, bileklerinden bağlı olan ellerini kucağına koymuş, tatlı tatlı yanan şöminenin önündeki bir kanepede oturuyordu. Amber, kapalı olan mutfağın arkasında bulunan diğer odalara girişi yasaklamış ve Celine'i gözetlemekle görevlendirdiği yardımcısını bu konuda kesin bir dille uyarmıştı.

Celine, ahşap duvarları sallayan rüzgârın sesini işitti. Alevlerin titreşmesinden, kar yağışının yeniden başlamış olabileceği fikrine kapıldı, yine de bundan emin değildi.

Pencereleri örten opak pliseler, evin girişinde gördüğü görkemli çam ağacını görmesine engel oluyordu.

Mükemmel bir Noel ağacı olur, diye düşünmüş, sonra da hüzünlü bir şekilde son kutlamayı hatırlamıştı; babasının, evin çatısını ışıklandırırken kendisine yardım etmesine izin verdiği ilk kutlamayı. Bahane olarak belindeki ağrıyı öne sürmüştü çünkü artık merdivenleri tırmanmasına izin vermeyen romatizma ağrıları olduğunu itiraf etmektense, diğerinin kulağa daha masum geldiğini düşünmüştü.

Celine tam şu anda babasıyla kimin ilgilendiğini düşündü, ya havalimanındaki metal koltuklarda uzun süre oturmaktan kolları ve bacakları üşüyüp hissizleşirse, ya kalp ilaçlarını yanına almadıysa, diye geçirdi aklından. Sonuçta sadece ağabeyini almak için evden çıkmıştı, uzun süre dışarıda kalmayacağını varsaydığı için de hazırlıklı olmadığından emindi.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu gözcüsü, bu ikinci soruşuydu. Gençti, Celine en fazla yirmi yaşında olduğunu tahmin ediyordu. Ara sıra ona doğru nişan aldığı silah, elinde dambıl varmış gibi duruyordu. Genç bir delikanlı için fazla ağırdı.

Delikanlı. Evet, bedenini saran tişört ve dar paça pantolonunun içinde biraz eğreti görünen çaylağı en iyi tanımlayan kelime buydu. Dövmesi vardı, sağ bileğini çevreleyen, dikenli telden bir bileklik ama üzerinde sırıtıyordu ve ona olduğundan daha da özenti bir görüntü veriyordu. Aynı şey, saç jölesiyle şekillendirdiği, şakaklarına kadar kazınmış, oradan sonrası ise tamamen ayrı yönlere bakan siyah saçları için de geçerliydi. En azından bunlara ek olarak sivilceleri ya da uçuğu yoktu. Onun yerine, beden dersinden çıkmış buluğ çağındaki ergenler gibi ter kokuyordu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Celine, bağlı olan ellerini, başının üzerine kaldırıp gerindi. Yorgun değildi. Tek isteği, delikanlının, duruşu sayesinde bluzunun altında daha da belirginleşip göze çarpan göğüslerine bakmasıydı. "Uzun zamandır mı bu işi yapıyorsun?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

Celine, onu bir çaylak gibi sorgulamasına öfkelendiğini fark etti. Ama diğer yandan görmek istediği saygıyı, kendini aptal durumuna düşürmeden nasıl talep edeceğini bilmiyordu.

"Çok tecrüben var mı?" diye sordu yoruma açık bir şekilde ve bacaklarını iki yana ayırdı. Üzerinde etek yoktu, ama tavrı gayet açıktı.

"Kapatın çenenizi," diye emir verdi delikanlı.

Celine, onu huzursuz ettiğini anlayınca rahatladı, seğiren göz kapakları ve gergin hareketleri bunu açıkça belli ediyordu.

Ve ***huzursuzluk, dikkatsizliğin küçük kız kardeşidir.***

Tek isteği, silahına uzanabileceği mesafeye ulaşmaktı. Planı henüz sadece buraya kadar gidiyordu.

"Uzun zamandır hiç seks yapmadım," dedi anlık bir içgüdüyle ve gözlerini kapattı.

Bu fazla hızlı oldu. Hiç şüphesiz.

Hiç konuşmadan, sadece yanan şöminenin çıtırtılarıyla geçen süre uzuyordu ve Celine işi berbat ettiğinden emindi, ta ki ter kokusunun yoğunluğu ani bir şekilde artana kadar.

Gözlerini tekrardan açtı. Delikanlı daha yakınına gelmişti. Sanki üşüyormuş gibi konuşurken alt dudağı titriyordu.

"Siz hamile değil misiniz?" diye sordu şüpheci bir tavırla.

Gerçek olan şuydu ki uçak indiğinden beri Noktacık'ı hissetmiyordu. Bu da üzerine düşünmek istemediği şeylerdendi.

"Hormon diye bir şey duymadın mı daha önce? Şu anda vücudumda patlayıp duruyorlar. Bu bir kadını fazlasıyla tahrik edebilir."

Celine'in gülüşü yerini bir sırıtışa bıraktı. "Patronunun söylediklerini duymadın mı?"

"Umarım dünyanın sonu gelmeden, zamanında geri dönmeyi başarırız." Amber, bu sözlerden sonra, onlarla birlikte uçaktan inen iki kiralık katille birlikte, ormandaki bungalovdan ayrılmış ve onu, bu yeni yetmeyle orada bırakmıştı.

Aradan ne kadar zaman geçmişti? Dört saat? Kısa sürede dönmemeleri için dua etti.

Celine, delikanlıya göz kırptı: "Sence de geri kalan hayatımızın her dakikasının tadını çıkarmamız gerekmiyor mu?"

Celine dudaklarını yaladı ve en şehvetli yüz ifadesini takındı. Kendisini daha önce hiç bu kadar ucuz hissetmemişti. Ve hiç bu kadar korkmamıştı.

Haklı bir korku.

Ama en nihayetinde delikanlı, tuzağına düşmüş görünüyordu.

Oluyor, aman Tanrım. Gömleğini çıkarıyor.

"Bu konuda ciddi misiniz hanımefendi?"

Hem de nasıl. Hatta çok ciddi.

"Elbette, ufaklık. Hadi biraz eğlenelim. Kimsenin bunu bilmesine gerek yok, öyle değil mi?"

Delikanlı, gömleğinin altından küçük bir boyun çantası çıkardı.

"Tamam, bekle biraz," dedi. "Yanımda her şey var."

Kondom mu? Gerçekten bu kadar saf mı? Belki onu üzerine geçirip, o sırada...

Hayır. Yapamazdı.

Çünkü çantasında taşıdığı şey, bir tür gebelik önleyici değildi. Küçük bir poşetin içindeki...

Aman Tanrım. Hayır.

.. .beyaz bir tozdu. İçeriğin tamamını, başparmağı ile işaret parmağı arasındaki çukur bölgeye boşalttı. Elini, burnuna yaklaştırdı, güçlü bir nefes çekti ve: "Ahhhhh."

Gözleri döndü, tüm bedeni sarsıldı. Ayağını yere vurdu ve kendini kaybetmişçesine haykırmaya başladı: "Evet. Evet. Harika, tamam, bu müthiş." Her sözcükle birlikte, ayağını yere daha sert vuruyordu. Bir yandan da silahlı elini sürekli olarak kalçasına vurup gülüyordu. Sonra aniden durdu.

Yüce Tanrım.

Bakışlarını tekrardan Celine e çevirdiğinde bambaşka bir insan olmuştu. Kokain ya da burnuna çekip damarlarına gönderdiği şey her neyse onu bambaşka biri yapmıştı.

Ay ışığının, kurt adamı değiştirdiği gibi.

"Pekâlâ, sürtük. Nasıl istersen."

Karşısında sırıtarak duruşunu düzeltti. Sol burun deliğinden sümük sarkıyordu.

Celine kendini geriye çekti ve fazla uzağında olan şömine takımlarına baktı. Bileklerini çekiştirdi. Kablo bağının açtığı kesiklerden sızan kanı hissetti. Korkusunu hissetti.

"Ne kadar sert olmamı istersin?"

Tanrım. Bekçi köpeğinin tasmasını çıkarmışım.

Celine yanılmıştı. Karşısında duran adam, bir yeni yetme değildi. Tecrübesiz de değildi. Huzursuzluk ve güvensizlik olarak yorumladığı şeyler, yani titreme ve terleme, aslında yoksunluk belirtileriydi.

"O halde istediğini sana vereceğim fahişe," dedi ve sırıtarak burnunu çekti.

Bir anda yaşından çok daha büyük ve gaddar bir izlenim veren canavar, pantolonunu açtı.

"Sen ve karnındaki hilkat garibesiyle birlikte, haftanın ilk üçlüsünü yapmış olacağım."

11. Bölüm

Noah, Oscar ve Amber olarak adlandırdıkları kadın, yaklaşık üç saattir yoldaydılar. Normal şartlar altında, yani barikatlar, trafik sıkışıklığı ve gösteri nedenli yön değişiklikleri olmasaydı aynı mesafeyi yarı zamanda gidebilirlerdi. Sadece Oscar'in, inşaat alanından çıkmak için uygun bir çıkış bulması başlı başına on beş dakikalarını almıştı. Hiç değilse konteynerin içinde canı sıkılan bekçi, başını televizyondan kaldırmadan minibüse bariyerleri açmıştı.

Böylece hiçbir engelle karşılaşmadan, bir çıkmaz sokaktan dışarı çıkmış ve muhtemelen bu sayede istasyonu çevreleyen trafik sıkışıklığını tamamen atlatmışlardı.

Buradan itibaren navigasyon cihazı tekrardan işe yarar bir uydu sinyali yakalamış ve hafızasında kayıtlı olan yolu onlara tarif etmişti, küçük bir yerleşim yeri olan Oosterbeek'e giden yolu. Amsterdam'dan güneydoğu yönünde, yaklaşık elli dokuz kilometre uzaklıktaki, ev numaralarının olmadığı bir orman yolu.

"Biliyordum!" diyerek zaferini kutladı Oscar, varış noktasının ismini ekrandan okuyunca.

Oosterbeek. Doğu Deresi.

Oscar'ın komplo teorileri, yeni bir besin kaynağı bulmuştu, üstelik Noah'nın bile teorilerini bununla besleyemeyeceğini id-

dia edemeyeceği türden: Güçlü, nüfuzlu ve belli ki çok varlıklı insanlar onun peşindeydi.

Bilderbergler mi? Room 17 mi?

Görünüşe göre konu, uğruna cinayet işlemeye değer bir video kaydıyla ilgiliydi.

Bir konferans kaydı mı?

Bir virolog tarafından kaydedilen bir konferans kaydı. Sözde, bedenen bizzat kendisinin olduğu ama bunu hatırlayamayan bir bilim adamı tarafından.

Oysa Adlondaki cesedi hatırlıyorum.

Noah'nm, düşüncelerini toparlamakla uğraştığı yolculuğun büyük bir bölümü otobanda ve nispeten olaysız geçmişti. Penceresi olmayan yükleme bölümünden, şimdiye kadar geçtikleri yerlere dair pek bir şey görememişti. Ne zaman ön tarafa baksa, minibüsün önündeki manzara değişmiyordu: Her yerde kar, ağaçlar ve uçsuz bucaksız tarlalar vardı.

Ve ***arabalar, art arda.***

Amsterdam dışında kalan yollar da alışılmadık şekilde kalabalıktı. Oscar'ın hız limitini aşma şansı yoktu, sollama şeridinde dahi çoğunlukla adım adım ilerleyebiliyordu, buna rağmen trafiği idare etmekte oldukça başarılıydı.

Sıçanlar, batan şehri terk ediyor, diye düşündü Noah ve Amber'ı süzdü. Yorgunluktan oturduğu yerde uyuyakalmıştı. Çenesi, göğsünün üzerine düşmüştü, ağzının kenarından, montunun kürklü yakasına akışkan salya damlıyordu.

Öncesinde ellerini çözmüştü, böylece (Oscar'ın uzun süreli bir arayıştan sonra, sürücü koltuğunun altında bulmuş olduğu) ilk yardım çantasından çıkardığı pansuman ıvır zıvırıyla yarasının bakımını daha iyi yapabilirdi. En azından kan kaybını durdurmuştu, yine de acilen profesyonel bir müdahaleye ihtiyacı

vardı. Bir de uyanır uyanmaz, ki bu her an olabilirdi, alabileceği tonlarca ağrı kesiciye.

Göz kapakları hareket etmeye başlamıştı, nefesi gitgide düzensizleşiyordu ve sol eli, görünüşe göre şu anda radyoda çalan bir şarkıya ritim tutarak eşlik ediyordu. HollandalI bir grubun söylediği, duruma hiç de uygun olmayan bu eğlenceli şarkı Noah'nm sinirini bozuyor olsa da hiç durmadan konuşulan radyo kanallarının dışında bir yayın bulmak oldukça zor olmuştu. İstasyonların çoğu, durum güncellemelerini paylaşmak için yayınlarına her iki dakikada bir ara veriyor ve Felemenkçeyi makineli tüfek gibi konuşarak son dakika haberlerini peş peşe sıralıyorlardı. Noah her üç kelimeden sadece birini anlıyor olsa da muhabirlerin sürekli aynı şeyleri söylediklerinden emindi.

Manila. Grip. Karantina. ZetFlu.

Aralarındaki en güncel haber herhalde, yaşanan ilaç sıkıntısının olası nedenleriyle ilgili gelişme hakkındaydı. Hastalık üzerinde güçlü etkisi olan bir ilacın varlığından bahsediliyor, fakat halkın kullanımına ancak yarın öğle saatlerinden itibaren sunulmaya hazır olabileceği söyleniyordu. İlacın dağıtımına başlayan eczane ve hastaneler, endişeli vatandaşların akınına uğramaları halinde sıkıyönetim kurallarına sadık kalmak zorundaydı. ABD Başkanı, halka sesleniş konuşması yapmak için hazırlanıyordu. Noah, yapılan açıklamaları doğru anladıysa bazı bölgelerde şiddet olayları ve karışıklıklar yaşanmıştı. Hatta muhabirlerden biri "iç savaş" tanımım kullanmıştı.

"Çok fazla insan. Haddinden fazla insan."

Gözlerini kapattı ve hafızasının neden birdenbire bu kadar iyi çalışmaya başladığını düşündü, sadece Oscar'ın birkaç saat önce ona empoze ettiği cümleler konusunda olsa da. ***"Yetmişli yılların sonunda, aşırı nüfus artışı sorununu ortadan kaldırmak için sunulan ek çözümleri yeterince köklü bulmayan üyelerden***

bazılarının daha radikal bir gruplaşmaya yönelip Bilderberg den ayrıştığı söyleniyor."

Bu grubun bir parçası olması mümkün müydü?

Bu yüzden mi beni hemen öldürmek istemediniz? Onlardan biri olduğum için mi?

Hafızasını kaybetmesi, aslında silahla yaralanmasının bir sonucu değil de deneylerinde kullandığı tehlikeli maddelerin yan etkileri miydi? Bilderberg'in radikal bir alt kuruluşu olan Room 17'ye, şayet gerçekten varsa, bir biyolojik silah vermiş olabilir miydi?

Bu yüzden mi bu kadar iyi dövüşebiliyorum? Sadece bir bilim insanı değil, aynı zamanda bir seri katil olduğum için mi?

Oscar'ın frene bastığını hissettiği sırada, düşündeki kendi yansımasının sesini tekrar duydu:

"Ben bir katil değilim. Bundan çok daha kötüsüyüm. Beni tanımlayabilecek hiçbir kavram yok."

Noah, kafasının içindeki sesleri susturabilmek ümidiyle gözlerini kapattı: Bölük pörçük anılar şimdi çarpışan arabalar gibi birbirlerine tosluyordu.

"Bende kalabilir mi? / "Yaptıklarım onarılamaz, bunun için çok geç." / "...Video kaydını saklayacak vaktim yok..." / "Roma. Amsterdam. Mombasa. Kurtuluşum burada!"

"Beş dakika kaldı," diye seslendi Oscar ön taraftan ve esnedi. Noah hızla gözlerini açtı, geri dönmüştü.

Ağzı kurumuştu, bu yüzden yemek vagonundan aldığı kesme şekeri bulmak için ceplerini karıştırdı ve Oscar ın cüzdanını gördü. Onu öne uzatmak için eline aldığı sırada ortasından iki yana açıldı ve kredi kartları için ayrılan bölme meydana çıktı.

Bomboş.

Ne bir kimlik ne bir evrak ne de herhangi bir kart.

Başka türlüsü beklenemezdi zaten.

Para bölmesi de boştu. Bir tek, genellikle kâğıt paraların konulduğu yerde, şeffaf bir koruyucu zarfın kenarı görünüyordu. Noah meraklanarak cüzdandaki zarfı çıkardı ve şeffaf folyonun içinde bulunan, oldukça yıpranmış fotoğraflara baktı.

Aynı hüzünlü yüz ifadesi.

Noah kadını hemen tanıdı. Oscar'ın, boynunda taşıdığı madalyonun içindeki yüzdü. Her gece yatmadan önce öptüğü kadının portresi.

Arkasına herhangi bir tarihin not edilip edilmediğini anlamak için en büyük fotoğrafı zarfın içinden çıkardı ve donakaldı.

Bakışlarını, Oscar'a çevirdi.

Bunun anlamı nedir?

Noah fotoğrafı çevirdi. Sonra arkasına tekrardan bakmak için bir kez daha çevirdi.

Bu bir fotoğraf değil.

En azından Oscar'ın karısının fotoğrafı değildi. Tabii eğer Manuela doktorluk yerine fotomodellik yapmıyorsa.

Fotoğrafın kenarlarını daha dikkatli inceleyince, şüphesinde haklı olduğunu anladı. Elindeki kuşe kâğıdı, özenle bir sipariş katalogundan kesilmişti. Arka sayfayı süsleyen kadın iç çamaşırı reklamı başka türlü açıklanamazdı. Reklam yazısının sadece üçte biri okunabiliyordu, kalan kısmı makasa kurban gitmişti.

Noah'nın bakışı bir kez daha ön tarafa kaydı, ardından diğer fotoğrafları kontrol etti. Sonuç aynıydı. İkisi kataloglardan, bir tanesiyse bir dergiden alınmıştı; mükemmel ilkbahar makyajı başlıklı bir makaleden yola çıkarak bunun bir kadın dergisi olduğunu tahmin ediyordu.

Noah cüzdanı tekrar yerine koydu ve silahını aldı.

Kimsin sen, diye geçirdi içinden, Oscar arabayı durdurduğu sırada.

"Geldik," dediğini duydu. Karayolunun doğrudan bağlandığı bir çıkışta duruyorlardı. Tekerlekler, karın üzerinde şeritler halinde izler bırakmıştı. Minibüsün neredeyse geçemeyeceği kadar dar olan yol, elli metre ilerideki büyük bir çam ağacının köşesinden kıvrılarak devam ediyordu. Yolun son kısmı haritada gösterilmiyordu, varış bayrağı çoktan ekranda belirmişti. Noah çam ağacını geçtikten sonra, Amberin dediğine göre hatıralarıyla karşılaşacağı eve fazla bir mesafenin kalmadığını tahmin ediyordu.

"Peki şimdi?" diye sordu Oscar, arabanın motorunu durdurmadan.

Şimdi seni çapraz sorguya çekmeliyim, diye düşündü Noah.

Bir tahmini vardı. Hatta haklı olduğundan neredeyse emindi, yine de Oscar'in gerçek kimliğini sorgulamayı şimdilik erteleyip öncesinde, şu saniyelerde kendine gelen Amber'la ilgilenmeye karar verdi.

Bir anda hepsi durdu. Hırıltılar, hızlı hızlı soluklar, şehvet dolu kıkırdamalar. İç çamaşırını, dizlerine kadar çekip elini bacaklarının arasına götürdüğü anda her şey bitmişti. Sadece ter kokusu *(iğrenç kokusu)* hâlâ yerindeydi. Hiç değişmeden. Tıpkı bedeninin üzerinde hissettiği basınç gibi.

Celine, kanepenin önündeki halının üzerinde yatıyordu (gözcüsü onu saçlarından yakalayıp aşağıya çekmişti), bağlı olan elleri, göğüslerinin önünde, üzerinde yatan adamın tam altında duruyordu. Artık hırıldamayan, hızlı hızlı solumayan ve kıkırdamayan adamın.

Neler oluyor? Ne yapmaya çalışıyor?

Gözcüsü, o şeyi burnuna çektiğinden beri davranışları, sanki şeytan tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Bluzunu yırtarak parçalamış, onu ellemiş ve fermuarının arasından penisini çıkarıp eline tükürmüştü. Organı sertleşmeyince önce sinirlenmişti, sonra tekrardan gülmeye başlayıp pantolonunun cebinden mavi bir hap çıkarmıştı.

Viagra olabilir mi?

Celine'in ne uyuşturucular ne de ereksiyon ilaçları hakkında bilgisi vardı, ayrıca bebeği için o kadar çok endişeleniyordu ki bunu düşünecek zamanı da yoktu. Hamileliğinin başlangıcından

beri, vücudunun alt bölgesi, onun için sadece mahrem bölgesi olmaktan çıkıp çok daha fazlası olmuştu. Orası Noktacık'ın dünyasıydı. Vajinası ise giriş kapısı. Yabancı birinin oraya zorla gireceği düşüncesi, onda tarifsiz bir nefret ve tiksinti hissi uyandırıyordu.

Ama Pandora'nın kutusunu açmak gibi bir aptallık yaptıktan sonra, artık elinden ne gelirdi ki? Herifin, bacaklarını iki yana ayırmasına ve hâlâ sönük olan penisini, vajinasının dış kısmına sürtmesini nasıl engelleyebilirdi?

Silahı iki adım ötedeki bir koltuğun üzerine, yani Celine için ulaşılması imkânsız bir yere bırakmıştı. Bir çocuğunki kadar ince, hatta neredeyse androjen sayılabilecek vücudu en fazla altmış kiloydu, fakat bir anda ıslak bir çuval gibi üzerine yığıldığı için, ona bunun iki katı gibi gelmişti.

Bu bir tuzak. Ölü taklidi yapıyor.

Korkudan donup kaldı. Kıpırdayacak cesareti yoktu. Bir şey söylemeye de. Ne söyleyebilirdi ki zaten? ***"Hey, siz? Neden bana tecavüz etmeyi bıraktınız?"***

Hain bir plan yaptığını düşünüyordu. Ya da sadece kötücül bir ruh haline büründüğünü.

Şansının dönmüş olabileceğini hiç hesaba katmıyordu.

Çünkü sadece tembellerin şansa ihtiyacı vardır, sen hep öyle söylemez misin baba?

Celine başını sola çevirdi ve saçtan başka bir şey göremedi.

Jöleli, iğrenç saçlar.

Gözcüsünün başı, sağ omzunun üzerine düşmüştü, ağzı, tıpkı kurbanını ısırmak üzere olan bir vampir gibi boynundaydı.

Ve tam orasında ılık bir şey hissetti. Nemli bir şey.

Salya mı?

Midesi bulanmaya başladı, artık alışkın olduğu sabah bulantılarından çok daha kötü bir şekilde, çünkü burnuna gelen ter kokusu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Celine, ürkek bir tavırla da olsa ilk hamleyi yapma cesaretini gösterdi ve ellerini yumruk yapıp adamın sapkınlıklarını her an tekrardan uyandırma endişesi içinde, gözcüsünün göğüs kafesini ileriye doğru itti. Fakat hiçbir şey olmadı.

Bu mümkün olabilir mi?

Seks sırasında kalp krizi geçiren erkekleri pek çok kez duymuştu ama bu çocuk, bunun için biraz fazla gençti. Diğer yandan uyuşturucu kullanmıştı. Kokain ve Viagra. ***Belki daha da kötüsü.***

Celine şansını daha fazla zorlamak istemedi, ne de olsa bacaklarının arasındaki sürtünmeyi daha fazla hissetmek zorunda kalmaması kendi yararınaydı. Gerçi boynundan aşağı salya akıyor ve üzerindeki kum torbasının ***(ölünün?)*** ağırlığı nedeniyle kendini diri diri gömülmüş gibi hissediyordu.

Bayılmış olabilir mi?

İçini bir ümitle birlikte, nihayet bu iğrenç yükten kurtarma isteği kapladı. Adamın üst bedenini yukarı kaldırdı ve altında kalan bedenini yana çevirdi.

Büyük bir bölümünü hareket ettirmeyi başarmıştı ki duyduğu tiksinti nedeniyle gücünü kaybedecek gibi oldu: Boşlukta sallanan gevşek başı, onunkinin üzerinde duruyor, yarı açık dudakları ise alnına değiyordu. Yüzüne salya aktı. Fakat sonra kendini topladı ve üzerindeki yükü ***(ölü olan yükü, sevgili Tanrım, lütfen ölmüş olsun)*** tüm gücüyle itmeye başladı, ta ki yana doğru devrilene kadar. Adamın başı yere çarpınca sanki raftan, yere bir kitap düşmüşçesine boğuk bir ses duyuldu, sonunda kurtulmuştu.

Celine boğuluyormuşcasına nefes almaya çalıştı. Yoğun şekilde çabalarken nefes alamadığını ancak şimdi fark etmişti.

Oksijensiz kaldığı için kulakları o kadar yüksek sesle çınlıyordu ki şöminenin çıtırtılarını bile artık duyamıyordu.

Fakat koku hâlâ duruyordu. Tanrım, neden ter kokusunu hâlâ almak zorundayım ki?

Destek alarak doğruldu ve ona neredeyse tecavüz edecek olan adama baktı, sabit bir şekilde açık olan, hareketsiz gözlerinin görüntüsü, içinde kaçma isteği uyandırdı. Bir an için aklından nabzına bakmayı geçirmiş olsa da şu anda tek isteği oradan uzaklaşmaktı. Ondan uzaklaşmak.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama tükenmişlik hissi onu, ellerini ve dizlerini dayadığı halının üzerinde kalmaya zorladı.

Dört ayak üstünde. Hamilelik kitaplarından birinde, doğum pozisyonları kısmında gördüğü bir resmin altındaki yazıyı hatırladı. Hiç şüphesiz bu haliyle ***(elleri bağlı bir şekilde!)*** dünyaya bir can getirecek durumdan çok uzaktı. Daha çok tam tersi geçerliymiş gibi görünüyordu. Bir an önce koltuğa ***(silaha!)*** ulaşmazsa, bir can kaybedeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Kendi canını.

Celine, sırtı girişe dönük bir şekilde oturma odası boyunca koltuğa doğru emeklerken geç kalacağından neredeyse emindi. Parmaklarıyla, silahı yeterince hızlı saramayacağını ve tekrardan kendine gelen tecavüzcüsü ondan önce davranacağı için elinin boşluğa düşeceğini düşünüyordu. Bu nedenle, sonunda silahı eline aldığında içini dolduran rahatlama hissi paha biçilmezdi. Ağır. Soğuk. Ve korkutucu. Tıpkı arkasındaki nefes sesleri gibi.

Hızla arkasına döndü ve bağırmaya başladı.

Biliyordum. Tanrım. Bunu biliyordum.

Ölmemişti. Sadece uyuyakalmıştı. Kısa süreliğine uyuyakalmışü.

Fazla kısa.

Şimdiyse tekrardan uyanıktı, hafif sersemlemiş olsa da.

"Naşı?.."

Celine parmağını tetiğe koydu.

Gözcüsü beklenmedik bir hızla kendine geldi. Ayağa sıçradı.

Celine tek gözünü kapattı. Dudağını ısırdı. Öfkeden kudurmuş, salya içindeki yüzün yaklaştığını gördü. Giriş kapısının açıldığını gördü.

Ve ateş etti.

Son saniyede.

Iska.

Daha önce hiç silah kullanmamıştı. Silahın tepme gücünün kola yansıyan şiddetini daha önce hiç hissetmemişti. Hiç insan öldürmemişti.

Bunun onun için bir ilk olduğunu Celine'in gözlerinden okuyabiliyordu.

Daha tetiği çektiği o ilk saniyede, yaptığı şeyin hiç olmamış olmasını dilemişti. Bunu hissedebiliyordu. Tadını alıyor, kokusunu duyuyordu.

Çaresizliğin kokusu, korkununkiyle aynı temele dayanıyordu: burun yolunu tıkayan acı bir koku. Silahı ateşledikten sonra havada asılı kalan keskin kokuyu bile bastırıyordu.

Celine'in bakışları odada bir dayanak aradı. Şu anda tek isteği, zamanı durdurmaktı, Noah bunu da anlamıştı. Tüm hayatını eski bir video kaydı gibi geriye sarmak ve daha iyi bir film izleyebilme umuduyla baştan başlatmak istiyordu. Ağır eleştiriler almayan bir film. Planladığı gibi tecavüzcüsünün başını uçurduğu bir film.

Amberin değil.

Noah onu önden gitmesi için zorlamıştı. Sakat ayağına rağmen. Kalkan olarak.

Kadın sessizce ölmüştü. Kapalı dudaklarla, inlemeden, sızlanmadan.

Tıpkı Celine Henderson'ın elinden düşen silahı yerden almak istediği sırada Noah'nın, beynine bir kurşun sıktığı yarı çıplak vaziyetteki gözcü çocuk gibi.

“Buna daha fazla dayanamayacağım!”

Oscar’ın başı patlayacak gibiydi. Yüzü kıpkırmızı olmuş, yanakları şişmiş ve iki elini şakaklarına dayamış bir halde, Noah’yı bakışlarıyla delip geçti. Açık kapının eşiğinde duruyordu. Nemli ve soğuk hava, yanından geçip bungalovun içine doluyordu.

“Daha fazla devam edemeyeceğim. Buna gücüm kalmadı.”

“Dışarıda kalman gerekiyordu,” diye karşılık verdi Noah, Amber ve gözcünün öldüğünden kesin olarak emin olduktan sonra.

“Bu durumda özür dilemeliyim, cinayet işlerken seni varlığımla rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

Oscar bir sinir krizinin eşiğinde duruyordu. Noah, son birkaç saatin faturasının ne zaman kesileceğini zaten merak etmeye başlamıştı. Zamanı gelmişti. Yanlış bir sözcük, küçük bir itekleme ya da uçuruma doğru atılan tek bir adım daha, refakatçisinin ruhsal bir çukura düşmesine yol açardı.

“Kahretsin, bu böyle sürüp gidemez. Bu tam olarak...” Oscar bir ilkokul öğrencisi gibi sayarken parmaklarından yardım aldı. “.. .birinci, ikinci... Lanet olsun, yedinci ceset. Kahretsin, artık takip bile edemiyorum.” Sadece kontrolünü yitirmiş insanların yapacağı türden bir kahkaha attı.

“Kes şunu!” diye çıkıştı Noah ona. Yanma gidip ona bir tokat atmak istedi ama şu anda yapılacak daha önemli şeyler vardı. Celine öncelikliydi. Yüzünü, bağlı olan ellerinin arkasına gizlemiş, iki büklüm halde yerde yatıyordu. Silahsız olduğunu göstermek için (otomatik silahı, mutfak tezgâhına bırakmıştı, Elvis’ten aldığı, bir de Adlon’dan beri yanında taşıdığı silah, ceketinin ceplerinde duruyordu) ellerini havaya kaldırıp olabildiğince yavaş bir şekilde ağlayan muhabire yaklaşmaya başladı.

“Ben Noah’yım,” dedi, kadının onu daha önce hiç görmediğini hatırlayınca. Hâlâ açık duran kapı nedeniyle oturma odasındaki sıcaklık hissedilir derecede düşmüştü. Şömine ateşine rağmen, nefes verirken ağzından buhar çıkıyordu. “Size hiçbir şey yapmayacağım.”

“Hiçbir şey mi?” diye bağırdı Oscar, kollarını mümkün olan her yöne doğru sallayarak. “Sen buna hiçbir şey mi diyorsun? Bir odaya giriyorsun ve insanlar, bok sinekleri gibi ölüyor.”

Kapıyı öyle bir öfkeyle çarptı ki oturma odasındaki vitrinin içindeki kadehler şangırdadı. Şömine ateşi harlandı, Noah ısının arttığını hissetti.

Ölünün diğer tarafına geçti ve Celine’in yanına diz çöktü. Kadın onun yumuşak dokunuşuyla aniden irkildi. Yumruk yaptığı elleri açılıp gözlerinin önünde küçük bir çit oluşturdu.

“Merhaba.”

Celine onun varlığını ancak şimdi fark etmiş gibi duruyordu. Hızlı hareketlerle külotunu yukarı çekmeye çalışsa da bileklerini saran kablo kelepçesi buna izin vermiyordu.

“Bir bıçağa ihtiyacım var,” dedi Noah, Oscar’a.

“Ne için? Finali, gırtlağını keserek mi yapmak istiyorsun? Bugün için sana bu kadarı yetmedi mi?” Arkasına dönmeden

sadece kolunu kaldırmakla yetinen Noah, bu işaretle refakatçisine artık susmasını belirtti. “İşleri onun için daha da zorlaştırma.”

“Bunu sen mi söylüyorsun?” diye homurdandı Oscar, yine de Noah mutfağa doğru ilerlediğini duydu.

“Artık bitti,” dedi sessizce Celine’e. “Sizi kaçıran kadın ve o adamlar size artık zarar veremeyecekler.”

Bir çekmece açıldı. Çatal bıçak sesleri duyuldu. Bilindik, gündelik sesler duymak Celine’i biraz rahatlatmış görünüyordu. Dudakları titrese de ilk cümlesini kurdu: “Neler oldu?”

Yabancı bir ülkeye kaçırıldın ve neredeyse tecavüze uğruyordun. Ama duymak istediğin cevap bu değil, yanılıyor muyum?

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ne tür bir oyunun içine çekildiğimiz konusunda en ufak bir fikrim yok.”

Bir el feneriyle sisin ortasında dolanıyor ve yolu bulamıyorum.

Noah nemli bir saç tutamını kadının gözünün önünden aldı. “Bıçak nerede kaldı?” diye seslenip arkasını döndü.

Açık olan mutfak boştu.

Oscar?

“Hey, neler oluyor?”

Ayağa kalktı. Kadın muhabir anında titremeye başladı. Gözleri yeniden yaşla doldu.

“Korkacak bir şey yok,” diye fısıldadı Noah. Ardından daha yüksek sesle: “Lanet olsun Oscar, hangi cehennemdesin?”

Sessizlik. Sadece şöminenin çıtırtıları duyuluyordu.

Amber a baktı. Ölen gözcüye. Celine’e. Sonra OscarTn sesini duydu. Heyecanlı. Canlı bir ses.

Ve uzak.

“Çabuk. Buraya gel. Hemen.”

Sesi, ağır bir kapının arkasından geliyormuş gibi boğuk çıkmıştı.

“Neredesin?” diye bağırdı Noah. Mutfağa gidip tezgâhın üzerindeki silahı aldı.

Oscar’ın cevap veren sesi çok uzaktan geliyordu: “Burada, arkada dostum. Çabuk gel. Bunu görmen lazım.”

Manila, Filipinler

"Yine mi sen?" diye sordu Jay'e kulübesine geldiğinde. Chona yalnızdı. Kocası yatakta oturmuş, ayak tırnaklarını kesmiyordu. Aşırı kilolu kadının ayaklarının dibinde kavga eden çocuklar da gitmişti. Sadece bebek hâlâ kola sandığında yatıyor ve uyumaya devam ediyordu. Jay, Bituin'in orada olmamasına sevinmişti. Şişko kadınla bir şekilde başa çıkabilirdi fakat o bukalemun gözlü, sıska herif ona hiç de tekin gelmiyordu.

"Sana toz olmanı söylememiş miydim?" Chona, ayak yardımıyla düzleştirilmiş kil zeminde oturduğu için, konuşurken başını yukarı kaldırmak zorundaydı. Elinde, çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için açıp kapattığı bir el feneri tutuyordu. Muhtemelen pillerini henüz yeni değiştirmişti. Bu bir hazine sayılırdı, özellikle de burada, bataklıkta. Jay onun bu tür lüks eşyaları nasıl elde ettiğini tahmin edebiliyordu. Onunla iş yapan tek erkek kendisi değildi elbette. Ama göğüslerinden bizzat faydalanmak isteyenlerden olmadığı kesindi.

"Parayı buldum," dedi.

Chona ona şüpheli bir bakış yöneltti. "Beş doları mı?" diye sordu ve dilini, dişlerinde gezdirdi.

Jay başını salladı. Gerçekte tam olarak yüz seksen pezosu vardı. Babası öldüğünden beri Gustavo'ya gitmiyor, annesinin ona verdiği ders parasını biriktiriyordu. Üzülmesini istemediği için bunu ona söylememişti. Fakat şimdi, doyurulması gereken bir boğaz daha varken parayı sayılara harcamak doğru olmazdı. Sayıları yiyemezdiniz.

"Bir aylık süt için beş dolar," diye teklifte bulundu Jay.

Chona el fenerini kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Kadına tatlımsı bir ter kokusu eşlik etti. Jay nefesini tuttu ve gözlerini kadının devasa memelerine dikti. Çok şişman olduğundan neredeyse karnıyla bütünleşmiş görünüyorlardı.

"Bana parayı ver," dedi aç gözlerle elini uzatarak. Jay başını salladı ve parayı sakladığı spor ayakkabısına, ayağını daha güçlü bastırdı.

Dışarıdan yaklaşan konuşma ve bir köpeğin havlama seslerini duyunca başını girişe çevirdi, ama perde açılmadı. İçeriye hiç kimse girmedi. Sesler tekrardan uzaklaştı.

"Paranı, oraya vardığımızda alacaksın."

"Nereye vardığımızda?" diye sordu Chona.

"Yukarıya. Annemin yanına."

Alicia kısa süreliğine uykuya dalınca, Jay kendini kulübenin dışına atmıştı. Bataklığa gidip, tekrar geri döndükleri uzun yürüyüş, artık neredeyse hiç tepki vermeyen Noel için duyduğu endişe ve bütün bölgeler için geçerliliğini sürdüren çıkış yasağıyla ilgili sonu gelmeyen kötü haberler, annesini yormuştu. Ama gücü yerinde olsaydı bile oğluna ikinci kez eşlik etmeyeceği kesindi. Jay annesini, o iğrenç kadından yardım almaya ikna etmenin tek yolunun, Chona'yı eve getirerek ona emrivaki yapması olduğunu biliyordu. Kadın işlerinden anlamazdı, emzirmenin nasıl gerçek-

leştiğini ya da şişkonun hemen işe koyulup koyulamayacağım bilmiyordu ama yakında öğrenecekti.

"Gidelim," dedi.

"Başka isteğin?" Chona eliyle deli hareketini yaptı. "Ev ziyaretlerine gitmiyorum."

"İyi o zaman..." Jay elini perdeye uzattı. Blöfü işe yaramıştı.

"Bekle," dediğini duydu arkasından. Arkasını döndü ve değerli vaktinin küçük bir anını, el fenerini nasıl bu kadar çabuk eline almış olabileceğini düşünerek harcadı.

Şakağında delici bir ağrı hissetti. Ardından her yer karardı.

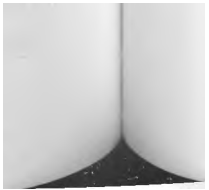
Oosterbeek, Hollanda

Oturma odasına açılan mutfaktan, bungalovun diğer odalarına giden bir geçit vardı. Noah, buzdolabının yanındaki küçük, ahşap bir kapıdan geçip üç basamak aşağıya indi, bu esnada alçak tavana çarpmamak için başını eğmesi gerekmişti.

Tek başına geride kalmaya itiraz eden Celine, hemen peşinden geliyordu. Noah, yabancı ve üstüne üstlük hamile bir kadın eşliğinde bilinmezliğe adım atmamak için çok direnmişti. Ama onun nerede daha güvende olacağını kim söyleyebilirdi ki: Evin ön bölümünde mi yoksa şu an Oscar'ın da bulunduğu ve seslenişlerine cevap vermediği arka odalarda mı? Celine'i gözetimsiz bir şekilde oturma odasında bırakmak, muhtemelen onu yanında götürmekten daha kötü bir seçenekti. Ayrıca heyecanı, duygusal zırhını kırmış görünüyordu; içe kapanık hali kaybolmuştu, neredeyse savaşmaya hazır bir izlenim veriyordu. Sonuç olarak Noah'nın, bağlarını kesmek için kullandığı bıçağı geri vermek istememişti.

"Oscar?"

Noah, refakatçisine bir kez daha seslendi.

Birkaç adım ilerleyince bir hareket sensörü, otomatik tavan aydınlatmasını devreye soktu. Resimlerle dolu bir koridordan ilerlediler. Zarif kara kalem çizimleri yerlerini dönüşümlü olarak, canlı renklerdeki yağlı boya manzaralarına bırakıyordu. Tabloların çoğu yamuk duruyordu. Noah ressamlardan hiçbirini tanımıyordu, öyle ki resimlerin hangi tarz ya da döneme ait olduğunu dahi söyleyemezdi.

Bir milyon dolarlık dâhi sanatçı hakkında söylenebilecekler bu kadar.

"Bu taraftan."

Oscar'ın sesi artık daha yakından geliyor olsa da hâlâ boğuk çıkıyordu. Koridorun sonunda bulunan, deriyle kaplı kapı, sözlerinin anlaşılır olmasını engelliyordu. Sadece kapanmıştı, kilitli değildi, Noah kapıyı açınca, koridora parlak bir ışık yayıldı.

Ölüme açılan pencere. Aklından geçen ilk şey bu olmuştu.

Bombeli, halojen lambalarla aydınlatılan ve eskiden iki ayrı oda olduğu anlaşılan odanın içinde duruyordu. Daha önce odaları birbirinden ayıran yerde, şimdi camdan bir duvar vardı. Ön tarafta dar bir misafir alanı, arkasındaysa ondan çok daha geniş bir yoğun bakım ünitesi bulunuyordu.

"Bu kim?" diye sordu Oscar, bakışlarını, camın arkasındaki hastadan ayırmadan.

Ölüme açılan pencerenin arkasında.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Noah.

Bu cümle yavaş yavaş yaşam felsefem haline gelmeye başladı.

Yaşlı bir adam (Noah yetmişin üzerinde olduğunu tahmin ediyordu ama bedbaht hali göz önünde bulundurulunca kesin bir şey söylemek zordu), kesik kesik nefesler eşliğinde, tekerlekli bir hastane yatağında uyuyordu. Aralıksız şekilde uğuldayan havalandırmanın dışında, hava sızdırmaz özellikte hazırlanmış

olduğunu tahmin ettiği yoğun bakım ünitesinden dışarıya, başka hiçbir ses gelmiyordu. Aşağı yukarı camın ortasında yer alan ve devasa boyutta bir deney tüpünü andıran pleksiglastan silindir biçimindeki bölme, giriş çıkışları sağlıyordu. Birileri hastanın, dış dünyayla olan her türlü temasını engellemek için oldukça çaba sarf etmişti. Anlaşılabilir bir tedbirdi bu. Adamın saçlarının tamamı dökülmüştü. Üzerinde lekeler olan bir yastığa, kanlı salyaları akıyordu. Kapalı olan gözleri yapay bir biçimde içe çökmüştü.

"Manila Gribi," dedi Celine nefes nefese. Noah, çoktan kaçmadığına şaşırıyordu.

Hasta adamın üzerinde sadece kirli bir gecelik vardı. Bir doktor ya da bakıcı olmadığı gibi üzerinde örtü de yoktu.

Amber bu evi nasıl tanımlamıştı? Anılarımın merkezi olarak mı?

Noah odaya göz gezdirdi.

Daha çok ölümün merkezi gibi.

Gidici durumdaki tek şey hasta değildi. Bulundukları yer, sanki yakın zamanda kaçarcasına terk edilmiş gibi görünüyordu.

Yerde, yırtılarak açılmış ilaç kutularının yanında beyaz renkte iki tane koruyucu giysi duruyordu. Umarsızca geride bırakılmışlardı, belki hasta odasının barındırdığı şeyden korktukları için. Ya da tıp biliminin bu durumda yapabileceği hiçbir şey kalmadığından.

"Ne yapacağız?" diye sordu Celine.

"İçeri girmeyeceğimiz kesin," diye cevapladı Oscar.

İhtiyarın ölmek üzere olduğu apaçıktı. Zayıf, kemikli ve serum iğnelerinden delik deşik olmuş kolları, çok sayıda hortumla çeşitli cihazlara bağlıydı. Kalp atışı, vücut ısısı, tansiyon ve diğer yaşamsal değerler, ekranda döviz kuru gibi inip çıkıyordu.

"Sanırım uyanıyor," diye bağırdı Celine, Noah ve Oscar'ın arasına girmişti.

"Hayır, sadece nefes almakta zorlanıyor," diye karşı çıktı Oscar, ama hemen sonrasında sözünü geri aldı. "Durun, haklısınız. İşte."

İhtiyar, gözlerini açtı.

"Aman Tanrım." Celine, kan çanağına dönmüş gözlerin ve körmüş izlenimi veren göz bebeklerinin görüntüsü karşısında eliyle ağzını kapattı.

Oscar cama vurdu. "Hey, merhaba. Bizi duyabiliyor musunuz?"

Adam başını kaldırdı ve bakışlarını bulundukları yere çevirdi. Noah kendini, kanlı gözleri her an yerinden çıkıp yere düşecekmiş gibi görünen bir korku maskesine bakıyormuş gibi hissetti.

Fakat yaşlı adam sadece gözlerini kırpıştırdı. Ve dudaklarını oynattı.

"Konuşuyor," diye açıkladı Celine gereksiz yere. Noah, ses geçirmez özellikteki cam duvar nedeniyle hiçbir şey duyamıyordu. Bir düğme bulmaya çalıştı ve aradığı şeyi, giriş kapısının yanında buldu. Küçük, siyah bir çarkı, saat yönünde hareket ettirdikten sonra, başının üzerindeki hoparlörden bir çıtırtı duyuldu, hemen sonrasında da cümlenin orta yerinden başlayan bir konuşma:

"... geri geldiniz? Neden?"

Fazla yüksek sesle konuşmuyordu ama hoparlörler oldukça kaliteli olduğundan adamın söyledikleri net bir şekilde anlaşılıyordu.

"Hayır, biz geri dönmedik," diye açıklamaya çalıştı Noah. "Sizi henüz şimdi bulduk."

"Biz mi?"

Yaşlı adam doğruldu. Geceliğinin göğüs kısmı açıldı. Bedeninin üst bölgesi, tavandaki halojen lambanın ışığı altında parlayan, geniş morluklarla kaplıydı.

"Kimsiniz siz?" diye sordu.

"Durun, bunu yapmasanız daha iyi olur," diye seslendi Noah adama, kolundaki serum bağlantılarını kopardığını görünce.

"Neden yapmayayım? Şu saatten sonra ne işe yarayacaklar ki?"

Çıplak ayaklarım yerde sürüyerek onlara doğru yaklaşırken son gücünü kullanıyor gibiydi. Sendeliyor, dizleri bükülüyor ve her an düşecekmiş gibi görünüyordu. Cama ulaştığında Noah, gözlerinde sadece küçük bir yaşam belirtisi kalmış olduğunu fark etti. O da öfkeydi.

"Sen?" dedi yaşlı adam inanmayarak. Dişsiz ağzı açık kalmıştı.

Noah bir adım geri gitti. Korku ya da tiksinti duyduğundan değil, adamın yüzünde bir ipucu bulmaya çalıştığı için. Ama onunla daha önce karşılaştığını hatırlamıyordu. Camın diğer tarafında ölmek üzere olan adamın aksine.

"Ben... ben öldüğünü sanıyordum!" dedi yaşlı adam. Elini, cam duvarın üzerine koydu. Patlamış damarlar, avucunun içinde şişlikler oluşturmuştu.

"Neden hâlâ hayattasın?" diye sordu. "Ölmeden önce bana en azından bu avuntuyu bırakamaz miydin?" Bakışlarını Oscar'a çevirdi, ardından Celine e ve son olarak tekrardan Noah'ya.

"Seni ölmüş bilmek kendi ölümümü tatlandıracaktı, seni..."

Yutkundu.

"...seni hain pislik."

Noah başını salladı.

Ölmedim. Sadece öyle hissediyorum.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu,

ihtiyarın alnında, öfkeden derin bir çizgi belirdi.

"'Tanışıyor muyuz?'" Hasta adam, camdaki elini yumruk haline getirdi. "Bu ne şimdi? Ölmeden önce bana yaptığın hastalıklı bir şaka mı?"

Sağ gözünden bir damla yaş aktı. "Her şeyi gammazladın. Uğruna savaştığımız her şeyi." Burnunu çekti. "Seni korkak."

İhtiyar adam, camdan duvara tükürdü. Camdan aşağıya yeşilimsi sarı renkte balgam süzüldü. Noah, tecride rağmen tükürüğün ekşimsi ve çürümüş kokusunu alıyormuş gibi hissetti. İhtiyarın söverken yaydığı bayat nefesi de aynı şekilde.

"Mektubunu okudum."

Ne mektubu?

"Bunu durdurabileceğini söylüyorsun. Yıllarca yaptığımız çalışmaları mı? Büyük hedefi mi? Peh!"

İhtiyar yeniden burnunu çektiyse de ikinci bir tükürük saldırısı için ağzında yeterli miktarda sıvı yoktu.

"Hangi mektup?" diye sordu Noah ve arkasını dönerek kurumuş dışkıyla kaplı kaba etlerini sergileyen adamı izledi. Sendeleyerek, ayaklarını sürüye sürüye hasta yatağının başucunda duran komodinin yanma gitti. Bu esnada, açık renk zemin kaplamasının üzerinde, koyu renk damlalardan oluşan izler bırakmıştı. Noah, kalçasında bulunan açık bir yaradan vücut sıvısı mı kaybettiğini yoksa kas kontrolünü mü yitirdiğini bilmiyordu.

"İşte bu," dedi adam, çekmeceyi açıp içinden bir kâğıdı çıkardığı anda. Oturma ihtiyacı hissetti. Katettiği kısa mesafeler onu belli ki yormuştu. Denge sorunu yaşıyor gibiydi, yanlamasına yatağın üzerine düştü. Kâğıt, elinde titriyordu.

"İşte burada, ihanetini belgeleyen mektubun."

"Ne yapmayı düşünüyor?" diye sordu Celine, yüz ifadesinden anlaşıldığı üzere en az Oscar kadar şaşırmış bir halde.

Ölmekte olan adam, kâğıdı şimdi iki eliyle birden tutuyordu. "Üzerine sıçmayı çok isterdim," dedi zayıflayan bir sesle. Sesi biraz daha azalacak olursa Noah onu, havalandırmanın uğultusundan duyamayacaktı.

"Ama buna bile yetecek kadar gücüm yok. Ödlek doktorlar yanıma ateş de bırakmadı, bu yüzden bu işe yaramalı."

Ağzını açtı ve Noah'nın gözlerinin içine bakabilmek için son bir kez başını kaldırdı. "Karalamaların hakkında ne düşündüğümü kendi gözlerinle gör, seni pislik."

Üst köşesinden başlayarak kâğıttan bir şerit kopardı.

Sonra da Noah'nın, gerçek kimliğiyle ilgili bir yargıya varmasını sağlayabilecek belgeyi yemeye başladı.

17. Bölüm

"İçeri girmeliyim."

Noah, girişe doğru ilerledi.

"Bu olmadan olmaz." Oscar yerdeki koruyucu giysilerden birini işaret etti. Ardından çömelip yerden boş bir ZetFlu kutusu aldı.

"İçerideki herif ölmek üzere. Beyin kanaması aşamasına henüz ulaşmamış ama virüsün bulaşıcılığı kesinlikle en üst seviyede."

Biliyorum.

"Buna zaman yok."

Noah girişe göz attı. Hasta odasının kapısı, elektronik bir sayı kilidiyle korunuyordu ve elbette ki şifreyi bilmiyordu.

"Aptal bir mektup yüzünden hayatınızı riske atmayı gerçekten düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Yanlış." Noah, Celine'e döndü. "Hayatımı çoktan kaybettim zaten. Onu geri istiyorum."

Yatağın üzerinde oturmuş, mektuptan ikinci bir şerit koparan ihtiyara baktı.

"Buradan gidiyorsunuz," diye talimat verdi Noah. "Evin önündeki minibüsü alın. En yakın hastaneye gidip tedavi olun." Odanın hâlâ güvenli olmasını umut etti ve hastalığın çoktan hepsine bulaşmamış olmasını diledi.

“Seninle kalacağız,” dedi Oscar, neredeyse meydan okurcasına.

“Kesinlikle olmaz. Bu fazla tehlikeli.”

“Oraya girip kendini hasta etmene izin vermeyeceğim dostum.”

“Evet, vereceksin.”

Noah, otomatik tabancayı yukarı kaldırdı ve dönüşümlü olarak Celine ve Oscar’a doğrulttu.

“Sen aklını mı kaçırdın dostum?”

“Her ikiniz de neler yapabileceğimi gördünüz.”

Celine başını salladı ve geri çekildi.

“Bunu yapma,” diye karşı çıktı Oscar geri geri giderken. “Lütfen.”

Yalvarışları hiçbir işe yaramamıştı. Noah ikisini de koridora çıkardı ve kapıyı içeriden kilitledi. Ayak sesleri tamamen kaybolana kadar bekledi, sonra arkasına döndü ve hasta odasını ayıran camdan duvara ateş etti.

18 Bölüm

Celine birdenbire sadece ağrı hissetmeye başladı. Oysa az önce korkuyordu. O cüce kılıklı tuhaf adamla birlikte, cesetlerin bulunduğu oturma odasından geçmek ve önünde, şu kadının yattığı kapıdan dışarı çıkmaktan korkuyordu. Öldürdüğü kadının. İstemeyerek, zor durumda kalarak, yanlışlıkla. Şüphesiz. Yine de onu öldürmüştü.

Bu değişmez gerçek şimdilik sadece belirsiz bir hisse, hatta neredeyse aldırmazlığa neden oluyordu. Celine'in bilincini köreltten ve bungalovun koridorundan rahatça geçmesini sağlayan şey, herhalde yaşadığı şoktu. Birkaç saat içinde ya da belki de ancak günler sonra ruhunu çevreleyen duvar yıkılacaktı, bunu travma yaşayan kaza kurbanlarıyla yaptığı röportajlardan biliyordu. Bir insanın hayatını almış olmasının farkındalığıyla oluşacak yükün altında ezilmesi kuvvetle muhtemeldi. Söz konusu insan, daha önce davranmaması halinde onu er ya da geç öldürecek olan soğukkanlı bir katil olsa da. Tüm bu düşünceler, aniden ortaya çıkan şiddetli bir ağrı tarafından durduruldu.

Bu, Oscar koridorun sonundaki merdivenlere ulaşıp, mutfağa giden basamakları çıkmak üzereyken olmuştu.

"Noah'yı öylece yalnız mı bırakı..." diye başladı cümlesine Celine. Tam o anda, öncesinde hiçbir belirti vermeyen kramp şeklindeki ağrı, nefesinin kesilmesine sebep oldu. îlerleyememesine. Konuşamamasına.

"Ah," diye inledi ve iki elini birden karnının alt kısmına bastırdı, aynı anda bir dizi silah sesi duydu.

"Neyin var?" diye sordu Oscar, geride kalan karantina odasına gergin bir bakış yönelterek.

Cevap veremeyecek durumda olan Celine, bir kitaplığın ahşaptan iskeletine tutundu. Ergenliğinden beri yoğun âdet sancıları çekiyordu, bu nedenle içeriden bir elin, iç organlarını sıkıştırması hissini çok iyi tanıyordu.

Yüce Tanrım...

Celine'in bakışları, kitaplığın yanındaki kapıya ve üzerinde, stilize edilmiş bir küvet resmi bulunan küçük, pirinç levhaya takıldı. Sadece iki adım atmıştı ama bu kadarı bile bedenini yeni bir acı dalgasının sarması için yeterli olmuştu.

Tanrı aşkına, lütfen, hayır...

Oscar'ın endişeli sorularına aldırmadı, sendeleyerek banyoya girdi, ışığı açtı ve kapıyı içeriden kilitledi.

Lütfen, sevgili Tanrım. Düşündüğüm şeyin olmasına izin verme.

Tavanda bulunan dört spot lambadan yalnızca biri çalışıyordu, solgun ışığı, kum renginde fayansların üzerine yansıyordu. Küçük bir oturmalı küvet, bir duşakabin, bir tuvalet, bir bide ve doğal taştan yapılmış kavisli bir lavabo vardı. Banyo oldukça zevkli döşenmiş fakat uzun süredir temizlenmemişti. Bakım ürünleriyle dolu cam raflar, armatürler ve lavabonun üzerindeki ayna toz içindeydi. Küvette ve zeminin üzerinde kirli havlular vardı. Celine'in, kapağını aceleyle kaldırdığı tuvaletin içi, kahverengi suyla doluydu. Burnuna çürük bir koku geldi.

Oscar kapıyı çalıp her şey yolunda mı diye sordu.

Hayır. Yüce Tanrım, korkarım ki değil.

Celine kemerini açtı, pantolonunu dizlerine indirdi ve buz gibi klozete oturdu.

Kramplar nedeniyle öne doğru eğilmek zorunda kaldı. Başını, kollarının arasına gizledi.

Ve ağladı.

Kaçırıldım. Neredeyse tecavüze uğruyordum. Ve bir kadını öldürdüm. Ne olmasını bekliyorsun Celine?

Biriken idrar, mesanesine içten baskı yapıyordu ama Celine kaslarını gevşetmekten korkuyordu.

Ya bedenimden başka bir şey daha çıkmaya çalışırsa?

Doktor Malcom ona, genellikle tamamen zararsız komplikasyonlarla karşılaştıklarını, örneğin rahim bağlarının gerilmesi sonucu oluşan çekilme hissinin doğal olduğunu söylemişti.

Kahretsin, bu kadar çok mu acıması gerekiyor?

Daha önce hiç böyle olmamıştı.

Celine kendine daha fazla hâkim olamadı. İşini bitirdikten sonra bir süre daha oturmaya devam etti. Mesanesindeki rahatlamayla birlikte ağrıları da azalmıştı.

Doğum sancısı gibi.

Biraz daha derin nefes alabiliyor, daha rahat doğrulabiliyor fakat bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret ettiğini bilmiyordu.

Klozetin yanındaki askıda tuvalet kâğıdı yoktu ama lavabonun üzerinde bir kutu kâğıt mendil duruyordu. Mendil alabilmek için ayağa kalkması gerekmişti, ardından temizlendi.

Sonra gözlerini kapattı. Mendili top haline getirdi. Önce elini açtı. Ardından gözlerini.

Hayır. Lütfen. Hayır!

Bedenindeki ağrının yoğunluğu azalmıştı. Onun yerine ruhsal azabı artıyordu.

Kan mı bu?

Celine, kâğıt mendili, spot ışığının altına tuttu.

Kâğıdın üzerinde sadece küçük, kırmızı bir çizgi vardı, çok koyu değildi ama idrar rengi için fazla koyu sayılırdı, saatlerdir doğru düzgün sıvı almamış olduğu hesaba katıldığında bile.

"Olamaz," dedi sesli bir şekilde.

Kramplar. Kanama. İlk üç ay.

Klozetin içine baktı ama su zaten en başından beri koyu renkteydi.

Lütfen, Sevgili Tanrım. Göründüğü gibi olmamasını sağla.

Elbette ki zararsız bir lekelenme de olabilirdi. Yanıltıcı bir âdet kanaması. Fakat bunun önemsiz bir durum olma ihtimali ne kadar yüksekti? Yaşadığı onca şeyden sonra? Çocuğunu ilk on iki haftalık süreçte kaybeden kadınların oranı yüzde otuzun üzerindeydi. Hamilelik kitaplarında yazılanlardan aklında kalan bir şey varsa, tam da buydu.

Ağrım var. Kanıyorum. Ve Noktacık'ın varlığım uzun zamandır hissedemiyorum.

Celine yere çöktü. Elleriyle, tozlu bir banyo paspasını kavradı. Ve ağladı.

Gözyaşlarının kuruması biraz zaman almıştı. Sonra fayanslardan bedenine yayılan soğuğu fark etti. îlk düşüncesi, zatürre bile olsa, bunun artık hiçbir öneminin olmayışıydı. Fakat birkaç dakika sonra öfke duymaya başladı.

Onu kullanan Kevin Rood'a. Onu kaçırıp bu çaresiz duruma sokan Amber'a. Ve onu, şüphesiz kendisinin de sorumlu olduğu bu saçmalıktan kurtarmak yerine, kendini ölümcül bir hastalığın kucağına atan Noah'ya.

Hissettiği öfke, kurban rolünden çıkmasını sağladı.

Aklından bir düşünce geçti. Ne kadar sık tekrarlarsa, o kadar güçlü hissetmesini sağlayan tek bir sözcük.

Hayır.

Önce içinden, sonra fısıltıyla. Nihayet yüksek sesle ve vurgulayarak, "Hayır!" dedi.

Bu şekilde olmayacak. Buna izin vermeyeceğim.

"Hayır."

Burada geberip gitmeyeceğim. Hollanda'nın bilmediğim bir yerinde, pis bir tuvalette. Evimden uzakta. Arkadaşlarımdan uzakta. Ailemden uzakta.

"Hayır."

Bacaklarının arasına dokunup parmaklarına baktı.

Kan yok. Artık kan gelmiyor.

Celine toparlanıp ayağa kalktı, pantolonunu yukarı çekti ve aynaya baktı.

Pes etmeyeceğim.

Sert ama artık gergin olmayan karnına dokundu.

Senden vazgeçmeyeceğim.

Aynadaki tozu temizledi ve meydan okurcasına dişlerini sıktı.

"Hayır."

Bu şekilde bitmeyecek. Bitmemeli.

Kendisini ve bebeğini muayene ettirmek için hemen hastaneye gitmeye karar veren Celine, banyo kapısına gitti ve kapkaranlık bir koridorla karşılaşınca şaşırdı. Kendini tuvalete atmadan önce, mutfağın tavan aydınlatması hâlâ yanıyordu. Oradan yayılan ışık, Celine'in şu anda kendisinin neredeyse kör gibi hissettiği koridoru daha önce boylu boyunca aydınlatıyordu.

"Oscar?" diye seslendi. Yoksa herif onu orada tek başına bırakıp gitmiş miydi? "Neredesin?"

Fark etmez. Ona ihtiyacım yok. Bunu tek başıma da yapabilirim.

Celine mutfağa çıkan merdivenlere ulaşmış, duvarda bir ışık düğmesi bulmaya çalışıyordu. Onu tam bulduğu sırada, yabancı bir ses, korkuyla çığlık atmasına neden oldu.

"Yapmayın," dedi, sadece birkaç metre uzağındaki bir adam. "Lütfen karanlık kalsın."

Hayır, diye düşündü Celine, bu defa meydan okuyarak değil. Tamamen dehşete kapılarak.

"Siz kimsiniz?" diye sormak istedi ama korkudan boğazı düğümlenmişti.

"Silahı var," diye seslendiğini duydu Oscar'ın, kanepenin olduğu yerden. Onun sesi de titriyordu, fakat kendisinin dizlerininki kadar yoğun değildi. Celine'in tek bir adım dahi atabilecek hali yoktu. Korku tekrardan geri gelmişti ve felç edici ama aynı zamanda aydınlatıcı bir etkisi vardı. Bir yandan hiç kıpırdamadan odanın içinde duruyor, diğer yandan gözleri, sönmeye yüz tutmuş şöminenin belli belirsiz ışığı sayesinde karanlığa alışmaya başlıyordu. Gri bir siluet, karanlıktan ayrıştı. Uzun boylu, yabancı bir adam, mutfak tezgâhının başında duruyor, elinde metale benzer, parlak bir şey tutuyordu.

"Vay canına, sizi ararken fena halde acıkmışım," dedi ve öksürdü.

Ardından Celine, banyoda iki büklüm halde yere yığılmasına sebep olan ağrılara çok uygun bir ses duydu. Sanki kör bir bıçak, metal bir yüzeyi kesmeye çalışıyor gibiydi.

19. Bölüm

ölüm korkusu tuhaf şey, dedi babacan ses, Noah, tuzla buz olmuş güvenlik camının üzerinden geçip eski karantina odasına girerken. Bunun, kendini korumak için kollarını, yüzüne kapatan yaşlı adamın sesi olup olmadığını bilmiyordu.

Donmak üzere olan bir evsizin şakağına bir silah daya, içinde bulunduğu umutsuz duruma rağmen, hayatını bağışlaman için sana yine de yalvaracaktır.

Hoparlörlerden duyduğu ses ona, kafasının içindeki sesten farklı gelmişti, fakat virüs, ölmek üzere olan adamın bedenine yayılmadan önce sesinin neye benzediğini kim bilebilirdi ki?

Hayatın anlamını yitirmiş olanlar bile, onu kaybetmek istemiyordu.

İhtiyar da ölmek istemiyordu, üstelik son perde çoktan kapanmaya başlamıştı bile. Sadece bir ya da en fazla iki gün içinde Manila Gribi, ölüm listesine bir çizgi daha çekebilecekti. Fakat hasta adam şu anda virüsten korkmuyordu, korktuğu şey Noah ydı.

"Uzak dur benden!" diye bağırdı ve daha hızlı çiğnemeye başladı.

Noah, yatağa yaklaştı ve yarısı buruşturulmuş mektubu elinden çekti. Ardından, baş ve işaret parmağını, gırtlağının iki yanma bastırdı. Çiğnenmiş ikinci şeridi, ağzından çıkarmasını

sağlamak için fazla baskı uygulamasına gerek kalmamıştı. İlkini çoktan yutmuştu.

"Seni sefil pislik," diye ağladı ihtiyar, öğürmekten kurtulunca. "Bunu durdurabilmen artık mümkün değil, duyuyor musun?"

Noah dirseğiyle, komodinin üstünü boşalttı, kâğıdı düzeltti ve kopan şeridi tekrardan eski yerine yerleştirdi. Mektup, beklediğinden daha iyi durumdaydı. Başlık ve tükürük nedeniyle mürekkebin dağıldığı birkaç yer dışında büyük kısmı rahatça okunabiliyordu.

"Beni duydun mu? Başarısız oldun. Bunu durdurmayı başaramadın."

Noah, ihtiyarın hakaretlerini duymazdan gelmeye çalışıp bütünüyle önündeki mektuba odaklandı:

Sevgili baba,

Fikrini son anda değiştirebilmek için yanma uçtum. Eğer veda mektubumu okuyorsan, bunu başaramamış ve Noah Projesini senin yardımın olmadan sonlandırmak için tekrardan yola koyulmuş olmalıyım.

Başını kaldırdı. Doğrudan ihtiyarın gözlerine baktı.

Baba mı?

Kendi ebeveyniyle karşılaşıp onu tanıyamaması mümkün müydü? Okumaya devam etti.

Başlangıçta ben de senin gibi ikna olmuştum, ayrıca özünde, fikrimizi hâlâ savunduğumu inkâr edemem. Fakat bildiğin üzere hayatımda bazı değişiklikler oldu. Çocukluğumun zincirlerini kırdım, yalnızlığımın üstesinden geldim ve âşık oldum. Yaşadığımız

dünyaya çocuk getirme arzum beklenmedik bir şekilde büyüdü ve bu, mantıkla bastırılacak bir şey değildi. Kulağa ne kadar basit gelse de gözlerimi açmamı sağlayan şey bu oldu. Yaptığımız her şey yanlış. Büyük hedefe ulaşmak için gerekli son yapboz parçasını araştırıp geliştiren kişi bizzat ben olduğum için, sonsuza dek ismimle birlikte anılacak olan Noah Projesinden başka bir yol olmalı. Senin de artık bildiğin gibi, son konferansımızı videoya kaydettim. Bu kaydı, bunu bir komplo teorisi olarak görüp kenara atmak yerine, insanların büyük bir çoğunluğuna duyurabilecek birine vereceğim.

Üçüncü aşama durdurulmalı. Üzgünüm, elimden başka türlüsü gelmiyor.

Seni seven oğlun

David

Noah mektubu bir kez daha okudu, sonra onu katlayıp cebine koydu.

Az önce kendisi hakkında öğrendiklerinden afallamış bir halde son kez, hasta yatağında ölümü bekleyen ve gözlerini tekrardan kapatmış olan adama döndü.

"Ben ne yaptım?" diye sordu ona.

Ben, David Morten.

Cevap alamadı.

"Hepsinden ben mi sorumluyum?"

Hastalıktan? Herkesi öldüren salgından? Şu an seni öldüren salgından?

Hiç tepki yoktu. Yaşlı adamın nefes alışları yeniden zayıflamıştı. Bilincini yitirmiş görünüyordu fakat Noah yanılıyordu.

"Lütfen gitme," dediğini duydu, hasta odasından tam çıkmak üzereyken.

Daha çok bir hırıltı gibiydi, neredeyse anlaşılmazdı.

Noah arkasına döndü. “Neden?”

İhtiyar adam başını kaldırdı, bunu yaparken inanılmaz ölçüde güç sarf ediyor gibi görünmüştü. Öksürdü. Dişsiz ağzından kan sıçrıyordu. Noah nın, silahlar nedeniyle ikisi de bombeleşmiş olan ceketinin sağ ve sol ceplerini işaret etti.

“En azından bana son bir iyilik yap, seni aşağılık pislik.”

20. Bölüm

"Baba, çabuk televizyonu aç," diye seslendi Cezet gereksiz yere. 747'nin üst katında, Zaphire'a ait özel kabine koşarak girdiğinde, ekranda zaten NNN açıktı.

"Sessiz ol ve otur," diye talimat verdi kızına, fakat kızı, yanan kemer ikaz ışıklarına ve fırtınanın etkisiyle yaşanan sarsıntılara rağmen yatağın yanında, ayakta durmak istedi. Uçak, Amsterdam üzerinde, havada tur atıyor, olağanüstü hal nedeniyle iniş izni alamayan pilotlar ise bir sonraki talimatları bekliyorlardı. Avrupa'nın diğer bölgelerine kıyasla daha iyi durumda olan Berlin'e uçmaya karar verdiler.

Zaphire, sırtını yarım metre boyundaki bir yastığa dayamış, dizüstü bilgisayarını kucağına, televizyon kumandasını eline almış yatağının ortasında yatıyordu. Göğüs kafesinin sol yanı felç olmuş gibiydi, gözleri yaşarıyordu, ağrılarını dindirme görevini üstlenen morfin nedeniyle kendini yorgun ve sersemlemiş hissediyordu. Fakat şimdi dinlenemezdi. Şu anda değil, facia tam da başlamak üzereyken.

Hastane odasından çıkarılıp kendi yatak odasına getirildiğinden beri geçen her saniyeyle birlikte kötüye giden dünyanın durumu hakkında bilgi edinmekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Şimdiyse, gecenin bir yarısında, endişeli olduğu her halinden belli

olan Amerika Başkanı ekranda belirmişti. Philipp Bayvvater, oval ofisteki masasının başında oturmuyordu. Muhtemelen başkanlık uçağından bağlanmıştı, hatta şimdiden güvenli bir sığınak arayışına bile girmiş olabilirdi.

"Buna cesaret edebilir mi?" diye fısıldadı Cezet, bilindik selamlama konuşması sürerken.

"Korkarım evet," dedi Zaphire ve sesi yükseltti. Sonra dünyanın en güçlü adamı, dünya çapında çok sayıda komedyenin parodisini yaptığı o dikkat çekici güneyli aksanıyla ulusa sesleniş konuşmasını yapmaya başladı:

"Bugün sizlere oldukça hassas bir bilgiyi iletmek zorundayım. Son birkaç haftadır izlediğimiz haberler bizi endişelendirdi, son birkaç saatte yayınlanan bildiriler bizi korkutup dehşete düşürdü. Havalimanları kapanıyor, hastaneler dolup taşıyor, eczaneler ilaçları karneye bağlıyor. Ülkenin bazı bölgelerinde olağanüstü hal ilan edildi, yerleşim yerlerine giriş çıkışlar kapatılıyor ve ulusal muhafızlar, bu zor zamanlarda adalet ve düzeni korumak için çabalıyor."

Zor zamanlar mı?

Zaphire bu içi boş konuşmayı dinlerken sadece tiksinti duyuyordu.

Çevre politikan yüzünden yaşanan kuraklık, kasırga ve sel felaketlerinde her şeylerini kaybeden dünya üzerindeki üç yüz milyon insana bahset bakalım o zor zamanlardan. Ya da en iyisi üç yıl daha böyle devam et, böylece dünya üzerinde yarım milyar iklim göçü gerçekleşmiş olur.

"Ülkemiz çok sayıda krizi atlattı, pek çok saldırıyla mücadele etti."

"Evet. Benzin fiyatları yüzünden," diye alay etti Zaphire. Cezet başıyla onayladı. Bronz teni, televizyondan yansıyan mavi ışığın altında, sanki yağa batırılmış gibi görünüyordu.

"Fakat şu anki düşmanımız olan Manila Gribi, şimdiye kadar karşılaştığımız tüm rakiplerimizden daha sinsi gibi. Özellikle gibi diyorum."

"Nereye varmaya çalışıyor?" diye sordu Cezet, ciddi bir yüz ifadesiyle, işaret parmağını havada tutan Başkan, konuşmasına ara verdiği sırada.

"Çünkü yüz binlerce insanın ölümünden sorumlu olduğu söylenen, bu son derece bulaşıcı ve ölümcül virüs aslında yok."

"Ne?" Cezet, düştüğü dehşetin etkisiyle televizyona bağırdı. Zaphire'ın yüzündeyse en ufak bir değişiklik olmadı.

Bak sen şu işe. Bunu o ödlekten hiç beklemezdim, diye düşünürken Baywater bir şey daha ekledi.

"Manila Gribi diye bir şey yok. Hastalık, tamamen medya kuruluşları ve ilaç endüstrisi tarafından uydurulmuş bir yalandan ibaret."

Zaphire, televizyonun sesini kıstı ve rota değişikliğini bildirmek için yatağının yanındaki uçak telefonundan pilotu aradı. Ne yazık ki Noah şu anda ikinci plandaydı. Hâlâ bir şeyleri kurtarmak istiyorsa, Papayla özel bir görüşme yapması kesinlikle öncelikliydi.

21. Bölüm

Roma, İtalya

Doktor Bertani genelde merdivenleri kullanırdı. Dar ve kapalı alanları sevmezdi, özellikle de hareket halindekileri, bu nedenle asansör kullanmamanın, Los Angeles'ta arabasız olmakla eş değer olduğu New York ya da Hong Kong gibi şehirlere gitmeyi tercih etmiyordu. Zeminin üç kat aşağısında bulunan hücrelere ise sadece asansörle gidilebiliyordu. Bina yönetmeliğine göre bu, ölümcül bir günah olabilirdi, peki ama hiçbir resmî kurum, binanın bu bölümünden haberdar değilken, acil çıkışların eksikliğini kim şikâyet edecekti? "Kayıp mahzen", oraya öyle diyorlardı, hiçbir inşaat planında kayıtlı değildi. Orayı inşa eden mimar ve işçiler ise çoktan ölmüşlerdi. İki bin yılı aşkın bir süredir.

Roma'daki Neo Clinica, Trastevere bölgesinde bulunan özel bir psikiyatri hastanesi, keşfi resmî makamlara hiç bildirilmemiş, tarihî eser niteliğindeki görkemli bir patrikhanenin temeli üzerine kurulmuştu. Sevimsiz hastaları kapatmak için mükemmel bir ön koşul.

4A Hücresi'ndeki Kilian Brahms gibi.

Doktor Bertani, tekrardan sabit bir zemine kavuşmuş olmanın mutluluğuyla asansörden indi ve ışığı açtı. Yeşile boyanmış

beton zeminde yürürken spor ayakkabıları gıcırdıyordu. Aşağısı tıpkı, güzel havalarda terasından Tiran Denizi'ndeki gemilerin görülebildiği, Genzano di Roma'daki küçük bungalovunun şarap mahzeni kadar soğuktu. Şu anda orada olup, elinde bir kadeh kaliteli Brunello ve taze pişmiş İtalyan ekmeğiyle, o çok sevdiği çobanpüskülünün gölgesinde oturmayı ne çok isterdi. Bu durumda çöküşe katlanmak şüphesiz daha kolay olurdu.

Onun yerine burada, yerin altında çalışmak zorundayım.

4A Hücresine geldiğinde, çukurlaşmış kapının üzerindeki sıradan sürgüyü açtı. O andan itibaren artık yalnızca ağzından nefes almaya başladı. Aşağının tükenmiş havasını katlanılır hale getirmeyi zamanla öğrenmişti. Havalandırma hâlâ çalışıyordu ama Romalılardan kalma bu yerden vazgeçme kararı alındığından beri kullanılmıyordu. Şapka kutusu büyüklüğündeki hücrelerde uyuyan, yiyip içen ve ihtiyaçlarını karşılayan hastalar için pek de sağlıklı bir ortam olduğu söylenemezdi.

"Merhaba, Kilian."

Doktor Bertani eşikten geçip oldukça parlak bir ışıkla aydınlatılmış odaya girdi. Görünüşe göre Kilian Brahms, beyaz ışık veren tavan lambasını, uyurken bile kapatmıyordu.

Hastası her zaman olduğu gibi sakindi. Ona bir çizim defteri ve kurşun kalem verdiklerinden beri, muhabir hiç sorun çıkarmamıştı. Rengi atmış bir pijama ile spor çorapları giyiyor ve her zamanki pozisyonunda yerde oturuyordu: Bağdaş kurmuş ve resim defterini kucağına almıştı. Başlangıçta sürekli olarak çizgiler ve daireler çizdiğini düşünmüşlerdi. Brahms'ın notlarının anlamını ancak çok sonra çözebilmişlerdi.

Birler ve sıfırlar.

Bir bilgisayar programı yazıyordu.

"Videoyu bununla her portala yüklemek mümkün olacak," diye cevaplamıştı Brahms, ne yaptığım sorunca. *"İşe yararsa bütün dünyayı kurtarabilir."*

"Sizi rahatsız edebilir miyim?" diye sordu Bertaini, bütün ziyaretlerinin açılışını bu soruyla yapardı. Brahms başını kaldırdı. Eskiden dolgun olan yüzü son haftalarda süzülüp solmuştu; hasta görünüyordu ama buraya getirildiğinde de öyleydi.

"Beni bırakıyor musunuz?" diye sordu. Bu, alışkanlık haline getirdiği ve çoğu zaman sorduğu tek soruydu.

Bertani evet anlamında başını salladı. Genelde üzgün olduğunu belirten bir şekilde omuz silkerdi *("Bunu yapamayacağımızı biliyorsunuz,")* oysaki bugün durum farklıydı. Her şey farklıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Brahms kuşkulu bir şekilde. Gerilmiş bir şekilde parmaklarını, çizim defterine vuruyordu. Doktorundaki bu ani değişime güvenmediği açıkça belli oluyordu.

Bertani öksürüp boğazını temizledi. "İlk seanslarımızdan birinde bana Başkandan bahsetmiştiniz."

"Evet."

"Onun, ne yapacağını söylemiştiniz?"

"İnkâr edecek," diye yanıtladı Brahms şaşkınlıkla. Ardından ekledi: "Salgını inkâr edecek."

"Neden?"

"Korkudan. Başka türlü nasıl durdurulacağını bilmiyor."

"Ne?"

Brahms bacaklarını açıp ayağa kalktı. "Room 17." Sendeledi ve beton duvardan destek aldı. "Vakit geldi mi?" Bir anda heyecana kapıldı. "Bunu gerçekten yaptı mı?"

Bertani başını salladı. "Tıpkı söylediğiniz gibi."

Beyaz kot pantolonunun kemerine bağlı olan cep telefonunu aldı. "Benim için bir görüşme yapmanızı istiyorum."

“Ne amaçla?”

Elini Brahms’ın omzuna koyan psikiyatr, onu yatağına götürdü ve hafif bir baskı uygulayarak oturmasını sağladı. “Üçüncü aşamayı durdurmak istiyor musunuz istemiyor musunuz?” diye sordu.

Brahms gözlerini kırpıştırdı. “Evet. Elbette. Kiminle konuşmamı istiyorsunuz?”

Doktor Bertani ona, hafızada kayıtlı bir numarayı arayan telefonu uzattı.

“Onu tanıyorsunuz, Kilian. Onu ölürken gördünüz.”

p

22. Bölüm

Oosterbeek, Hollanda

Ona hata yaptığını gösteren şey bir konserve kutusu olmuştu. Noah'nın kafası dağılmıştı, konsantre olmamıştı, yerle bir olmuş karantina odasından çıkarken yaşlı adamın, onun için orada bıraktığı otomatik tabancayı kullanıp kullanmayacağını düşünmüştü. Eline geçirdiği silahlar arasında, tetiği en kolay çekilen ve en güçlü etkiye sahip olanı oydu. Yine de ölmek üzere olan adamın, hayatını kendi elleriyle bitireceğinden emin değildi.

Ölüm korkusu tuhaf şey.

Noah yaptığı dikkatsizliği ancak mutfağa geldiğinde fark etti. Belki de fazla yorgundu. Ya da çok uzun süre aç kalmıştı. Sonuç olarak bir neden bulmaya çalışmak anlamsızdı: Noah dikkatsiz davranmış ve dönüş yolunu yeterince emniyete almamıştı. Döndüğünde bungalovun boş olacağını düşünmüştü.

Ve ***bu bir hataydı.***

Tezgâhın üzerindeki konserve kutusu açılmıştı, kesilmiş kapağı, daire biçiminde bir testere bıçağını andırıyordu. Açacağın yerleştirildiği köşenin çevresi kırmızı renkteydi; mutfak tezgâhının açık renk ahşap yüzeyine sıçramış olan ravioli sosu, kan damlalarını andırıyordu.

L

"Oscar?" diye seslenerek oturma odasına göz gezdirdi. "Celine?" Şömine ateşi neredeyse sönmek üzereydi, daha önce açık olan lambalar şimdi sönüktü. Gerçi gitmeden önce ışıkları kapatmış olmaları gayet mantıklıydı. Ama öyle yapmamışlardı.

Çünkü hâlâ oradaydılar. Kanepede oturuyorlardı. Birbirlerine çok yakın şekilde. Noah'ya dönüp bakmadılar, üstelik onlarla konuşmasına rağmen: "Neden hâlâ buradasınız?"

Benim yakınımda! Aklınızı mı kaçırdınız?

Hiç tepki yoktu. Cevap vermediler. Bu görevi gölgede duran adam üstlendi. "Biraz daha kalmalarını onlardan ben rica ettim."

Yarı karanlıkta yüzü yokmuş gibi görünen yabancının koyu renk takım elbisesi, üzerinde oturduğu deri koltuk gibi simsiyahtı, bu nedenle onunla bir bütünmüş gibi görünüyordu. Belirgin olan tek şey, koltuğun sağ kolçağına bırakmış olduğu silahın kromdan namlusuydu.

Silahlarından birini kullanıma hazır tutan Noah, mutfak duvarındaki ışık düğmelerinin hepsine aynı anda bastı. Açık mutfaklı oturma odasını eviyeden başlayıp şömineye kadar uzanan sıcak bir ışık kapladı.

"Siz?" dedi afallayarak. Karşısında görmeyi beklediği en son kişi bu herifti.

Koltuktaki adam yüzünü buruşturdu ve elini gözlerine siper etti. Kucağında bir çorba kâsesini dengelemeye çalışıyordu.

"Lütfen," dedi. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Başım ağrıyor ve bir süredir ışığa karşı hassasiyet yaşıyorum. Bu nedenle arkadaşlarınızdan ışığı kapatmalarını rica ettim. Aynı şeyi sizden de isteyebilir miyim?"

Noah yerinden kıpırdamayınca adam iç çekti ve gözlerini kırpıştırarak çorbasına bir parça ekmek batırdı.

Oscar ve Celine endişeli bir şekilde Noah'ya baktılar.

Şimdi ne yapacağız, diye geçirdi içinden Celine.

Noah, elindeki silahı sıkıca kavrayıp bir adım ileri attı. "Ne istiyorsunuz?"

Adam ağzı dolu bir şekilde cevap verdi: "Öncelikle yemek yemek. Kurt gibi açım." Tezgâhta duran ravioli kutusunu işaret etti. "Bu kadar hasara uğradığı için üzgünüm ama ambalajlarla aram pek iyi sayılmaz. Siz de kendinize biraz almak istemez misiniz, Noah ya da isminiz her neyse? Ne de olsa yemek vagonunda yiyecek doğru düzgün bir şey bulamamıştık."

Hafif dokunuşlarla ağzını ve burnunu temizlediği bir peçeteyle öksürüğünü baskıladı.

"Bu arada kendimi henüz tam anlamıyla tanıtmadım," dedi, hafifçe gülümseyerek. "Adım Adam Altmann."

23 Bölüm

"Bizi nasıl buldunuz?"

Altmann kıkırdadı. "Şu anda üzerime doğrulttuğunuz tabanca sayesinde. Bu arada, onu elinizden bırakabilirsiniz. İşe yarar tek yanı, üzerindeki verici ve gizli dinleme düzeneği. Tren istasyonundaki karşılama komiteniz sayesinde elinize fazladan birkaç silah geçirdiğiniz için kendinizi şanslı saymalısınız."

Altmann kuru kuru öksürdü. Elindeki ekmekle, yerdeki cesetleri işaret etti. "Bunu, elinizde tuttuğunuz o sahte silahla başaramayacağınız kesin."

Noah, inanmayan gözlerle elindeki tabancaya baktı. Altmann doğruyu söylüyorsa, mükemmel bir taklit sayılırdı.

"Onu biniş esnasında cebime koydunuz!" diye tespitte bulunup tavana nişan aldı ve tetiği çekti. Bir patlamanın yerine, yumuşak bir klik sesi duyuldu.

"İtişme için üzgünüm. O zamanlar durumum hakkında henüz bilgim yoktu. Virüsü taşıyorsam, muhtemelen size de bulaştırmış olmalıyım," dedi Altmann ve Noah, sahte silahı kenara koyup ceketinin cebinden diğerini çıkarınca korunmak için elini kaldırdı.

"Endişelenmenize gerek yok, size bir şey yapmayacağım. Alın." Altmann, kendi silahını Noah'nın ayaklarının önüne attı. "Artık silahsızım."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Noah, gözlerini Altmann'dan ayırmadan. Ayağıyla, yerde duran silahı Oscar'a doğru itti ama hızlı davranıp onu yerden alan Celine oldu.

"Kimsiniz siz?"

Altmann artık boş olan tabağını, kolçağın üstüne bırakıp öne doğru eğildi. "Birleşik Devletler Federal Hükümeti için çalışıyorum. Daha doğrusu, onlar için çalışıyordum. Görevim demokratik yollarla çözülmesi mümkün olmayan anlaşmazlıkları çözmekti."

"Neden peşimizdesiniz?" diye konuşmaya dâhil oldu Oscar. Noah'yı mükemmel İngilizcesiyle bir kez daha şaşırtmıştı.

Altmann bakışlarını ona çevirdi. "Biz diye bir şey yok" Noah yı işaret etti. "Söz konusu olan sadece o."

"Peki neden ölmesi gerekiyor?" diye sordu Celine, acı bir sesle. "Niye bütün herkes onun peşinde?"

"Bunu ben de uzun süre anlayamadım," dedi Altmann. Bakışları Celine'den Oscar'a, oradan da Noah'ya döndü. "Hedef kişinin özgeçmişi ya da meselenin arka planıyla ilgili elimde hiçbir zaman somut bir bilgi olmuyor. Siz de sipariş verdiğiniz tavşanın takma ismini garsona sormuyorsunuz sonuçta."

Burnunu çekti. "Üzgünüm, tekrar düşününce bunun tatsız bir benzetme olduğunu fark ettim. Sanki sizi yemek istiyormuşum gibi bir anlam çıkıyor Noah." Kıkırdadı.

"Her neyse. Asıl söylemek istediğim şu, gördüğüm ve duyduğum bütün her şeyden sonra," işaret parmağıyla şakağına dokundu, "ki bunlar hiç de azımsanacak türden şeyler değil, sahte silah üzerinden bir anlamda bağlantı kurduğumuz andan beri, burada ciddi boyutlarda bir gizli ittifak sürdürülüyor. Muhtemelen sizin tarafınızdan hazırlanan, dünya çapında bir biyolojik saldırı için kurulmuş bir ittifak."

Noah'dan bir ağrı kesici ve bir bardak su istedi, o ise Altmann ın isteğini duymazdan geldi.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sorusunu bir kez daha tekrarladı ve şarjörü kontrol etti. Yarım saniye geçmeden yeterince dolu olduğundan emin olmuştu.

Altmann güçlü şekilde nefes verdi. Bir anda inanılmaz yorgun görünmeye başlamıştı: "Sizi anlayamıyorum Noah. Bir bilim insanı olduğunuzdan ve dünya nüfusunun büyük bir bölümünü yok etmeyi hedefleyen bir virüs bulduğunuzdan oldukça eminim. Buna ben de dâhilim. Bununla birlikte, bir akademisyen olarak bir kiralık katili aratmayacak becerilere sahipsiniz."

"Bu, soruma verilmiş bir cevap değil. Son kez soruyorum: Niyetiniz beni öldürmek değilse neden buradasınız?"

"Bunu anlaması o kadar zor mu?" diye sordu Altmann ve koltuktan kalkarken epeyce çaba harcadı. Takım elbisesi kırışmıştı, gömleği, pantolonunun ön tarafından dışarı sarkıyordu. İlk kez ayakta durmaya çalışan küçük bir çocuk gibi hafiften yalpaladı.

"Kurtarın beni!" Sesi berrak ve güçlü çıkmıştı, yalvarıştan uzaktı.

"Efendim?"

Noah bir an için şaşkınlıktan silahını indirecek gibi oldu.

Altmann yutkunurken zorlanıyordu. Çektiği şiddetli ağrılar nedeniyle gözleri yaşarmıştı. "ZetFlu içtim ama işe yaramıyor. Neden?"

"Ben nereden bileyim?"

"Benimle alay etmeyi kesin Noah, David ya da isminiz her neyse. Hastalığı siz bulduğunuza göre, ilacını da biliyor olmalısınız. Onu istiyorum, hemen."

"Yoksa ne?"

Altmann iç çekti. “Hiçbir şey. Çalıntı bir motosikletin üzerinde buz kesmiş bir kıçla tam bir saat boyunca yolculuk yapmayı, sizi ölümle tehdit etmek için göze almadım. Müşterim beni yarışın dışına aldı, artık sizin için bir tehlike arz etmiyorum. Bununla birlikte,” saatine baktı, “yerimi alan kişinin, buraya gelmek için çoktan yola çıktığından hiç şüphem yok.”

Altmann’ın son sözlerinden sonra, bu tehdit içeren kehanetin doğruluğunu kanıtlamak istermişçesine sessizliği delip geçen ve bungalova yayılan bir silah sesi duyuldu.

Hemen ardından Noah’nın cebindeki telefon çaldı.

24 Bölüm

Manila, Filipinler

Noel uyuyordu. Nefes alışları o kadar zayıf ve o kadar belirsizdi ki Alicia her iki dakikada bir Jay'in çöpte bulduğu ve eğreti bir beşiğe çevirdiği bisiklet sepetinin üzerine eğilip bebeğin yaşayıp yaşamadığını kontrol etme ihtiyacı hissediyordu. Orada, gazetelerden ve strafordan yapılmış bir şiltenin üzerinde yatan Noel, saatlerdir ne ağlıyor ne de küçük kollarını oynatıyordu.

Ne kadar huzurlu görünüyor, diye düşündü Alicia, oysa ışığın onu yanılttığını biliyordu.

Mum ışığında her şey huzurlu görünür.

"...Doğruymuş. Alicia? Hey. Beni duydun mu?"

"Efendim?" Bakışlarını bebekten ayırıp on dakika önce kulübeye, "Bir planım var," sözleriyle girdiğinden beri neredeyse hiç dinlememiş olduğu Marlon'a baktı.

"Üzgünüm. Ne demiştin?"

Bacaklarını iki yana açmış, Jay'in yatak olarak kullandığı çuvalın üstünde oturan Marlon bıkkın bir tavırla gözlerini yuvarladı.

"Dedim ki, Edwin in adamlarının yanından geliyorum, her şeyi doğruladılar: Bütünüyle çember içine alınmışız. Bir haberci,

batı yakasındaki dikenli tellerden geçip çöplüğe ulaşmaya çalıştı. Miro, onu tanıyorsun."

"Şu küçük çocuk mu?"

Beş yaşında olmasına rağmen bütün süt dişleri hâlâ ağzında duruyordu.

"Evet, o. Bir sokak devriyesi tarafından fark edildi. Onu, teslim olmak isterken başından vurdular."

Alicia başını salladı.

Ondan, ödeyemeyeceği bir para mı istediler?

Küçük çocuğun beş dolar için mi öldürüldüğünü düşündü, şayet bataklıktaki korkunç çiftin iddia ettiği gibi böyle bir geçiş ücreti varsa.

"Buna inanmıyorum Marlon."

"Ama inanmalısın," diyen bir ses duydu Alicia, arkasında. Hızla arkasını döndü.

"Jay," diye bağırdı öfkeli bir şekilde, büyük oğlu aniden kulübede belirince. "Tanrı aşkına, onca zamandır nere?.." Dehşet içinde elini ağzına götürdü ve cümlesini tamamlamak yerine şu soruyu sordu: "Neler oldu?"

"Hiçbir şey anne."

"Hiçbir şey mi?" Mumu altlığından alıp oğlunun yüzüne tuttu. "Tanrım, kanıyorsun. Peki eşyalarına ne oldu?"

Gerçekten de Jay'in yüzünün sağ tarafı, şakağından çenesine kadar kan içindeydi, tişörtüyse yırtılmıştı. Ayrıca ayakları çıplaktı, üstelik spor ayakkabıları yatağının yanında durmamasına rağmen, o halde kısa bir süre için uykuya daldığı sırada kulübeden onlarla ayrılmış olmalıydı.

"Saldırıya uğradım," diye itiraf etti Jay, dişlerini sıkarak.

"Saldırıya mı uğradın? Kimin tarafından?"

“O kadar önemli değil,” diye açıkladı Jay ve onu daha fazla sıkıştırmaması için Alicia ya yalvaran bir bakış yöneltti. Marlon’m önünde değil. Belli ki kuzeninin yanında küçük bir çocuk gibi azarlanmaktan utanıyordu.

“Bir çıkış yolu aradın,” dedi Marlon, onu takdir ettiğini belli ederek. Kulağa bir sorudan çok, bir tespit gibi gelmişti. Jay kısaca başını salladı fakat Alicia, oğlunun bu şekilde sadece konuyu mu kapatmaya çalıştığından emin değildi. Genelde yalan söyleyip söylemediğini burnunun ucuna bakarak anlayabiliyordu, fakat mum ışığında ve yüzünde bu kadar kan varken bu mümkün değildi.

“Önemli olan, geri dönmüş olman,” dedi ve elini Jay’in isyankâr saçlarında gezdirmemek için kendini zor tuttu. Bir tencere aldı ve içine, bir plastik şişeden biraz su koydu. Sonra suyun içine bir bez daldırıp yüzünü temizlemesi için Jay e verdi.

Alçak uçuş yapan bir helikopter yaklaştı, pervane sesleri uzaklaşana kadar hiç kimse tek kelime etmedi.

“O nasıl?” diye sordu Jay, sepetteki Noel’a bakarak.

Alicia iç çekti ve söyleyecek bir şeyler aradı.

“Onu hemen buradan götürmeliyiz,” diye cevapladı Marlon sonunda onun yerine. Jay de aynı fikirdeydi.

“Evet, ama nereye?”

Ve nasıl?

Marlon ayağa kalktı.

“Geçen yıl yapılan aşıyı hatırlıyor musunuz?”

Jay başını salladı, Alicia da Marlon’m neden bahsettiğini anlamıştı.

Bir yardım kuruluşu, bölgede ücretsiz hizmet veren bir sağlık çadırı kurarak özellikle yoksul ve ihtiyaç sahiplerine, çocuk felci, tetanos ve difteri aşısı yapmıştı.

"WorldsaverTn doktorları yine buraya gelmişler. Bu defa şu yeni grip için bir ilaç getirmişler, televizyonda gösterdiler."

Bir ilaç mı?

"Peki ama bir ilaç varsa bizi neden buraya kapatıyorlar?" diye sordu Alicia şaşırarak ve burnunun ucunda, parlak, küçük ter damlacıkları olan Noel'a bir kez daha baktı.

Bir tehlike oluşturmuyorsak, neden karantina altına alındık?

"Çünkü ellerinde, ilacın etken maddesinden yeterli miktarda bulunmuyor," diye cevapladı Marlon. "İlaç sahibinin fabrikaları saldırıya uğradı. Biliyorsun işte, hani şu tuhaf isimli adam."

Zaphire. Alicia onu hatırladı.

"O zamandan beri hapların üretimine devam edemiyorlar. Zenginler ise, tüm Quezon şehri yollara düştüğü takdirde kendilerine bir şey kalmayacağından korkuyor."

Gözlerini ovuşturdu. Marlon bir anda çok yorgun görünmüştü, Alicia en son ne zaman dört saatten fazla uyuduğunu düşündü.

"İyi, güzel de," dediğini duydu Jay'in, çocuk, yüzündeki kanları temizlemekten sıkılmıştı. "Demek doktorlar geri dönmüş. Peki yolda vurulmadan onlara ulaşmayı nasıl başaracağız?"

"Çukurdan geçmeliyiz," dedi Marlon.

Çukur mu? Hayır! "Aklını kaçırmış olmalısın," diye karşı çıktı Alicia. "Bu konuda ciddi olamazsın."

Kimse beni oraya inmeye ikna edemez.

"Gayet ciddiyim," dedi Marlon ve dönüşümlü olarak bir Jay'e bir de Alicia'ya baktı. "Bunun kulağa intihar gibi geldiğinin farkındayım ama aşağısını iyi biliyorum. Bunu başarabiliriz."

Ellerini birbirine vurunca mumun alevi titredi.

"Yapmamız gereken tek şey, bir yerlerden bir el feneri bulmak."

Oosterbeek, Hollanda

"Alo?"

Ağızdan zorlanarak çıkan tek bir kelime Noah'nın, arayan korku dolu sesin ne hissettiğini anlaması için yeterli olmuştu. Adamın sesi, evde ilk kez yalnız kalan ve aniden bodrum katından gelen sesler duymaya başlayan bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

"Orada biri var mı?"

Noah, adamın, sorduğu soruya cevap almaktan ne kadar korktuğunu tahmin edebiliyordu.

Minibüsün şoför koltuğunda oturan Noah, mümkün olan en son hızla, dar orman yolundan ilerleyerek karayolu çıkışına varmaya çalışıyordu. Amber'in yardakçılarının cesetlerini öncesinde yükleme alanından çıkarmış ve çam ağacının altına bırakmıştı.

"Dikkat et!" diye bağırdı Celine, patinaj çekerek çıkıştan ana yola fırladığı sırada.

Hemen yan koltukta, onunla birlikte önde oturuyordu. Oscar ise Altmann'la birlikte arkada, yükleme alanındaki banklarda oturuyor ve onu bir silahla kontrol altında tutuyordu. Kiralık katilin, başkasının yardımı olmadan araca dahi gidemediği göz

önünde bulundurulunca, bunun gereksiz yere alınmış bir önlem olması muhtemeldi.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Noah, ekranda gördüğü kadarıyla numarası +3906'yla başlayan adama. Bu ikinci arayışıydı. îlkinde Noah telefonu açmamıştı. İlk önce silah sesinin nereden geldiğini çözmesi gerekiyordu. İlk başta tahmin ettikleri gibi tetiği çeken, Altmann'ın yerini alan katil değil, karantina odasındaki yaşlı adamdı. Noah öldüğünden emin olmak için aşağıya inmiş ve anlık bir içgüdüyle yerde duran koruyucu giysileri, plastik bir poşete koyup yanına almıştı. Sonrasında ise bungalovu terk etmişlerdi.

"Adım Kilian Brahms," diye cevapladı telefondaki adam, Noah'nm sorusunu. Sesi şaşkın çıkıyordu. "Neden ***onun*** telefonunu siz açıyorsunuz?"

"Kimin telefonunu?"

Noah frene bastı ve minibüsü yolun ortasında durdurdu. Önlerinde bir kilometrelik boş bir yol uzanıyordu, fakat bir tepenin arkasında, gökyüzünde flaşa benzer parlak ışıklar göze çarpıyordu.

Yolu kapatıyorlar.

"Peki sesinizi neden değiştiriyorsunuz? Onun gibi mi konuşmaya çalışıyorsunuz?"

"Kimin gibi?" diye sordu Noah.

Adam öksürdü. "David Morten gibi. Onu siz mi öldürdünüz?"

"Hayır."

Noah navigasyon cihazının ekranına baktı. Celine, onu kaçırdıkları jetin bulunduğu havalimanının adını hatırlamış, bilgisayar ise en kısa mesafeyi hesaplamıştı. Ne yazık ki yol, polis ya da belki de ordu tarafından kapatılmış bir rotadan geçiyor görünüyordu.

Geri vitese taktı. Yanlış hatırlamıyorsa iki yüz metre geride, orman yoluna çıkan bir dönüşten geçmişlerdi.

"Öldüğünü nereden biliyorsunuz?" diye sordu Noah, cep telefonunu çenesi ile omzu arasına sıkıştırmış, yan aynaya bakarken.

"Onu ölürken gördüm. Otelde."

"Artık kapatsam iyi olacak, yoksa..."

Noah sapağın önünde durup orman yoluna girdi. Navigasyon cihazı, haritadaki çizgiyi algılamış ama rotadan çıktıklarına dair uyarı veriyordu.

"Alo? Orada mısınız hâlâ?" diye sordu Noah.

Telefondan bir hışırtı duyuldu, sonra uzaktan gelen ve yabancı dilde konuşan bir ses, adama bir şeyler söyledi ***(İspanyolca mı? İtalyanca mı?)***, kısa süreli cızırtılardan sonraysa adam tekrardan ses verdi.

"Pekâlâ, şimdi beni iyi dinleyin..."

Noah, Kilian Brahms'ın ona, yaklaşık bir dakika boyunca verdiği ve görünüşe göre kendisinin de henüz aldığı talimatları dinledi. Noah başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

"Kimdi o?" diye sordu Celine, bir eli emniyet kemerinde, diğeriyse kapının üstündeki tutamaktaydı.

Son süratle, donarak betona dönmüş ve muhtemelen sadece orman araçlarının kullandığı bir yoldan geçtiler.

"Bunu birazdan öğrenmiş olacağız," diye cevapladı Noah, dikiz aynasından Altmann'la göz göze gelmeye çalışarak. "Bir dizüstü bilgisayarınız ya da internete bağlanabilen bir akıllı telefonunuz var mı?" diye sordu.

Altmann başını salladı ve elini pantolonunun cebine attı.

"İçinde yüklü olan bir görüntülü konferans programı var mı?"

"İşte." Altmann uygulamayı açıp telefonunu Oscar aracılığıyla ön tarafa ulaştırdı.

"Teşekkürler."

Noah, Celine'den telefon ekranını, araba kullanırken görebileceği şekilde tutmasını rica etti. Kendi telefonunun rehberini açtı ve Celine'e, az önce arayan on dört haneli numarayı söyledi. Numarayı Altmann'ın telefonuna girdi ve bağlantıyı sağlamak için yeşil tuşa bastı.

"Bu, İtalya'ya ait bir alan kodu," dedi Oscar arka taraftan. Altmann onu onayladı. Noah, pasaportlardaki giriş damgalarını hatırladı.

Roma. Amsterdam ve... kahretsin. Gittiğim diğer şehir neydi?

Sola saparak daha dar bir orman yoluna girdi. Patika, tek yönlü kullanım için bile fazla dardı ve ağaç dalları, minibüsü çiziyordu. Noah hızını büyük ölçüde azaltmak zorunda kaldı.

Kötüye gidiyor. İyiye değil.

Aniden o kadar yüksek bir dit sesi duyuldu ki yerinden sıçradı. Karşı taraf aramayı kabul ettikten sonra ekranda net bir görüntünün belirmesi için beş saniye daha geçmesi gerekti.

Noah ekranda, en fazla otuz yaşında olan, kumral bir adam gördü. İnce, uzun boynunun üstündeki yuvarlak kafası, bir çubuğun üstündeki bir balonu andırıyordu. Halojen lambanın, doğrudan yüzüne vuran beyaz ışığı, gözlerini kısmasına neden oluyordu. Yüzü, hastalıklı denecek kadar solgundu, bu da boynunda ve alnında bulunan kırmızı lekeleri daha da belirgin hale getiriyordu, muhtemelen nörodermatit ya da sedef hastasıydı. Kulakları, sanki soğuktan yeni çıkmış gibi kıpkırmızıydı, pijaması ise henüz yeni uyanmış izlenimi veriyordu. Tıpkı bir kuşun gagası gibi, dişlemekten yara olmuş üst dudağının altından çıkan, üst kesici dişlerinden biri dışında uzun ve düzgün dişleri vardı. Noah iki şeyden tamamen emindi: Adam oldukça kötü durumdaydı. Ve Kilian Brahms'ı daha önce hiç görmemişti.

En azından bunu hatırlamıyorum.

“Beni görebiliyor musunuz?” diye sorduğu duyuldu Brahms’ın, cep telefonunun açık konumda olan hoparlörlerinden. Sesi, motorun uğultusuna karışıyordu, bir tek yanında oturan Celine, konuşmayı onunla birlikte takip edebiliyordu.

“Evet. Peki ya siz?”

“Hayır, ekrandaki görüntü hiç durmadan titreşiyor.”

“Kamerayı çevirmelisiniz,” dedi Celine.

Cep telefonunun portre ayarını etkinleştirmek için bir tuşa bastı, böylece şu ana kadar arabanın kontrol panelini çekmiş olan kamera artık Noah’nın yüzünü çekmeye başlamıştı. Brahms’ın tepkisi inanılmazdı.

“Lanet olsun!” diye bağırdı. Gözleri büyüdü ve yaşadığı dehşetten ötürü yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Ağzını kocaman açıp burun deliklerini şişirdi, bir yandan da kameranın karşısında işaret parmağıyla boşluğa dokunmaya çalışıyordu.

“Bu imkânsız,” dedi boğuk bir sesle.

“Gerçekten sizsiniz.”

“Kim?”

“David Morten.”

“Tanışıyor muyuz?”

“Evet, bir randevumuz vardı.”

“Ne zaman?”

“Bir ay önce, Berlin’de. Adlon Otelinde. Ama... ama bu imkânsız.”

“Neden?”

İri bir tümsek, minibüsü ve içindekileri sarstı.

“Çünkü odanıza geldiğimde çoktan ölmüştünüz.”

26. Bölüm

Patika tekrardan genişlemişti, orman işçilerine ait bir kulübenin ve tahminen yürüyüş yapanlar için düşünülmüş bir yön tabelasının yanından geçtiler. Noah ileride, ayrılıp diğer yöne saptıkları ana yolu görebiliyordu. Barikatı, çevresinden dolanarak aşmış olduğunu umarak tekrardan hızlandı.

"Sizinle neden buluşacaktık?" diye sordu, az önce ona ölmüş olduğunu söyleyen adama. Şöminenin önünde, kanlar içinde yatan cesedin görüntüsü tekrardan zihninde canlandı, fakat otel odasına girdiği anda geçmişe dönerek hatırladığı kadar net değildi.

Hafızam. Kötüye gidiyor. İyiye değil.

"Üçüncü aşama nedeniyle." Kilian Brahms gerdanını kaşıdı. "Üçüncü aşama hakkında konuşmak istemiştiniz."

"Nedir o?"

Brahms afallayarak gözlerini kırpıştırdı. "Bana bu soruları neden sorduğunuzu anlayamıyorum. Beni bu konuda bilgilendiren sîzdiniz."

"Hangi konuda?"

"Nedir bu? Bir test falan mı?"

"Hayır, test değil. Hafızamı kaybettim Kilian ve zamanımız daralıyor. Lütfen, bana bildiğiniz her şeyi anlatın."

Kilian ağzını açtı, bakışlarını kararsız bir şekilde başka tarafa çevirdi ve sonra şöyle dedi: "Pekâlâ, nereden başlayayım?"

"En baştan. Nereden tanışıyoruz?"

Noah sağa dönüp orman yolundan çıktığından beri minibüsün tekerlekleri yeniden asfalt zeminde ilerliyordu. Karşı şeritteki trafik, artık Noah'nın dikiz aynasına yansıyacak şekilde geride kalan bariyerlere kadar tıkanmıştı. Sebebi anlaşılmıyordu, belki de cadde bir trafik kazası nedeniyle kapatılmıştı, gerçi Noah bundan şüpheliydi.

"Ben bir tür muhabirim," diye açıkladı Brahms. Konuşmayı sürdürdükçe, Oxford aksam daha belirgin hale geliyordu. "AF, Anonymous Force için çalışıyorum. Bilgi özgürlüğü için savaşıyoruz, zengin ve güçlü kişilerin veri bankalarını çökertiyoruz, medya kuruluşları tarafından gizlenen bilgileri dünyayla paylaşıyoruz."

"Ve ben de size bir sır mı verdim?"

Navigasyon cihazı, havalimanına varış süresini on beş dakika olarak yeniden hesapladı.

"Ah, evet. Hem de ne sır." Brahms eziyet çekercesine güldü. "Bana bir video göstermek istiyordunuz."

"Bilderberg hakkında mı?" diye sordu Noah amaçladığından daha yüksek bir sesle.

Dikiz aynasından, Oscar'ın başını ilgiyle öne doğru uzattığını gördü.

"Onlardan ayrışan bir kuruluş hakkında."

"Room 17 mi?"

Celine, Noah'ya şaşırmış bir bakış yöneltti. "Amber'ın anahtarlığında 17 sayısı vardı," diye fısıldadı.

Kiralık katillerin de dövmelerinde.

"Hiçbir şey hatırlamadığınızı sanıyordum," dedi Brahms kuşkulu bir şekilde.

Trafik gitgide yoğunlaşmaya başladığı için Noah ekrana eskisi kadar sık bakamıyordu. "Bazı konularda bilgi sahibi oldum," diye cevapladı. "Video kaydında ne var?"

"Noah Projesi. Tıpkı kararlaştırıldığı gibi. Planın tamamı."

Noah mı?

Tıpkı hafızası gibi onun da kaybolmuş olabileceğinden endişelenerek dövmeye bakmak için tek elini direksiyondan kaldırdı.

Brahms kısa bir monoloğa başlamadan önce derin bir nefes aldı: "Bilim insanları, sanayiciler, politikacılar ve sanatçılardan oluşan Club of Rome isminde bir topluluk, acımasızca sömürülen doğanın, hızla çoğalan dünya nüfusuyla daha fazla baş edemeyeceğini ve bunun sonucunda dünyamızın yıkıma uğrayacağını ilk kez 1972'de dile getirmişti. Club of Rome, sarsıcı öngörüleriyle halkın bakış açısını değiştirmeyi hedefleyen demokratik, barışsever ve açık fikirli bir kuruluşken, Room 17'yle birlikte, insan nüfusunu şiddet kullanarak katlanılır bir boyuta indirmeyi amaçlayan radikal bir gizli örgüt kurulmuş oldu."

"Hangi oranda?" diye sordu Noah, Oscar'ın ona bu bilgileri ne zaman verdiğinden emin olamasa da açıklamalar ona tanıdık gelmişti.

"Yarı yarıya," diye açıkladı Brahms çatallı bir sesle.

Noah, dehşet içinde telefonu indiren Celine'e baktı. Kadın titreyerek de olsa elini tekrardan kaldırdı.

"Üç buçuk milyar insan mı?" diye sordu Noah. "Bu akıl almaz soykırım nasıl gerçekleştirilecek? Manila Gribi virüsü yardımıyla mı?"

"Hem evet hem hayır," dedi Brahms. "Manila, üç aşamadan sadece biri."

Noah gitgide tuhaflaşan konuşmaya odaklanırken, sollama yapmak için onun şeridine geçen arabalar yüzünden sürekli frene basmak zorunda kalıyordu.

"İlk iki aşamada neler oluyor?"

"Oldu, David. Geçmiş zaman. Noah Projesi'nin ilk iki aşaması çoktan uygulamaya konuldu. Virüs hepimize bulaştı."

"Hepimiz kim?"

"Neredeyse insanlığın tamamı."

Brahms ekranda öğretici bir şekilde parmağını kaldırdı. "Biliyorum, kulağa inanılmaz geliyor. Fakat Bilderbergleri tanıyorsanız, gezegenimizin en nüfuzlu ve en varlıklı kişilerinden bahsedildiğini biliyor olmalısınız. Ekonomi bakanları, devlet bakanlan, medya patronları... Ülkelerin ayrı ayrı yönetilmesinin tek sebebi halkı oyalamak. Kararları bizim adımıza veren gerçek parlamento hiç kimse tarafından seçilmedi. UNO'yu, Avrupa Parlamentosunu ve Güvenlik Konseyi'ni unutun. Vurucu güce sahip tek bir dünya hükümeti var, o da halkın isteğine boyun eğecek kadar aptal değil."

Bu da Noah ya tanıdık gelmişti.

Brahms kısa bir ara verip ekledi: "Bunlar sizin kendi sözleriniz. Gerçekten hatırlamıyor musunuz?"

Adım adım ilerleyen bir alt geçitten geçen Noah, başını salladı.

"Ama Room 17'nin, Bilderberg'den ayrışmış ve artık kontrol edilemeyen bir tür ordu olduğunu biliyorsunuz herhalde?"

"Bunu duymuştum."

Trafik sıkışıklığından kurtulmak için, alt geçitten çıkar çıkmaz, iki tarlayı birbirinden ayıran asfaltlanmış bir çiftlik yoluna saptı. Navigasyon cihazı hiç vakit kaybetmeden yeni rotayı hesaplamaya başladı.

"En radikallerden bile daha radikaller," diye açıkladı Brahms. Konuşmak ona iyi gelmiş gibiydi. Konuşmalarının başındaki güvensizlikten neredeyse hiç eser yoktu.

"Hedeflerinin Club of Rome'la hiçbir bağlantısı yok. Bilderberg'le de aynı şekilde. Room 17, ekonomik gücü elinde tutan zengin ülkelerin yaşamlarını az gelişmiş ülkeleri sömürerek sürdürebilecekleri bir dünya düzeni kurmaya çalışıyor. Batı dünyasının ekonomik güçleri, yaşamlarını bu şekilde sürdürmeye devam ederlerse, en iyimser hesaplamalara göre 2052'de bütünüyle yıkıma uğrayacağız. Petrol yatakları kurudu, dünyanın ısısı dört derece arttı, çevre kirliliği nedeniyle büyükşehirlerdeki yaşam neredeyse imkânsız hale geldi."

Sesindeki tekdüzelikten Brahms'ın bu konuşmayı daha önce defalarca yapmış olduğu anlaşılıyordu, en azından hayalî bir dinleyici kitlesi önünde. Yine de bazı sözcüklerin sonunda sesinin hafiften titremesi ve yer yer abartıya kaçan vurguları ne kadar gergin olduğunu ve anlatmaya çalıştığı şeyin onun için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu.

"Daha şimdiden her yıl, ormanların ve denizlerin soğurabileceğinin iki katı sera gazı üretiyoruz. Hortumlar, sel felaketleri ve heyelanlar bize daha bugünden, işlediğimiz hammaddelerden kazandıklarımızın çok üstünde bir rakama mal oluyor. Ve yine daha şimdiden bir milyar insan içme suyu sıkıntısı çekerken, her bir Amerikalı günde sekiz bin litre su tüketiyor. Bunlar sizin rakamlarınız David. Herkes bu gerçekleri internetten öğrenebilir, buna rağmen sadece bir kilogramlık domuz eti üretimi için on bin litre su kullanıldığını ancak sizinle konuştuktan sonra öğrendim. Üstelik domuz Çin'de henüz yeni tüketilmeye başlandı. Herkes Amerikalılar ve Avrupalılar gibi bir yaşam sürseydi, daha şimdiden topraklarımızı işletmeye yetecek kadar suyumuz kalmazdı.

Peki dokuz milyarlık bir nüfusu doyurmak zorunda kalacağımız 2050'de durum ne olacak?"

Kuzey yönünde ilerleyen ve pusulaya göre dört kilometre sonra havalimanına varacak olan Noah şöyle dedi: "Bu felaketi önlemenin, dünya çapında bir soykırım gerçekleştirmekten başka yolu da olmalı."

Brahms güldü. "Ah, elbette var. Bazı şeylerden vazgeçebiliriz: Fabrika çiftçiliği ve fast food'dan, hızlı arabalardan, ucuz uçuşlardan ve kitle turizminden, dünyayı çepeçevre dolaşan dizel motorlu yük gemileriyle taşman maden suyundan, nakliyesi ve ambalajı çevreyi kirlettiği halde, hiçbir kargo ücreti ödemeden hemen ertesi gün evimize teslim edilen internet siparişlerinden... Üstelik bir çift ayakkabı yerine doğrudan üç çift sipariş edip ikisini sonradan geri göndermeyi tercih ettiğimiz için çoğu zaman iki katı çevre kirliliğine neden oluyoruz. Kısacası, kontrolsüzce gerçekleşen bir ekonomik kalkınmadan vazgeçebiliriz. Boşalan tarım arazilerine, köpek mamasına dönüştüreceğimiz sığırları yerleştirip yaşam alanlarını talan ettiğimiz Amazon ormanlarındaki Kızılderililer gibi bir yaşam sürüyor olsaydık, tek bir nükleer santralin kurulmasına bile gerek kalmadan gezegenimizde fazladan dokuz milyar insan için yer olurdu."

"Ama bunu hiç kimse istemiyor," diye fısıldadı Noah.

Celine duyduklarına inanamıyormuş gibi başını salladı. Noah onun da toplu intiharlar sonucunda cadde kenarlarında, metreler boyu yükselen ceset yığınlarının düşüncesiyle savaşmak zorunda kalıp kalmadığını merak etti.

"Batı dünyasından hiç kimse. Aksine, yıllar önce Almanya'nın ekonomik gelişimi düşüşe geçme tehlikesiyle karşı karşıya kalınca, dönemin kadın başbakanı, çalışan arabalarını hurdalığa götürmeleri için halkı teşvik etti. Dünyanın en yoksul ülkelerine yardım götürebilmek için gerekli nakliye araçları ve yeterli mik-

tarda yakıt temin edilemediği için çocuklar açlıktan ölüyorken, dünyanın en zengin ülkelerinden birinin vatandaşlarına, ellerindeki hammaddeleri imha etmeleri fakat aynı zamanda hammadde kullanımının devamını sağlamak adına kendilerine yeni bir araba satın almaları için bir tür teşvik primi verildi."

Noah uzaktaki bir rüzgâr türbinini fark etti, havalimanına yaklaştıklarının ilk işaretiydi bu. "Room 17'yi destekliyormuş gibi konuşuyorsunuz."

Brahms bir kez daha alaycı şekilde güldü.

"Çelişki şu ki bu caniler kendilerini çevreci olarak görüyorlar. Depolarımızı düşük fiyata doldurmayı sürdürebilmemiz, bokumuzu içme suyuyla temizlemeye devam edebilmemiz ve kışın bile restoranların açık alanlarında, ısıtıcıların altında oturmayı sürdürebilmemiz için insan sayısını daha makul bir orana düşürmek istiyorlar. Kendilerini cani olarak değil, realist olarak görüyorlar. Doğası gereği bencil yapıda olan insan, yaşam şeklini değiştirmeyeceğine göre, şayet bütünüyle yok olmak istemiyorsak, insan sayısının azaltılması gerekiyor."

"Ve bunu gerçekleştirmek için hazırlanan plan da üç aşamadan oluşuyor ve Noah Projesi olarak adlandırılıyor?"

"Aynen öyle."

"Birinci aşamada neler oldu?" Yağmur çiselemeye başlamıştı, Noah silecekleri çalıştırdı.

Brahms başını eğince arkasındaki grimsi beton duvar görünür hale geldi, ardından elinin içiyle yüzünü sildi. Terliyordu.

"Room 17'nin kurucu üyeleri arasında çok sayıda rafineri ve havayolu şirketi sahibi bulunuyor. Chemtrails bulutlarıyla ilgili yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musunuz?"

Noah'nm bakışları tekrardan dikiz aynasına, Altmann'a bir kâğıt mendil uzatan Oscar'a kaydı.

"Başınızı arkaya eğmeyin," dediğini duydu. "Akmasına izin verin, böylesi daha iyi."

Noah odağını yeniden Brahms'a çevirdi.

"Sadece Atlanta'dan tek bir günde o kadar çok uçak kalkıyor ki atık gazlarından oluşan ağ neredeyse tüm yerküreyi çevreliyor. Room 17, uçak yakıtına yıllarca manipüle edilmiş bir uçuk virüsü karıştırdı."

"Uçuk virüsü mü?"

Noah, Oscar'ın çıktısını aldığı Doktor David Morten'ın özgeçmişine bir kez daha göz atma fırsatının olmasını isterdi. Nano araştırma ve sıvı mikroçipleri hatırlıyordu.

Fakat uçuk virüsü?

"Yüzyıllar boyu fark edilmeden vücutta uyku halinde bekleyebilen bir patojen, ta ki aniden canlanıncaya kadar. Bu, bir sonraki öldürücü bileşen için bir kılıftı."

"Hangisi?"

"Veba."

"Bekle biraz, demek istediğin, hepimiz..."

Son birkaç dakikadır yeni bir rota oluşturamayan navigasyon cihazının ekranında aniden varış bayrağı belirdi. Havalimanı arazisi, ilerledikleri taşıt yolunun sağında, set benzeri bir duvarın arkasındaydı.

"Tanrım, kendimi yavaş yavaş aptal gibi hissetmeye başlıyorum, beni ziyaret etmek için Roma'ya geldiğiniz zaman sizden duyduklarımı şimdi ben size anlatıyorum," diye iç çekti Brahms. "Bana, uçuk/veba mikrobunu hepimizin taşıdığını söylediğinizde buna ben de inanmakta zorlanmıştım. Genetiği değiştirilmiş virüs artık genlerimize sızmış durumda. Hepimiz üzerimizde birer saatli bomba taşıyoruz. Bunu kanıtlamak için bana seksenli yıllardan bu yana, özellikle Batı ülkelerinde gitgide artan alerjileri örnek

vermiştiniz. Sözde bunlar çevre kirliliğinin yan etkileri değil, birinci aşamanın gözle görülür işaretleriymiş."

"Fitili ben mi ateşledim?"

"Hayır. Bunu babanız yaptı."

Noah, yaşlı adamı düşündü ve bungalovdan çıkmalarına sebep olan silah sesini zihninde canlandırdı.

"Siz üçüncü aşamadan sorumlusunuz. Uçuk virüsünü uykudan uyandırıp veba mikrobunu açığa çıkaran etken maddeyi geliştirdiniz."

Noah arkaya, burnundan hâlâ kan damlayan Altmann a baktı. Ve elini karnına koymuş, pencereden dışarıyı seyreden Celine e.

Hayır.

Bu doğru olamazdı. Bu doğru olmamalıydı.

"Ama geri çekilmek istemiştim, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Brahms'ın cevabı, kendine karşı duyduğu tiksintiyi hafifletmeye yetmemişti.

"Aşı furyasından hemen sonra."

"Aşı mı?"

"Hastalığın bir ilacı var yani, öyle mi?" Noah, Celine'in yeniden ona doğru döndüğünü hissetti.

"Evet, ama sadece seçilmiş kişiler için. Bilderbergler, askeriye, doktorlar, sanayiciler, politikacılar ve sonraki süreç için önemli olan entelektüeller için."

"Bu ikinci aşama mıydı?" diye sordu Noah.

"Aynen öyle. Room 17'nin yaşamaya değer gördüğü, bir nevi seçilmiş kişiler. Gereksiz olanları, önemli pozisyonlarda bulunanlardan ayırmak için tüm dünyada hastalıklar uyduruldu ve bunlar medya aracılığıyla insanlara aşırı şekilde abartılarak aktarıldı.

Sözde SARS, BSE, kuş gribi ve domuz gribi için dağıtılan aşılar, gerçekte Noah patojenini etkisizleştirmeye yarıyordu; en azından az sayıdaki şanslı kişiler için ayrılmış olanlar."

"Kaç kişiden bahsediyoruz?"

"Doğal seleksiyon tarafından vazgeçilmez olarak addedilenler mi? Bir, iki milyon civarında. Büyük bir çoğunluğu tıpkı Amerika Başkanı gibi, aşılandığından habersizdi. Domuz gribinden korunacaklarını düşünürlerken aslında kendilerini, henüz aktif hale geçmemiş ve bugün Manila Gribi olarak tanıdığımız bir virüse karşı korumaya almış oldular. Ölüm oranı yüzde ellinin üzerinde olan bir hastalıktan."

Üç buçuk milyar. Dünya nüfusunun yarısı.

"Üçüncü aşamayı nasıl engelleyecektim?" diye sordu Noah, aynı anda aklına bir fikir gelmişti. "Sizin yardımınızla, Anonymous Force aracılığıyla dünyayı bilgilendirerek ve ilacı herkese ulaştırarak, doğru mu?"

"ZetFlu," diye fısıldadığını duydu Celine'in, Noah ilaç şirketlerinden birinin sahibine yapılan suikastla ilgili bir haberi hatırladı ***(ismi neydi?)***, ilacı ücretsiz olarak piyasa sürmek isteyen şu adam.

Onunla da görüşmüş müydüm? İlacın bileşenlerini onunla paylaşmış olabilir miyim? Bu yüzden mi ölüm tehditleri alıyor ve ***fabrikaları bombalanıyor?***

"Biraz daha karmaşık," diye cevapladı Brahms. Sesindeki tereddüt tekrardan geri gelmişti.

"Hangi açıdan?"

"Zaphire'la Kenya'da buluştuğunuzda fazla vaktiniz yoktu."

Zaphire. Kenya. Bunlar Noah'nın tam da aradığı sözcüklerdi.

"Ona videoyu gösterme fırsatınız olmadı, ölme... şey, yani kaybolmadan önce, şimdiyse ZetFlu'nun bazı insanlarda sadece belirli şartlar altında işe yaradığını bilmiyor."

Noah başıyla onayladı ve Altmann'a baktı. Bu pek çok şeyi açıklıyordu. "Nedir bu şartlar?"

Brahms üzgün bir şekilde başını salladı.

"Dediğim gibi, bu çok karmaşık. En iyisi size video kaydını göstereyim."

"Sizde mi?" diye sordu Noah heyecana kapılarak.

Onca insanın peşime düşmesine sebep olan video kaydı?

"Şu anda değil. O..." Brahms alt dudağını ısırıp bakışlarını yere indirdi. "Güvenli bir yerde. Sizi Adlon'da ölü olarak bulduğumda onu yanıma aldım."

Yutkundu ve ona Trastevere'deki Neo Clinica'nın adresini verdi. "Roma'ya vardığınız anda onu size geri verebilirim."

27. Bölüm

Beyaz minibüs, iki dakika sonra özel havalimanının önündeki boş araziye saptı. Alan rahatlıkla görülebiliyordu: Bir pist ve terminal olarak kullanılan düz çatılı bir bina haricinde çit, barikat ya da kontrol kulesi yoktu. İniş pistindeki buzlar çözülmemişti ve pist çok kısa görünüyordu, buraya bir jetin iniş yapmış olabileceğini düşünmek zordu.

Alanın kontrol edilmemesi daha az şaşırtıcıydı. Keyfî uçuşlar için tahsis edilmiş havalimanı, kış aylarında pek kullanılmıyordu.

"Sen ciddi misin?" diye sordu Oscar arkadan, Noah, konuşmanın içeriğini herkese genel hatlarıyla özetleyince. "Seni beton bir hücreden arayan, kafası karışmış, pijamalı bir hasta için Roma'ya mı uçacaksın?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Şayet Kilian Brahms'ın söyledikleri gerçekse, kimliği ve dolayısıyla hastalığı durdurabilme ihtimaliyle ilgili bir şeyler öğrenmesi için tek şansı bu muhabirdi.

"Evet, var. Neden hep birlikte en yakın hastaneye gitmiyoruz?" dedi Oscar, Altmann'ı işaret ederek. "Demek istediğim, adam bize ebola, veba, Manila ya da her ne haltsa onu hazır bulaştırmışken."

Noah, arkada oturduğu için pek bir şey duymadığını düşündüğü Oscar'a, Kilian Brahms'la yaptıkları konuşmadan küçük bir

kesit aktarmak istedi fakat Altmann, şaşırtıcı bir yorum yaparak ondan önce davrandı.

"Hastalık falan yok," diyerek güldü ve iki parmağıyla burnunu kapattı.

"Efendim?"

"Başkan öyle söylüyor. Haklıysa, bulaşıcı bir hastalığım yok demektir. Yanınıza gelmeden hemen önce haberi cep telefonumdan okudum."

"Hah!" Oscar yerdeki çok sayıda kâğıt mendili işaret etti. "Bu söylediğinize kendiniz bile inanmıyorsunuz. Bir an önce şu ZetFlu'yu kullanmaya başlamalıyız."

"Daha kaç kez söylemem gerekiyor?" dedi Altmann, genizden konuşarak. "O şeyi kullandım. Sizce, öncesi sonrası videosu çekilebilecek biri gibi mi görünüyorum?"

"O halde şu Brahms haklıymış, görünüşe göre siz de ZetFlu'nun etki etmediği o şanssız insanlardansınız," diye sohbete dâhil oldu Celine.

Yine de hapları temin etmeliyiz. Kim bilir, belki şansımız yaver gider? Düşüncelerini dile getirmedi.

Noah'nm sabrı taştı. Şoför kapısını açtı, arabadan inip soğukta arka tarafa ilerledi ve hızla yükleme alanının kapısını açtı. "Hiç kimseyi benimle gelmeye zorlamayacağım," dedi. "Hepiniz tedavi olmak ümidiyle en yakın hastaneye gitmekte özgürsünüz. Fakat gerçekten Doktor Morten isem, o zaman bu durumdan kurtulma şansımızın olup olmadığı ve eğer varsa, bunu nasıl başaracağımızın cevabı ya kafamın içinde ya da İtalya'daki video kaydında bulunuyor demektir. Bu durumda İkincisine ulaşmak bana şu anda hatıralarıma ulaşmaktan daha kolay görünüyor."

Sessizlik.

“Güzel, peki oraya nasıl gitmeyi düşünüyoruz?” dedi Celine sonunda, ifadesiz bir sesle. Hâlâ önde oturuyor ve arabanın ön camından boş pisti işaret ediyordu. “Gitmiş.”

“Kim?” diye sordu Oscar.

“Beni kaçırdıkları uçak. Anlaşılan pilotlar onunla birlikte ortadan toz olmuşlar.”

“Böylece muhteşem planın da suya düşmüş oldu Noah.” Oscar söverek ayağa kalktı. “Yoksa Doktor Morten mı demeliydim?” Ayağını yere vurdu. “Bu el arabasıyla Roma’ya gitmek en az iki gün sürer.”

“Ama şununla beş saati bile bulmaz.”

Altmann, uçuş pistinin kenarında, kardan korunmuş çimenlik bir alanda neredeyse görünmez halde olan pervaneli bir uçağı işaret etti.

“Bu şeyi uçurabilir misiniz?” diye sordu Noah ve Altmann’ın ayaklanıp titreyen bacaklarla, daha birkaç saat önce kendilerinin bağlanacağı zincirlere tutunuşunu izledi.

“Beni küçük düşürmeye mi çalışıyorsunuz? Bu bir Cessna 182.” Altmann başını sallayarak sendeleye sendeleye Noah’ya yaklaştı. “Bir dahaki sefere bana ayakkabı bağlamayı bilip bilmediğimi sorarsınız.

28 Bölüm

Roma, İtalya

"Evet, tabii. Anlaşıldı. Tamam."

Doktor Bertani görüşmeyi sonlandırdı. Kilian Brahms'ın Noah'yla yaptığı görüntülü görüşmenin hemen ardından gelişmelerden haberdar ettiği, kliniğin sahibi sonuçtan fazlasıyla memnundu.

"Harika bir iş çıkardınız," diye patronunun memnuniyetini hastasına iletti.

Brahms ona kuşkuyla baktı. Sağ gözünden bir damla yaş süzüldü. "Öyle mi?"

"Kesinlikle, mükemmeldi."

"Ama..."

"Öyle, öyle." Bertani hafifçe Kilian'ın omzuna vurdu. "Kendinizi hiçbir şekilde suçlamamalısınız."

"Ama neden?" diye sordu Kilian boğuk bir sesle. Gözyaşları artık kontrolsüz bir şekilde yanaklarından aşağıya akıyordu.

Bertani ona teselli edici bir şekilde sarıldı.

"Neden ona yalan söylemek zorundaydım?" diye ağladı, başını doktorun omzuna dayamıştı. Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Hişşt," diye sakinleştirmeye çalıştı onu Bertani. "Gerçekten harika bir iş çıkardınız."

"Ama video kaydının nerede olduğunu bilmiyorum ki."

Psikiyatristi anlayışla omzuna dokundu. Merhametli görünme numarasından yavaş yavaş sıkılmaya başlasa da sakinleştirici konuşmasını sürdürdü: "Kimi zaman olayları tekrardan rayına sokabilmek için küçük yalanlara başvurmak zorunda kalabiliriz."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"En ufak bir şüphem yok."

Kilian burnunu çekti. "Artık gidebilir miyim?"

"Elbette."

"Bir an önce aileme kavuşmak istiyorum, biliyorsunuz."

"Kavuşacaksınız."

Tahmin ettiğinizden bile daha hızlı.

Bertani içinden üçe kadar saydı. Ardından her iki kolunu Kilian'ın ensesine sarıp adamı o kadar hızlı ve güçlü bir şekilde geri çekti ki boynu kırıldı.

Mesanesi boşaldı. Kilian Brahms'ın pijaması bir anda kopkoyu bir renk aldı, Bertani ise ıslak kumaşa değmemek için oldukça çaba harcadı.

Önünde uzun bir yolculuk vardı ve öncesinde üstünü değiştirmye ayıracak vakti yoktu.

3. Aşama

Direnişin bugünden itibaren şiddetini giderek artırıp 2020'lerde Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde tepe noktasına ulaşacağını ve kaçınılmaz olarak bir çeşit devrime dönüşeceğini düşünüyorum. Eski sistem kendiliğinden yok olmayacağı için bunun önüne geçmek mümkün olmayacak. Sistemi şiddet yoluyla bertaraf etmek için gerekli koşullar oluşturulacak. (...) Bu ihtilali barışçıl ve demokratik müzakerelerle gerçekleştirmek de mümkün elbette ama öyle olmayacak.

Karl Wagner: "2052, Club of Rome için hazırlanan yeni rapor, gelecek kırk yıl için dünyayla ilgili öngörüler."

Yedi milyarı bile doyurmakta zorlanıyoruz!

Rockefeller Üniversitesi'nden Joel E. Cohen, Washington'daki AAAS Amerikan Bilimsel Gelişme Derneği'nin bir kongresinde.

1. Bölüm

I

Oosterbeek, Hollanda

"Hangi cehen?.." Maria öksürdü. Az kalsın ona sövecekti. Sinirlerinin fazlasıyla yıpranmış olduğu her halinden belliydi. Annesinin herhangi bir nedenden ötürü sövmesi, Celine'in nadiren şahit olduğu bir durumdu.

"Sen hangi... Neredesin sen? Seni defalarca aradım!"

O kadar endişelenmişti ki sesi titriyordu. Telefonu daha ilk çalışta açmıştı. Belli ki Maria, telefonun başında oturup çaresizlik içinde ondan bir haber beklemişti.

Benden. Babamdan.

"Ben iyiyim anne," diye yalan söyledi Celine, gerçi başka ne söyleyebilirdi ki?

"Avrupa'ya kaçırıldım, neredeyse tecavüze uğruyordum, yanlışlıkla bir kadını öldürdüm ve grip virüsü nedeniyle ölmek üzere olan biriyle temasta bulundum." Bunlar annesinin şu durumda duymak isteyeceği türden şeyler değildi.

"Salgın nedeniyle burada sıkıyönetim uygulanıyor," diye açıkladı ve minibüsün ön camından, yaklaşık yüz metre ileride ki Cessna'ya tırmanan Adam Altmann'ı izledi. Oscar çoktan

uçağa binmişti, Noah ise pistin kenarına sabitlenmiş olan uçağın halatlarını çözmekle meşguldü.

"Seni daha önce arayamadığım için üzgünüm ama hatlar aramalara kapatılmıştı."

"JFK'deki gibi mi demek istiyorsun?"

"Aynen öyle. Peki ya babam?" diye sordu Celine ve anahtarı çevirdi. Arabanın motoru ve havalandırması aynı anda çalışmaya başladı. Yüzüne ılık hava çarpıyordu. Motorun çalıştığını duyan Noah ona doğru döndü ve vedalaşmak için kolunu kaldırdı. Roma ya uçmayacağını söylediğinde adamların onu buna zorlayacağım düşünmüştü. ***Yüzüklerin Efendisi*** filminden çıkmış bir orman cücesini andıran ve gözüne biraz çatlak görünse de genelinde zararsız olan Oscar'ın değil elbette. Öyle olsa bile, onunla muhtemelen tek başına bile başa çıkardı. Altmann'a gelince durum biraz farklıydı. Berbat halde olmasına rağmen onu birkaç hareketle alt etmekte zorlanmayacağına, hatta öldürebileceğinden emindi. Nedenini tam olarak bilmese de en çok Noah'ya güveniyor olmasına kendisi de şaşıyordu. Sonuçta bu duruma düşmesinin tek nedeni oydu. Fakat davranışlarını izleyip konuşmalarını dinleyince, çaresizce kim olduğunu bulmaya çalışan ve bu arayışı sırasında başkalarının da zarar görmesine neden olduğu için acı çeken birini görüyordu. Gruptan ayrılmak istediğini dile getirdiğinde Noah'nm hiç itiraz etmeden kararına saygı göstermesine, hatta ormandaki bungalovdan ayrılırken yanma aldığı Amber'in cep telefonunu kendisine vermesine bu nedenle hiç şaşırmamıştı. Şu anda annesiyle de bu telefon sayesinde konuşuyordu.

"Babamdan hiç haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır." Maria iç çekti, ardından sitem edercesine şöyle dedi: "Bana bir şeyler öğreneceğine söz verip sonrasında kısacık bir dönüş bile yapmadan telefonunu süresiz olarak kapatan sen değil miydin? Tıpkı baban gibi. Hiç kimse beni aramıyor, kimse bana bilgi

vermiyor. Bildiğim her şeyi televizyondan öğreniyorum. Başkanın karantinayı kaldıracağını söylüyorlar. Fakat Sağlık Bakanlığı, aşılar tamamlanmadan bunun yapılmasını önermiyor, tarzında şeyler. Ve hastalık aslında söylendiği kadar ciddi değilmiş. Her yerde farklı şeyler söyleniyor, hiçbir şey anlamıyorum tatlım."

"Ben de," diye söylenen bir kadın sesi duydu arkadan. Deborah. Annesinin en iyi arkadaşı, en azından Deborah'ya göre öyleydi. Deborah Knowles duldu ve evin karşı çaprazında oturuyordu. Babası "Alarm sistemimiz," diye onunla ilgili espri yapmaya bayılırdı. Kocası kanserden öldüğünden beri vaktinin büyük bir bölümünü kırmızı pelüşten bir yastığa yaslanmış halde pencere kenarında oturup caddeyi izleyerek geçiriyordu. Maria bundan pek hazzetmese de (genelde sıkıcı olan) gözlemlerini paylaşmak için haftada birkaç kez habersiz şekilde uğrardı. ***"Sternlerin oğlunun yanlış yola gireceğini hep söylemiyor muydum, dün gece eve geldiğinde saat neredeyse ikiye geliyordu. Neyse, boş ver, bizim sokaktan dikkat çekecek kadar yavaş geçen BMW'yi gördün mü? Kesin evde olmadığımız saatleri gözlemliyorlar. Hah... Şimdi sıkı dur: Cathy Bigelow'un yeni bir âşığı var, üstelik kocasını toprağa vereli daha bir yıl bile olmadı..."***

Maria'nm, bu tarz dedikodularla ilgilenmediğini bugüne kadar Deborah'ya söylemeye yüreği el vermemişti ama bugünkü ziyareti ona iyi gelmiş olmalıydı. En azından annesinin şu anda yalnız olmadığını bilmesi Celine'in biraz olsun içini rahatlatmıştı.

"Aradığın bu numara da neyin nesi böyle?" diye sordu, Celine arabayı ileri vitese takarken.

Celine "NNN'in şirket hattı," diye cevaplayarak beyaz yalanlarına bir tanesini daha ekledi.

"Peki eve ne zaman dönüyorsun?"

"Yakında."

"Ne kadar yakında?"

Celine, gösterge panelindeki saate baktı. Saat beşi biraz geçmişti. İç geçirdi.

ABD'ye uçmak için bir yol bulur bulmaz. Ama öncesinde Noktacık'ın kalp atışlarını kontrol edip Manila Gribi ihtimaline karşı bana gerekli tedaviyi uygulayacak bir doktor bulmam gerekiyor. Tabii böyle bir şey mümkünse.

"Ne kadar süreceğini henüz bilmiyorum," dedi Celine, ilk kez doğruyu söylemişti.

"Ama elini çabuk tutacaksın, değil mi?"

"Evet, elbette."

İleri vitese aldı ve aracı çıkışa doğru çevirdi.

"Başın belada mı?" diye sordu annesi beklenmedik bir şekilde.

"Başım... ne mi?" Celine yutkundu. "Bunu neden soruyorsun?"

"Ben senin annenim," diye cevapladı Maria, sesi içten çıkmıştı. "Senin için endişelenmeye hakkım var." Zorlama bir kahkaha attı. Bu, sövmekten de nadir yaptığı bir şeydi.

"Neler oluyor anne?" Celine konuşmaya daha iyi odaklanabilmek için frene bastı. Dikiz aynasından, uçağın dönen pervanesini gördü. Şayet anahtarı hazır şekilde uçağın içinde bulmadılarsa, ki bu oldukça düşük bir ihtimaldi, uçağı çalıştırmayı şaşırtıcı şekilde hızlı başarmışlardı.

"Sesin birdenbire farklı çıkmaya başladı," diye sözlerini sürdürdü Celine. Aniden biri öksürdü. Yakınında değil, altı bin kilometre uzağında.

"Yalnız değilsin, öyle değil mi anne?"

Bu yüzden bu kadar gergin. Sesi bu yüzden bu kadar tuhaf çıkıyor.

"Evet, Bayan Knowles burada..."

“Deborah’dan söz etmiyorum. Orada başka kim var?”

Beni hatta tutman için sana talimat veren biri mi yoksa?

Telefonu kapatmak istedi fakat annesi için endişelendiğinden vazgeçti.

‘‘Neyin var, tatlım? Neden bir anda bu kadar... Bir saniye, evet, ben... tamam.”

Celine, annesinin telefonu başkasına uzattığını duydu.

“Nasılsın?” dedi tanıdık bir erkek sesi.

Korkudan ayağını debriyajdan çekmişti. Araba önce öne doğru atıldı, ardından motoru durdu.

Bu adamın, ailesinin evinde ne işi vardı?

“Sesini duymak ne güzel,” dedi yazı işleri müdürü. Celine’in belden aşağısı kasıldı. Hissettiği korku, son zamanlarda sık sık olduğu gibi etkisini bedeninin şu sıra en kıymetli yerinde belli ediyordu.

“Sana yemin ediyorum, annemin saçının tekbir teline zarar...”

“Endişelenme. Tek başına olduğunu duyunca her şey yolunda mı diye geçerken bir uğrayayım dedim.”

Aşağılık herif. Annesini, bulunduğu konumu belirleyene kadar onu hatta tutması için zorlamış olabilir miydi?

“Doğrusunu söylemek gerekirse son birkaç saatte neler olduğunu ben de merak ediyorum,” diye fısıldadı imalı bir şekilde.

“Ne istiyorsun?” diye ateş püskürdü Celine ve motoru tekrardan çalıştırmak için anahtarlığa uzandı.

Kevin’ın ona cevap vermesi biraz zaman aldı, verdiğindeyse sesi farklı çıkmıştı. Etrafındaki kişilerin söylediklerini dinlemesine engel olmak istermiş gibi daha kısık sesle konuşuyordu. Sesi ciddi anlamda kaygılı çıkıyordu.

"Beni iyi dinle, Celine. Evi arayacağım biliyordum. Sadece bu yüzden buradayım."

"Ne istiyorsun?" diye sorusunu tekrarladı.

"Şu anda bana güvenmen çok önemli," diye ricada bulundu.

"Sana güvenmek mi?"

"Çok şey istediğimi biliyorum. Fakat beni dinlemek zorundasın, yoksa bu senin sonun olur."

Celine, onu aptal yerine koymaya çalıştığını düşündü. Zor kullanarak kaçırılmasını sağlayan bir adamın tek bir sözüne inanmasını beklemiyordu herhalde. Dikiz aynasına baktı. Artık Noah da uçağa binmiş ve yardımcı pilot koltuğuna oturarak Adam'ın yanındaki yerini almıştı.

"Oyunlarını oynamayı sürdürebilirsin Kevin. Ama benim üzerimden Noah'ya ulaşabileceğini sanıyorsan fena halde yanılıyorsun."

"Noah'nm artık hiçbir bir önemi yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sahip olduğu bilgiler artık işimize yaramıyor. Onları hatırlasa bile artık çok geç."

"Salgını durdurmak için mi çok geç?" diye sordu Celine.

Kevin mahzun bir şekilde güldü. "Sen her zaman en iyi muhabirimdin."

Celine arkasında Cessna'nın çalışmaya başlayan motorunu duydu. Uçak yavaşça hareket etmeye başladı.

"Benden ne istiyorsun Kevin?"

"Yardım etmek. Sana yardım etmek istiyorum."

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Lütfen. Havalimanı hemen terk etmelisin."

Demek haklıymış. Annesiyle konuştuğu sırada yerini tespit etmişlerdi.

"Neden?"

"Çünkü aksi takdirde öleceksin. Her an gelebilirler."

"Kimler?"

"Altmann'ın yerini alan kiralık katiller. Lütfen, sana yaptıklarımı unut ve her şeyi düzeltmeme izin ver. Peşinizde olanların ne benimle ne de kuruluşumuzla bir bağlantısı var. Sana her şeyi sonra açıklarım, fakat onlar gelmeden hemen şimdi gitmezsen çok geç olacak."

Birkaç metre uzağındaki çıkışa baktı. Endişe içinde aracın merkezî kilidini etkinleştirdi.

"Sana inanmam için bana tek bir sebep söyle," dedi kararsız kalarak.

Ya havalimanını terk ettiği anda kapana kısılırsa? Diğer yandan bu açık alanda tehlikelere karşı tamamen savunmasız durumdaydı.

"Sana neden güveneyim?"

Kısa bir sessizliğin ardından Kevin iki kelime söyledi: "Şu çiçekler."

"Ne?"

"Çiçekleri hatırla."

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

Kevin hafifçe öksürdü.

"Bunu sormak için hiç de uygun bir zaman olmadığını biliyorum ama yazı işlerine gelen çiçeklerin kimden olduğunu gerçekten anlamadın mı?"

"Bekle biraz..."

Onları Steven göndermişti... Öyle değil mi?

Celine, Kevin'la yalnız kaldığında üzerine çöken şu tuhaf hissi hatırladı. Elini tutuş şekli, olması gerekenden hep biraz daha uzundu.

"O sen miydin?"

Kevin, öncesinde annesinin yaptığı gibi tedirgin ve sahte bir şekilde güldü. "Eski sevgilinin sık sık uğrayarak gülleri senin için vazoya koyduğunu mu sanıyordun yoksa?"

Buna inanmıyorum. Yalan söylüyor.

Dikiz aynasından izlediği uçak, ondan gitgide uzaklaşıyordu.

"Sana zarar vermek istemiyorum Celine. Hiçbir zaman istemedim. Bütün bunlara bulaştığın için inanılmaz üzgünüm. Sana bu hikâyeyi hiç vermemeliydim. Bunun bizi yakınlaştıracağını sanmıştım."

"Yakınlaştırmak mı? Beni öldürüyor, seni... Aşağılık herif."

Aynı anda karnındaki kasılmaların şiddetinin artmasına neden olan bir şey oldu: Havalimanı girişinde koyu renk bir araç belirdi.

"Siktir," diye bir küfür kaçtı ağzından.

"Geldiler mi?" diye bağırdı Kevin, sesi artık sadece endişeli çıkmıyordu. Panik halindeydi.

Celine korkudan nefesini tuttu.

Ne yapmalıyım?

Kevin gerçeği söylüyorsa, dakikaları sayılı demekti. Yoksa bu sadece aptalca bir şey yapmasını sağlamak için uyguladığı bir taktik miydi?

Kurtarıcılarımdan kaçmamı sağlamak için mi?

Peki ya Kevin, Celine'in ona güvenmeyeceğini düşünerek yapmasını söylediği şeyin tam tersini yapmasını amaçladıysa?

"Kaç!" diye bağırdı Kevin.

Celine son bir kez dikiz aynasına baktı.

Uçak, kuzeybatı yönünde, rüzgâra karşı kalkış yapabilmek için pistin sonuna ilerliyordu.

Bakışlarını tekrardan karşıya çevirdi.

Koyu renk araç durmuş, selektör yapıyordu.

Kimsin sen? Dost mu? Yoksa düşman mı?

Celine son kez düşündü. Bütün seçenekleri gözden geçirdi.

Ve kararını verdi.

2. Bölüm

Manila, Filipinler

"Buradan mı geçmeyi düşünüyorsunuz?"

Jay ve Marlon kafa salladılar. Diğer kenar mahallelere göre yerleşimin henüz o kadar yoğun olmadığı güney bölgesinde çatısı olmayan, betondan bir yıkıntının ortasında duruyorlardı. Ayaklarının dibindeki karanlık bir çukurdan, görünmez bulutlar halinde keskin bir çürük kokusu yükseliyordu.

Alicia öğürdü. "Bunu yapamam."

Noel bunu sağ atlatamaz.

Bebeğini göğsüne bastırdı.

Hiç kimse bunu sağ atlatamaz.

Noel sıcak ve ateşli gibiydi, tıpkı ıslak bir havlu misali bedenlerini saran hava gibi. Sıcaklığın gölgede kırk üç derece ve nem oranmında yüzde doksanı aştığı bir havada insan nefes alırken bile terliyordu.

"Oraya giremem."

Asla.

Kenar mahalle sakinlerinin çukur adını verdiği yer, çöplüğün tam karşısında bulunuyordu. İçinde on binlerce insanın

dışkısının biriktiği, üzeri delikli tahtalarla örtülü, iki yüz metre uzunluğunda bir çukur. Bulunduğu yer kendini uzaktan bile belli ediyordu, çünkü üzerinde, vızıldayan sineklerden oluşan kara bulutlar dolaşıyor ve tuvalet ihtiyacınızı görmek için tahtaya oturduğunuzda bile dağılmıyorlardı.

Eskiden bu kötü koku biraz daha dayanılır düzeydeydi. Çünkü eskiden Muson iklimi sayesinde gerçekleşen yağışlar, çukuru en azından kaba pisliğinden arındırmaya yarıyordu. Oysa son yıllarda iklim değişmişti. Yağışlar gitgide seyrekleşiyordu, yağmur yağdığındaysa ani sel baskınları nehirlerin taşmasına ve şehrin çamur altında boğulmasına sebep oluyordu. Kuraklık ve sel baskınları nedeniyle kenar mahallelere yerleşen çiftçilerin sayısı günden güne artıyordu. Evlerini terk eden köylüler, bomboş tarlalar ve tamamen mahvolmuş pirinç mahsullerinden bahsediyorlardı. Aslında görevleri ülkeyi doyurmak olan erkek ve kadınlar artık açlık çeken tarafa geçmiş ve binlerce insanla birlikte tahtalardaki boşlukları doldurur olmuştu - ve dolayısıyla çukuru.

"Aşağıya indikten sonra sınıra sadece elli metrelik bir mesafe kalıyor," dedi Marlon, koku nedeniyle tişörtünü ağzının üstüne çekmişti. Jay de aynısını yaptı.

Birkaç yıl önce uluslararası bir yardım projesi kapsamında birkaç kulübe, döşenen kanalizasyon giderleriyle çukura bağlanmıştı, tıpkı Marlon'ın onları götürdüğü ve hiçbir zaman tamamlanmayan beton kabin gibi. Ama Lupang Pangako'daki çukur aynı anda hem tuvalet, hem çöp oluğu hatta zaman zaman içine cesetlerin atıldığı bir mezarlık görevi gördüğü için yeni döşenen kanalizasyon sistemi bir ay içinde tekrardan kullanılmaz hale gelmişti. Önlerindeki çukur da aynı şekilde tıkalıydı.

Marlon, Jay'le birlikte nereden çaldıkları meçhul olan el fenerinin ışığını çukura tuttu, Alicia dipte, sulu çamurun içinden yükselen dallar, çalılar ve bir televizyon anteni gördü.

"Oraya inerseniz ölürsünüz," diye itiraz etti.

Daha geçen hafta çamurda ayağı kayan bir anne, çocuğuyla birlikte çukurun içine düşmüştü. Bebek kahverengi bulamaçtan çok az bir miktar yutmuştu. Hemen devlet hastanesine koşmuş ama doktor ücretini ödeyecek parayı bulamamışlardı. Bebeğin ölüm kalım savaşı üç gün sürmüştü.

Ya sen Noel? Sen ne kadar dayanabilirsin?

"Asıl kalırsak ölürüz," dedi Marlon nefesi kesilerek. Tişörtünün kumaşına öksürdü, sonra da onu üzerinden çıkardı.

Alicia, kuzenini taklit eden ve ona yırtık tişörtünü uzatan oğlunu izledi.

"Bununla ne yapacağım?" diye sordu ona.

"Onu Noel'in başına sar."

Jay, Marlon'dan çukura ışık tutmasını istedi. Nemli tahtanın içinden çelik destekler geçiyordu. Jay deliğin kenarına oturdu ve bacaklarını boşluğa sarkıttı.

"Bu ne işe yarayacak ki?" diye sordu Alicia. Gözleri dolmuştu. Aç ve susuzdu, uykusuz geçen gecenin ardından inanılmaz yorgun düşmüştü, hasta bebeğini taşımak bile onu tükenmenin eşiğine getirmişti. Oğlunu bu intihar eyleminden vazgeçirmek için gerekli gücü bulamayacağının farkındaydı.

"Başarsak bile..."

...kaybolmazsak. Sıçanlar tarafından ısırılmazsak. Ölüme yenik düşmezsek...

"Dışarıdaki doktorların bize yardım edeceğini kim söylüyor?"

Hiç para vermeden.

"Hadi anne, başka seçeneğimiz yok."

Jay iki eliyle en üstteki desteği yakaladı ve kendini kuyuya bıraktı.

Marlon da ısrar etti: "Bizimle gel. Yoksa hiçbir şey yapmadan Noel'in ölmesini mi izlemek istiyorsun? Worldsaver çadırına ulaştığımızda birileri mutlaka bebeğinle de ilgilenecektir. Son gelişlerinde de bir pezo dahi istememişlerdi."

Alicia gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı ve yedi yaşındaki oğlunun başının, kuyuda kayboluşunu izledi. Marlon fikrini değiştirmek için ona başıyla son kez işaret etti ve ardından o da delikte kayboldu.

Sevgili Tanrım, bağışla beni. Her ne günah işlediysem.

Alicia gözlerini kapattı ve sessizce dua etti. Aynı anda Jay'in tişörtünü Noel'in ağzına ve burnuna sardı, onu göğsünde taşıdığı naylon poşetin altında hiç sesi çıkmıyordu.

Çok üzgünüm, diye düşündü ve bu denli ağır bir cezayı hak etmek için nasıl bir günah işlediğini bulamadığı için ağladı.

Nefesini tuttu.

Ardından o da ölüm ve çürük kokan karanlığın içine daldı.

3 Bölüm

Roma hava sahasında

Rüzgâr üç yüz derecelik açıyla estiği için şanslıydılar. Rüzgâr arkalarından esmeseydi, tamamen dolu olan Cessna'yla İtalya'ya varmaları en az beş saat sürerdi. Dört kişilik uçak, Oosterbeek'teki piste sadece halatlarla bağlanmıştı. Tecrübeli pilotlar uzun süreli beklemelerde oluşabilecek yoğunlaşmaya engel olmak için depoyu genellikle ağzına kadar doldurmayı tercih ettiklerinden mazotları vardı. Uçak genel anlamda iyi durumdaydı ve GPS sistemi sayesinde pilot çantasındaki haritalara bir kere bile bakmaya gerek duymamışlardı.

Altmann direksiyon kolonunun altındaki kabloları tek bir hamleyle koparttıktan sonra kuzeybatı yönünde harekete geçmişlerdi.

Tüm uçuş boyunca uydu vericisini kapatmış ve uçuş seviyesini bin fitin altında tutmuşlardı, bu sayede uçuş takip radarında sadece küçük bir nokta olarak görülmüş, yer kontrol istasyonları tarafından ise ya bir hafif uçak ya da planör olarak algılanmışlardı.

Altmann ara sıra küçük bir havalimanı gördüğünde Cessna'yı alçaltıyordu. "Birileri bizi ekrandan izliyorsa inişe geçtiğimizi

düşünsün. Amsterdam'dan Roma'ya düz bir çizgide ilerlememizden daha güvenli," diye stratejisini aktarmıştı. Ve işe yaramıştı.

İki yüz seksen dakika sonra Tiber Nehrinden yaklaşık otuz kilometre uzaklıktaki Tiren kıyı şeridi üzerinden inişe geçmişlerdi ve sıra dışı herhangi bir durum yaşanmamıştı. En büyük sorunları kalkışa hazırlanırken, Celine'in aniden fikrini değiştirdiğini görüp Adam'ın uçağı durdurmak zorunda kaldığı sırada yaşamışlardı.

Hiç beklenmedik bir şekilde minibüsle peşlerine takılmış ve elini kolunu çılgınca sallayarak uçağın önüne piste atlamıştı. Uçağa tırmandıktan sonra ana binanın yanındaki çıkışta duran ve şaşırtıcı bir şekilde havalanmalarını engellemek için herhangi bir hamlede bulunmayan koyu renk arabayı işaret etti.

"Bunlar benim adamlarım. Hastalığı taşıdığımı biliyorlar," dedi Altmann, uçuş seviyesine ulaştıklarında. "Kendilerine bulaşmasından korkuyorlar. Noah'yı ya da sizi yalnız yakalasalardı... Kim bilir? Fakat benim yakınmadayken? Hayır." Başını salladı.

Celine şimdi daha kaygılı görünüyordu, tıpkı büyük bir hata yaptığından emin olan insanlar gibi. Noah onu veba yerine kolerayı tercih etmiş gibi hissettiği için suçlayamazdı.

Uçuş süresince neredeyse hiç konuşmamış, Adam ve Oscar'ın bu olaya nasıl ve neden dâhil olduğuyla ilgili sorularına sadece kısa cevaplar vermişti. Ardından Noah temkinli bir şekilde hamileliğinin gidişatını sorma hatasında bulununca da tamamen susmuştu.

Şu anda tıpkı Oscar gibi Celine de uyuyordu, tekdüze uçuş seslerinin etkisiyle sersemlemiş, başlarını ön koltukların arkasına yaslamışlardı; Altmann'ın dümen başında yığılabileceği endişesiyle tüm uçuş boyunca gözünü hiç kırpmayan Noah'nın aksine.

Başlangıçta şaşırtıcı şekilde gücünü toplamış gibi görünse de İsviçre sınırını geçtiklerinde ajanın burnundaki yoğun kanama yeniden başlamıştı.

O zamandan beri burun deliklerinde tampon işlevi gören iki parça kâğıt mendil tıkalıydı. Uçağın ısıtması en üst seviyede olmasına ve doğrudan yüzüne üflemesine rağmen hem terliyor hem de titreme nöbetleri geçiriyordu.

"Birazdan varmış olacağız," dediğini duydu Noah'nm. Dördü de birbiriyle sesi dışarı vermeyen mikrofonlu bir kulaklık aracılığıyla konuşuyorlardı. İçlerinden biri bir şey söylediğinde kulakta rahatsız edici bir çatırdama oluyor ve konuşulanları, arka plandaki elektrik süpürgesi sesine benzer uğultudan ayırt etmek oldukça zor oluyordu.

"Dört dakika sonra inişe geçeceğiz."

Saat dokuz buçuğu biraz geçmişti, bulutsuz bir gecenin içinden uçuyorlardı. Tepelerinde yıldızlar ışıldarken, altlarında Romanın ışıkları, parıldayan bir halı şeklini alıyordu.

"Bir şey dikkatini çekti mi Noah?" diye sordu Altmann. Alpler'e gelmeden kısa bir süre önce, güçlü kasılmalar eşliğinde yirmi dakikalık bir titreme nöbetine tutulması nedeniyle dümeni bir süreliğine Noah devralmak zorunda kaldıktan sonra birbirlerine isimleriyle hitap etmeye başlamışlardı.

Yan camdan dışarı baktı ve başını salladı. "Hiç araba yok."

Görünürde hiç far ya da stop lambası ışığı yoktu, şehirden uzaklaşan ya da onlara doğru yaklaşan herhangi bir akış yoktu.

Noah, Altmann'ın akıllı telefonunu aldı. Arama motorundan bir internet sayfası açabilecek kadar alçaktan uçuyorlardı. Beklediği gibi "Italya+Roma+sokağa çıkma yasağı" diye aratınca karşısına yüzlerce güncel haber çıktı.

"Akşam saat altıdan beri halkın sadece acil durumlarda sokağa çıkmasına izin veriliyormuş," diye Altmann'ı bilgilendirdi. "Konserler, futbol maçları ve toplu taşıma araçlarını kullanmak yasaklanmış. Amaçları, insanların bir araya gelip kalabalık gruplar oluşturmasını engellemek ve ana yolları açık tutmak."

"'Salgın hastalık diye bir şey yok' yaklaşımı buraya kadarmış," diye söylendi arkadan Oscar. Konuşmalara uyanmıştı. Yan koltukta uyuyan Celine de gözlerini açıp esnedi.

"Neredeyiz?" diye sordu pencereden dışarı bakarak.

"Bok yolunda," diye cevapladı Altmann ve gözlerini kıstı. Şu ana kadar sadece ekrandan görülebilen iniş pisti şimdi herkesin rahatlıkla görebileceği şekilde önlerinde uzanıyordu.

"Neden? Neler oluyor?" diye sordu Celine endişeye kapılıp.

Altmann'ın neden tedirgin olduğunu anlayamamıştı. Noah nedenini biliyordu.

"Fazla aydınlık," dedi ve telefondan başka bir arama yaptı. Kış aylarında, bilhassa bu saatte tıpkı Hollanda'dan kalkış yaptıkları pist gibi boş olacağını düşünerek merkeze yakın, küçük bir havalimanı seçmişlerdi. Fakat aşağıda sadece iniş pisti değil, tek tek bütün binalar parlak ışıklarla aydınlatılmıştı.

"Tıpkı düşündüğüm gibi," dedi Noah ve internette bulduğu duyuruyu yüksek sesle okudu: "Roma-Urbe Havalimanı sivil uçuşlara kapatılmıştır. İtalya sivil savunma kurumu iniş pistine el koymuş."

"Kule neden cevap vermiyor?" diye sordu Oscar arkadan.

Altmann sırıttı. "Çünkü bunu yapması mümkün değil. Telsizi kapattım."

"Neden ki?"

"Hava sahasına izinsiz girdik ve onay almadan inişe geçiyoruz. Durum yeterince zor, bir de sinirli bir İtalyandan azar işitmek istemiyorum."

"Başka bir yere inemez miyiz?" diye sordu Celine.

"Karanlıkta mı? Yön ışıkları olmadan mı? Bir otobana mı? Unutun bunu. Ayrıca yeni bir arayışa girmeye yetecek kadar mazotumuz yok."

"Ama buraya inersek..." Noah, sinyal lambalarını yakmış vaziyette, düz çatılı bir binanın önünde duran çok sayıda askerî aracı işaret etti.

"Bizi iki dakika içinde tutuklarlar, biliyorum."

"Peki ya şimdi?"

Uçak rüzgârda sallanıyordu.

Noah, Altmann'ın yanındaki pencereden dışarı baktı ve pistin yaklaşık üç yüz metre ilerisinde başka bir kırmızı sinyal ışığı gördü.

"Şurası Tiber Nehri mi?" diye sordu, işaret parmağını yanıp sönen ışığa doğrultarak.

"Öyle olmalı, evet. Neden?"

Noah arkaya doğru eğildi. "Şu naylon poşete ihtiyacım var Celine."

Koltuğun arkasına uzandı ve poşeti öne uzattı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Altmann.

"Bungalovdaki ihtiyar kendini vurduktan sonra bir kez daha yanına gitmiştim, biliyorsun."

Babamın yanma.

"Evet, yani?"

"Oradan, bize şu anda yardımı dokunabilecek bir şey aldım."

Noah ona poşetin içindekileri gösterdi. Altmann, havalimanının üstünde bir tur daha atarken de onlara planını açıkladı.

4 Bölüm

İnişleri güçlü bir çarpmayı andırmıştı.

Sağ taraflarında kalan ışıklandırılmış terminal binasının yanından geçerek, var olan tek iniş pistini kuzey yönünde son sürat geçtiler. Altmann pistin son çeyreğinde uçağın durmasını beklemeden kumanda kolunu sola çekti ve pistten çıkan Cessna son hızla, kapkaranlık, boş bir sahaya ilerledi. Farların ışığıyla aydınlanan alan, çorak bir araziyi andırıyordu.

Altmann, kısıtlı görüş mesafesi ve engebeli araziye rağmen, sanki hiç beklemeden havalanacakmış gibi tekrardan hızlandı.

Motor sıra dışı bir takırtı eşliğinde kükredi, ses geçirmeyen kulaklıklara rağmen çıkan gürültü neredeyse dayanılmazdı. Noah aynı anda yanık plastik kokusu alıyormuş gibi hissetti ama yanılıyor da olabilirdi. Aslında koku almıyor olması gerekirdi çünkü burnu tıkalıydı, grip olmuş gibi hissediyordu. Her yutkunuşunda boğazı acıyordu, uykusuzluk ve aşırı yorgunluk buna sebep olmuş olabilirdi. Hayati tehlike içeren diğer ihtimali ise şu anda düşünmemeyi tercih ediyordu, özellikle de tüm dikkatini, içinde bulundukları çıkmazdan kurtulmaya vermişken.

Noah havalimanına yerleştirilen askerlerin, peşlerine düşüp düşmediğini henüz bilmiyordu ama öyle olduğunu tahmin ediyordu. Aradan yarım dakika bile geçmemesine rağmen sonsuzluk

gibi gelen bir sürenin sonunda Altmann uçağı aniden durdurup motoru ve bütün ışıklandırmaları kapattı. Noah kapıyı açtı ve kanat desteği üzerinden, şaşırtıcı şekilde sıcak olan geceye çıktı. Ardından koltuğunu öne doğru katladı ve elini Celine'e uzattı. Aynı şekilde Altmann da diğer tarafta Oscar'a yardım ediyordu.

"Hadi, hadi. Acele edin," dedi, herkes tekrardan toprağa ayak bastığında.

Aynı saniyede üst üste binen birden fazla siren sesi, uzun süren uçuş sonrasında Noah'nm kulağına yerleşen uğultuyu delip geçti. Askerî araçların ışıklarına doğru döndü.

"Geliyorlar," dedi Oscar gereksizce.

Minibüsler ve cipler şimdilik çalışır vaziyette ana binanın önünde duruyorlardı ama harekete geçmeleri halinde onlara ulaşmaları sadece saniyeler sürerdi.

Noah, Celine'e başıyla bir işaret verdi, (tıpkı kendisi gibi) henüz uçakta giydiği koruyucu giysinin içinde, tıpkı bir nükleer santralin kontrol odasından kaçmış denetleme personeli gibi görünüyordu. Özellikle de ağız maskesini taktıktan sonra. Bir gaz maskesi daha çok işlerine yarardı, fakat bungalovdaki hastane odasında yerde duran seçenekler belliydi, bu yüzden ellerindekiyle yetinmeleri gerekiyordu.

Noah, Altmann'a döndü, ardından bakışlarını Oscar a çevirdi. "Süre olarak beş saniyelik üstünlüğünüz var."

"Ama ben..." diye itirazını belirtmek istedi Oscar, fakat Altmann onu sert bir şekilde dürttü.

"Gevezelik etmeyi kes."

"Sadece iki giysimiz var," diye peşinden seslendi Noah ama ikisi çoktan koşmaya başlamışlardı bile.

Doğru saniyede.

Askerî araçlar filosu, uçuş pistinde bir duvar oluşturacak şekilde yerlerini aldılar.

Noah beşe kadar saydı, ardından o ve Celine de diğerlerinin peşinden, havadayken Tiber Nehri kıyısında keşfettikleri kırmızı ışığa doğru koşmaya başladılar.

Şayet Noah'nın planı daha en başından başarısızlığa uğramamışsa gördükleri şey muhtemelen havalimanına giden yolları denizden de koruma altına almakla görevli polise, askeriyeye ya da sınır koruma birimine ait bir teknenin seyir ışıkları olmalıydı.

Umarım resmî bir sağlık kuruluşuna veya sivil savunmaya ait bir tekne değildir.

Noah da ağız maskesini aynı şekilde dudaklarının ve burnunun üzerine çektikten sonra emin olmak için koşarken havaya bir uyarı ateşi açtı. Arkasındaki motor sesleri ona gitgide yaklaşmayı sürdürürken, silah seslerinin neden olduğu ve koştukları yöne doğru açılan bir projektör ışığı önlerini aydınlattı. Işık, birbirinden tamamen farklı yapıdaki çifti sarmaladı, önden koşan çelimsiz Altmann'ı ve tek elini beline bastırmış birkaç metre geriden düşe kalka peşinden koşan Oscar'ı.

Sözleştiğimiz gibi. Tekneye doğru.

Noah yıldızlı gökyüzüne ikinci kez ateş etti. Hemen yanında olan Celine nefes nefeseydi ve uçakta uzun süre hareketsiz bir şekilde oturmaktan bacakları tıpkı onunkiler gibi zayıf düşmüş olsa da hızına ayak uydurmakta zorlanmıyordu.

"İşler ters gidiyor," dedi Celine, hızını hiç düşürmeden. Noah olayların gidişatını görünce ona içten içe hak veriyordu.

Altmann ve Oscar o an için ışıklandırılan ve koyu renk tavanında arama projektörü bulunan, beyaz gövdeli bir polis teknesinin bağlı olduğu bir iskelenin sadece birkaç metre uzağında durdular.

İki adam yollarını kesmişti.

Koyu renk üniformaların ve siyah başlıkların içinde neredeyse tamamen aynı görünüyorlardı. İkisinin de yüzü ince ve köşeliydi, ikisi de çok gençti, Noah bunu yeterince yaklaşınca fark etmişti. Sadece silah konusunda ayrılıyorlardı. ***Carabinierelerden***[20] bir tanesi makineli tüfek taşıyordu. Diğerinin elinde ise, omzundaki askısından çıkardığı ve Noah için en az silahlı memurun ona bağırarak söyledikleri kadar anlaşılmaz olan konuşmaların duyulduğu bir telsizden başka bir şeyi yoktu.

İtalyanca bilmiyorum, diye geçirdi içinden.

"Sakın dokunmayın," diye adamları İngilizce uyarmayı tercih etti Noah bu yüzden ve ardından, artık tüm kıtalarda anlamı bilinen, caydırıcı tek bir kelime daha ekledi: "Manila."

Genç ***Carabiniere*** ler, Altmann'ın kan bulaşmış yüzünü, hemen öncesindeyse beyaz renkli koruyucu giysilerin içinde, kaçakların arkasında beliren Noah ve Celine'i görünce, tam da Noah'nın hedeflediği şekilde çıkarımlarda bulunmuşlardı:

"Sizin, uçaktan kaçan hastalar olduğunuzu, bizimse mavi ışıkla arkadan yaklaşan askerî birliğin öncü kolu olduğumuzu düşünecekler," diye öncesinde belirtmişti Noah ve haklı çıkmıştı.

Sonrası için ümidiyse polislerin, Altmann ve Oscar'ın yaklaştığını görür görmez hastalığın kendilerine bulaşmasından korkup yolu açmalarıydı. Fakat hesabın bu kısmı tutmamıştı. Görevli memurlar gergin görünseler de kimseyi geçirmemeye kararlı duruyorlardı.

"ABD Gıda ve Sağlık Örgütü nden geliyoruz," dedi Noah, silahını dönüşümlü olarak Oscar ve Altmann'a doğrultan genç adama. "Derhal yolu açın ve işimizi yapmamıza izin verin." Oscar ve Altmann'ı işaret etti. "Hastalarla biz ilgileneceğiz."

20 İtalya'da hem sivil hem askerî suçlarla ilgilenen jandarma polisi, (yay. n.)

Elinde makineli tüfek olan adam umursamaz bir tavırla omuz silkmekle yetindi ama ortağı İngilizceye gayet hâkim görünüyordu. Belirgin bir aksan ama kusursuz bir dil bilgisiyle Oscar ve Altmann'a kısa bir bakış yöneltip cevap verdi: "Hepinizi tutuklamak için talimat aldık."

En azından vur emri verilmemiş.

"'Hepinizi' demekle neyi kastediyorsunuz? Yoksa bizi de mi?" Kendini işaret etti. ***Carabiniere*** başıyla onayladı.

Noah, kolunun alt kısmıyla burnunu silen Altmann'a baktı. Bir tek Oscar korkudan gerilmiş bir yüzle, kollarını havada tutuyordu,

"Dinleyin!" diye tekrardan İngilizce konuşmayı denedi Noah. Silahsız olan ***Carabiniere*** itiraz ederek elini kaldırdı, tam telsize gelen bir çağrıyı kabul edecekken, iki el silah sesi duyuldu.

Noah içgüdüsel olarak arkasını dönmek istedi, oysa saldırının arkadan gelmediği açıkça belliydi.

Silah sesleri fazla yüksek ve fazla yakından gelmişti.

İlk kurşun, silahlı ***Carabiniere'yı*** yere sermişti.

İkincisiyse telsizli gencin başının arkasına isabet etmiş görünüyordu. Bir anlığına sendeledi, ardından, ağzından kan akmaya başladıktan sonra öne doğru düştü. Noah, cesedin üstüne devrilmesini engellemek için kenara çekilmek zorunda kaldı.

Oscar ve Celine aynı anda çığlık attılar. İkisi de, elinde küçük bir silah tutan Altmann'a gözlerini dikmişti.

"Ne yaptınız siz?" diye bağırdı Celine.

"Doğru olanı," diye cevapladı Altmann kısaca ve Noah'ya baktı. Bakışları sadece çok kısa bir an için buluşmuştu ama bu, kiralık katilin düşüncelerini okuması için yeterli olmuştu.

"Ne sanıyordun?" diyen gözlerini okumuştu. ***"Sırf bizi Roma ya getirdiğim için iyi bir insan olduğumu mu? Ben öldürürüm. İşim***

bu. Ve hâlâ hayatta olmanızın tek nedeni, ölümünüzden herhangi bir çıkarımın olmaması."

Altmann başka bir açıklama yapmadan grubu orada bırakıp iskeleden aşağıya koştu, teknede başka polislerin de olabileceğini düşünerek silahını elinden bırakmamıştı.

Noah son kez dönüp havalimanına, ardından da iskeleden artık sadece birkaç yüz metre uzaklıkta olan ve yanıp sönen sinyal lambaları tüm alanı aydınlatan askerî araçlara baktı. Teknenin çalıştığını duydu ***(belli ki*** Carabiniere'ler ***yalnızdı)***, bu, donup kalan Oscar ve Celine'i de kendine getirdi.

Hep birlikte iskele boyunca, denize açılmak üzere olan tekneye doğru koştular. Kelimenin tam anlamıyla son saniyede atladılar.

Altmann tekneyi aşırı süratle hareket ettirince hepsi arka üstü devrildi. Noah, yaralı omzunun üzerine düşünce acıdan inledi.

Tekrardan toparlanıp kıyıya baktığında, araçlarından inip meslektaşlarının cesetlerinin üzerine eğilmiş olan görevliler o kadar uzakta kalmışlardı ki Noah yüzlerini dahi seçmekte zorlanıyordu.

Yüce Tanrım, biz ne yaptık böyle, diye bağırdı içindeki bir ses, Tiber suları üzerinden Romanın şehir merkezine doğru hızla yol alırlarken.

5. Bölüm

"Onlar neredeyse daha çocuk saydırdı," diye bağırdı Oscar. "Onları öldürdünüz."

Sözcükler, direksiyonu tutan ve sürat motorunu son hızla durgun nehir boyunca süren Altmann'ın sırtına çarpmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Tavanındaki arama projektörünü kapatmıştı. Başlangıçta fazlasıyla dönemeçli olan güzergâhta ilerlerken herhangi bir engele çarpmamak ya da karaya oturmamak için döner bir halojen lambayı, önünü aydınlatacak şekilde tekneye sabitlemişti.

Tek kelime etmeden dönüşümlü olarak bir suya bir de yıldızlı gökyüzüne bakıyordu.

Noah, Altmann'ın o iki ***Carabiniere*** yi neden hiç tereddüt etmeden öldürdüğünü biliyordu. Bu nedenle Celine'in tiksinti ve dehşet içerisinde cevabını istediği soruyu sormaya gerek duymuyordu: "Nasıl bir adam, masum insanları öldürebilir ki?"

Altmann öksürdü, direksiyonu artık sadece tek eliyle tutabiliyordu çünkü diğer eliyle ağzını kapatıyordu. Krizi atlattığında Celine'in sorusunu cevaplayarak Noah yi şaşırttı: "Anlamadığınız konularda konuşmaktan vazgeçin."

"Bahsettiğiniz şey cinayetse, evet, kesinlikle haklısınız. Bunu gerçekten anlayamıyorum. Fakat kaçığın teki olduğunuzu gayet

iyi anlayabiliyorum ve mümkün olan en kısa sürede bu tekneden inmek istediğimi de biliyorum," diye karşılık verdi Celine.

"O haklı," diye onayladı onu Oscar ve Noah'ya döndü. "Lütfen duralım."

Altmann duygusuz bir kahkaha attı ve yönünü değiştirmeden hızını artırdı. Ardından arkasını döndü. "Bunun ne olacağını düşünüyordunuz? Roma'ya bir hafta sonu gezintisi mi?"

Belli bir süre boyunca motorun tıkırtısı ve suyun şıpırtısından başka ses duyulmadı, ardından sözlerini sürdürdü: "Başka seçeneğim yoktu. Gitmemize asla izin vermezlerdi." Sesinde duygudan eser yoktu, sanki iki gencin ölümü ile kahvaltıda yediği sosisin yapımı için kesilen kasaplık hayvanlar arasında herhangi bir fark yokmuş gibi.

Zorunlu bir kötülük.

"Gitmemize izin vermezler miydi? Sizin gözünüzde bu birini öldürmek için yeterli bir sebep yani, öyle mi?" diye ateş püskürdü Celine ve arkasını dönüp gitmek istedi. Altmann kolunu yakaladı.

"Şimdi beni iyi dinleyin. Şu an histerik bir hamile kadına ve kaçık bir evsize stratejik saha çalışması eğitimi vermek için hiç de uygun bir zaman değil, belki de siz ikiniz biraz susup burada bulunma nedenimizi hatırlarsanız hiç fena olmaz. Şu halime bakın." Kendini işaret etti ve yüzünden başlayarak baştan ayağa tüm bedenini elleriyle gösterdi.

Artık çok geç, Noah nın aklından geçen ilk düşünce bu olmuştu.

Ajanın yüzü, aydınlatma armatürünün yaydığı ışıkta tıpkı bir hayaleti andırıyordu. Yüz kasları gevşemiş, derisi ise üzerine fazla büyük gelen bir kılıf gibi kemiklerinin üzerinden sarkıyordu. Cam gibi parlayan gözleri ateşten sulanmıştı. Cayır cayır yanıyordu. Noah, Altmann'ın bedenini içten içe yiyen sıcaklığı ona hiç dokunmadan hissedebiliyordu.

"Belki sadece ciddi bir soğuk algınlığıdır," diye onu (ve kendisini) uçaktalarken sakinleştirmeye çalışmıştı, fakat görünürde artık hiçbir umut belirtisi yoktu. Altmann, Manila Gribi nin bulaşıcı evresinin başlangıcında görülen tipik belirtileri gösteriyordu.

"Damarlarımda kan yerine asit dolaşıyormuş gibi hissediyorum," diye açıkladı. "Konuşurken iç organlarımın bir kısmının ağzımdan çıkmasından korkuyorum. Şayet elimde bir morfin iğnesi tutuyor olsaydım ve yardımı olacağını bilseydim, onu hiç tereddüt etmeden, doğrudan gözüme saplardım. Ve sizi bir konuda temin edebilirim ki..." Önce Celine e, ardından Oscar'a baktı. "Eğer Kilian Brahms ve şu video kaydını bulamazsak, önümüzdeki günlerde sizin de durumunuz bundan pek farklı olmayacak. Kaldı ki kahramanımız," Noah'yı işaret etti, "hafızasını geri kazanıp salgının çözümünü bulsa bile başarı şansımız yine de çok düşük. Ama sonuçta küçük de olsa bir şansımız var. Ve iskelenin başındaki o iki polis bunu da elimizden alacaktı. Bu nedenle onları öldürmek zorundaydım."

"Bu tamamen saçmalık," diye öfkeyle karşılık verdi Celine.

Altmann iç çekti ve Noah'ya dönüp şöyle dedi: "Ona sen anlat David." Ona bu isimle ilk kez hitap etmişti.

Celine kocaman açılmış gözlerinde şaşkınlık ve korku dolu bir bakışla Noah'ya döndü. "Neyi açıklayacaksın Noah? Yoksa onunla aynı fikri mi paylaşıyorsun?"

Suskunluğu her şeyi açıklıyordu.

"Buna inanmıyorum, hayır. Bana onunla aynı tarafta olduğunu söyleme sakın."

Noah, Altmann'ın haklı olduğunu bilmesine rağmen özür dilemesi gerekiyormuş hissine kapıldı. Daha da kötüsü, aslında kendisinin de aynı şeyi yapmış olması gerektiğini biliyordu. Tereddütte kalarak herkesi tehlikeye atmıştı, aslına bakılırsa Altmann'ın

üzerini aradıklarında gizlediği silahlardan bir tanesini bulamadıkları için şanslıydılar.

Artık kendisini daha fazla kandıramayacaktı. O ve Altmann aynı mayadan yoğrulmuşlardı. Hisleri onu yanıltmamıştı, onu Berlin'deki tren istasyonunda görür görmez bunu anlamıştı. Her ikisi de birer profesyoneldi. Öldürmekten haz duyan psikopatlar değillerdi. Fakat bir saniyeden bile daha kısa bir süre içerisinde seçim yapma yetisine sahip birer kiralık katillerdi: Bir insan hayatının değeri neydi ve hedefe giden yolda onu kurban etmek sınırın hangi tarafındaydı?

"Yoksa siz de mi hafızanızı yitirdiniz, Bayan Henderson?" diye sordu Altmann. "Arkadaşınız kısa bir süre önce bir otel odasında bir adamı öldürdü. Bir elektronik mağazasında iki kişiyi, ayrıca size tecavüz etmek isteyen o pisliğin dışında Amsterdam'daki bir inşaat alanında da iki kişiyi daha vurdu."

"Ama bu aynı şey değil ki," diye itiraz etti Oscar.

"Öyle mi? Adamlar yolunu kesmiş ve onu kendi rızasıyla gitmek istemediği bir yere götürebilmek için gözetim altına almak istemişlerdi. Tıpkı ***Carabiniere*** ler gibi. Arada ne gibi bir fark var?"

"Onlar polisti."

"Ben de ABD hükümeti için çalışıyorum."

"Bacaklarına ateş edebilirdiniz," dedi Oscar.

Altmann alnını buruşturdu. "Bu durumda kollarına ateş etmeyi tercih ederdim, peki ya isabet ettiremeseydim?"

"Ama diğeri silahsızdı," diye karşı çıktı Celine, öncesine göre daha az vurgulu.

"Onu da benim kadar dikkatli mi aradınız? Peki ya arkadaşının silahını eline geçirseydi? Deneysel çalışmalar için vakit yoktu."

Altmann tekrardan yukarıya baktı ve bu defa yıldızlı gökyüzünü yorumladı:

"Ahlak üzerine felsefe yapmaktan çok daha önemli meselelerimiz var."

"Şu lanet olası gökyüzünde ne var?" diye bağırdı Oscar, yeniden hızlanan motorun sesini bastırmaya çalışarak.

"Hiçbir şey," diye cevapladı Altmann. "Beni endişelendiren de tam olarak bu."

"Ne demek istiyor?" diye sordu Celine ve Oscar aynı anda.

Noah bunu onlara anlattı, bitirdiğindeyse yüzlerinde beliren saf korkuyu gördü.

Peşlerine en azından bir helikopter takılmış olmalıydı. Fakat görünürde hiçbir şey yoktu. Ne bir uçak ne Tiber Nehrine paralel uzanan karayolu üzerinde herhangi bir askerî araç ne de onları takip eden bir sürat teknesi. ***Hiçbir şey.***

îtalyanlar, ulusal topraklarına yasa dışı giriş yaparak polislerini öldüren insanlarla bile ilgilenmiyorlarsa bunun tek bir anlamı olabilirdi, kriz son birkaç saatte şiddetini artırmıştı ve kendileri de daha fazla uğraşmaya değmeyecek kadar düşük bir risk teşkil ediyorlardı.

6. Bölüm

Yirmi dakika sonra Tiber Adası kıyısında bulunan Palatino Köprüsü'ne geldiklerinde polis teknesinden indiler.

Köprünün altı tıpkı bir pisuvar gibi kokuyordu ve leş kokan tuzlu suda kıyıya vuran atıklar durumu daha da berbat hale getiriyordu.

"Tekneyi boş ver," dedi Noah, halatı beton bir direğe bağlamak isteyen Celine'e. "Dönüşü zamanı gelince düşünürüz."

Celine omuz silkip halatı elinden bıraktı.

İçinde bulunduğu koşullar ve başına gelen korkunç olaylar silsilesi düşünülecek olursa, şaşırtıcı şekilde güçlü duruyordu, en azından Oscar'a kıyasla. Oscar, Altmann'la aralarında geçen tartışmadan sonra teknenin çıplak zeminine oturup karnına çektiği dizlerini, kollarıyla sımsıkı sarmalamış ve kendi kendine anlaşılmaz şeyler homurdanmıştı. Celine ise daha çok düşünceli bir hale bürünmüştü.

Celine'in yanma oturan Noah, ona bir şey söylediği anda gözyaşlarına boğulacağından neredeyse emindi ama kadın onu şaşırtmış ve çok merak ettiği babasını aramak için akıllı telefonunu kullanıp kullanamayacağını sormuştu. Ona verdiği diğer telefonla İtalya'daki şebekeye bağlanamamıştı.

Noah isteğini geri çevirmişti. Sinyal aracılığıyla yerinin tespit edilmesinden endişe ettiği için değil (belli ki öldürülmesi, birkaç saat öncesine kıyasla önemini büyük ölçüde yitirmişti), bir daha ne zaman bir elektrik kaynağına erişim sağlayabileceklerini bilmediği ve şarjını mutlaka korumak istediği için.

"Peki şimdi?" diye sordu Celine.

Celine de tıpkı onun gibi karaya varmadan önce koruyucu kıyafeti üzerinden çıkarmış ama ağız maskesine dokunmamıştı. Noah onu bunun için suçlamasa da buna çok da anlam veremiyordu.

Ya virüsten etkilenmeyen yüzde ellilik şanslı bölümün içindeyiz ya da Altmann, hastalığı bize çoktan bulaştırdı.

Kliniğe giden en kısa yolu gösteren cep telefonunun ekranına bir kez daha baktı, ardından grubu harekete geçirmek için müdahale etti: "Yola koyulalım. Neo Clinica buradan sadece birkaç dakika uzaklıkta."

Dördü birlikte köprüye çıkan taş merdivenlerden yukarı tırmandı, Altmann'ın bunu kimseden yardım almadan başarması oldukça şaşırtıcıydı.

"Yüce Tanrım, neler oluyor burada?" diye sordu Oscar, endişeli bakışlarını karşılarında beliren görüntüye dikerek.

Merdivenin en üst basamağında, bel hizasına gelen demir tırabzanların yanında, tam olarak köprünün, Lungotevere Ripa'yla kesiştiği noktada duruyorlardı; nehrin batı yakası boyunca uzanan yolda.

Tiber Nehri üzerindelerken şehri terk etmek için karşıt yönde ilerleyen teknelerden farklı olarak sokaktaki insanlar, tarihî merkezin sınırları içine ulaşmaya çalışıyorlardı.

Muazzam bir insan kalabalığı, aslında taşıt trafiği için düşünülmüş otoyolların üzerinden, doğu yönünden Trastevere'ye doğru ilerliyordu. Noah'nm henüz havadayken gözlemlediği şey kendini

aşağıdayken de kanıtlamış oldu: Yolda hiç araba yoktu, normalde her yerde karşınıza çıkan mobiletler bile etrafta görünmüyordu.

Noah saçma bir şekilde kendini bir açık hava konseri öncesinde stadyumun önünde bekliyormuş gibi hissetti: Erkekler, kadınlar, genç ve yaşlılar, hatta çocuklar ve bebeklerini kucaklarında taşıyan anneler bile, sanki en iyi yerleri kapmak için yarışıyormuş gibi hızla caddeden geçiyor ve sapakta gözden kayboluyorlardı.

"Al, bunu yüzüne tak," dedi Noah ve Altmann'a kendi ağız maskesini uzattı. "Yüzünü kimsenin görmemesi daha iyi olur," diye açıkladı. Altmann'ın burnundaki kanama atakları artık her on dakikada bir tekrarlandığı için yüzünü sürekli temizlemekten vazgeçmişti. Şu ana kadar henüz kimsenin dikkatini çekmemişti. Yanlarından geçen kalabalığın içinden herhangi birinin ondan şüphelenmesi halinde ne olacağını bilemezlerdi.

Noah, İtalyanların çoğunlukla yüksek sesle yaptıkları konuşmaların ne hakkında olduğunu anlayamadı ama az önce zihninde canlandırdığı konser resminde bir düzeltme yaptı. İnsanların genel ruh hali göz ardı edilemeyecek kadar gergin ve öfkeliydi. Bu kalabalık, biraz eğlence ve değişiklik için Romanın en eski eğlence bölgelerinden birine gitmek için bir araya gelen barışçıl insanlardan oluşmuş gibi durmuyordu.

Daha çok serseri bir güruh izlenimi veriyordu.

Ve görünürde tek bir polis bile yok.

Noah, Altmann'a durumu nasıl değerlendirdiğini sordu.

"Çıkış yasağına karşı bir ayaklanma," diye cevapladı. "Bunu daha önce Los Angeles'ta da yaşadık. Olay ilk önce birkaç isyancıyla başlıyor ve geçen her saniyeyle birlikte hep daha fazla insan kendini sokağa atıyor, buna sıradan halk da dâhil. Büyük bir çoğunluğu neden bir araya toplandıklarından bile habersiz.

Tahminimce yetkililer şehrin etrafını çembere aldılar, şimdiyse yöneticilerden hiçbiri cesaret edip kaynar kazana adım atamıyor."

Önlerinde duran bir grup genç adamı işaret etti.

Hepsinin yüzleri örtülüydü ama sağlık nedenlerinden ötürü değil. Siyah şallara sarınmış ve ellerini yumruk yapmışlardı. Noah elini içgüdüsel olarak cebindeki silaha götürdü.

"Bütün bu insanlar nereye gitmeye çalışıyorlar?" diye sordu Celine endişe içinde.

Noah, "Ne yazık ki bizimle aynı yöne," diyerek omuz silkti. "Birbirimizden ayrılmamaya dikkat edelim," diye ekledi, ardından caddeye çıkıp, itişerek geçitten geçmeye çalışan kalabalığın arasına karıştılar.

7. Bölüm

Noah tehlikenin varlığını çok önceden hissedebiliyordu. Onu duyamıyor, göremiyor ya da koklayamıyordu, yine de o ve refakatçileri, antik kente giden iri parke taşlarıyla döşeli dar sokak boyunca ilerlerken belirsiz bir tehdit hissi, attıkları her adımla birlikte büyüyordu. Etrafını çevreleyen kalabalık da huzursuz ve gergin görünüyordu, tıpkı kesimhaneye doğru ilerleyen kasaplık hayvanlar gibi. Neyle karşılaşacaklarını bilmeden ama bunun iyi bir şey olamayacağını tahmin ederek.

"Ön tarafta neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu arkasında duran Celine. Yolun elli metre ilerisindeki meydanı işaret etti. Noah'nm görebildiği kadarıyla meydan, yola devam edemeyen insanlarla doluydu. ***Ya da devam etmek istemeyen.***

Bazıları, ağırlıklı olarak gençler, görmeye çalıştıkları her neyse, daha iyi görebilmek için, park halindeki arabaların üzerine tırmanmıştı, Noah, bu gece toplantısının protesto amaçlı düzenlenmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı ki meydanın doğusunda kalan birkaç katlı restoranın pencerelerindeki yansımayı gördü.

Kırmızı. Titrek. Fazlasıyla parlak.

Restoranı, kırmızı ve sandan oluşan yanardöner bir ışıkla çevreleyen ve Noah'nm yansımasını gördüğü alevler, mekânın karşısındaki binadan çıkıyordu.

Alandaki tezahüratlar, yangın yerinin hemen önünde duranların yer yer destekleyici, yer yer korku içeren mırıltıları eşliğinde onlara kadar ulaşıyordu.

"Bana tutunun."

Noah kalabalığın arasından geçebilecekleri bir boşluk aradı ve Celine ile Oscar'a, yanından ayrılmamaları için talimat verdi. "Buradan çıkmalıyız, yoksa..."

Tam o anda Noah'nm korktuğu şey gerçekleşti: Bir sessizlik oldu. Sadece bir saniyeliğine. Birbirlerinden ayrılmamaları konusundaki uyarısını tekrarlama fırsatı bile bulamadan bir kargaşa koptu.

Şiddetli bir itişme sonucunda insan kalabalığı ikiye ayrıldı. Tıpkı deprem nedeniyle oluşan çatlaklara benzer bir boşluk meydana geldi, insanlar gizli bir komut almışçasına yanlara açılıp otobandaki trafik kazalarından sonra yapılması gerektiği gibi bir kurtarma geçidi açtıkları için caddenin ortasında boş bir yol oluşmuştu. Kuşkusuz bu yol, alanı mümkün olan en kısa sürede terk etmek isteyen çok sayıda insanın, geriden gelen kalabalığın oluşturduğu etten duvara çarpmasından kaynaklanan kontrolsüz ve telaşlı bir kaçma manevrasının tesadüfi bir sonucuydu.

"Sakın devrilmeyin," diye bağırdı Noah, çünkü birkaç saniye içinde olacakları gayet iyi biliyordu: Kurtarma geçidi tekrardan kapanacak ve tehlikeli bir tuzağa dönüşecekti, insanlar yere devrilecek, çiğnenecek, hatta belki de ezilip ölecekti; sonuç, çıkması an meselesi olan paniğin boyutuna göre değişirdi.

"İmdat... Noah!" diye bağırdığını duydu Oscar'ın, nerede olduğunu göremeden. Daha az önce yanında dururken şimdi kalabalıkta kaybolmuştu, muhtemelen, bir karadeliğin içine çekiliyormuş gibi alana doğru geri geri sürüklenen Altmann'la birlikte.

Noah, arkasında kalmayı başaran Celine'in elini yakaladı ama kadın, bebeğini itiş kakıştan korumak için karnının çevresine sıkıca sardığı ellerini çözmeye yanaşmıyordu.

"Bu şekilde olmaz," diye bağırdı Noah, sesi gittikçe yükselen kalabalığa doğru.

Bu şekilde dengeni koruyamazsın.

Noah çaresiz bir şekilde kadın muhabirin, yüzüne aldığı dirsek darbesinin ardından doksan derecelik bir açıyla kendi etrafında dönmesini ve arkaya devrilip gözden kaybolmasını izlemek zorunda kaldı.

Noah, kadının az önce durduğu yere geri dönmeye çalıştı, artık o da yumruklarını konuşturuyordu, fakat sabit bir şekilde yerinde kalmayı bile başaramadı.

Artık o da, kendi istekleri dışında alana çekilenlerle birlikte sürükleniyordu.

"Celine," diye bağırdı fakat kalabalığın gürültüsüyle kıyaslanınca, sesi fısıltıdan farksız çıkmıştı. Canlarını kurtarmaya çalışan kadınların, erkeklerin, hatta çocukların bağrışlarını duyuyordu, aynı anda burnuna yanan ahşabın kokusu doldu.

Noah silahını çekmek istedi ama sonra bu fikrinden vazgeçti. Bir uyarı ateşi, durumu daha da kötüleştirmekle kalmaz, kargaşayı büyütüp hayatlarını çok daha fazla tehlikeye atardı. Bu yüzden ellerini bir boksör gibi başıyla aynı seviyede tuttu ve yoluna çıkan, onu çekiştiren, iten ya da çarpan her şeye içgüdüsel olarak tepki verdi. Sonraki dakikalar boyunca hiçbir yüzü görmedi, algıladığı şey insanlar değil, sadece ona kenetlenen, onu çekiştiren, iten ya da tırmalayan gölgelerdi.

Noah etrafa yumruk atıyor, tekmeler savuruyor, kırılan kemiklerin ve insanların çığlıklarını duyuyor, elleri ve ayakları bir

şeye isabet ettiğinde, üzerine düşünecek vakti olmuyordu - ama onca uğraşa rağmen yine de ayakta kalmayı başaramadı.

Bir şey, her iki ayağını aynı anda yerden kesip düşmesine neden olmuştu. Kısa bir süre için kalabalığın üzerinde, havada asılı kaldı. Delici bir ağrı, omurgasından yukarı tırmandı, aynı anda göğüs kafesinde öylesine şiddetli bir baskı hissetti ki nefesi kesildi.

Ardından etraf daha da karardı. Artık her yeri sarmış olan yakıcı duman nedeniyle değil, Noah aşağıya bastırıldığı için. Ayaklar, pantolon paçaları ve destek almak için kaldırıma dayadığı elinin yanında tek bir çocuk ayakkabısı gördü, sonra birisi başına ve böbrek boşluğuna bastı. Ağzına kan tadı geldi, başındaki zonklama bir şişliğe dönüştü. Başı tuhaf bir şekilde döndürülüp, boyun kemiği çatırdayınca kendini korkunç acılara karşı hazırladı. Noah bağırmak istedi ama hâlâ nefes alamadığı için bunu yapamadı, boynunun artık kırılmış olduğunu düşündüğü sıradaysa kendini birdenbire ellerinin ve dizlerinin üzerinde tekrardan kaldırıma dayanmış, ızdıraplı bir çabayla ciğerlerini havayla doldurmaya çalışırken buldu.

"Stronzo,"[21] diye küfretti bir kadın ve tam ayağa kalkmaya çalışırken üzerinden geçti. Kadın, ayağındaki ağır ve yüksek topuklu çizmelerle parmaklarına bastı.

Çevresini saran kalabalık seyreliyordu, Noah arabaların alana girmesini engellemek için yerleştirilen bir yol engeline tutunarak kendini yukarı çekmeyi başardı. Bu engel Noah'nın cankurtaran simidi olmuştu.

Ona yaslanarak, geldiği ve muhtemelen Celine'in şu anda yaşam savaşı verdiği yola baktı.

21 (İt-) Aşağılık herif, (ç. n.)

Artık arkasında kalan dar yol tamamen tıkanmış görünürken, meydanda şaşırtıcı şekilde geniş boşluklar oluşmuştu. Ara sokaklardan birine kaçmamış olanlar (büyük olasılıkla kendi felaketlerine koşmuşlardı) arabaların üzerine çıkmış, kullanılmayan bir süs havuzu veya belli ki anlayışlı mahalle sakinleri tarafından girişleri açılan evlerin arka bahçelerine sığınmışlardı.

Bir de kendilerini güvence altına almaya hiç niyeti olmayan bir grup insan vardı. Kargaşayı başlatan kundakçılar ve yağmacılar.

Noah bir patlama sesi duydu, camlar kırıldı, sonra geceyi aydınlatan bir ışık parladı. Yanan evin çatısından yoğun ve siyah bir duman çıkıyordu, panik dalgasıyla alana sürüklendiğinden bu yana oraya ilk kez dikkatlice bakabiliyordu.

Çok katlı taş bina, ikinci kattan başlayarak çatıya kadar yanıyordu. Üst katlardaki pencerelerden içeri atılan Molotof kokteylleri bir tek alt katlara isabet etmemişti.

"FARMACIA" diye okudu Noah, zemin kattaki dükkânların üzerinde asılı duran bombeli, emaye bir tabelanın yazısında. Eczanenin kapı ve pencerelerini kırıp döken insanlar şimdi elleri ve cepleri ilaç, mobilya ve diğer demirbaş eşyalarla dolu bir şekilde cam kırıklarının üzerinden geçiyorlardı. İki kadın, boş bir raflı dolabı birlikte dışarı taşıyordu. Bir şekerleme standım taşıyan iri cüsseli bir adam, tiksindirici bir sırıtışla Noah hm yanından geçti.

ZetFlu, diye düşündü. Şiddet olaylarının çıkması için başka bir neden düşünemiyordu.

Tahmininee çıkış yasağı, insanların daha önce Amerika'da olduğu gibi kontrol edilemez bir şekilde ilaç stoklamasını önlemek için konulmuştu ve halka getirilen bu kısıtlama, sonunda iç savaş benzeri olaylara yol açmıştı: yanan evler, kargaşa çıkaran bir güruh ve yağmalanan iş yerleri.

Bu resmen delilik.

Noah etrafına bakındı. Refakatçilerinden hiçbir iz yoktu.

Önüne doğru yavaşça ilerlediği eczane hızla boşalıyordu. Noah içeride sadece birkaç siluet gördü, geriye alacak bir şey kalmadığı için onlar da çıkışa doğru ilerliyorlardı; fakat her şeyden önce zemin kattaki durum da artık tehlikeli bir boyuta ulaştığı için. Noah arka odalardan birinden gelen küçük bir patlama sesi duydu, camlar kırıldı, ardından birinci kattaki küçük bir balkonun demir doğramalarının üzerinden dışarıya kıpkırmızı bir alev dalgası taştı ve seyir meraklılarının büyük bir bölümünü geriye attı.

Aklı başında olan hiç kimse artık yanan binaya girmeye cesaret etmedi.

O sırada dükkâna giden merdivenleri çıkan, ufak tefek yapısı ve uzun sakalı nedeniyle şirinleri anımsatan göbekli bir adam dışında hiç kimse.

Oscar mı?

Noah ona ismiyle seslendi, eşikte ona doğru dönen gerçekten de yol arkadaşıydı.

Lanet olsun...

Bakışları kesişti, Oscar ciddi bir yüz ifadesiyle peşinden gelmesini söyleyen bir el hareketi yaptı. Ardından tişörtünün yakasını, burnunun üzerine çekti ve kısa bir süre önce bütün ışıkları sönen eczanenin içinde kayboldu.

Noah şaşkın bir şekilde, sadece birkaç metre uzağında, eczaneye çıkan merdivenlerin başında duran ve Oscar'ın birkaç saniye önce yanlarından ayrıldığı gruba baktı: on dört, on altı yaşlarında iki erkek çocuğu ve yaş itibarıyla anneleri olabilecek çelimsiz bir kadın. Kadının kıvırcık, siyah saçları vardı, ayakları çıplaktı ve üzerinde bir gecelik vardı, belli ki çocuklarıyla birlikte üst katlardan birinde yaşıyordu.

Kadın, az önce Oscar'ın yaptığı şeyi yapmasını engellemek isteyen ve güç birliği yapan iri yapılı oğullarının kollarında kıvranıyordu: eve geri girmek için. Bir yandan da sürekli olarak aynı şeyleri bağırıyordu: ***"Bambina mia, Julia. Bambina mia..."***[22]

Aman Tanrım.

Noah neler olduğunu anlamıştı.

"Seni lanet olası aptal," diye sövdü ve Oscar'ın peşinden gitmeye çalıştı fakat eczanenin girişinde, geçmesini imkânsız hale getiren boğucu bir duman bulutuyla karşılaştı. Belli bir süre için nefesini tutmayı başarsa bile, Oscar'ı bu dumanın içinde bulması imkânsızdı. Noah öksürerek geri döndü ve başka bir giriş bulmaya çalıştı.

Vitrin camından mı? Ya da bir yan girişten? Kiracıların kullandığı lanet olası merdivenler nerede?

Durum her saniye daha da kötüleşiyordu. Oscar içeri girmeyi başarmış olsa da bu artık mümkün görünmüyordu. Aynı şey çıkış için de geçerliydi. Evden yayılan sıcaklık, bir metrelik mesafeden bile dayanılacak gibi değildi.

Pekâlâ.

Noah ceketini çıkarıp kendini hazırladı.

Bunun delilik olduğunu biliyordu.

İntihar.

Ama başka seçeneği yoktu. Dostunu yarı yolda bırakamazdı.

Böylece o da gömleğini, ağzının ve burnunun üstüne çekti ama tam harekete geçecekti ki Oscar sadece birkaç metre uzağında, bir yan çıkıştan dışarıya çıktı.

Öksürdü ve bağırarak bir şeyler söyledi fakat arkasındaki doyumsuz alevlerin uğultusundan sözleri anlaşılmadı.

Hafiften yanmış olan pantolon paçasından duman çıkıyordu, sakalı da yanmıştı ama bunu fark etmemiş görünüyordu. Kendini son bir çabayla öksürükler eşliğinde dışarı attı.

Kendini ve küçük kızı.

Onu sırtında taşıyordu, en fazla on yaşındaydı ve siyah saçları vardı. En önemlisi: Titriyordu. Ağlıyordu. Yaşıyordu.

"Julia!" diye bağırdı, Noah'nın arkasında duran kadın ve nihayet oğullarının kollarından kurtulabildi.

"Mami,"[23] diye cevapladı küçük kız, Oscar onu dikkatlice yere indirdi.

Anne ile kız birbirlerine koştular, yanan evin sadece birkaç metre uzağında sarıldılar, aynı anda hem ağlayıp hem güldüler ve kendileri dışında tüm dünyayı unuttular.

Oscar bitkin bir halde en üst basamağa çöktü, pantolonundaki koru eliyle söndürdü ve tatmin olmuş bir gülümsemeyle yüzündeki isi temizledi.

Hata yapmıştı.

Ondan sadece iki kol boyu uzaklıkta olan Noah bir gıcırtı duydu, ses o kadar yüksekti ki sanki bir dev, olağanüstü boyutlardaki bir sandığı açmıştı.

Ardından bakışlarım yukarı çevirdi fakat Oscar a koşup, elini yakalayıp, onu tehlikeli bölgeden çekip kurtarmasına fırsat kalmadan balkonun demir parmaklıkları yerlerinden ayrıldı ve iki kat aşağıya düşüp Oscar'ı altında bıraktı.

22 (İt.) "Kızım Julia, kızım." (ç. n.)

23 (İt) Anneciğim, (ç. n.)

8. Bölüm

En büyük sevinçleri yaşadığımız an, ölüme en yakın olduğumuz andır, diye fısıldadı yaşlı adamın hayalî sesi ve Noah, saniyeler önce kızı kurtarılınca annenin yaptığı gibi Oscar'ın önünde dizlerinin üzerine çökerken onu susturmayı başaramadı.

Çünkü kahkaha, şeytanı baştan çıkarır.

"Gözlerini aç. Hadi. Aç onları."

Noah, Oscar'ın elini tutup sıktı, parmaklarını yumruk haline getirdi ve ağzına götürdü. Sanki onu ısıtması gerekiyormuş gibi nefesini üzerine üfledi; sanki bunu yaparak bir şeyleri değiştirebilecekmiş gibi, sanki değiştirebileceği bir şey kalmış gibi.

Oscar kırılmış bir oyuncak gibi kaldırımda yatıyordu. Canı sıkılmış bir çocuğun, uzuvlarını gövdesinden ayırmaya çalıştığı bozuk bir oyuncak bebek gibi. Dünyadaki hiçbir yılan dansçısının bedeni, omurgayı parçalayan bu şekli alamazdı: belini, kendi ekseni etrafında bir kez döndürerek.

Üstelik bu en kötüsü bile değildi.

Ağır parmaklıklar Oscar'ın omzundan başlayarak bedeninin sol üst bölümünü tamamen parçalamıştı, ayrıca son saniyede kendini korumak için başının üstüne kaldırdığı kolunu da. Göğsüne ve midesine ok şeklinde çok sayıda süs demiri saplanmış ve muhtemelen akciğerini delmişti, ardından yere düşen beton

terasın şiddeti nedeniyle, demir parmaklıklar tıpkı bir tramboline çarpmışçasına tekrardan geri fırlamıştı ve merdivenlerden aşağıya uçarken Noah yi neredeyse ezip geçecekti.

"Beni duyuyorsun, bunu biliyorum." Oscar hâlâ nefes alıyordu, nabzı güçsüz ve düzensizdi, buna karşın sol ayağı, sanki bedeninin sadece bu bölümüne odaklanan bir sara nöbeti geçiriyormuşçasına yoğun bir biçimde titriyordu.

"Yardım edin!" diye bağırdı Noah ve etrafına bakındı. "Yardıma ihtiyacım var."

Birkaç izleyici öne doğru ilerleme cesaretini buldu, bunlardan ikisi, cep telefonlarını kulaklarına tutmuştu, doktor çağırdıklarını ümit etti.

Hem itfaiye niye hâlâ gelmedi?

Noah tek eliyle kendi telefonunu aradı, aynı anda Oscar'ın göz kapakları hareket etmeye başladı.

"Hey, ufaklık. Uyan hadi. Lütfen. Bana bak!"

Noah onu neden bu kadar zorladığını bilmiyordu.

Bu dünyada onu bekleyen tek şey acı, dedi kafasının içindeki yaşlı adam sesi fakat Oscar beklenmedik bir şekilde araya girdi: "Noah," dedi boğuk bir sesle.

"Evet, buradayım. Seni duyuyorum."

Oscar'ın parmaklarını hareket ettirdiğini hissetti. Önce yumruğunu açtı, sonra da gözlerini.

"Yanındayım," diye tekrarladı Noah ve saçını eliyle arkaya attı. Gülümsemeyi denemedi bile. Bunu zaten başaramazdı.

"Ben..." Oscar bir şey söylemek istedi. Ağzının kenarından sakalına doğru kan akıyordu. "Sana bir şey..."

Noah başını salladı.

"Şimdi değil. Gücünü boşa harcama."

“Hayır... Şimdi!”

Oscar’ın nefesi, sanki adam bir fokurdama eşliğinde karanlık bir çukura batıyormuş gibi çıkıyordu.

“Man... Manuela diye biri yok,” dedi hırıldayarak. “Benim...” cümleyi tamamlamak için güç toplaması gerekti, “hiç karım olmadı.”

“Biliyorum.”

Noah, üzerine biraz daha fazla eğildi. Oscar, ona hiçbir şey için kızgın olmadığını bilmeliydi. Madem ona yardım edemiyordu, o halde onu en azından bu konuda ikna etmeliydi.

“Ben... Üzgünüm.”

“Buna gerek yok.”

Noah, Oscar’ın cüzdanında, bir katalogdan kesilmiş fotoğrafları bulduğunda bunu anlamıştı. Manuela, evsiz adamın hayatındaki pek çok şey gibi sadece bir hayalden ibaretti.

“Hayır, ben...”

Tepelerinde yüksek sesli bir gümbürtü duyuldu, bulundukları yere kıvılcımlar saçıldı, büyük olasılıkla çatı çökmüştü. Noah, binanın diğer bölümleri de ayrılıp sonunda kendisini de parçalamadan tehlike bölgesinden bir an önce uzaklaşması gerektiğini biliyordu ama Oscar’ı yalnız bırakmak istemiyordu. Bunu yapamazdı.

“Diğerleri gibi olmak istemedim,” dediğini duydu. Binadan yayılan sıcaklık dayanılmaz bir hal alırken, Oscar’in elleri gitgide soğuyordu.

“...Sadece bir...” Öksürdü. Gözeri sulanmıştı, “...sokak serserisi olmak istemedim. Anlıyor musun?”

“Evet.”

Ağzından şimdi daha koyu renkli bir kan akıyordu. Oscar burnunu çekti ve hırıltılı şekilde nefes verdi. Tekrardan öksürdü.

Ardından elini Noah'nm elinden çekti ve kazağının altındaki madalyonu aradı.

"Fotoğraf... Manuela... O bir fotomodel. Fotoğraflarını kataloglardan kestim. Ve ben... Hiç doktorluk yapmadım. Sadece sosyal sorumluluk projelerinde yer aldım. Pek çok yer gezdim, fakat sefalet beni bitir..Ağrıdan yüzünü buruşturdu, yine de cümlesini tamamlamayı başardı: "Üzgünüm, dostum. Sana yalan söyledim."

"Beni kurtardın," diye karşılık verdi Noah ve tekrardan başını kaldırdı. Kalabalık azalmıştı. Tahmininee sadece binada yaşayan ve her şeylerini kaybedenlerin oluşturduğu küçük bir topluluk, şaşkın bakışlarla yıkımı izliyordu; aralarında anne ve çocukları da vardı.

"İtfaiye nerede kaldı?" diye bağırdı Noah, bulundukları yere doğru. "Ambulans? Hekim? Doktor?" "Boşuna uğraşma," dedi yanındaki bir ses. Noah başını çevirdi ve aniden karşısında beliren Adam Altmann'ın kanlı yüzüyle karşılaştı. Ayakta duruyor olmasının dışında Oscar'dan daha canlı görünmüyordu.

"Roma bütünüyle kaosun içine düşmüş vaziyette," diye açıkladı. "Acil durum hatları kilitlenmiş durumda. Buraya yardım falan gelmeyecek."

Gelse bile, geç kalmış olacak.

Noah tekrardan Oscar'a döndü, bir zamanlar hayat dolu olan gözleri tüm canlılığını yitirmişti. Dudakları kıpırdasa da artık hiç ses çıkarmıyordu. Noah tekrardan elini tuttu.

"Teşekkür ederim!" dedi bu geciken son sözün ona ulaştığını umarak. Yutkundu.

Noah hatırlayamadığı pek çok şey gibi en son ne zaman ağladığını da hatırlamıyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Ve bir kez daha teşekkür etti.

Oscar'a.

Hayatını yıl dönümü tarihlerinin toplamına göre düzenleyen insana; dünyayı kontrol altına almak isteyen gizli örgütler tarafından püskürtüldüğüne inandığı ***CLEAR'ı*** fazla miktarda solumaktan korktuğu için varlığını yerin altında sürdürmeyi seçen insana. Yalnızlığı nedeniyle günün birinde geçmişiyle ilgili hikâyeler kurgulamaya başlayan; bir karısının olduğunu ve yüksek öğrenim gördüğünü hayal eden insana teşekkür etti. Amacı aldatmak değil, öz saygısını güçlendirmekti. Sokaktaki yaşamını biraz olsun katlanılır hale getirebilecek bir kader ortağı bulduğunu umut ederek onu kurtaran ve ona bakan allak bulak olmuş, iyi niyetli insana; barınağım ve tüm birikimini onunla paylaşan, uzun ve maceralı Avrupa yolculuğu boyunca ona eşlik eden ve bir daha asla Berlin'deki yer altı sığınağına, dolup taşan kitaplığına dönemeyecek olan yol arkadaşına teşekkür etti.

"Hadi David. Gitmemiz gerek," diye üsteledi Altmann.

Ve Oscar'ın tam şu saniyede gözlerinin önünde ölmesi, Noah'dan başka hiç kimsenin umurunda değildi.

9. Bölüm

Manila, Filipinler

Alicia'nın kanalizasyon çukurundan çıktığında gördüğü ilk şey, onun için ulaşılmaz olan bir dünyadan mavi gökyüzüne uzanan Makati şehrinin uzaktaki gökdelenleriydi. Aynalı camdan dış cepheleri, belli bir zaman boyunca villasının temizliğini yaptığı ev sahibinin karısının pırlantaları gibi parıldıyordu. Kadın arabasıyla maniküre, masaja ya da alışverişe götürülmeden önce fil dişi süslemeli mücevher dolabından her sabah farklı bir takı seçerdi, kocası ise çoktan finans merkezindeki ofisinde, belki de şu an karşısında gördüğü ve şehir manzarasının bilhassa bugün nefes kesici olduğunu tahmin ettiği gökdelenlerden birinde oturuyor olurdu.

Normalde her yeri kaplayan sis bulutu alışılmışın dışında azalmıştı. Gökyüzü neredeyse masmaviydi. Bulutların sayısı çok azdı, güneş ışınları hiç engellenmeden, yarısı Alicia'nın az önce içinden çıktığı kenar mahallelerinde yaşayan on bir buçuk milyon Mandalının üzerine düşüyordu.

"Başardık!" Marlon sırıttı ve borudan çıkmasına yardım etti.

Yolculukları iki aşamalı gerçekleşmişti. Aşağıya ilk inişlerinde aletsiz ilerleyemeyeceklerini anlamışlardı ve Jay'in bir kazma

bulabilmesi aşağı yukarı bir saatini almıştı. Marlon kazmayı alıp önden yürümüştü, her ne kadar yürümek pek mümkün olmasa da.

Marlon çukurun içinde olduğu süre boyunca, yolu kapatan çöp ve pislikleri ortadan kaldırmakla uğraşmıştı. Başlangıçta Jay ona yardımcı olmuştu. Fakat kenarları keskin, metal bir levha nedeniyle iki elini birden kesip kanatınca görevi, Alicia ve Jay'e, ilerledikçe daha az tıkalı olmaya başlayan yolu el feneriyle aydınlatmak olmuştu.

Bu defa da sıçanlarla başları belaya girmişti. Hayvanlar oldukça iriydi ve insanlara karşı doğal korkularını yenmişlerdi. Marlon, Jay ve Alicia onları kazma ve tekmeler yardımıyla kendilerinden uzak tutmaya çalışmışlardı. Alicia bu konuda tam anlamıyla başarılı olduklarından şüpheliydi. Sağ ayağında hissettiği acının nedeni, parmak arası terliğine saplanan bir cam kırığı olabileceği gibi bir ısırık da olabilirdi.

"Yaralarınızı yıkamalısınız," dedi Marlon.

Alicia bitkin bir şekilde başını salladı.

Peki hangi suyla?

Az önce merdivenlerinden yukarı tırmandığı çukurun yanma diz çöktü. Boğucu ama nihayet leş gibi kokmayan havayı ciğerlerine çekti, burnuna, caddeye kadar uzanan tarladan yayılan ekin kokusu geldi. Berbat kokan çukurdan sonra bu toprağımsı koku ona banker karısının her zaman sürdüğü parfümden bile daha eşsiz gelmişti. Kulağına gelen bağrışlar ise bugüne kadar duyduğu en güzel müzikti. Çünkü Noel'in ağzından çıkıyorlardı, onun küçük, tatlı ve hâlâ hayatta olan bebeğinden.

"Nasılsın hayatım?" diye sordu ve göğsündeki naylon poşeti çözdü.

Gözleri kapalıydı ve ellerini yumruk yapmıştı. Karnı şişmişti.

Tüm yol boyunca, çukura indikleri, kanaldan geçtikleri ve dışarı çıktıkları ana kadar hiç sesi çıkmamıştı. Şimdiyse tüm gücüyle ağlıyordu, Alicia bu yaşam belirtisi için tüm dünyayı kucaklamak istedi, hatta yüzlerine dışkı ve başka pislikler bulaşmış olan Jay ve Marlon'ı da.

"Acıkmışsın minik serçem."

Alicia, tişörtünün yakasını Noel'i emzirebilecek kadar aşağıya çekebilmek için diğer tarafa döndü. Tişörtü sırılsıklam olmuştu, aynı şekilde pantolonu da. Sondan bir önceki yol ayrımına kadar içinden geçmek zorunda kaldıkları atık sular başlangıçta sadece ayak bileklerine kadar gelirken, yolun sonunda neredeyse bel hizasına kadar yükselmişti. Pantolonunu çıkarmak istedi fakat Marlon, bebeğini emzirmesini bile ertelemesini söyledi.

"Bu iş, doktorların yanma varmamıza kadar bekleyemez mi?"

"Hayır, bebeğim bekleyemez," diye ateş püskürdü Alicia ve göğüs ucunu ağzına alması için Noel'i teşvik etmeye çalıştı. Aniden sesi kesilen oğlunun, göğsünü emdiğini hissedince Alicia'nın bedenini derin bir mutluluk hissi sardı.

Alicia mırıldanmaya başladı. Köyde yaşadıkları ve üç fırtınanın ardından her şeylerini kaybetmeden önce babasının ona söylediği bir çocuk şarkisiydi bu.

Sadece ikinci nakarata kadar gelebilmişti, sonra Noel yeniden yaygarayı basmıştı.

Erken. Çok erken.

"Henüz doymuş olamaz," dedi, güneşten korunmak için elini gözlerine siper eden Marlon'a. Teni aydınlıkta tıpkı küfle kaplanmış ekmeği andırıyordu. Dişleriyse şimdiden yaşlı bir adamın dişlerinin rengini almıştı.

"Çadırda süt tozu var," diye vaatte bulundu Marlon ve acele etmesini bir kez daha hatırlattı. Alicia bu defa diğer göğsünü vermeyi denediyse de Noel onu reddetti.

Ağlayan bebeğe bir öpücük verdi, şişkin karnını okşadı, ardından Noel'i tekrardan naylon poşetin içine sarıp Marlon ve Jay'i takip etti.

Kurumuş ve işlenmemiş tarlanın ardındaki tek şeritli yol neredeyse ölü gibiydi. Marlon'ın uyardığı gibi taramalı tüfeklerle donatılmış askerî cipler etrafta devriye gezmiyordu. Bunun yanı sıra normalde günün bu saatinde, yol kenarında iş bekleyen günlük işçiler de yoktu. Quezon şehrinin bu bölgesi, işçi pazarı olarak tanınıyordu. Kâhya ve bahçıvanlar, zengin patronlarının emriyle buraya gelip birkaç pezo ve öğlen yemeği karşılığında yeni yüzme havuzlarının yapımı ya da yer yer kenar mahalleye kadar ulaşan arazilerini korumak isteyen zenginlerin yüksek duvarlarının üzerindeki dikenli teli yenileme işi için yardımcı işçiler arıyorlardı.

Yapayalnızız. Tamamen mahvolduk. Alicia'nın içini kötü bir his kapladı.

Yanlarından sadece siyah bir limuzin geçti. Direksiyonunda şoför şapkası takan, karanlık bakışlı bir adam vardı. Arka koltukta, saçında kurdelesi olan ve önündeki koltuğun arkasındaki televizyondan çizgi film izleyen küçük bir kız oturuyordu.

"Sakın bana bokların içinden boşu boşuna geçtiğimizi söyleme," dedi Jay. "Bana hiç de yollar kapatılmış gibi görünmedi."

"Bekle ve gör," dedi Marlon ve haklı çıkacaktı.

Doğu yönünde biraz ilerleyip kapalı bir benzin istasyonunun köşesinden döndükten sonra manzara bir anda değişti.

"Ah, lanet olsun," diye sövdü Jay.

Yaklaşık yüz metre ileride, Lupang Pangako'nun ana girişi, askerî araçlar ve panzerler tarafından kapatılmıştı. Askerler, bu

gecekondu mahallesi ile çöplüğü ayıran sınır yolunda tasmalarla köpeklerini gezdiriyorlardı. Henüz duyulamayacak kadar uzaktaydılar fakat Alicia yine de korkuya kapılıp artık sadece sızlanan bebeğinin ağzını, eliyle kapattı.

"Çabuk! Bu taraftan!" diye talimat verdi Marlon ve benzin istasyonunun arkasından, konteyner çöplüğüne çıkan toprak yolu işaret etti; atık alanının bir uzantısıydı orası. Çürüğe çıkan gemi ve tren konteynerleri, boyları metrelere varan sallantılı kuleler halinde üst üste duruyor ve kaynak makinesi kullanan çocuk elleri tarafından parçalara ayrılmayı bekliyorlardı.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu Alicia.

"Doktorların yanına," diye cevapladı Marlon. "Bana güvenin. Yolu biliyorum."

10. Bölüm

Roma, İtalya

"Çok geç! Geç kaldınız!"

Terk edilmiş izlenimi veren Neo Clinica'nın girişindeki çift kanatlı kapı sonuna kadar açık duruyordu ve Noah'ya, onlarla daha uzaktan alay etmeye başlayan karanlık ve dişsiz bir ağzı hatırlattı: ***"Oscar boş yere öldü. Burada çoktandır hiç kimse yok."***

Altmann'ın cep telefonundaki navigasyon uygulamasının onları götürdüğü hastanenin içi de tıpkı dışı gibi sevimsiz bir izlenim veriyordu. Düz çatılı binada tek bir ışık bile yanmıyordu, ne odaların kare biçimindeki pencerelerinde ne de şu anda bulundukları giriş katındaki danışmada. İçerisi nemli duvar kâğıdı ve eskimiş deri kokuyordu, Noah binaya adımlarını attıklarından beri dilinin üzerinde yoğun bir toz tadı varmış gibi hissediyordu.

Kasları yanıyordu, Oscar'ı bir defa dahi kucağından bırakmadan, felaket yerinden kliniğe kadar, tüm yol boyunca taşıdıktan sonra kollarını hareket ettiremez olmuştu. Altmann, yol arkadaşını orada bırakması konusunda ne kadar ısrar etmiş olsa da onu ikna etmeyi başaramamıştı.

Noah, Oscar'ı gereksiz bir yük gibi geride bırakmayı asla düşünemezdi, cesedin mesanesinin boşaldığını hissettiğinde bile.

Kokuyu, ıslaklığı ve sanki her adımda artan ağırlığı umursamadı ve şimdi, yarım saatin sonunda nefes nefese ve tamamen tükenmiş bir halde, bir ziyaretçi kanepesinin üzerine yatırdığı hareketsiz bedenin önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Başının üstünde bir çıtırtı duydu ve çıkan sesle birlikte tavandaki neon lambaların büyük bir çoğunluğu uykudan uyandı. Noah ayağa kalkıp Altmann'a döndü, anlaşılan bir ışık düğmesi bulmuştu.

"Elektrik! Bunu kim tahmin ederdi ki," diye bağırdı Altmann biraz ileride, asansörlerin bulunduğu yerden. Son zamanlarda sık sık olduğu gibi, kısa cümleleri yine uzun bir öksürük nöbetine dönüştü.

Celine kayıp. Oscar öldü. Altmann ölmek üzere.

Henüz bitmemiş olan felaket yolculuğunun acıklı bilançosu.

Noah omzunu tuttu. Uğraşlarının sonucunda yara yeri yine ateş gibi yanmaya başlamıştı. Derisinin tekrardan açılmadığını umut etti.

"Buraya gelsene." Altmann güçlükle nefes alarak üç asansörden ortada duranın kapısından söktüğü bir kâğıdı elinde sallıyordu.

Noah meraklanarak ağır granit fayanslarla döşenmiş zeminde ilerledi. Berbat dama desenine bakılacak olursa bina seksenli yılların başlarında inşa edilmiş olmalıydı.

Altmann burnunu çekti. "Bu sana herhangi bir şey hatırlatıyor mu?"

Evet. Hayır.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Noah, oysa bu doğru değildi. Resmi tanıyordu, günlük bir gazetede henüz dün keşfettiği ve akıl almaz yolculuğunu başlatan çizimin solmuş bir fotokopisiydi.

Dün, kendisine üzerinden yıllar geçmiş gibi gelen metro istasyonundaki gecede, gözlerinin önünde bir şömine, kanlar

içinde bir halı ve ölmekte olan bir adam belirmişti. Aynı akşam neredeyse kendisinin de öldürüleceği otel odasını en ufak ayrıntısına kadar hatırlamıştı.

O gece, o resmin, sözde bir milyon dolar değerindeki ***Doğu Deresi*** hin kendi eseri olduğunu düşünmüştü fakat bu çağrışımı neyin tetiklediğini hatırlayamıyordu.

Bende kalabilir mi?

"Bu kesinlikle bir yol işareti," dedi Altmann, çatallı bir sesle. Resmin sağ alt köşesinde bulunan, ucu aşağıya bakan ve üzerinde 2 yazan siyah bir oku işaret etti. "Bodrum katma inmemiz gerek."

Burnu kan ve ifrazattan tıkanmıştı. Ajanın sesi, sanki ses telleri de akıntıyla kaplanmış gibi çıkıyordu. Tekneden inmelerinin üzerinden henüz iki saat bile geçmemişti, oysa Altmann birkaç yıl yaşlanmış görünüyordu. Noah hızlandırılmış bir akışla adamın ölmesini izliyormuş hissine kapılmıştı.

Başını salladı. "Celine ve Oscar'ı çoktan kaybettik. Sen de tükenmek üzeresin. Ve bunu tek başıma başaramam."

Altmann, Noah yi duymazdan geldi ve asansörün çağırma düğmesine bastı. Asansörün içinde bir yerlerde çelikten bir mekanizma harekete geçti.

"Kilian Brahms'ı burada bulacağına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Noah.

Ya ***da muhabirin bize göstermek istediği video kaydını? Seni ölümden kurtaracak bir ilaç bulacağım mı umuyorsun cidden?***

Altmann başını salladı, yine de teslim olmamış görünüyordu. "Elbette hayır. Bu bir tuzak."

"Ama?"

"Bizi kimin tuzağa düşürmek istediğini bilmek istiyorum."

Paslanmaz çelikten, mat yüzeyli asansör kapılarının ardında bir uğultu duyuldu.

"Sen istemiyor musun?"

Altmann'ın çağırdığı asansör, kat göstergesinde en üst kattan, ikinci kata kadar indi.

Evet, elbette.

Noah da artık cevaplar istiyordu. Salgınla gerçekten bir bağlantısı var mıydı? Kilian Brahms'ın telefonda bahsettiği ve sözde dünya nüfusunun yarısının yok edilmesini sağlayacak o üç aşamanın geliştirilmesinde gerçekten onun da payı var mıydı? Nihayetinde felaketin önüne geçebilecek tek kişi kendisi miydi?

Oysa şu anda, diye düşündü Noah, ***gerçeğe değil de katillerimin kucağına doğru koştuğum açıkça ortada.***

"Peki planımız ne?" diye sordu Altmann'a. Altmann tam ağzını açmıştı ki bedenine saplanan bir ağrı nedeniyle iki büklüm oldu. Dişlerini sıkarak lanet okudu ve acıdan iki yumruğunu birden karın boşluğuna bastırdı, nefes almakta zorlanıyordu, ağrısı biraz hafifleyince başını kaldırmadan şöyle dedi: "Gördüğün gibi kaybedecek hiçbir şeyim yok, dostum. Yine de pes ediyorsan seni anlarım."

Aynı anda asansörün kapısı açıldı.

Noah refleks olarak silahını çekti ama içi boş olan asansör kabinindeki aynada, görünürde ikisinin yansımasından başka hiçbir şey yoktu.

Tehlike yok.

"Bekle," dedi Altmann, Noah'yı tutarak.

Biraz uğraştıktan sonra pantolonunun cebinden tükenmez kaleme benzer bir şey çıkardı.

"Bu nedir?" diye sordu Noah.

"Bir HPX5." Altmann zorlanarak gülümsedi. "Belki de düşündüğüm kadar saçma bir oyuncak değildir."

Altmann kabine girip ince uzun cihazı bir köşeye diklemesine yerleştirirken Noah'dan asansör kapısının sensörlerinin önüne geçmesini istedi.

"Nedir bu?"

Altmann cevap vermek yerine ikinci zemin katının düğmesine basıp asansörden dışarı çıktı. Aynı şeyi yapması için Noah'ya bir işaret verdi ve kapı kapanırken ona başka bir uygulama açtığı cep telefonunu uzattı.

"Aşağıya indiğimizde kendimizi bir tür kargaşanın ortasında bulmayacağımızdan emin olmak istiyorum sadece."

Noah, asansörün içinin bire bir kopyasını ekranda görünce şaşkınlığını gizleyemedi. "Bir kamera," dedi takdir edercesine.

"HD, evdeki televizyonumdan bile daha yüksek kalitede," dedi Altmann, asansör iki kat aşağıda durunca.

Kapı açıldı ve kamera, asansörün önünden, her iki yöne doğru uzanan bir koridoru gösterdi. Işık yanıyordu. Görebildikleri kesit bomboştu.

"Bu şeyi çevirebiliyor musun?" diye sordu Noah.

"Elbette. Düşman geldiğindeyse ortadan kayboluyor." Altmann alaycı bir şekilde güldü, bu bir hataydı, çünkü yeni bir öksürük nöbetine tutulmasına sebep olmuştu. Buna rağmen konuşmasını sürdürmeye çalıştı ama sözcükler ağzından ancak belli aralıklarla ve zorlanarak çıkmıştı: "Hayır, ama... biz... zum... yapabiliriz."

İki parmağını kullanarak ekran görüntüsünü büyüttü.

"Bu nedir?" diye sordu Noah ve asansörün karşısında bulunan bir kapıyı işaret etti. Bu retorik bir soruydu. Cevabı açıkça ortadaydı, ne olduğu görüntüden net bir biçimde anlaşılıyordu.

Bir kopya daha. Aynı çizim.

Doğu Deresi. Oosterbeek.

Ve tekrardan bir ok. Bu defa sağ tarafı gösteriyordu. Altındaysa açık bir mesaj: "Room 17," diye okudu Noah kısık sesle.

Altmann ona doğru döndü, yüksek ateş nedeniyle artık hiç durmayan terini alnından silip şöyle sordu: "On yedinci odada bizi neyin beklediği konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

Noah omuz silkti. "Öğrenmenin sadece tek bir yolu var," dedi, sanki kendine söylermiş gibi. Sonra da asansörü tekrardan yukarı çağırmak için düğmeye bastı.

İki kat aşağısı, zemin kattan daha az rutubet kokuyordu. Üstelik belirgin ölçüde daha sıcaktı. Lamine edilmiş plastik bir levhanın üzerinde yazdığına göre kliniğin "Nöroradyoloji & Virtopsi" bölümü olarak adlandırılan bu alan hâlâ kullanılıyor ya da en azından kısa bir süre öncesine kadar kullanılıyormuş gibi duruyordu. Koridordaki ince radyatörler orta dereceye ayarlanmıştı, doktor tuvaletinin yanındaki temizlik planı henüz birkaç gün önce, elle doldurulmuştu, Asansörden indiklerinden beri yürüdükleri koridor da yeni temizlenmiş gibi deterjan kokuyordu.

"Senin şu HPX zımbırtısı silah olarak da kullanılabiliyor mu?" diye sordu Noah, şarjörünün sadece yarısının dolu olduğunu fark edince.

Altmann oyuncağını tekrar yanına almıştı. Az önce onlara kamerasıyla yolu gösteren çok fonksiyonlu cihaz, gömleğinin cebinde duruyor ve sıradan bir tükenmez kalem gibi görünüyordu.

"Adı HPX5. Ve hayır, sadece tehlike analizi yapmak için kullanılıyor."

"Aman ne güzel."

Ellerinde silahlarla içeri girdikleri kapıların çoğu açık duruyordu ve muayene odalarını, büroları, kilerleri ya da hemşire odalarını gözler önüne seriyordu. Hepsi terk edilmiş olsa da kısa süre öncesine kadar içlerinde çalışılmış gibi görünüyorlardı. Bil-

gisayarların büyük bir bölümü kapatılmamıştı, masaların üzeri dağınıktı. Hatta birinde dolu bir kahve kupası duruyordu. Noah, içinden duman çıktığını görseydi şaşırmazdı.

"Hey, şuna bak," diye seslendi Altmann. Birkaç adım önden gitmişti ve koridorun sonuna kısa bir mesafe kala ağır bir sürgülü kapıyı kenara itmişti. Arkasındaki odadan sise benzer bir duman yayılıyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Noah.

"Bir soğuk hava deposuna benziyor. Of, yüce Tanrım."

Tatlımsı bir çürük kokusuyla karışık dezenfektan ve kimyasal kokusu içlerine işledi. Ölümün kötü kokusu anında tüm gözeneklere nüfuz etti, üstelik dört sedyenin hiçbirinde tek bir ceset bile yoktu. Depo tıpkı hastanenin geri kalanı gibi bomboştu.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu Altmann.

Noah başını yana eğdi ve içeri girdikleri kapıya baktı. "Hayır."

"Orada bir şey vardı," diye ısrar etti Altmann ve silahının namlusuyla koridoru işaret etti. Kötü koku nedeniyle ağzından nefes alan Noah nefesini tuttu fakat Altmannı tam takip edecekken köşedeki masayı fark etti. Üzeri siyah renkli keçe kumaşla örtülü olduğu için, koyu tonda boyanmış duvarın önünde neredeyse görünmüyordu.

"Altmann?" diye seslendi Noah, fakat çoktan odadan çıkmıştı.

Noah kısa bir an için peşinden gitmeyi düşündü ama sonunda merakı ağır bastı. Sedyelerden birini kenara çekti ve üstü örtülü nesneye yaklaştı. O sırada bunun sıradan bir masa olmadığını anladı çünkü elektrostatik bir ses yayıyordu.

Nedir bu? Bir jeneratör mü?

Yaklaşık iki metre uzunluğunda ve bir metre genişliğindeki kütlenin boyu, göbek deliği hizasına geliyordu.

Noah tedbir amaçlı, bir adım geride durdu, silahını doğrulttu ve örtüye uzanmak için eğildi.

Pekâlâ.

Örtüyü tek bir hamleyle çekince, altındakinin bir derin dondurucu olduğunu gördü.

Görüntüsü Noah'ya, sahil barlarında ya da küçük süpermarketlerde bulunan dondurucuları hatırlattı; hatta yana itilebilen sürgülü kapağı bile pleksiglastandı. Fakat gerçekte bu dondurucunun içinde pizza veya dondurma değil, bir erkek cesedi vardı. Otuz beş, kırk yaşlarında, kumral, köşeli ve zeki yüz hatlarına sahip biri.

Ama bu... imkânsız!

Noah optik bir yanılsamayla karşı karşıya olduğunu düşündü. Bulduğu şeyin onda yarattığı şaşkınlık o kadar büyüktü ki arkasında olan biteni fark etmedi. Altmann ın koridorda yere yığılışım duymadı. Arkasından yavaşça yaklaşan gölgeyi hissetmedi. Ölü adamın görüntüsünü sindirmek için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Bu olamaz, diye düşündü ve başını salladı.

Çaresizliğin verdiği güçle, dondurucunun kapağının aynalı camdan olduğunu ümit etmeyi sürdürüyordu.

Çünkü bu mantıklı bir açıklama olurdu.

Tek açıklama!

Fakat mum gibi beyaz olan ceset kıpırdamıyordu. Başını sallamıyordu. Gözlerini açmıyordu.

Bu bir yansıma değil, diye düşündü Noah, ensesine bir silah namlusu dayandığı sırada.

Bu benim.

Hiç şüphe yoktu. Bire bir benzerinin kanı çekilmiş, cansız yüzüne bakıyordu. Ve o saniyede, bir kadın sesinin ona, silahını hemen yere bırakmasını söylemesiyle tam olarak aynı anda hatırlamaya başladı.

"Bende kalabilir mi?"

"Neden?"

"Hoşuma gitti."

Büyük olan omuz silkti ve az önce valizine koymak üzere olduğu çerçevelenmiş resmi ona uzattı. "Çizimlerimi sevmediğini sanıyordum."

"Bunu hiç söyledim mi?" diye sordu küçük olan.

"Evet, her zaman."

Çocukların ikisi de güldü, fakat yatılı okulda aynı odayı paylaştıkları son birkaç yıl boyunca olduğu gibi tasasız bir şekilde değil.

Küçük olan, resme bakıp sordu: "Bir adı var mı?" Parlak gün ışığı, yarı açık jaluzilerden geçerek odaya yayılıyor ve uçuşan tozları gözler önüne seriyordu.

Büyük olan düşündü. "Ona, Doğu Deresi *adını verdim."*

"Neden ki?"

"Hollanda'ya gitmem gerektiğini biliyorsun. Gideceğim yerin öyle aptalca bir ismi var."

"Hımm."

Bir süre hiç konuşmadılar, küçük olan, David'i bavulunu hazırlarken izledi. Karnına çektiği dizlerini, kollarıyla sarmak onu

sakinleştiriyordu. Ağlamamasını sağlıyordu. David'in önünde ağlamak gerçekten utanç verici olurdu.

"Bu her şeyin sonu mu?" diye sordu sonunda, resim hâlâ elindeydi. Gerçekte renkli lekelerden başka bir şey görmüyor olsa da resim yine de hoşuna gidiyordu.

"Budala. Ölmüyorum sonuçta. Sadece başka bir okula gidiyorum."

"Bu benim için ölüm gibi."

David başıyla onayladı. "Evet, bunu biliyorum."

On dört yaşındaki oğlan son sömestirde, içinde pek çok hata bulduğu, kuantum fiziği hakkındaki bir kitabı alıp açık bavulun içine attı. "Hey," dedi. "Güçlü dur. Belki de bir çözümünü bulurlar ve..."

Dudaklarının kenarları mahcup şekilde seyirdi. Az kalsın ağzından kaçıracaktı.

İyileşirsin.

"Evet, belki de."

Sonunda olanlar oldu. Küçük olanın gözleri doldu. Parmaklarıyla jaluzileri ayırdı; bahçede futbol maçı yapan onuncu sınıfla ilgileniyormuş gibi yaptı.

"Beni ziyaret edecek misin?" diye sordu David'e.

"Hayır. Pek sanmıyorum."

Küçük olan, başıyla onayladı. Ona yalan söylememesi iyiydi. Acı verici ama iyi.

Büyük olanın, ona doğru geldiğini hissetti.

"Şimdilik bir süreliğine Hollanda'da olacağım. Ağır bir ders programları var. Sadece yaz tatillerinde dönebilirim, yani yılda sadece bir kez. Ve o zamana kadar..."

"...artık çok geç olur," diye doğruladı John, sahip olduğu tek arkadaşı Oosterbeek'te başka bir okula gidecekken kendisi bu yatılı okulda kötelecekti.

Çünkü en iyi şartlara sahip okul burasıydı. Özel eğitime ihtiyaç duyan öğrenciler için.

Hastalar için.

Küçük olan, pencere pervazından aşağıya indi. Son kez kucaklaştılar, ardından David bir daha arkasına bakmadan odadan çıktı.

David'in okul binasından çıkmasını bekledi, ağır bavulunu her on adımda bir, bir elinden diğerine aktarıyordu.

Onunla ilgili gördüğü son şey, karartılmtş camlan olan siyah bir limuzine binmesiydi. Sonra kapıda asılı duran ve okul yönetimin bütün önemli görüşmelerini onun için kaydettiği plana bakmasını hatırlatmak üzere ayarlanmış kol saatinin alarmı çaldı.

Doktor Dohrmann. Saat: 11.00.

Psikiyatr, test sonuçları ve belirlenen ilaç dozları hakkında görüşmek için onu yarım saat sonra ortak salonda bekliyor olacaktı.

Alarm çalmasaydt görüşmeyi muhtemelen unutacaktı. Tıpkı düzenli olarak yapmadığı diğer her şeyi unuttuğu gibi. Çünkü hafızası siliniyordu.

Uzun süreli bellek.

İç çekip yüzündeki yaşları sildi.

En geç altı haftada bir. Bazen daha bile erken.

Pencerenin önüne geçti, jaluzileri yukarı çekti ve çıkışın arkasından karayoluna dönen limuzinin arka lambalarına son bir bakış yöneltti. Sonra resmi tekrar eline aldı.

Kendine bir hatıra saklaması ne kadar aptalcaydı.

Ne kadar anlamsız!

Küçük olan, veda gününü çok yakında hatırlayamayacağını biliyordu. Tıpkı bir zamanlar bir ikiz kardeşe sahip olduğu gerçeğini hatırlamayacağı gibi.

"David," diye fısıldadı Noah, içinde bulunduğu soğuk ortamı ve arkasındaki tehlikeyi bütünüyle yok saymıştı.

Ensesine dayalı olan silah, artan bir ısrarla boynuna baskı uygulamasına rağmen bakışlarını bir saniyeliğine bile erkek kardeşinin cesedinden ayıramıyordu.

David.

Demek bu yüzden anılarından birinde kendi ölümünü izlemişti. Ve bu yüzden diğerleri onun öldüğünü sanıyordu (bungalovdaki hasta ihtiyar ve Killian Brahms gibi), onu ikiz kardeşiyle karıştırmışlardı. Doktor David Morten'la. Otuz sekiz yaşında, Amerikalı biyofizikçi, aynı zamanda moleküler ve nanobiyolog.

Adlonun süitinde açtığım bavul, onun bavuluydu. Onun cep telefonu, parası ve pasaportları.

David'in yaptığı ve Noah'nm yıllar önce bir anı olarak sakladığı resim, onun resmiydi.

Ve onu yine de unuttum.

Hastalığım yüzünden.

Noah ürperdi ve bunun sebebi sadece odadaki dondurucu soğuk değildi. Akademik kariyeriyle ilgili neden en ufak bir şey dahi hatırlayamadığını da artık anlıyordu. Tufts Üniversitesi ndeki

fizik öğrenimini; Princeton Üniversitesinde sıvı mikroçipler ve bunların hasta takibinde kullanımı üzerine yazdığı doktora tezini. Bulaşıcı hastalıklar konusunda tanınmış bir uzman olan, özellikle veba ve uçuk patojenleri üzerine yaptığı araştırmalar için sayısız ödül alan kendisi değildi.

David'di.

"Soyun," diye İngilizce konuşarak talimat verdi arkasındaki kadın ve böylelikle bir profesyonel olduğunu ele vermiş oldu. Sanki bir mendilin ardından konuşuyormuş gibi biraz boğuk çıkan sesinde, zorlama bir soğukkanlılık ve az da olsa güvensizlik hisseden Noah, kadının bu tür işlerde onun kadar tecrübeli olmadığını anladı. Fakat onu elle arayarak zaman kaybetmek ve nihayetinde bir silahı gözden kaçırma riskine girmek istemiyordu. Zekice bir hamle.

Ve iyi bir haber!

Amaçları onu öldürmek olsaydı, kadın işini hiç beklemeden, hemen orada halletmiş olurdu, bu nedenle Noah onun emirlerine koşulsuz uyuyordu.

Şu anda zaten gücünü yitirmiş haldeydi. Geçmişi hakkında öğrendiklerini düşününce, başına gelebilecekler gözüne tamamen önemsiz görünüyordu. Oysa aslında rahatlamış olması gerekirdi. Bir bilim adamı olmadığı gerçeği, aynı zamanda salgından da sorumlu olamayacağı anlamına geliyordu. ***Yine de olabilir miydi?***

îkiz kardeşinin cesediyle karşılaşınca tetiklenen anıları, kendisiyle ilgili pek çok sorunun cevabı olmuştu, fakat asıl sorunun değil: ***Ben kimim?***

"Bunu birazdan öğreneceksiniz," dediğini duydu kadının. Trans halinde, iç çamaşırı hariç tüm kıyafetlerini çıkarırken soruyu sesli sormuş olmalıydı. Parmakları acıyordu, soğuk nedeniyle onları artık neredeyse hiç kıpırdatamıyordu, kadına doğru

dönerken ise çıplak ayakları sanki donarak yerdeki fayanslara yapışmış gibi hissetti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, dişleri birbirine vuruyordu.

Uzun boylu, zayıf kadının üzerinde, aynalı göz siperi nedeniyle uzay elbisesini andıran gri beyaz bir tulum vardı. Sağ göğsünün üzerine, siyah çerçeveli, sarı bir üçgen dikilmişti, içindeyse birbiriyle bağlantılı ama tamamlanmamış üç tane daire vardı. Dünyanın her yerinde aynı olan ve biyolojik tehlike için kullanılan uyarı işareti. Kadın, doksan milimetrelik yarı otomatik bir silahla Noah'nın tam alnına nişan almıştı.

"Bu taraftan!" Çenesiyle çıkışı işaret etti.

Dönüş yolu ona çok daha uzun geldi. Depoyu geride bırakmışlardı ama soğuğu değil. Soğuk, her adımda çıplak bedeninin biraz daha derinlerine sızıyordu. Onu kemirip içine işliyor, kemiklerine kadar ulaşıyordu.

"Daha hızlı!" diye çıkıştı kadın. Koruyucu kıyafeti, attığı her adımda rahatsız edici bir hışırtı çıkarıyordu.

Hazırda bekleyen asansöre bindi. Kat bütanlarının altında bir anahtar takılıydı. Kadının talimatı üzerine Noah'nın en alt ve en üst düğmeye aynı anda basması, sonra da anahtarı çekmesi gerekmişti. Kapılar kapandı ve asansör, aslında imkânsız olan bir şey yaptı. Noah aşağıya doğru hareket ettiğini hissedebiliyordu, oysa göstergeye göre başka zemin kat yoktu.

Gizli bir kat mı?

Kısa bir yolculuktan sonra önünde beliren zemin kat bir hapishaneyi andırıyordu. Çalışan bir havalandırmanın uğultusunu duydu ama yine de yoğun bir küf kokusu vardı. Asansör, nöroradyoloji ve virtopsi katında, koridorun ortasında yer alırken, bu katta koridorun sonundaydı.

Noah, sırtına dayalı bir silahla, basit ama ağır sürgülerle dışarıdan kilitlenmiş olan çok sayıda hücre kapısının önünden geçti. Kapılardan birinin üzerine, No: 4A'nm kapısının üzerine, tebeşirle bir isim yazılmıştı: ***Kilian Brahms.***

Noah anlık bir dürtüyle hücrenin içine bakmak için kapıdaki gözetleme deliğine yaklaştı.

"Hey," diye bağırdı kadın, sesinden yola çıkarak en fazla otuz yaşında olduğunu tahmin ediyordu. "Canınıza mı susadınız?"

Noah metalik bir ses duydu. Silahın doldurulma sesi. Tetiği çekmeden önceki son sesli uyarı.

"Onu öldürdünüz mü?" diye sordu ve geriye çekildi.

Beklediği gibi yatağın üzerinde cansız bir erkek bedeni yatıyordu.

Kilian'ın cesedi.

Ve yine beklediği gibi hiçbir cevap alamadı. Tıpkı bir sonraki sorusuna olduğu gibi: "Altmann nerede?"

Noah önden ilerlemeyi sürdürdü ve birkaç adım sonra, doktor muayenehanelerinde sıkça rastlanan türden beyaz deriden, kapitone kaplamalı bir kapının önünde durdu. Kapı çerçevesinin yanındaki küçük bir tabelanın üzerinde, üç farklı dilde odanın başhekime ait olduğu yazılıydı. "Altmann'ı da mı öldürdünüz?"

Kadın cevap vermek yerine Noah yi, hafif aralık duran kapıdan içeriye itti. Tökezleyerek kendini beklenmedik şekilde geniş ve bomboş hapishane koridoruna kıyasla neredeyse sıcak bir ev hissi veren odanın içinde buldu.

Bir köşesinde oldukça heybetli, ahşap bir çalışma masasını, diğer köşesinde ise iki koltuk ve bir kanepeden oluşan oturma grubunu barındıracak kadar geniş bir odaydı. Zemin, Noah'nın çıplak ayaklarının bileklerine kadar içine gömüldüğü kalın bir halıyla döşenmişti. Duvarlar, sanki burası bir muayenehane değil

de Kanada'daki bir dağ eviymiş gibi ahşap ve kırmızı Hollanda tuğlalarıyla dekore edilmişti. Sehpanın altına bir hayvan postu bile serilmişti. Buna karşılık odayı eski tip bir elektrikli radyatör ısıtıyordu. Adam Altmann bu ısıtıcının önünde yatıyordu. Noah onun ölü mü yoksa sadece baygın mı olduğunu anlayamadı. Ağzından ve burnundan damlayan kanlar, halıyı koyu bir renge boyamıştı, Noah, Adlon'daki odayı hatırladı.

Erkek kardeşimin öldürülüşünü gördüm.

Farkında olmadan omzuna dokundu ve keskin nişancının ateşlediği ikinci kurşunun teninden geçişini bir kez daha hissetti.

Sonra kaçtım. Diskonun içinden geçip caddeye çıktım. Oradan da Oscar'ın beni bulduğu metro istasyonuna.

Altmann'ın başının yanındaki leke hâlâ yayılmaya devam ediyordu, kenarları dikişli ayakkabılarıyla, birikintinin hemen yanında duran adam bundan pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Merhaba," deyip Noah yi dostça bir gülümsemeyle selamladı. Üzerinde, ince çizgili, koyu lacivert bir takım elbise ve altın kol düğmeleri olan beyaz bir gömlek vardı, kravat takmamıştı.

"Görüşmeyeli uzun zaman olmuştu. Korkarım fazla uzun."

Noah arkasındaki kapının kapandığını duydu. Arkasını döndü. Kadın odadan çıkmış ve muhtemelen kapının önünde beklemeye geçmişti.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Noah. Koltuk değnekleri yardımıyla ayakta duran yaşlıca adamdaki bir şey ona tanıdık gelmişti ama iki büklüm sırtı, kepçe kulakları ya da çarpık dişleri değildi bu.

Ona tanıdık gelen şey sesiydi!

"Üzerinden neredeyse iki ay geçti," dedi, Noah'nm son zamanlarda sık sık kafasının içinde konuşan o yaşlı ve babacan sesle bire bir aynı tonda. "Bu durumda beni muhtemelen hatırlamıyorsundur, yanılıyor muyum?"

Hayır.

"Tanışıyor muyuz?"

Yaşlı adam, tıpkı sevdiği bir insandan uzun süreliğine vedalaşan biri gibi hüzünlü bir şekilde gülümsedi, ardından topallayarak Noah'nın karşısına geçti ve şöyle dedi: "Adım Jonathan Zaphire. Ben senin babanım."

14. Bölüm

Manila, Filipinler

Marlon onları gerçekten de hiç zarar görmeden Worldsaver yardım kuruluşu doktorlarının Quezon şehri ambarının önündeki park alanına kurdukları devasa hastane çadırına ulaştırmayı başarmıştı. Konteyner çöplüğü sınırındaki dikenli telden geçer geçmez, bir uçak hangarını andıran boyutuyla karşılarında belirivermişti. Şimdi küçük bir tepenin üzerinde durmuş, aşağıdaki çadıra bakıyorlardı.

"İçerisi en az elli, belki de yüz kişiye yetecek kadar yatak ve ilaçla dolu," diye söz vermişti Marlon ve bu konuda da gerçeği söylemişti.

Ne yazık ki.

Yardım arayışında olan büyük halk yığınları için yüz adet yatak çok azdı. Alicia, bebeğinin bu günü sağ çıkarabileceğine dair bütün ümitlerini yitirmişti.

"Bir yerlerde bir güvenlik açığı olmalı," dedi Marlon, gözlerinin önünde sergilenen tragedyayı açıklayacak tek mantıklı sebebi öne sürerek. "Bu kadar çok insanın burada olmasını başka türlü açıklayamıyorum."

"Ben beş yüz otuz iki kişi saydım," dedi Jay, görünüşe göre Gustavo'nun bir defasında Alicia'ya "bellek fotoğrafçılığı" olarak tanımladığı o şeyi yapmıştı. Oğlunun, gözleriyle çekebildiği ve sonrasında beyninin içinde bileşenlerine ayırdığı zihinsel bir fotoğraf. Alicia, oğlunun bu yeteneğini zaman zaman biraz ürkütücü bulsa da şu anda onu asıl endişelendiren şey, yapmış olduğu analizin sonucuydu.

Beş yüz otuz iki insan.

Alan, caddeye kadar uzanan, insan boyundaki demir parmaklıklarla korunuyordu. Çadır girişinde ikinci bir kuyruk daha oluşmuştu, bu da bekleyenlerin bir kafese kapatılmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Alicia gözlerinde bir yanma hissetti ve bakışlarını başka yöne çevirip yukarı, gökdelenlerin aynalı dış cephelerine baktı. Onurunu korumak ve ağlamamak için, büyük oğlunun gözü önünde olmazdı, aklına olumlu düşünceler getirmeye çalıştı, çünkü onu zaman zaman sefalet bölgesine ziyarete gelen Rahibe Silvania, olumlu düşünmenin anne sütünü arttırdığını söylemişti. Ve Noel'in bugün için elde edebileceği tek şey buydu. Çünkü YVorldsaver'dan yardım bekleyemezdi. Kapalı girişin önünde toplanan yüzlerce insandan hiçbiri bekleyemezdi.

Sayıları çok fazla.

Bir güvenlik açığı bulup kenar mahalleden çıkmayı başaranların sayısı çok fazlaydı. Ya da Manila çevresindeki binlerce sefalet bölgesinden birinden gelenler.

"Neden etrafta hiç asker yok?" diye sordu Jay.

"Çünkü çıkışı kapatmışlar," diye cevapladı Marlon ve karşılarında bulunan karayolunu işaret etti. Birkaç sokak köpeği dışında tamamen boştu. Çadıra ulaşmaya çalışan başka kimse yoktu.

"Sorun çözülmüş. Dışarı çıkmayı başaranlar ise umurlarında değil. Şuraya bak."

Çok sayıda erkeğin tırmanmaya çalıştığı, alanın dışında kalan parmaklıkların sol köşesi tehlikeli bir biçimde sallanıyordu. Kalabalık henüz nispeten sakin sayılırdı ve çadırın girişinde, düzenli sayılabilecek bir sıra oluşturmuştu. Elinde bir klipsli dosya tutan ve şu an için hiç kimsenin geçmesine izin vermeyen hemşireyi kimse sıkıştırmıyordu. Yine de küçük bir tartışmanın kargaşaya, ardındansa panik haline dönüşmesine ve kitlelerin, parmaklıklara hücum ederek çadır brandasını parçalamaları sadece bir an meselesiydi.

"Geri dönelim," dedi Alicia ve arkasını dönmek istedi fakat Marlon onu kolundan tuttu.

"Geri mi? Bok çukurundan geçip son durağa geri dönmek mi? Neden? Gebermek istiyorsan bunu burada da yapabilirsin."

"Daha iyi bir planın var mı?" diye sordu.

"Belki."

Çadırın arkasındaki açık ambara bırakılmış kamyonu işaret etti. Ön camı boydan boya çatlamıştı. Ön lastikleri inmişti.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Alicia.

"Orası Heinz'ın yaşadığı yer."

Heinz mı?

Alicia, geçen gece Jay'in bahsettiği ismi hayal meyal hatırladı.

"Heinz nazik bir adam. Bize iyi davranıyor."

"Çöplük çocuklarıyla ilgileniyor."

"Ve?"

"Bu da onun evi. Worldsaver'ın, ilaçların nakliyesi için kullandığı kamyonun içinde yaşıyor."

"Onun yanma mı gideceksin?"

“Evet. Bize her şeyi verebilir. İlaç ve bebeğinin ihtiyacı olan besini.”

Alicia istem dışı Noel’i göğsüne daha sıkı bastırdı. “Aşağıda ne çok insanın, içeri girmek için yalvardığını görüyor musun? Değil kamyona, alana bile yaklaşmamız mümkün değil. Öyle olsa bile ne değişecek? Şu adam neden özellikle bize yardım etsin ki?”

“Çünkü Heinz iyi bir insan,” dedi Jay ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

“Saçmalık.” Marlon, ayağının dibinde duran karton bir bardağı tekmeledi. Yerdeki tozlar havalanıp kirli bir buluta dönüştü.

“İyi falan değil. Ama bir tüccar.”

“Tüccar mı? Paramız yok ki!” dedi Alicia çaresiz bir sesle. “Ona verebilecek hiçbir şeyimiz yok.”

“Evet var,” dedi Marlon ciddi bir tavırla, bakışlarını yavaşça Alicia’nın bedeninde gezdirerek.

15 Bölüm

Roma, İtalya

Belli bir süre hiç konuşmadan sadece karşılıklı durdular. Birbirlerini incelediler. Noah, inanmaz ve şüpheci bakışlarla; Noah'nın yüzünde, hatırlandığına dair bir işaret bulma umudu taşıyan yaşlı adam ise dikkat kesilmiş gözlerle.

Bu sessiz yüzleşmeye daha fazla dayanamayıp arkasını dönen ve koltuk değnekleri yardımıyla bir dolaba doğru topallayan ilk kişi Zaphire oldu. Bir bornoz çıkardı ve Noah'ya uzattı. "Otursana," diyerek kanepeyi işaret etti.

Noah ne bornozu aldı ne de oturdu.

"Üşüyorsun. Aptallık etme, çocuk. Yararına olan bir şeyi asla reddetme, düşmanın tarafından bahşedilse bile," dedi Zaphire, Noah bu bilgelik sözlerinin benzerlerini son birkaç saatte yeterince dinlemişti. Sadece kafasının içinde bile olsa!

"Ben elbette ki senin düşmanın değilim," diye tamamladı sözünü Zaphire ve bornozu yere bıraktı.

Babam mısın? Bu doğruysa, ormandaki bungalovda ölen kimdi?

Noah, dişlerini sıkarak kendini koltuğa bırakan adamı izledi. Bunu yapabilmek için koltuk değneklerinden birini elinden bırakması gerekmişti.

Çektiği acıların, olağan yaşlılık belirtileri olmadığı açıktı. Görünüşe göre Zaphire da yakın zamanda ağır şekilde yaralanmış olmalıydı.

Bir suikasttan söz edilmemiş miydi, diye düşündü Noah. Bir elini kalp hizasında göğsüne bastıran yaşlı adamı süzdü. "Babam olduğunuzu mu iddia ediyorsunuz? O halde kanıtlayın."

"Hımm." Zaphire uzun bir nefes verdi. "Her defasında aynı komut. Her görüştüğümüzde aynı şey."

Her defasında mı?

İhtiyarın eli, ceketinin iç cebine uzandı ve parmaklarının arasında bir fotoğraf çıkardı.

Fotoğrafı Noah'ya uzattı.

Bu, üzerinde yaklaşık yirmi kız ve erkeğin olduğu bir grup fotoğrafıydı, çocukluk dönemine ait bir okul fotoğrafı olduğu açıktı.

Fotoğrafçının daha büyük çocukları yerleştirdiği en arka sırada bire bir aynı olan iki yüz, kırmızı bir daire içine alınmıştı. Fotoğrafın sarsıcı bir etkisi vardı, bunun tek nedeni Noah'nm kendisiyle karşılaşması değildi (ve ***erkek kardeşimle!***), çocuklardan hiçbiri gülmüyor, gülümsemiyor hatta sırıtmıyordu. Çok azı kameraya bakmıştı, çoğu sıkılmış, suratsız, üzgündü, hatta birkaçı içten içe öfkeli görünüyordu.

"On iki yaşındaydınız," dedi Zaphire. "Heidelberg'de, Heintzenberg Yatılı Okulundaki ilk seneniz."

Noah başını salladı. Sol göz kapağı seğiriyor, elinde tuttuğu fotoğraf titriyordu.

Fotoğraf, şüphe götürmez şekilde kendisinin yaşça küçük bir kopyasıydı. Üstelik iki nüsha halinde. Kendini yeniden bulmasının tuhaf duygusu, uzun zaman önce okuduğu bir kitabı yeniden okuyormuş gibi hissetmesine yol açtı. Burnuna, okul odasındaki muşamba zeminden yayılan cila kokusu geldi, duvarda asılı pek

çok çizim gördü, lekelerden oluşan ve gazetede ilanı olan resim de bunlara dâhildi. Yine de anıları, az önce cesede baktığında anımsadıkları kadar belirgin değildi.

Sonuçta bu sadece bir fotoğraf!

"Genellikle tam bu noktada öfkelenip bunun hiçbir şeyi kanıtlamadığını söylüyorsun," dedi ihtiyar ve bu defa başka bir fotoğrafı salladı, bunu Noah dikkatini sınıf fotoğrafına verdiği sırada ceketinin cebinden çıkarmış olmalıydı.

Genellikle mi? Tam bu noktada mı?

Noah farkında olmadan Zaphire'ın cümlelerinden yaptığı alıntıları zihninde tekrarlamaya başladı.

"Ve ben de sana her defasında Heintzenberg Yatılı Okulunun, üstün yetenekli ama aynı zamanda psikolojik ve davranışsal bozukluklara sahip öğrencilere yönelik bir okul olduğunu açıklıyorum. Geleneksel bir okulun zorlayıcı, daha düşük seviyeli özel bir eğitimin ise yetersiz geleceği çocuklar ve gençler için düşünülmüş bir okul. Giderler tamamen kişisel bağışlarla karşılanıyor. Onun gibi kişiler tarafından."

Noah ikinci fotoğrafı elinden aldı.

Aynı öğrencilerin benzer bir fotoğrafıydı, ancak neşeden eser olmayan yüzleri bu defa bir grup yetişkin tarafından çevrelenmişti. Bu fotoğrafta da yine aynı şekilde çember içine alınmış bir yüz vardı. Noah elini yere indirdi ve inanmıyormuş gibi başını salladı.

"Bu doğru oğlum. Fotoğrafta gördüğün kişi benim. Jonathan Zaphire."

Noah gözlerini kırpıştırdı. Sorularına daha iyi odaklanabilmek için bir anlığına gözlerini kapatmayı düşündü: ***Neden bazı şeyleri, mesela Zaphire'a yapılan suikast girişimini hatırlarken kendi geçmişimi hatırlayamıyorum? Ve babam olduğunu iddia eden adam beni***

neden buraya getirmek için tuzağa düşürdü? Ailevi geçmişimin dünyanın şu anda içinde bulunduğu kargaşayla ne ilgisi var?

"Bana yalan söylüyorsunuz," dedi Noah. Zaphire'ın gözlerinde, söyleyeceklerini daha önce yüzlerce kez tekrarlamak zorunda kalmış gibi üzgün ve aynı zamanda yorgun bir ifade belirdi.

"Bana ya da en azından fotoğraflara baktığında hafızanda kayıtlı anıların tetiklenmesi gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

Noah başıyla onayladı.

Evet. Tıpkı Adlondaki kokuyu aldığımda olduğu gibi. Ya da ikiz kardeşimin cesedini gördüğümde.

"Hafızandaki boşluklar..." Zaphire doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. "Bu çok karmaşık. Kafanın içindeki bir arıza. Bunun kurşun yarasıyla bir ilgisi yok." Noah'nm omzundaki yara izini işaret etti. "Bir tür psikolojik savunma mekanizması ya da şokla da ilgili değil. Bu sorunu çocukluğundan beri yaşıyorsun."

Çocukluğum mu?

Babasının karşısında duruyor olduğu gerçeğinin, cevaplanmamış binlerce soruya ek olarak çok özel başka bir soruyu daha doğurduğunu ancak o an fark etti. "Peki ya annem?"

Zaphire cevap vermekte zorlandı. Bir süre konuşamadı, sonra kendini toparlayıp şöyle dedi:

"O, doğum sırasında öldü."

Zaphire, koltuğun yanında hiç kıpırdamadan duran Noah'ya kısa bir bakış yöneltti, ardından kucağında birleştirdiği ellerine baktı.

"O benim her şeyimdi. Doğumu çok... vahşiceydi. Onca kan... çok... çok uzun sürdü, göbek bağı..." Zaphire elinin tersiyle gözlerini sildi. "Onu acil olarak ameliyata aldılar. Yapılan müdahale sırasında kalbi durdu. Doktorlar onu hayata döndürmeyi başaramadılar."

"Ne yazık ki sizin için aynısı geçerli değil," diye araya girdi çatallı ama tanıdık bir ses ve Noah'nın irkilmesine neden oldu.

Altmann.

Belli ki henüz ölmemişti. İnleyerek kalorifere tutundu ve kendini en azından sırtını peteklere yaslayıp oturabileceğe bir yüksekliğe çekmeye çalıştı.

Noah yaşadığı şaşkınlık nedeniyle bir an için donup kaldıktan sonra hareketsizliğinden kurtulup ajanın yanına gitti. Ona elini uzattı ve AltmannTn, bedenini ele geçiren kramplar nedeniyle bir titreme nöbeti geçirdiğini görünce, yerdeki bornozu alıp dikkatlice üzerine örtmek istedi.

"Teşekkür ederim ama bu israf olur," dedi Altmann öksürerek.

Belli bir süre önce kendine gelmiş ve konuşmayı dinlemiş olmalıydı, çünkü Zaphire'a şunu sordu: "Zamanında elime sizin hakkınızda bir dosya geçmişti," kuru kuru öksürdü, "orada çocuklarınızın da doğum sırasında öldüğü yazıyordu."

Kaloriferin önündeki Altmann'ın konuşmaya oturduğu yerden dâhil olması Zaphire'ı ne şaşırtmış ne de rahatsız etmiş görünüyordu. "Resmî hikâye öyle," diye cevapladı. "Hayatımın aşkını, iki ağlayan bebek için feda etmiştim." Zaphire tekrardan Noah'ya baktı. "Karımın ölümüne siz sebep oldunuz. Annenizin. O zamanlar böyle düşünüyordum."

Saatine kısa bir bakış attı, ardından konuşmasını sürdürdü: "Sizi görmek ya da kucağıma almak istemiyordum. Babanız olmak istemiyordum. Fakat daha o zamanlar bile göz önündeydim ve uluslararası başarı vadeden genç bir ilaç şirketini yönetiyordum. Araştırmalarım için kamu fonu almak üzereydim. Sizi evlatlık olarak vermem, dindar yatırımcılarımın gözünde sizi reddetmemden farksız olurdu ki bu da itibarımı, telafisi olmayan bir yıkıma götürürdü."

"Bunun üzerine de bizi ölü olarak ilan ettin, öyle mi?" diye sordu Noah. Aslında içinin öfkeyle dolması gerekirdi ama Noah en ufak bir şey dahi hissetmiyordu. İçinde bulunduğu durum o kadar gerçek dışıydı ki konuşulanların onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi hissediyordu.

Zaphire omuz silkti. "Doğduğunuz hastane de dâhil olmak üzere, söz konusu hastane grubunun ana ortağı olunca bu tür şeyleri organize etmek tamamen çocuk oyuncağı. Sonra da sizi bir bakıcı ailenin yanma, Almanya'ya gönderdim."

Yaşlı adam, koltuk değneğinden destek alarak oturduğu yerden kalkmaya çalıştı, korkunç şekilde acı çekiyor gibiydi. İki başarısız denemeden sonra biraz dinlenmeye karar verip şöyle dedi: "Biliyorum, bu bir hataydı. Ama hatamı telafi ettim. Sen ve kardeşin en iyi imkânlarla yetiştiniz. Eğitimli bakıcılarla büyüdünüz, özel anaokulları ve okullar, beş yıldızlı yatılı okullarda eğitim gördünüz."

"Bütün bunlardan neden haberi yok?" diye sordu Altmann hırıltılı bir sesle ve halının üzerine bir miktar kan öksürdü. Noah, koruma kıyafeti içerisindeki kadını hatırladı ve kendine ilk kez Zaphire'ın neden bu tür bir güvenlik önlemi almaya gerek duymadığını sorguladı.

"Hafıza kaybının nedenini bilmiyoruz. Bu sorunu neden sadece senin yaşadığını da bilmiyoruz," dedi Zaphire, Noah'ya dönerek. "Başta her şey yolundaydı. İkinizin de gelişimi gayet normaldi. Fakat yedi yaşma geldiğinde ilk kayıplarını vermeye başladın."

"Ne tür kayıplar?" diye sordu Noah.

"Bir anda belli şeyleri hatırlamamaya başladın. Öğretmenine, cevabını daha önce vermiş olmasına rağmen sürekli aynı soruyu soruyordun ve en sonundaysa bir gün kendi ismini unuttun."

Zaphire gergin bir şekilde kırışık boynunu tuttu.

"Beyninde, nadir görülen bir tür amnestik bozukluk var. Bugüne kadar bu konuda neredeyse hiç araştırma yapılmamış. Beynindeki bir kimyasal tepkime nedeniyle, sağlıklı bir insana kıyasla daha güçlü bir bastırma mekanizmasına sahipsin."

"Amnestik bozukluk derken?"

"Bu şu anlama geliyor, uzun süreli anısal belleğin kendini siliyor. Tüm yaşadıkların, nereden geldiğin, nerede yaşadığın, paranı ne şekilde kazandığın... Hepsi zaman içinde yok oluyor. Ve bu durum yıldan yıla daha da kötüleşiyor. Duygusal anlamda sende derin izler bırakan az sayıdaki birkaç anı dışında, kişisel yaşantınla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlayamıyorsun."

"Söylediklerinizin tek kelimesine dahi inanmıyorum," diye karşı çıktı Noah.

"Her zamanki gibi," diye iç çekti yaşlı adam, sonra da pantolon cebinden, cep telefonunu çıkardı ve kapağını açıp ekranı Noah'nm görebileceği şekilde tuttu.

"Nedir bu?"

"Bir video kaydı." Zaphire'ın açtığı video dosyası aynı saniyede çalışmaya başladı.

"Beyninde nadir görülen bir tür amnestik bozukluk var," diye tekrarladığını duydu Noah, Zaphire'ın, sesi bu defa telefondan geldiği için biraz mekanik çıkmıştı. ***"Bu konuşmayı daha önce yüzlerce kez yaptık, sadece bunu hatırlamıyorsun John."***

"John mu?" diye sordu Noah ve kendini gördü. Onu ve Zaphire'ı kaydeden kamera, yüzünü çok yakından çekmişti.

"Bu senin gerçek ismin. John Morten, otuz sekiz yaşındasın, Chicago'da bulunan özel kliniklerimden birinin kampüsünün yakınında, iki odalı bir apartman dairesinde ikamet ediyorsun. Bekârsın, duygusal bağ kuramıyor, yalnız yaşıyorsun."

Zaphire cep telefonunun kapağını tekrardan kapattı. "Ve bu amnestik bozukluk sadece uzun süreli hafızanı silmekle kalmadı, kişisel deneyimlerini de yalnızca üç ya da en fazla dört hafta boyunca hatırlayabiliyorsun."

Zaphire yeni bir hamle yaptı ve bu defa koltuktan kalkmayı başardı.

"Bu yüzden seni bulmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu yüzden ölen kardeşini burada, dondurucunun içinde bir kez daha görmen için çabaladım."

"Neden?"

"Hafızanı canlandırmak için." Noah'ya baktı. Bakışlarında hüsran vardı. "Son ana kadar sürenin henüz dolmamış olmasını ümit ettim. Son birkaç haftada yaşadığın olayların seni derinden etkilemiş olmasını ve uzun bir süre görüşmediğimiz halde David'i ya da beni gördüğün anda her şeyi hatırlamanı diledim."

"Neyi?" diye sordu Noah sesini yükselterek, hatta neredeyse bağırarak. "Neyi hatırlamam gerekiyor?"

"David'in sana, ölmeden hemen önce verdiği video kaydını."

16. Bölüm

Noah yerde oturan Altmann'a baktı ve kırılan bir cam sesi duyduğunu sandı. Bir adamın, gözlerinin önünde başından vurulup şöminenin önüne yığıldığı, hemen sonrasında ateşlenen ikinci bir merminin ise kendi bedenine saplandığı Adlon'daki odaya geri dönmüştü sanki.

Omzunu tuttu ve sanki aynı acıyı tekrardan hissetti.

"O halde doğru mu? Komplo teorisi gerçek mi?"

Manila Gribi? Salgın?

Yaptığından pişmanlık duyuyormuş gibi bir ağız hareketi yapan Zaphire, sanki şöyle der gibiydi: "Üzgünüm ama başka seçeneğim yoktu."

"Sen de onlardan birisin," dedi Noah şaşkınlıkla iç çekerek. "Şu Bilderberglerden biri."

"Bilderberg mi?"

Zaphire onu ciddiye almadığını gösteren bir el işareti yaptı, hatta bir an için oldukça eğlenmiş göründü. "Hadi ama John. Hepsi boş konuşan, kafasız ahmaklar. Sol testisim bile o ödleklerin tamamından daha iyi iş görür. Etrafa yaydıkları şu gülünç komplo teorilerinden başka hiçbir esprileri yok."

Noah'nın arkasında, başhekimlik odasının kapısı açıldı.

“Biliyorum Cezet,” dedi Zaphire, elindeki silahı Noah’ya doğrultan ve hiç konuşmadan iki parmağıyla bileğindeki hayalî bir saati işaret eden, koruyucu giysiler içindeki kadına.

“Bana iki dakika daha ver.”

Kadın iç çekti, yine de kapıyı arkasından kapattı. Noah, Zaphire ve Altmann yeniden yalnızlardı.

“Başlangıçta Bilderberg’i destekledim,” diye konuşmasını sürdürdü, babası olduğunu iddia eden adam. “Fakat Club of Rome, yetmişli yıllardan bu yana dönüşü olmayan gerçeği gözler önüne sermesine ve nüfus artışını kontrol altına alamadığımız takdirde insanlığın kökünün kazınacağını açıkça söylemesine rağmen, büyük konuşmalar yapan o ödleklerin eyleme geçmeye hiç niyetli olmadıklarını fark ettim.”

Zaphire oturduğu koltukta hafiften yana eğildi ve pantolon cebinden çıkardığı bir mendille alnında biriken terleri sildi. Noah artık üşümediğine göre, üzerinde kıyafetleri olan biri için odanın ısısı oldukça rahatsızlık verici olmalıydı.

“Herkes, gezegenimizin hızla yıkıma doğru ilerlediğinin farkındaydı. Herkes sadece konuşuyor ama hiç kimse eylemde bulunmuyordu. Onlardan ayrışan küçük bir grup hariç.”

“Room 17 mi?” diye sordu Altmann. Sesi artık sadece bir hırıltıdan ibaretti.

“Kuruluşumuza bu ismi vermiştik. Başlangıçta yirmi kişi bile değildik, fakat güçlerimizi birleştirince daha kuruluş günümüzde birkaç milyara ulaşmıştık. Bugün Batı medyasının yüzde altmışı bizim kontrolümüzde, en büyük on ilaç şirketinden dördünü biz yönetiyoruz ve dünyadaki karar mercilerinin neredeyse tamamıyla bire bir iletişim halindeyiz. Bu kaynakların hepsini, gezegeni yeniden dengeye sokmak için kullanıyoruz.”

"Uçaklardan yayılan atık gazlar yoluyla tüm dünyaya bir uçuk/veba virüsü bulaştırarak mı?"

"Evet."

"Bir seri katil olduğunu itiraf ediyorsun yani?" Noah, çalışan radyatörler ve bornoza rağmen yoğun bir şekilde titreyen Altmann'ı işaret etti. "Milyonlarca insan senin yüzünden mi tıpkı onun çektiği acıları çekerek telef oluyor?"

Zaphire'ın yüzünün rengi değişti. Koltuk değneğini saran elinin eklem yerleri beyaz bir renk aldı. "Bana, telef olmayı mı anlatmaya çalışıyorsun sen?"

Noah ya saatini gösterebilmek için kolunu onun görebileceği şekilde çevirdi.

"On dakikayı aşkın bir süredir sohbet ediyoruz John. Bu süre zarfında, dünya üzerinde yüz yirmi çocuk açlık nedeniyle hayatını kaybetti. Ölüm tarafından kurtarılana kadar tarifsiz ızdıraplar çekmek zorunda kalan yüz yirmi masum can... Bay Altmann'ın çektiği acı bununla kıyaslandığında basit bir kas tutulması sayılır. Ve bütün bunlar, gereğinden fazlasını ürettiğimiz besin maddelerini, açlıktan ölmek üzere olan ve yemek için çaresizce kendi saçlarını kopartan çocuklara vermektense atmayı ya da biyolojik yakıtlara dönüştürmeyi tercih ettiğimiz için oluyor."

"Ve bu da soykırımı meşru mu kılıyor?"

"Bunun tartışmasını daha önce de yapmıştık ama seni ikna etmeyi hiçbir zaman başaramadım John. David'den farklı olarak."

"David mi?"

"O, Noah Projesinin araştırma birimini yönetiyordu."

"Bu saçmalık."

"Bir araya gelmemiz biraz zaman aldı. David yirmi iki yaşma gelene kadar onun gözünde, eğitim masraflarını karşılayan bir yabancıydım. Vicdanını rahatlatmak için okul ücretini ödeyen,

fotoğraftaki zengin ve iyiliksever amca. Gizli aile bağlarımızı David'e ancak onu işe aldıktan sonra açıkladım. İş görüşmesine geldiğinde kimin için çalışacağını henüz bilmiyordu. Onun gözünde ben, ona araştırmaları için sınırsız maddi imkânlar sağlayabilecek, dünya çapında iş yapan bir kuruluşun sahibi ve dünyanın en zengin adamlarından biriydim. Babası değil."

"Bir seri katil," diye düzeltti Noah.

"Sen bunu anlamıyorsun John. Sen bir bilim insanı değilsin. David ise sayı ve verileri inkâr edemedi. Her 3,6 saniyede bir insan açlıktan ölüyor. Yılda sekiz milyon. Ve onca insan ölürken yine de çoğalmayı sürdürüyoruz. Gezegenimiz dolup taşıyor. İnsan sayısı daha şimdiden yedi milyarı aşmış durumda ve geçen her saniyeyle birlikte buna yeterince su, enerji kaynağı ve besin bulamayan üç kişi daha ekleniyor. Hepimiz karşılayabileceğimizin çok üzerinde hayatlar yaşıyoruz. Ekonomik sistemlerimiz büyümek, dolayısıyla kaynaklarımızı yok etmek üzerine kurulmuş. Demokrasimiz uzlaşmadan yana olsa da uzlaşmak, küresel ısınmanın gerilemesini ya da gücün eşit şekilde dağılmasını sağlamıyor. Yaşantımızı iyileştiren yıkıcı kararlar her zaman radikal görüşlü, bireysel savaşçılar tarafından verilmiştir. İnsanlığı ileri götüren şey parlamentolar değil, devrimlerdir. David için çok kolay olmadı, fakat sonunda o da benim ve işini ciddiye alan tüm bilim insanlarının yapacağı gibi, hiçbir şey yapmadan, elimiz kolumuz bağlı şekilde öylece bekleyemeyeceğimize ikna oldu. Böylece Room 17'ye dâhil oldu."

Zaphire, Noah'nm gözlerinin içine baktı. "Tıpkı senin gibi John."

"Ben mi?"

Hayır.

"İnfaz işini yürütüyorsun. Bağlantılarımızı korumak adına.

"Asla." Noah öfkeyle ellerini yumruk yaptı.

"Hastalığın seni mükemmel bir asker yapıyor," diye açıkladı Zaphire. "Hiçbir sırrı açık edemez, hiç kimsenin ismini veremez ve herhangi bir itirafta bulunamazsın. Ve Berlin'de benim için yerine getirmeni istediğim görevi, işkence altında bile hatırlaman imkânsız."

17. Bölüm

"Ne tür bir görev?"

Noah'nın cevabından en çok korktuğu soruyu, hasta sesiyle soran Altmann'dı.

Zaphire öksürüp boğazını temizledi, fakat sesi yine de boğuk çıkıyordu. "Birkaç ay kadar önceydi. Kardeşin kararsızlık yaşamaya başladı. Bir laboratuvar asistanına âşık olmuştu. Bir anda kendi geleceğini, yaşam biçimimiz yüzünden azalan hammaddeler uğruna yapılan anlamsız savaşlara soktuğumuz, açlığa ve susuzluğa mahkûm ettiğimiz milyarlarca insanınkinden daha çok önemsemeye başladı."

Noah başıyla onayladı. Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. "David sizi ele vermek istedi. Toplu katliam planınızı konuştuğunuz bir toplantının video kaydıyla mı yapacaktı bunu?"

"Evet, üçüncü aşamayı kararlaştırdığımız toplantının kaydı. Araştırma biriminin başındaki kişi olarak tüm bilgilere erişimi vardı. Bizi gizlice filme kaydettiğini bilmiyordum. David bana şantaj yaptı. Kaydı yayınlamak istiyordu."

Haberlerin, hayal ürünü komploların yayınlandığı bir sayfayı boylamayacağı, çok takip edilen bir kaynak olan Anonymous Force'un yardımıyla, diye düşündü Noah.

"Kayıt, salgının nasıl başlatıldığını ve aşının nasıl etki ettiğini ortaya seriyor. Noah Projesine kimlerin dâhil olduğunu da. David kaydın uyarı amacıyla tüm dünyaya yayılmasını istiyordu. Bu nedenle Roma'da, yani burada Kilian Brahms'la buluştu."

"Fakat kaydı ona vermedi, öyle değil mi?"

"Bu, ikinci buluşmalarını yapacakları Berlin'de gerçekleşecekti."

Ama bu hiçbir zaman olmadı çünkü David öncesinde öldürüldü.

Noah yumruklarını açtı ama sonrasında daha da güçlü şekilde sıktı. "Bizi buraya getirip tuzağa düşürmek için Kilian'ı bize yalan söylemeye zorladınız!"

Bu bir sorudan daha çok bir tespitti.

"Aynen öyle."

"Neden?"

Zaphire uykulu bir çocuk gibi gözlerini ovuşturdu. "David'i Avrupa'da bulmakla görevlendirilmiştin."

"Ben... şeyi, biliyor muydum?"

... öldürüleceğini?

"Hayır," diye cevapladı Zaphire, tamamlanmamış soruyu. "Sadece onu bulup video kaydını alman gerekiyordu. Noah Projesi hakkında defalarca konuştuk John. Fakat seni buna hiçbir zaman tam anlamıyla dâhil etmedim çünkü seni asla ikna edemeyeceğimi biliyordum."

"Peki o halde nasıl askerlerinden biri olabildim?"

"Çünkü bu senin doğanda var John. Her insan, onu eşsiz kılan çok özel bir yeteneğe sahiptir. Seninkisi ise öldürmek. Seni, yalnız bir yaşama mahkûm eden yazgına duyduğun öfke, yeteneğini mükemmelleştirmene neden oldu. Ben de buna destek oldum."

"Bana, masum insanları öldürdüğümü mü söylemeye çalışıyorsun? Hedeflerini desteklemediğim bir kuruluşun emriyle hem de, öyle mi?"

Zaphire onu sakinleştirmek için elini kaldırdı. "Hayır, öyle bir şey yapmıyorsun. Room 17 ve benim için çalıştığın doğru ama Noah Projesini hiçbir zaman desteklemedin. Buna rağmen beslediğin sevgi de en az nefretin kadar büyüktü."

"Kime karşı?"

"Bana."

"Ha!" Noah yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Yalan söylemiyorum," diye ısrar etti Zaphire. "Birbirimize yakınız John. Çok yakın." Oğlunun ona inanmayacağını bekliyormuş gibi iç çekti, yine de açıklamayı sürdürdü: "Beni susturmaya çalışan suikastçılar ve hükümetin görevlendirdiği kiralık katiller senin de düşmanlarındı. Cezet, beni saldırılardan ve kaçırılmaktan korumak için yakınımda kalırken sen, hayatıma kasteden kişileri bulup ortadan kaldırdın."

Noah ağzını açtıysa da ne söyleyeceğini bilemedi. Babasının ona aktardığı gerçeklerin sayısı, başının ağrımasına sebep olmuştu. Kafasını toparlamaya çalıştı. Ardından şöyle dedi: "Ama David'i değil?"

"Hayır, kardeşini değil."

"Onu Berlin'de bulduğumda ne oldu?"

Zaphire nefes almakta zorlanıyordu. Hatırladığı şey onu üzmüş görünüyordu. "Söylediğim gibi, John, üçüncü aşamanın başlatıldığından haberin yoktu. Gerçi David sana her şeyi anlattı."

Noah alnını buruşturdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Room 17'nin her yerde haber kaynakları var. Onlardan biriyle daha dün karşılaştın. İsmi Vandenberg. Adlon'un güvenlik müdürü. Sen, bana David'in bulunduğu yerle ilgili bilgiyi aktardıktan sonra Vandenberg, odasına gizli mikrofonlar yerleştirmişti. Dinleme kaydından çıkardığımız sonuca göre ise David, video kaydını sana teslim etmiş."

"Sen onu öldürtmeden önce mi demek istiyorsun?"

"Beni nasıl biri olarak görüyorsun?" diye öfkelendi Zaphire.

İkinci bir Adolf Hitler olarak. Megaloman söylemlerle, soykırımı meşrulaştıran bir adam.

"Oğlumu ben öldürmedim." Bakışlarını Altmann'a çevirdi, "Bunu o yaptı." Kırışık yüzünden, saf nefret okunuyordu. "David'i öldürdüğünüz için sizi kendi ellerimle öldürebilirdim. Ama siz ölürken buna seyirci olmak çok daha tatmin edici."

Altmann itiraz etti. "Oğlunuzun ölümüyle hiçbir ilgim yok."

"O halde meslektaşlarınızdan birinin işidir," diye ateş püskürdü Zaphire. "Bu konuda bana inanmalısın John. Ben yalnızca video kaydını güven altına almak istedim. Oysa hükümet sizi öldürmek istiyordu. Gizli servisin kiralık katilleri David konusunda başarılı oldular. Sizi koruma altına alamadan, elçilik binasının çatısına yerleştirilen bir keskin nişancı tarafından vuruldu. Adamlarım sadece birkaç dakika sonra olay yerine gelmiş olacaklardı."

Noah, kırılan cam sesini bir kez daha duydu, acıyı bir kez daha hissetti. Fakat bu defa omzunda değil, elinde. Şaşkın bakışlarını, beceriksizce yapılmış dövmesine çevirdi.

Noah...

Bu arada Zaphire, ölümcül atıştan sadece kısa bir süre sonra adamlarının odaya hücum edişini anlattı, Noah ise çoktan kaçmıştı. Vandenberg'in de yardımıyla cesedi ortadan kaldırmış ve Noah'yı bulmaya çalışmışlardı.

"Seni bulmak istiyordum John. Sadece video kaydı sende olduğu için değil. Oğlum olduğun için. Oysa şu pislik," Zaphire, Altmann'ı işaret etti, "seni vurmak istedi."

"Ama neden?" diye sordu Altmann düşünceli bir şekilde. Noah yi işaret etti ve kolunun üst kısmıyla ağzını sildi. Bornozun iplikleri, koyu kırmızı kanla besleniyordu. "Neden milyarlarca

insanın hayatını kurtarabilecek bir adamı öldürmekle görevlendirildim?"

Noah yumruk halindeki ellerine bakmayı bıraktı. Akıl almaz bir düşünce, ürpermesine neden oldu. "Hükümet de işin içinde, değil mi?" diye sordu babasına.

Altmann başını salladı. "Başkan, insanlığın yarısının ölmesini mi istiyor yani?" diye sordu.

"Hayır. Elbette istemiyor," diye ajana cevap verdi. Zaphire ve tekrardan saatine baktı. "Her şey çok daha karmaşık."

18 Bölüm

Zaphire bir an için sustu ve Noah, hiç durmadan çalışan havalandırmanın uğultusunu ilk kez fark etti. Beyaza boyanmış tavana baktı ve havalandırmanın kapatılması durumunda, yerin üç kat altındaki bu penceresiz odada insanın boğulup boğulmayacağım düşündü.

"Room 17 uzun süre Başkan Baywater tarafından ciddiye alınmadı. Önceki başkanlar için de aynı şey geçerli," dedi babası olduğunu iddia eden adam. "Noah Devrimi hayal edilemeyecek kadar büyüktü. Bütün gizli servisler araştırmalarını sürdürse de işaretleri Başkana iletmiyorlardı çünkü elde ettikleri bilgilerin gerçek dışı olduğunu düşünüyorlardı."

"Ama daha sonra gerçeği öğrendi, öyle değil mi?" diye sordu Noah.

"İkinci aşama vasıtasıyla, evet. Domuz gribi salgını. Gerçekte o kadar da tehlikeli olmayan bir hastalığı abartmak ilk kez yaptığımız bir şey değildi sonuçta. Bu defa amaç sahte aşıları, seçilmiş kişilere dağıtmaktı. Ordu mensupları, iş adamları, bilim insanları, Amerika Başkanı."

Zaphire, radyatöre tutunarak kendini yukarı çekme çabaları boşa giden ve şimdi bitkin halde gözlerini kapatmış olan Altmann'a baktı.

"Bayvvater ve bakanlar kurulu üyeleri gizlice aşılandılar. Halkın geri kalanından farklı bir etken maddeyle."

"Fazlalıklardan mı demek istiyorsun?" diye sordu Noah, Kilian Brahms'la yaptığı telefon görüşmesini hatırlayarak.

"Gezegenimizdeki yaşamı boğan parazitlerden," diye karşı çıktı Zaphire. "Ne yazık ki bir bilgi sızıntısı oldu ve farklı aşı içerikleriyle ilgili konu açığa çıktı. Dönemin başkanı gizli bir soruşturma komisyonu oluşturdu."

"Baywater gerçeği neden halka açıklamadı?" diye bilmek istedi Altmann.

Zaphire kuru bir şekilde güldü. "Dünyaya nasıl bir açıklama yapacaktı: 'Merhaba, hepiniz yıllardır bedeninizde ölümcül bir mikrop taşıyorsunuz. Her an etkinleştirilebilecek, saatli bir bomba! Çocuklarınızın genlerine sızan ve bir daha asla oradan çıkaramayacağımız türden!' Yo, bu gerçeği halka açıklamayı göze alamazdı. Kontrol altına alınamayan bir kitlesel panik yaşanmasından korktu."

"Birleşmiş Milletler Başkanı'nın, milyarlarca insanı kurban ettiğine inanamıyorum," diyerek başını salladı Noah.

"Bunu yapmak istemedi zaten. Bayvvater beni durdurmak için her yolu denedi. Fabrikalarımı bombaladı, bana karşı suikast emirleri verdi. İlaçlarım için boykot çağrısı yaptı. Daha dün bir saldırıdan kıl payı kurtuldum."

"Ama bu ne işe yarayacak ki?" diye sordu Altmann, gözleri hâlâ kapalıydı. "Üç buçuk milyar insan, virüsü zaten taşıyorsa fabrikalarınız neden yok edilsin?"

"ZetFlu yüzünden," dedi Noah ifadesiz bir sesle, artık bağlantıları çözmüştü.

Altmann gözlerini kırpıştırdı.

"Aynen öyle," diye onayladı Zaphire dikkate değer tahmini. "Başkan gerçeği söylüyor. Manila Gribi diye bir şey yok. Virüs, Room 17'nin yönettiği, örneğin NNN gibi medya kuruluşlarının uydurduğu bir yalandan ibaret."

Noah, büyüyen gözlerle şu sözleri söyledi: "ZetFlu ilaç değil."

Zaphire başıyla onayladı. "Tam aksine. ZetFlu, salgının başlamasını tetikliyor. Noah Projesini tamamlamak için ihtiyacımız olan tek şey, ilacı olabildiğince fazla sayıda insanın kullanması."

ZetFlu, üçüncü aşama!

Noah, New York'tâki kapatılan JFK Havalimanını düşündü. Binlerce yolcu, güvenlik önlemi adı altında, henüz var olmayan bir hastalıktan korunmak için ZetFlu'yla tedavi altına alınmış ve hastalığın, dünyanın her köşesine yayılması için tekrar uçağa bindirilmişti. Her türlü imkâna sahip olan Room 17 gibi bir kuruluş için, dünyanın en büyük havalimanlarından birini kapatmak muhtemelen çok zor olmamıştır.

"Bu mümkün değil. Dünya üzerindeki hiçbir sağlık kuruluşu bu tür bir ilaca onay vermez," diye karşı çıktı Altmann kısık sesle.

"Yanılıyorsun. Bir taraftan, kuruluşların belli bölümleri, Room 17 tarafından kontrol ediliyor. Diğer taraftan ilacın etken maddesi su kadar zararsız. Onu içebilir, onunla banyo yapabilir ya da saçlarınızı yıkayabilirsiniz. Sadece içinde sıcak zeytinyağı olan bir tavaya dökemezsiniz. Bu bir patlamaya sebep olur. ZetFlu için de benzer şeyler geçerli. Tek başına toksik etkisi yok, ölümcül etkisi sadece birinci aşamada mikroptan etkilenenlerin kanında açığa çıkıyor."

Noah ya kısa bir bakış yöneltti, sonrasında tekrardan Altmann'a döndü.

"Gerçek ZetFlu üçüncü aşamayı aşılanmış kişilerde de tetikliyor. Hapları asla kendiniz temin etmemeliydiniz Adam. Koruma

altına alınmış bir Birleşmiş Milletler çalışanı olarak ikinci aşama sırasında aşılandınız ve ardından hiçbir etkisi olmayan ilaçlarla tedavi altına alındınız. Fakat ZetFlu kullanarak aşının etkisini yok etmiş oldunuz."

Zaphire tekrar saatine baktı, ardından koltuk değneklerinden aldığı güçle oturduğu koltuktan ayağa kalktı.

"Oldukça acelem var John, bu yüzden beni güçlülerin menfaatini korumak için bir kitle katliamına öncülük eden kaçığın teki olmakla suçladığın bölümü atlayalım. Geriye kalan kısıtlı vaktimizi sana bütün insanlar için eşit bir risk taşıyan, demokratik bir hastalığı yaydığımı anlatmakla harcamayacağım."

"Tabii zenginse ve aşı olmuşsa durum değişir," dedi Altmann alaycı bir şekilde gülmeyi başararak.

"Bunun zengin veya fakir olmakla bir ilgisi yok. Noah sonrası dönemde düzeni tekrar sağlamak için tüm dünyadan iki milyon kişi seçildi. Aralarında sen de varsın John." Başını salladı. "Evet, doğru duydun. Sen de aşılandın."

Noah gırtlağını tuttu. Bu doğruysa salgından sağ çıkacaktı. Altmann'a baktı. Daha önce aldığı hiçbir iyi haber yüzünden kendini bu denli berbat hissetmemişti.

"Kenar mahallelerde yaşayan, sefalet içindeki insanları bile salgından korumaya çalıştım," diye kendini savundu Zaphire. "Mahalle sakinlerinin ZetFlu kullanmasını engellemek için bağlantılarımı kullanıp yoksul semtlerin ve çöplüklerin çevresini kapatmaları için yetkilileri harekete geçirdim. Diğer yandan ilaç yetersizliğinden endişelenen zenginlerin korkusunu körükledim. Tüm dünyaya, sadece gelişmekte olan ülkelere ilaç tedarik edeceğime dair bir söylenti yaydım."

Zaphire yerde duran diğer koltuk değneğini aldı ve aralarında bir metrelik bir mesafe kalana kadar Noah ya doğru topalladı.

Tıpkı karşılaşmalarının başında olduğu gibi sessizce birbirlerini süzdüler, fakat bu defa Zaphire bakışlarını ondan kaçırmadı.

"Bu göstermelik savunma, sözde bende olan video kaydında da var mı ***baba?***" Son sözcüğü Zaphire'ın yüzüne tükürür gibi söylemişti.

İçinde bir anda dizginlenemeyen bir öfke dalgası yükselmişti. Belli ki babası bu duygusal çıkıştan mutlu olmuştu, çünkü gülümsüyordu.

"David'i, yatılı okulu ve sana hediye ettiği resmi hatırladığını biliyorum."

Noah bilinçsiz bir şekilde başıyla onayladı.

"Ve beni de hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Kafanın içindeki o sesi. Hâlâ orada, yanılıyor muyum?"

"Sen nasıl..." Noah dudağını ısırdı, fakat kendini çoktan ele vermişti.

"Seni, senden daha iyi tanıyorum John. Ben sadece baban değilim. Ben senin dayanağınım. Geçmişinle olan tek bağın."

Hayır, değilsin.

Noah, inkâr etmesi gittikçe zorlaşan gerçeğe karşı savaşıyordu. O bir askerdi. Kendi kardeşini bulmak için görevlendirilmişti.

Çat.

Kırılan pencere camının sesi bir kez daha canını yaktı.

"Artık çok geç. Video kaydını saklamam imkânsız."

Bedenine saplanan keskin acıyı tekrardan hissetti, beyni birbirinden bağımsız saniyelik görüntülerin akınına uğradı: şömine. Otel odası. Yatağın üzerine yayılmış şekilde duran pasaportlar.

Aslında yansıması olmayan, aynadaki yansıması, ona gülümseyen... ***David'di: "Roma, Amsterdam, Mombasa. Kurtuluş burada!"***

"Nerede olduğunu bilmemek benim için ne kadar korkunçtu, bu konuda bir fikrin var mı?" Zaphire'ın sesi tekrardan Noah'nm bilincine sızdı ve böylelikle hatıralarının bağlı olduğu ince ipi koparmış oldu. Noah bütün bu süre boyunca tepkisiz bir şekilde yüzüne bakmış olmalıydı, fakat ihtiyar, onun geçmişe yolculuğunu fark etmemiş olacak ki konuşmasını sürdürdü:

"Aslına bakarsan, hiçbir tıbbi destek almadan onca zaman nasıl hayatta kalmayı başarabildiğini hâlâ bilmiyorum. Bir yanım öldüğünden kesinlikle emindi. Diğer yanım ise videonun günün birinde internette karşıma çıkacağını söylüyordu."

"Bu nedenle beni aramaktan hiç vazgeçmedin."

"Evet. Hastalığın yüzünden ise bir zaman sonra görevini artık hatırlayamayacağını düşündüm. Hatta daha önce defalarca olduğu gibi sonunda kendini bile unutacağını."

Noah'nm hatıralarının karanlık yüzünü kısa bir an için aydınlatan yeni bir şimşek daha çaktı. David'in tekrar, yatağın üzerinde duran bavulun yanma gittiğini gördü. ***"Çabuk, gelmek üzereler..."***

Ve içinden bir dolma kalem aldığını!

"Söylediğim gibi," diye konuşmasına devam etti Zaphire, "yalnızca az sayıdaki birkaç esaslı tecrübe, zihnindeki kalıcılığını koruyabiliyor John. Sen, yaşadığın hafıza kaybı nedeniyle, özel durumuna itina gösteren bir okulda kalmak zorundayken, David'in seni bırakıp üstün yeteneklerini geliştirmesine daha çok katkıda bulunacak başka bir yatılı okula gitmesi gibi."

"Beni sığınaktan çıkarmak için bir resmi mi kullandınız?" diye sordu Noah, bir şey belli etmemeye çalışarak. Şayet yanıl-

mıyorsa tam şu anda kafasının içinde, gerçeğin kapısını açan anahtarı bulmuştu ve onu ne pahasına olursa olsun babasına teslim etmeyecekti.

"Onu görür görmez verilen numarayı arayacağını biliyordum," dedi Zaphire. "Bu daha önce de defalarca işe yaradı. Bu bizim tetikleyicimiz."

"Tetikleyici mi?"

"Evet. Baştan alalım: Ben senin dayanağınım. İletişim halinde olduğun tek kişiyim. Her üç haftada bir buluşuyor, görüşüyor ya da konuşuyoruz ve sana şu anda olduğu gibi geçmişinle ilgili şeyler anlatıyorum. Genelde görüşmeleri kaydediyorum, bunu az önce gördün. Bazı zamanlar, boşluklar çok büyük olduğunda sana resmi gösteriyorum. Buna çok olumlu tepki veriyorsun. Bu yüzden resmi gazetede veya televizyonda gördüğünde, numarayı arayacağını biliyordum.

"Bir tek nerede olduğunu bilmiyordum.

"Aslında hâlâ Berlin'de saklandığından emindik, ama seni onca zaman bulamayınca, şehri terk etmeyi başarmış olabileceğin konusunda endişelenmeye başladık."

"Tüm dünyaya yayılan o asparagas haberin amacı buydu demek," dedi Noah ifadesiz bir şekilde.

Metro istasyonunda Oscar'la birlikte gazetelerden yaptıkları yataklara dair hatırladıkları, otel odasında kardeşiyle yaşadıklarına kıyasla daha tazeydi, fakat geriye dönmek Noah için daha şimdiden ters çevrilmiş bir dürbünden bakmak gibiydi: Oscar, Toto, makale, ankesörlü telefon, hepsi net bir şekilde görülüyordu ama çok küçük ve çok uzaktan. Buna karşın refakatçisine yönelik, içinde gittikçe büyüyen ve babasıyla yaşadığı yüzleşme boyunca bastırmayı başaramadığı tarifsiz bir hüzün duyuyordu.

"Resim için milyonluk teklif hikâyesi, NNN'in genel yayın yönetmeni Kevin Rood'un fikriydi. Hikâyeyi sadece Room 17'nin kontrolündekiler değil, tüm medya kuruluşları yayımladı. Gördüğün gibi başarılı da oldular. Resim bizi tekrar bir araya getirdi."

"Peki ya hiç aramasaydım?"

O ***gazeteyi hiç bulmamış olsaydım?***

"Noah Projesi için değişen hiçbir şey olmazdı. İster inan ister inanma Noah ama seni sadece o video kaydı için aramadım. Hem zaten zamanla önemini gitgide yitirmeye başladı. Belki Başkan, suç ortaklığını ve güvenliği sağlamaktaki başarısızlığını örtbas etmek için seni hâlâ öldürmek istiyor olabilir, gerçi kulağıma gelen bilgilere göre tetikçiler çoktan görevden alınıp yerlerine evrak imha makineleri devreye sokulmuş. Benim için de videonun artık o kadar önemi yok. Sende olsa bile artık onu benim aleyhime kullanamayacaksın."

"Beni öldürecek misin?"

"Ölmeni isteseydim şu anda burada konuşuyor olmazdık."

Noah başıyla onayladı. Eline geçen fırsata rağmen jakuziye ateş etmeyen Adlon'daki adamı hatırladı. Elektronik mağazasında, ellerinden kurtulduğu kiralık katilleri ve Amsterdam'daki askerleri. Bütün bunların üzerinden sadece saatler geçmişti ve Zaphire'ın söyledikleri doğruysa, bunlar sadece bu nedenle uzun süreli belleğindeki çizelgeden henüz silinmemişti.

"Bütün bu uğraşlar ne içindi peki? Beni neden önce Adlon'a, sonra Amsterdam'a, şimdi de buraya getirmek için uğraştın?"

"Seninle vedalaşabilmek için John."

"Saçmalık."

"Amsterdam'a iniş izni alabilseydim daha bungalovdayken yanma gelecektim."

"Oradaki yaşlı adam kimdi?"

Zaphire, bahsi geçen kişi sanki konuşmaya değer biri değilmiş gibi küçümseyici bir el hareketi yaptı. "David'in akıl hocası. Önemsiz biri. Birbirinizi tanımıyordunuz, sadece kardeşinle bağlantısı vardı. Orada karşılaşman gereken kişi o değil, bendim. Fakat bunu gerçekleştirmeyi başaramayınca, çok geç olmadan seninle Roma'da yüz yüze gelebilmemiz için Kilian Brahms'a yönelmek zorunda kaldım."

Zaphire bir kez daha saatine baktı, gereğinden fazla uzun süre hem de. Konuşmasına devam ettiğinde bile gözlerini saat kadranından ayırmadı.

"Pek fazla zamanım kalmadı oğlum. Bunu söylerken, Papayla yapacağım gece görüşmesine geç kalmaktan bahsetmiyorum. Bugün öğleden sonra Roma'ya inişimiz sırasında ZetFlu içtim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Zaphire başını kaldırdı. "Virüs artık bana da bulaştı. îlk belirtiler birkaç saat içinde kendini göstermeye başlayacak. Bu yüzden artık koruyucu kıyafetleri giymiyorum."

Noah, yüzünde, özellikle de gözlerinde şaka yaptığına dair bir iz aradıysa da bu yönde herhangi bir işaret bulamadı. Babası olduğunu iddia eden adam haklılığına o kadar inanıyordu ki bu uğurda ölmeye hazırdı.

"Suyu savunup şampanya içeceğimi mi sanıyordun? Üçüncü aşama, geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştığında Cezet de koruyucu giysisini üzerinden çıkaracak. Sonrasındaysa hayatta kalıp kalmayacağımıza doğa karar verecek."

İç çekti.

"Bu bizim son konuşmamız John. Bu nedenle, yakında her şeyi tekrardan unutacak olsan bile tüm sorularını cevapladım. Fazla duygusal olduğumu düşünebilirsin, lanet olsun. Bunu daha önce de yaptım, şu anda üvey kız kardeşin olan küçük bir kız çocu-

ğunu ölümden kurtardığımda. Şimdiyse seninle son kez konuşma isteğime karşı koyamadım. Bir babanın, oğluyla yaptığı gibi."

Zaphire elini uzattı fakat Noah geri çekildi.

"Korkmana gerek yok. Artık yok. Lütfen." Gözleri parladı. Noah kendi isteksizliğine rağmen, yaşlı adamın ona sarılmak istediğini görebiliyordu.

"Sana karşı dürüst olacağım John. Video kaydının nerede olduğunu biliyor olsaydın seni öldürürdüm. Noah Projesini son anda durdurmana izin vermezdim. Hiçbir hayat, dünyanın varlığını sürdürmesinden daha büyük bir öneme sahip değil."

"Videonun bende olmadığına nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bunu bilirdim. Bunu fark ederdim. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Sen de iyiyi ve kötüyü birbirinden ayırabiliyor, gerektiğinde yalan ve hakikat arasındaki farkı algılayabiliyorsun. Bu özelliğini benden almışsın."

Noah bakışlarını diğer yana çevirdi, sanki bu şekilde Zaphire'ın sözlerinde yatan gerçeklerden kaçabilmesi mümkünmüş gibi.

"Boşuna ölüyorsun," dedi neredeyse meydan okurcasına. "Başkan, insanları çoktan gerçek hakkında bilgilendirdi. Manila Gribi diye bir şey yok."

"Ve sen de ona inanacaklarını mı düşünüyorsun?"

Noah başıyla onayladı. "Ayaklanmalar olacaktır. Fakat çoğunluk, çıkış yasağına uyacaktır. Evlerinden çıkmayacaklar. ZetFlu kullanmayacaklar."

"Keskin bir zekâya sahipsin John. Haklı olabilirsin. Peki ya ölen insanların fotoğraflarını Papaya gösterirsem, buna nasıl tepki verir sence? Brezilya, Afrika ve Filipinler'deki insanların fotoğraflarını? Kurtarıcı ilaca ulaşmalarını engellemek için ordu tarafından çembere alman sefalet bölgelerindeki insanların? Etkili ilaçlarla

tedavi etmek yerine, üzerlerine havadan dezenfektan püskürtülen insanların. İlaçların, halkın ayrıcalıklı kesimine yetmemesinden korktuğu için ABD'nin baskı altında tuttuğu yoksul din kardeşlerine yardım etmek amacıyla hiçbir ücret talep etmeden, onaylı aşıların teminini üstlenmek istediğimi söylediğimde buna nasıl tepki verir? Papa dan, zayıfların yanında yer almasını isteyeceğim. Onun sözü, Başkam'nkinden çok daha etkili olacaktır, sence de öyle değil mi? Özellikle de ziyaretimin ardından virüs kendisine de bulaşınca."

Bedeni belirgin bir şekilde sarsıldı. "Artık gidiyorum Noah. Sonsuza dek."

Beklenmedik şekilde hızlı adımlarla topallayarak Noah'nm yanından geçti ve koltuk değneklerinden biriyle kapıya vurdu. Cezet hiç vakit kaybetmedi. Kapıyı açıp silahını Noah'ya doğrulttu. Altmann'ı pek dikkate almadı. Kendini koruyucu giysilerle korumaya aldığını sandığı bulaşıcı hastalığı dışında artık herhangi bir tehlike oluşturmuyordu. Tekrar yere devrilen ajan, kendinden geçmiş bir halde halının üzerinde yatıyordu.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanlar benim için çok değerliydi John, her daim aynı fikri paylaşmamış olsak da."

Zaphire üzgün bir şekilde gülümsedi ve bir gömme dolabı işaret etti. "İçinde birkaç haftalık su ve yiyecek var. Altı hafta sonra buradan çıkarılman için talimat verdim."

Artık hiçbir şeyi hatırlamadığım zaman.

"Bunu yapamazsın!" dedi Noah, Zaphire'ın bu konuda da gerçeği söylediğine emin olduğu halde.

Babası Roma'ya onun için gelmemişti. Video kaydı için de. Noah Projesini nihai olarak sonlandırmak için gelmişti.

Ve artık ardındaki kapı kapanıp dışarıdan kilitlendiğine göre, felaketi durdurmak için yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

19 Bölüm

Manila, Filipinler

"Bir denizi dibine kadar boşaltmak, gerçek ve içten bir dost bulmaktan daha kolaydır," diye öğrenmişti Alicia, büyükannesinden ve bu eski, Filipin atasözünün geçerliliği, hayatında ilk kez sınanmıyordu.

Kamyonun yükleme alanından ona doğru bakan yaklaşık kırk yaşlarında ve çıplak ayaklı adam bir Avrupalı için fazla kısaydı. Üzerinde kısa, hâki bir pantolon ve düğmeleri açık duran yaka kısmından kızılımsı göğüs kılları dışarı taşan pembe bir polo tişört vardı. Açık renk teni, Manila'nın güneşine henüz alışmamıştı. Geniş alm, gerdanı ve çille kaplı ellerinin üzeri soyuluyordu.

"Delirdin mi sen?" diye sordu Marlon'a ve esnedi.

Heinz belli ki uyuyordu ve şoför kapısını hedef alan yumruk sesleriyle uyanmış olmaktan pek hoşnut görünmüyordu.

"Bu, on sekiz saatten beri verdiğim ilk molaydı."

Alicia, Alman aksam nedeniyle doktorun konuştuğu İngilizceyi anlamakta zorlanıyordu. Fakat endişeli bakışlarını fark etmemek neredeyse imkânsızdı. Heinz, birilerinin onları bir arada görmesinden korkuyordu.

Ona ulaşmak düşündüklerinden daha kolay olmuştu. "İnsan bir sürü hayvanı," demişti Marlon, sonra da sağ taraftaki bir yokuştan ilerleyerek Worldsaver çadırı ve açık garajda, park halinde duran kamyonun arkasına sorunsuz bir şekilde yaklaşmayı başardıkları, komşu araziye geçmişti. Kimse onları önemsememişti. Hiç kimse elektrik elde etmek için motoru boşta takırdayan, lastikleri inmiş ve desteklerle ayakta duran bir kamyonla ilgilenmiyordu. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar ve sokaklarda kalan çaresiz insanlar... Hepsinin tek derdi, çadırdaki doktorlara ulaşmaktı.

"Lanet olsun, burada ne işiniz var?" diye sordu Heinz.

"Yardıma ihtiyacı var."

Marlon, Alicia'nın göğsüne bastırdığı bohçayı işaret etti. Ayağında şiddetli bir zonklama vardı, açlıktan midesi düğümlenip büzüşmüştü ve çok az sıvı aldığı için kafası neredeyse patlayacak gibiydi. Fakat hepsinden kötüsü, kendi çocuğunu bu denli acınası bir halde görmenin verdiği ızdıraptı.

"Bebeğime yardım edin," diye yalvardı ve Noel'in cılız yüzünün etrafında uçuşan sinekleri kovaladı.

Heinz, kimsenin onları takip etmediğinden bir kez daha emin olduktan sonra iç çekti ve başıyla onayladı.

Kamyona ilk önce Marlon tırmandı, sonra da Alicia'ya yardım etti. Jay de yanlarına gelmek isteyince doktor olumsuz anlamda başını salladı. "Çocuk nöbet tutsun," dedi Marlon'a, sanki Alicia'nın oğluna emir verme yetkisi ona aitmiş gibi. Aynı anda yüzünü ekşitip kanaldan geçerlerken üzerlerine sinmiş olan lağım kokusu nedeniyle burnunu tuttu.

Abda karşı çıkmadı. Adamın ondan talep edeceği şeyi tahmin ediyordu ve Jay'in buna şahit olmasını istemezdi. Aslında Noel'in hayatını kurtarmak için yapması gerekenleri yaparken Marlon'ın da dışarıda olmasını tercih ederdi.

"O halde içeri buyurun," dedi Heinz ve önden gitti.

Yük bölmesi klimalıydı, dizel motorun sayesinde biraz ışık da vardı. Belli ki kamyon ilaçlar, yiyecek ve başka yardım malzemelerini depolamak için kullanılıyordu. Doktor arka köşeye, sürücü bölmesinin hemen önüne kendine bir yatak yapmıştı. Şeker çuvallarının arasında, içi boş ahşap kasaların üzerinde bir şilte duruyordu. Top haline getirilmiş nevresim ve yastıklar, ayak uçundaydı.

"Burada olduğum için şanslısınız. Molam on dakika sonra bitiyor. Bugün burası çok hareketli," diye açıkladı Heinz dostça gülümseyerek. Elini uzattı. Alicia soran bakışlarla Marlon'a baktı.

"Bebeğini bana ver," dedi

Alicia tereddüt içinde bohçayı adama uzattı. Heinz yere çömeldi ve Noel'i şiltenin üzerine yatırıp naylon poşetten bezini dikkatlice üzerinden çıkardı. Bebeğin karnı top gibi şişmişti, incecik kaburgaları göğsünden dışarı çıkacakmış gibi duruyordu. Alicia onu yıkamak için temiz su bulamadığı için poposu kurumuş dışkıyla kaplıydı.

"Sana yardım edebilirim," dedi Heinz. "Ama..."

Adamın talepkâr bakışını fark edince Alicia'nın boğazı düğümlendi. "Sen buradayken olmaz," dedi Marlon'a.

Heinz şaşırmış şekilde başını kaldırdı.

"Yo, yo, yo." İki elini birden havaya kaldırdı. "Beni ne sanıyorsun?" Marlon'a döndü. "İşin nasıl yürüdüğünü ona anlatmadın mı?"

Alicia'nın elini yakaladı. Kadın sanki uyuşmuş gibi buna karşı çıkmadı.

Nasıl yürüyor?

"Bebeğine yardım edebilirim. Gördüğün gibi burada her şeyimiz var. Ufaklık... İsmi ne?"

"Noel," dedi zorlanarak.

"Pekâlâ. Noel'a hemen serum bağlanacak. Aşırı su kaybı var ve yetersiz beslenmiş. Vitaminlere ve folik asit takviyesine ihtiyacı var. Ayrıca göz rengi bulanık, muhtemelen sarılık olmuş. Durumu kritik ama henüz geç kalınmış sayılmaz. Elbette çadırın önündeki kalabalıkla birlikte kuyruğa girmezsen. Yatakları tıpkı ücretsiz bir genelevinki kadar tıka basa dolu." Güldü. "Dışarıda bekleyenlerin hepsi bugün tekrar eve gönderilecek."

Hiçbirinin gidecek bir evi yok, diye düşündü Alicia.

Heinz gülümsedi. Minik bebeğin elini dikkatlice eline alıp okşadı. Alicia bu sevgi dolu harekette yanlış bir şey göremedi ve bir an için ümitlendi.

"Ama?" diye sordu Alicia, ödemesi gereken bedeli öğrenmek için. İstediği şey seks değilse, daha kötü ne olabilirdi?

Bu denli korkunç bir cevap alacağını tahmin etmemişti.

"Ama bebeğini bir daha hiç göremeyeceksin!"

Sözcükler kalbinin tam orta yerine saplandı.

"Ne?" Soran gözlerle Marlon'a baktı. Yanlış duymuş olmayı umut etti.

Heinz hâlâ gülümsüyordu. "Endişelenme. Almanya'daki iyi bir ailenin yanına gidecek."

"Noel'i vermek mi?"

Bunu biliyor muydun, diye sordu Marlon'a delici bir bakış yönelterek, hiç konuşmadan. Suçunu kabul eden delikanlı, omuz silkti. "Seni aşağılık herif," diye bağırdı. "Bu kaçıncı?" Ona okkalı bir tokat attı. "Bugüne kadar kaç kadını buraya getirdin?"

Şeytanın inine?

"Hey, biraz sakin ol," dedi Heinz ama Alicia'nın, bebeğini almasına engel olmadı.

"Bunu iyi düşün. Noel'a nasıl bir hayat verebilirsin ki? Ne kocan ne işin ne de paran var. Küçük oğlun, yiyecek bulmak için çöplüğü karıştırmak zorunda kalıyor."

Görüntüsüyle tezat oluşturacak şekilde güven uyandıran, açık mavi gözlerini Alicia'ya dikti.

"Noel'i bugün doyursak bile hayatta kalması imkânsız. Ölecek. Bugün değilse bile yarın, sonraki hafta ya da seneye. Açlık, hastalık, uyuşturucu, barakanızı paramparça eden bir fırtına, sırf canı öyle istedi diye onu vuran bir polis. Dilediğini seç."

Kollarını uzattı.

"Bebeğini bana verirsen sana da yardımcı olurum. Sana bir fabrikada dikişçi olarak iş bulabilirim. Orada, şirket arazisi üzerinde bulunan gerçek bir evde yaşarsın. Günlük bir dolar veriyorlar."

"Asla," dedi ve Heinz'ın önüne, yere tükürdü. Öfke ve hayal kırıklığı nedeniyle tüm bedeni titriyordu. Noel huysuzlanmaya başladı.

"Bebeğimi bir iş karşılığında değişmem."

"Yaşadığım yerde evlatlık bir çocuğun önüne dünyaları serebilecek çok sayıda iyi insan var," dedi Heinz.

Marlon da söze karıştı. "Her daim suyu olan bir evde büyüyecek. Okula gidecek!"

"Dokunma bana!" diye bağırdı Alicia, elini omzuna koymak istediğinde. Noel'i bedenine daha da güçlü bastırdı.

Gözlerini onlardan ayırmadan, üst üste istiflenmiş kolilere tutunarak geri geri çıkışa doğru ilerledi. Kapıya yaklaşınca arkasına dönüp onu iterek açtı.

"Git hadi," diye arkasından bağıran Heinz'ı duydu, "ama bil ki, bu Noel'in sonu olacak."

İnmek üzere eşikte duruyordu. Bir anda gözleri doldu.

Asla, diye düşündü sadece. ***Seni asla vermeyeceğim bir tanem.***

"En fazla altı saat dayanır, muhtemelen o kadar bile değil."

Hayır. Asla.

"Ona daha iyi bir yaşam sağlayabilirim," diye sırtına saplandı şeytanın sesi. "Kollarında ölmesini mi tercih ediyorsun? Yoksa yaşamını sürdürmesini mi?"

Alicia, gözyaşları içerisinde bebeğin küçük başını öpücüklerle sarmaladı. Kömür kadar siyah iki göz, ona doğru baktı.

"Benimle kalıyorsun bir tanem," diye fısıldadı ona.

Öldürülen babasının gözlerini almıştı.

Alicia, yükleme alanından aşağıya inmeye çalıştı.

Fakat bacaklarına söz geçiremedi.

20. Bölüm

Roma, İtalya

Noah belli bir süreyi hapishanesini incelemekle geçirmişti. Dolap ve rafların içerisinde erzak dışında farklı seçeneklerde spor kıyafetleri ve spor ayakkabıları da bulmuştu. Noah seçimini, parlak kumaştan bir eşofman altı, gri renkli bir sweatshirt ve ayağına biraz küçük gelen bir çift tenis ayakkabısından yana kullandı.

Başhekim odasına, duşu olan küçük, sade bir banyo eklenmişti, duş teknesinin içi kartonlarla doluydu. İçlerinde çeşitli temizlik ürünleri ve ilaçlar vardı. Havlular, tuvalet kâğıdı, hazır yiyecekler, hatta pilli el fenerleri bile vardı, fakat sivri eşyalar, çatal, bıçak, su ısıtıcısı ya da mikrodalga fırın yoktu. Biraz beceriyle silah haline getirilebilecek hiçbir şey yoktu. Ne bir jilet ne bir çakmak, tırnak makası dahi yoktu.

Onun yerine bir paket morfin bandı buldu. Altmann'ı kanepeye taşıdı, gömleğini açtı ve ağrısını dindirmesi için bantlardan birini göğsüne yapıştırdı.

"Onu burnuma yapıştırsan daha iyi olur," diye espri yaptı ajan, işlem nedeniyle kendine gelmişti.

"Yaşayan ölü" ifadesi, görüntüsünü tanımlamak için hafif kalırdı. Bornozunun yakası kan ve ifrazattan sertleşmişti, idrar

kokuyordu ve gözlerine oturan kandan Noah onun iç kanama geçirdiğini tahmin ediyordu.

Noah, Altmann'ın ceplerini karıştırdı ve tahmin ettiği gibi Cezet, silahlarını almış olsa da tükenmez kalem benzeri "oyuncağı" ona bırakmıştı. HPX5'i aldı ve bir termometre, bir Geiger sayacı ya da bir video kameranın ona ne şekilde yardımı dokunacağını bilmese de onu göğüs cebine yerleştirdi.

"Ne karmaşa ama," diye inledi Altmann. "Görünüşe göre aramızda uzun çöpü çeken sen oldun. Tebrikler."

Noah bir şey söylemedi. Dışa yansıyan sakin görüntüsünün aksine içinde bambaşka duygular yaşıyordu. Kendisi hakkında öğrendiği gerçek nedeniyle yüzleşmek zorunda kaldığı dehşet hissinin boyutu aslında onu bir nevi felç etmeliydi. Fakat onun yerine kendini kafesteki bir kaplan gibi hissediyordu. Yorgun ama hamle yapmaya hazır.

"Buradan çıkmalıyım," dedi.

"Neden? Aşılandın. Burada güvendesin ve dünya, dibi boylayana kadar burada bekleyebilirsin."

Altmann acıdan dişlerini sıktı. "Sadece cesedimi ne yapacağın konusunda bir çözüm bulman gerekiyor. Çürük kokusu, kapalı mekânlar için pek de uygun bir oda kokusu sayılmaz."

"İşlerin o noktaya gelmesine izin vermeyeceğim," dedi Noah ve Altmann'ın yanma, kanepenin köşesine oturdu.

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Onu hâlâ durdurabilirim. Video kaydının nerede olduğunu biliyorum."

Altmann zorlanarak da olsa dirseklerinden destek alıp doğruldu ve ağzını açtı. Diş etleri bütünüyle siyahtı. Noah nın yüzüne beklemiş, yoğun bir çürük kokusu çarptı.

“Nerede?” diye sordu ve ardından bir silah sesi duyuldu. Toplamda dört el ateş edildiyse de sadece sonuncusu hedefi vurdu.

îlki, döşemeyi delip kapıya saplandı. İkinci ve üçüncüsü sadece kilide hasar verdi. Ancak dördüncü mermi kilidi tamamen kırmayı başardı.

Noah içgüdüsel bir tepkiyle kendini yere attı. Altmann da yuvarlanarak kendini kanepeden aşağıya bıraktı.

Noah, birlikte banyoya kadar gitmeyi başarıp başaramayacaklarını düşünürken kapı açıldı ve nişancı, eşikte belirdi.

“Celine!”

Noah onu hemen tanımış olsa da ayağa kalkmak için silahını indirmesini beklemişti. Aynı anda hem şaşkın hem de tedirgin hissederek yanma gitti.

Yaşıyorsun!

İtiraf etmeliydi ki onu bir daha hiç düşünmemişti. O arada o kadar çok şey olmuştu ki yas tutacak vakti bile olmamıştı. Ne caddedeki kargaşa sırasında öldüğünü düşündüğü Celine için ne de kliniğin bekleme salonundaki sert sandalyelerin üzerinde bıraktığı Oscar için.

Celine’in yüzünde birkaç derin kesik vardı ve alt dudağı olabildiğince şişmişti, muhtemelen kalabalıkta yüzüne aldığı bir tekme veya yumruk nedeniyle. Bunların dışında iyi görünüyordu.

“Bizi nasıl buldun?” diye sordu Altmann, tekrardan kanepeye çıkacak gücü bulamamıştı. Sesi çatallıydı ve kendini anlaşılır şekilde ifade etmekte gittikçe zorlandığı açıkça belli oluyordu, yine de sorduğu sorudaki kuşkuyu fark etmemek mümkün değildi.

Gizli bodrum katma nasıl gelebildin? Silahı nereden buldun?

“Ben, ben...” Celine birkaç deneme yapsa da cümlesini tamamlamayı bir türlü başaramadı.

Güvensiz bakışları hızlı bir şekilde odanın içinde gezindi. Sanki gördüğü hiçbir şeyi gerçekten algılamıyordu. Uyuşturucu etkisi altındaymış gibi duruyordu.

Şok, diye tespitte bulundu Noah ve Celine, elindeki silahı düşürüp gözyaşlarına boğuldu.

21 Bölüm

Yaklaşık yirmi dakika sonra

İki iyilik.

Altmann'ın Noah'dan son isteği bu olmuştu; Noah, Celineie birlikte Aziz Petrus Meydanına gitmek için yola çıkmadan hemen önce. Yürüyerek. Zaphire'ı durdurmak için. Noah, Celine'in sakinleşmesi için bekledikleri o kısa sürede yaptıkları plana harfiyen uysa bile bunu başarmaları çok zordu.

Son iki iyilik.

İlkini şu anda elinde tutuyordu: kliniğin koridorunda duran ev telefonu. Gri renkliydi ve ucuz görünüyordu ama başhekim odasındaki çalışmayan telefondan farklı olarak en azından iş görüyordu.

Altmann, onu koridora, duvar telefonunun hemen altına götürdükleri sedyenin üzerinde yatıyor ve çevir sesini bekliyordu.

Aslında bağlantının kurulacağına hiç ihtimal vermemişti. 11 Eylül'den sonra ABD'nin hatları tamamen kilitlenmişti, özellikle de cep telefonları. Şu anda yaşanan felaketin boyutu da pek farklı sayılmazdı ve şebekelerin yoğunluğu da yıllara rağmen azalmamıştı. Fakat telefon yine de çalmaya başladı.

Altmann hattın diğer ucundan cevap beklerken Noah'nın Celine'e güvenmekle doğru bir şey yapıp yapmadığını düşündü. Onu bilgilendirmesi, hatta planın bir parçası yapması ne kadar doğruydu?

Kendisi bundan kuşkuluydu.

Hiç şüphe yok ki Trastevere'de sadece tek bir Neo Clinica vardı. Celine nereye gitmesi gerektiğini biliyordu ve yolu sorması yeterli olmuştu. Peki ama buraya, resmî olarak var olmayan, üçüncü zemin kata nasıl inmişti? Üstelik bir silahla?

Başlangıçta hamile kadın sadece ağlamış ve hiçbir makul açıklamada bulunamamıştı, ta ki Noah onu kollarına alıp sakinleştirmeyi başarana kadar.

Beş. Altı.

Altmann telefonun çalma seslerini saydı.

"Neredeyse ölüyordum, seni aşağılık herif," diye avazı çıktığı kadar bağırmıştı ona, sırf bunca zamandır nerede olduğunu ve ortaya çıkmak için özellikle mi bu anı beklediğini sorduğu için.

"Birileri beni yakamdan tutup bir evin içine sürüklemeseydi bebeğim ve ben caddede ezilecektik."

On. On bir.

İstemsizce kollarını, koruyucu bir biçimde karnının üzerine koymuş ve ardından kliniğe girdikten sonra olanları anlatmıştı: "İlk önce içeri girmeye cesaret edemedim. Bina tamamen karanlıktı fakat girişin hemen önünde iki siyah limuzin duruyordu. Motorları çalışır vaziyetteydi ve sürücüleri beklemedeydi."

İki araç mı, diye düşünmüştü Noah.

"Caddenin diğer tarafında, bir arabanın arkasına saklandım ve öncelikle neler olacağını bekledim, bunu yaparak sanırım son günlerin en doğru kararını vermiş oldum çünkü aniden beynim-

den vurulmuşa döndüm. Klinikten çıkan kişi gerçekten Zaphire mıydı?"

Noah, Celine'i cevaplamak yerine, binadan güvenli bir şekilde çıkıp çıkamayacaklarını anlamak için gerekli olan soruları sormuştu.

"Bir de siyahi bir kadının dışarı çıktığını gördüm," demişti Celine.

On beş. On altı... Kahretsin. Arama düşmüyor. Mesaj kutusuna bile bağlanmıyor.

"Nasıl bir kadın?"

"Genç, sportif, güzel. İkinci limuzine binmeden önce, üzerindeki şu beyaz tulumu çıkardı."

Cezet.

Söylediğine göre Zaphire'ın yardımcısı, kliniğin yanındaki çöp bidonuna plastik bir poşet attıktan sonra ikinci limuzine binip oradan uzaklaşmış.

Aksi istikamette.

Celine poşeti çöpten geri çıkarmış ve içinde Noah'nın kıyafetlerini bulmuştu. Ayrıca üzerlerinden alman silahları, bir cep telefonu ve asansör anahtarını. Kıyafetler ve ikinci silah dışında hepsini yanma almıştı.

Ardından kliniğe girmiş ve Oscar'ı görmüştü ki bu da daha sonra geçirdiği sinir krizini açıklıyordu. Anlaşılan Noah'nm ikiz kardeşinin cesediyle karşılaşmamıştı çünkü hemen üçüncü zemin kata inmeye çalışmıştı.

"Sadece iki bodrum katı var, fakat anahtarlığın üzerinde ***Asansör -3,*** yazıyordu. Ayrıca diğer katlar için anahtara ihtiyaç yok. Uzun bir süre, asansörü hangi tuş kombinasyonuyla en alt kata indirebileceğimi bulmaya çalıştım. Dürüst olmam gerekirse

aleti üçüncü zemin kata indirmek için hangi tuşlara bastığımı hâlâ bilmiyorum. Sorgulama artık bitti mi?"

Altmann umursamaz bir tavırla sadece yorgun bir el hareketi yaptı.

Sonuçta Celine'in doğruyu söyleyip söylememesinin onun için bir önemi yoktu.

Şu anda önemli olan tek şey telefon görüşmesiydi. ***On sekiz. On dokuz. Yir...***

Bir tıkırtı duyuldu. Ardından bir hışırtı.

"Kafa ütüleyen kim?" diye sordu gergin bir genç kız sesi.

"Le... mmm, Lea..."

Altmann'ın sesi çıkmıyordu ve bu onu öfkelendirdi.

"Alo? Lanet olsun kim?.."

"Le-a-na," diyebildi sonunda, tek tek ismin hecelerine odaklanarak.

Kızının durumu anlaması biraz zaman aldı. "Baba, sen misin?"

"Evet."

"Neden böyle tuhaf bir numaradan arıyorsun?"

"Roma'dayım."

"Vay canına. Bana oradan bir şey getirebilir misin?"

Altmann gözlerini kapattı. "Emin değilim."

Gözünden bir yaş aktı.

"Sen iyi misin? Demek istediğim, sesin gerçekten bok gibi geliyor baba."

Dudaklarında acı dolu bir gülümseme belirdi. "Sadece biraz üşütmüşüm."

"Manila Gribi falan değil herhalde?"

Soru şaka amaçlı sorulmuştu fakat Altmann'ın uzun süreli sessizliği, kızının şüpheye düşmesine neden oldu.

“Baba?”

“Hayır. Ben gayet iyiyim tatlım. Ama bana bir söz vermelisin.”

Altmann’ın kolu öylesine şiddetle titremeye başladı ki ahizeyi, terden ıslanmış elinden düşürdü. Telaş içinde cihazı, elastik kablosundan yakalayıp tekrardan kendine doğru çekti ve iki eliyle birden, hızla kulağına bastırdı.

“Hey baba, hâlâ orada mısın?”

“Evet, özür dilerim. Hat kesildi.”

“Gerçekten her şey yolunda mı?”

“Elbette, endişelenmene gerek yok. Şu anda bir telefon kabinindeyim,” dedi gözlerini tavana dikerek. Başının hemen üzerinde, şekli bir vites kolunu andıran bir leke vardı. “Aziz Petrus Bazilikasını görebiliyorum.”

“Harika, senin adına sevindim.” Leana ilgisini yitirmiş görünüyordu. “Söylesene, kısa mesajımı aldın mı?” diye sordu.

Çok mu geciktim baba? Mutlu yıllar.

Not: Tavsiyene ihtiyacım var.

“Evet. Paraya mı ihtiyacın var?”

Leana güldü. “Her zamankinden farklı olarak bu kez yok, hayır.” Ardından sustu.

“Kötü notlar mı?”

“Ha-yır.” Sinir olmuş bir tavırla sözcüğü heceleyerek uzattı.

“O halde konu bir delikanlı.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Altmann gülmemek için kendini zorladı. On beş yaşındaki bir genç kızın sorunlarını tahmin etmek için medyum olmak gerekmiyordu. Aslında üç deneme yapmış olması bir yeteneksizlik göstergesiydi.

"Anneme söylemeye korkuyorum," dediğini duydu Altmann, kızının. Leana'nın sesi, aynı anda hem utangaç hem de dik başlı çıkıyordu.

"Bir erkek arkadaşının olduğunu mu?"

"Onunla yattığımı."

Yüce Tanrım. Altmann gözlerini kapattı. Küçücük bir an için hastalık belirtileri arka planda kalmıştı.

Bir bu eksikti.

"Sen... demek istediğim... Sen henüz..." Bedeninin üst kısmını neredeyse bütünüyle saran bir kasılma hissetti ve aniden beliren bu şiddetli ağrı nedeniyle sedyenin üzerinde iki büklüm oldu.

"Baba?" dedi Leana.

Ağrının biraz hafiflemesini bekledi.

"Nasılsa artık bir önemi yok," dedi sonunda, nefes almakta zorlanarak. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Ne de olsa uzaktasın," diye espri yaptığını duydu.

O ***da doğru.***

"Anneme söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, sanırım. Bu konunun onu ne denli delirtebileceğini biliyorsun."

Kendimi radyoterapi gören bir hasta gibi hissetmiyor olsaydım ben de delirirdim tatlım.

Ona ne söyleyebileceğini düşündü. Kızına, özellikle de dürüstlük hakkında tavsiyelerde bulunma hakkına sahip olduğunu nasıl düşünebilirdi ki!

Karısıyla eski bir buluşmasını düşündü, birlikte yemek yerlerken kadın, ona ne iş yaptığını sormuştu, o da bir an için tamamen çılgınca bir şey yapıp âşık olmaya başladığı insana, gerçeği söylese mi diye düşünmüştü.

"Her yalan günün birinde yaşamak zorunda olduğumuz bir gerçeğe dönüşür," diye mırıldandı Altmann ve aklından geçen düşünceyi sesli bir şekilde söylemiş olmasına kendi de şaşırdı.

"Ne dedin?" diye sordu Leana.

"Hiç, sadece bunu annene söylemen gerektiğini düşünüyorum tatlım. Her şey günün birinde ortaya çıkar ve hızlı bir yalanın sana kazandırdığı zaman uğruna, sonrasında peşini bırakmayacak olan zorluklarla uğraşmana değmez."

Altmann burnunun yeniden kanamaya başladığını hissetse de akıntıyı durdurmak için bir şey yapmadı.

"Annene, öncesinde benden izin istediğini söyleyebilirsin mesela," dedi.

"Gerçekten mi? Bunu benim için yapar mısın?"

Yutkundu. "Evet. Ama aynı zamanda senden bir ricam var."

"Konu nedir?" diye sordu Leana.

"ZetFlu."

"Müthiş, evet, tamam. Onlardan bulabilir misin? Gerçi Başkan o şeye ihtiyacımız olmadığını söylüyor fakat annem, zaten hiçbir yerde bulunmadığı için öyle söylediğini düşünüyor. Şu sıra her yerde deli gibi ilacı bulmaya çalışıyor."

"Hayır, hiçbir şekilde..." Altmann artık tıpkı hedefe varmak üzere olan bir uzak mesafe koşucusu gibi nefes alıyordu. "Lütfen. Hiçbir şekilde ZetFlu kullanmamalısınız."

"Neden?"

"Tek bir tablet bile. Güven bana. Bu çok tehlikeli. Annene sadece iş yerinden aradığımı söyle."

"Vaktinin çoğunu bilgisayar başında geçiren biri olarak ilaçlar hakkında ne bilebilirsin ki?"

"Lütfen, sadece ona söyle."

Leana'nın annesi, Altmann'ın meslek hayatıyla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, yine de dünyayı, muhasebe yazılımı satmak amacıyla dolaşmadığının ve sık sık, sıradan insanların ulaşamayacağı türden bilgiler edindiğinin farkındaydı. Mesajı anlayacaktı.

"Bana söz ver lütfen, annene bunu söyleyeceksin!"

"Tamam, olur. Madem ısrar ediyorsun."

Altmann, kanın geriye doğru akmaması için başını yana doğru eğdi. Ardından öksürdü.

"Baba?"

Cevap vermek istedi ama yapamadı. Altmann tüm bedeni, yakıcı bir asit havuzunda içten dışa doğru eriyormuş gibi hissediyordu.

"Baba?"

Leana'ya cevap vermeyi başaramadı. Hatta öksürmeyi bile başaramadı.

"Baba, neyin var?" diye sordu. Daha güvensiz. Artan bir tedirginlikle.

"Ben..." Kan tükürdü. "Ben..."

Sonra, onu berbat bir biçimde yiyip bitiren hastalığından bile daha acı verici bir şey oldu.

Kızının sesinin titremeye başladığını duydu.

"Baba, orada ters giden bir şeyler var, değil mi?" dedi. Altmann süzülen ilk gözyaşını görür gibi oldu. Gözünün altına sürme çekermiş gibi ilerleyişini, oradan yanağına geçişini ve inatçı bir tavırla öne doğru uzattığı üst dudağına düşüşünü.

"Bir şey yok," dedi kendini zorlayarak ve ahizenin üzerine bir kan öbeği isabet etti. "Üzgünüm."

"Geri döneceksin, değil mi? Her şey yolunda, değil mi? Baba?" diye sordu ağlayarak.

Altmann iki büklüm oldu.

"Seni seviyorum," Leana'ya söyleyebildiği son şey bu oldu, ardından daha fazla dayanamadı.

Sorular. Gözyaşları. Kızının ağlayışı.

Tek istediği vedalaşmaktı. Leana'ya bir şey belli etmeden. Fakat özel hayatında yaşadığı her önemli meselede olduğu gibi bunu da beceremedi.

Altmann konuşmayı sonlandırdı ve ahizeyi elinden bıraktı.

Ardından elini Noah'nm, kendi isteği üzerine oraya yerleştirdiği ikinci iyiliğe götürdü.

Ne karmaşa ama, diye düşündü son olarak. Sonra, az önce Celine'in onları kurtarmak için kullandığı silahı ağzına yerleştirdi ve bedenini, çektiği acılardan azat etti.

22. Bölüm

Bernini, Papa VII. Alexander döneminde, Aziz Petrus Meydanını tasarlarken şaşkınlık yaratmayı hedeflemişti. Seyyahlar, Borgo'nun kıpır kıpır ve dolambaçlı sokaklarından çıktıklarında, ortasında bir Mısır obeliskinin bulunduğu, elips şeklindeki meydanda kollarını açmış gibi duran iki sütun tarafından karşılanıp kendilerini aniden Hristiyan dünyasının en büyük kilisesinin karşısında bulduklarında, bu heybetli görüntü karşısında ilk bakışta büyülenmeliydi.

Mussolini, Conciliazione Caddesinin inşasıyla sadece huşu uyandıran bu mimari etkiyi yok etmekle kalmamış, Tiber'den, Aziz Petrus Bazilikasının girişine kadar uzanan anıtsal boyutta bir orman yolu açarak şehrin Orta Çağa özgü en güzel bölgelerinden birinin kalbine âdeta bir kazık saplamıştı.

Genelde bu saatlerde bulvarda neredeyse hiç trafik olmazdı, fakat bugün neredeyse tarihî bölgenin koşu yarışlarının kurbanı olmadan önceki hali kadar hareketliydi. İnsanlar, gruplar halinde Aziz Petrus Meydam'na doğru akın ediyor, caddeyi kaldırım olarak kullanıyor ve trafikte duran araçların arasından geçmeye çalışıyorlardı.

Çıkış yasağı var sanıyordum.

Ancak genel ruh hali, az önce Trastevere'ye giden insanlarınkinden belirgin şekilde ayrılıyordu. Noah sanki iyimser

ve umut dolu bir hareketlilik hissetti; meraklı, heyecanlı ama agresif olmayan yüzler görüyordu. Pek çoğu neşeli bir şekilde sohbet ediyor, bazılarıysa gülüyordu. İnsanlar aile olarak yola düşmüştü. Yürüyerek, bisiklet ve mobiletlerle, hepsinin hedefi Noah ve Celine'le aynıydı: Aziz Petrus Meydanı.

"Yavaşla biraz," dedi Celine, hızlı yürümedikleri halde nefes nefese kalmıştı. Hava şaşırtıcı şekilde ılıktı, kazağını beline bağlamıştı ama buna rağmen terliyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, soluklanmak için sık sık durma ihtiyacı hissediyordu. Hamile olduğu dışarıdan belli olmasa da artık hareketlerine yansıyordu.

Dikili taş biçimindeki bir sokak lambasına yaslandı ve terden ıslanmış saçlarını, alnından geriye doğru itti. Meydana yüz metreden daha az bir mesafe kalmıştı. Noah, meydanın tıpkı Paskalya'dan önceki pazar günü yapılan törenlerdeki gibi, her yönden dolduğunu görebiliyordu.

Celine dinlenmek için mola verirken fırsattan yararlanıp tekerlekli sandalyede oturan bir kadına gece seyahatinin sebebini sordu.

"Biz Katoliğiz," diye cevapladı kadın, yarım yamalak İngilizcesiyle. İnsanların büyük bir bölümü gibi o da dudaklarını ve burnunu kapatan bir ağız maskesi taktığı için yüzü sadece koyu renkli, kocaman iki gözden ibaretmiş gibi duruyordu. "Korktuğumuzda Kutsal Babamıza sığınıyoruz. Radyoda söylenenlere göre bu gece vaaz verecekmiş." Ardından kadın onu kutsadı ve yoluna devam etti.

"Devam edebilecek misin?" diye sordu Noah ve Celine'e elini uzattı. Saat gece bire geliyordu ve tam kırk beş dakikadır yoldaydılar. Zaphire'ın limuzini trafiğe takılmış olsa bile çoktan Vatikan'a gelmiş olmalıydı.

Geç kalacağız.

Noah tek başına olsaydı, Neo Clinica'dan buraya gelmek bunun yarısı kadar zamanını alırdı fakat Celine'e ihtiyacı vardı. Çünkü o olmadan, yaptığı plan daha en başından başarısızlığa uğramış sayılırdı.

"Elimden geleni yapacağım," dedi ve verdiği sözü, Sant'Anna Kapısına varana kadar tuttu. İsviçreli muhafızlar tarafından gece gündüz korunan, Vatikan çalışanları için olan resmî giriş, sütunların sağında, Vatikan'ın doğu duvarında bulunuyordu. Kenarlarında geçmek için neredeyse yer kalmayan Aziz Petrus Meydanına kıyasla, kartal heykelleriyle taçlandırılmış çifte sütunlardan ikisinin durduğu girişin önünde bekleyen insanların sayısı çok daha azdı.

Kaldırım taşlarının, yerini solmuş bir yaya geçidine bıraktığı yerde, kapıya beş metre kala durdular.

"Hazır mısın?" diye sordu Noah.

"Hımm."

"Cep telefonu yanında mı?"

"Evet."

Noah, izlenip izlenmediklerini anlamak için etrafına bakındı fakat kimse onlarla ilgileniyor görünmüyordu. Bunun üzerine kısaca Celine'in elini sıktı. Ardından işe koyuldular.

Anlaştıkları gibi Celine'in arkasına geçip sol kolunu boynuna doladı. Diğer kolunu hafiften büktü ve parmaklarına silah şekli verdikten sonra elini, uzun saçlarının altından ensesine dayadı.

"Şimdi."

Celine avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

Bir yandan da sırtını arkaya verip zorla girişe doğru götürülüyormuş gibi yaptı.

"Hayır, dur. İmdat!" diye bağırdı tüm gücüyle. Rol yapmayı pek beceremediği için ağlamıyordu ama sesi bu şekilde de kulağa yeterince gerçekçi geliyordu.

Önlerindeki insanlar farklı yönlere dağıldılar, kadından ve sözde onu rehin alan adamdan uzaklaştılar ve Sant'Anna Kapısı yolundan gelen Noah'ya yer açtılar.

İsviçreli muhafızların olay yerine gelmesi beş saniye sürmedi.

Adım 1: Dikkat çekmek.

Bir yan geçitten çıkan, mavi üniformalı, uzun boylu ve cüsseli iki adam, silahlarını iki farklı yönden Noah'ya doğrulttular.

"Elindeki silahı bırak!" diye bağırdı, Noah'nm sağında duran muhafız. "Hemen bırak." Verdiği emri dönüşümlü olarak hem İtalyanca hem de İngilizce olarak tekrarlıyordu.

Adım 2: Talepte bulunmak.

"Zaphire," diye bağırdı Noah. "Onu buraya getirin, böylece kimse canından olmaz."

İnsanlar caddenin çevresinde toplandı, Noah heyecanlı bağrışlar duyuyordu, en az üç fotoğraf makinesinin flaşı patladı.

Solundaki muhafız, bir telsiz üzerinden destek istedi, arka planda ağır çizmelerin yürüyüş sesleri ve heyecanlı bağrışlar duyulmaya başlandı.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Noah. Celine belli etmeden başıyla onayladı.

İşaret verilmişti.

Adım 3: Harekete geçmek!

"Aaaaahhhhhh..."

Var gücüyle bağırarak Celine'i yanından itti. Kadın sendeleyerek ondan uzaklaştı, tökezledi ve yaya ışığının önünde dizlerinin üzerine düştü.

"Eller yukarı!" diye bağırdı muhafızlar aynı anda, fakat Noah tepki vermedi. Silahını arkasına saklar gibi yapıp muhafızlara doğru yürüdü.

Kurşun onu geriye attı.

Yine mi, diye düşündü yere düşerken. Dört hafta önce omzundan vurulduğu yerin biraz yukarısındaki acıyı ancak o zaman hissetti. Bunu hesaba katmamıştı.

Bir uyarı ateşi. Dayak. Baygınlık, belki.

Ama hiç tereddüt etmeden üzerine ateş açmalarını değil.

Bir çatırtı duydu ve iri kaldırım taşlarına çarpan kafasının içinden bir ateş çemberi geçti. Gözlerinin önünde ışıklar titreşiyor ve retinasına sıcak çiviler saplıyordu, gözlerini açtığındaysa acısı daha da arttı.

Onu tecrübeli elleriyle yüzüstü çeviren, üzerini arayan ve arkaya bükülmüş kollarını sırtında sabitleyen muhafızın ağzından çıkanların tek kelimesi bile anlaşılmıyordu. Muhtemelen silahı bulamayınca şaşırmıştı, ona ismini sordu.

John. Noah. İstediğinizi seçin.

Adımlar duydu, bir kadın ağlıyordu. Siren sesleri. Bilincini kaybetmek üzere olduğunu hissetti ama buna izin veremezdi.

"Papa tehlikede," dedi boğuk bir sesle.

"Ne?"

Muhafız, ensesine dayadığı silahın baskısını hiç azaltmadan üzerine doğru eğildi. "Jonathan Zaphire."

"O kim?"

"Babam."

Sonrasındaysa kaçınılmaz olana daha fazla engel olamadı. Papanın askerine, her şeyi kanıtlayan video kaydından da bahsetmek istemişti. Zaphire'ın dünyaya musallat ettiği ve artık bizzat kendisinin de yaydığı bulaşıcı hastalıktan.

Fakat bunu yapmak için ihtiyaç duyduğu gücü, yarasından akan kanla birlikte yitirmişti.

"Sakın onunla..." diyebildi sadece, ardından bilincini yitirdi.

23. Bölüm

Gözlerini bir ambulansta açtı. Gri renkli lastik kayışlarla bağlanmış, elleriyse ağır, metal kelepçelerle sedyenin kollarına zincirlenmişti.

Omzu geçici olarak sargıya alınmıştı ve belli ki bir kaçık için ağrı kesici kullanmak gibi bir niyetleri olmamıştı. Çünkü inanılmaz yorgun, hatta neredeyse transta gibi hissetmesine rağmen, delici ağrılar nedeniyle uyuyamıyordu. Ayrıca midesi bulanıyordu. Ayakucunda kimin sohbet ettiğini görmek için başını kaldırırsa kusmaktan korkuyordu.

"Bunu yapamam!" dedi İtalyan aksanıyla konuşan genç bir adam.

"Lütfen, sadece bir dakikalığına."

Noah konuşan sesi hemen tanıdı ve bir an için rüya gördüğünü sandı, fakat sonra soğuk bir elin, alt bacağına dokunduğunu hissetti.

"Sadece aklı karışık."

"Ve tehlikeli," dedi ses şimdi daha yakından.

"Rica ediyorum, üzerinde silah bile taşımıyordu."

"Bu bir şeyi değiştirmez, sizi onunla yalnız bırakamam. Bu yönetmeliğe aykırı."

"Çocuklarınız var mı?"

"Onun oğlunuz olduğunu biliyorum..."

"Ve elleri kelepçeli." Zaphire öksürdü.

Sesi bir saat öncesine göre daha mı çatallı çıkıyordu? Bunlar ilk belirtiler miydi?

"İstese bile bana bir şey yapamaz. Hem elleri kelepçeliyken nasıl kaçabilir ki, üstelik siz aracın önünde nöbet beklerken?"

Noah, polis ya da İsviçreli muhafız olan adamın tereddütte kalarak iç çektiğini duydu.

"Sizden rica ediyorum, fazla uzun sürmez. Papanın huzuruna çıktıktan hemen sonra tekrar ABD'ye uçacağım. Bu, uzun bir süre göremeyeceğim oğlumla vedalaşmak için elimdeki son şans."

"Sadece bir dakika."

"Teşekkür ederim."

Bir çıt sesi duyuldu. Ambulansın içine dolan trafik gürültüsü ve insan sesleri, kapının tekrardan kapanmasıyla kesildi.

Noah, üzerine birinin eğildiğini hissetti. Gözlerini açıp kırpıştırdı. Karşısında beliren bulanık yüz hatları yavaşça Zaphire'ın yüzüne dönüştü.

"Amacın ne?" diye hemen konuya girdi babası. Celine'i mutlaka görmüş olmalıydı. Amber'ın, Zaphire için çalıştığı ve Celine'i onun talimatıyla Avrupa'ya götürdüğü göz önünde bulundurulunca, Celine'in yüzünü tammış ve Noah'nm onun yardımıyla kaçmış olduğunu anlamıştı tabii ki.

"Niyetin Papayı uyarmaksa, öncesinde güvenilirliğini yok etmemeliydin John."

"Amacım Papaya ulaşmak değildi. Sana ulaşmaktı."

Daha doğrusu Vatikan'dan dışarı çıkmanı istedim. Çünkü ilerlememe izin verseler bile girişte üzerimi arayacaklardı.

"Neden?" diye sordu Zaphire.

"Video kaydı bende."

Babası ona inanmayarak güldü. "Yalan söylüyorsun."

"David'in bavulundaki pasaportları hatırlıyor musun?"

"İzlerini silmek için kullandığı sahte kimlikler. Evet. Bu nedenle onu bulmak için senin gibi bir profesyoneli görevlendirmem gerekti."

"Cevap onlarda gizli."

Zaphire kırışık boynunu tuttu. Gergin bir şekilde dilini, yamuk ön dişlerinin üzerinde gezdirdi. "İmkânsız. Kâğıdı kontrol ettik. Pasaportlara mikroçip yerleştirilmemiş."

Noah gülümsedi, ağrıları bir an için hafiflemişti. "Pasaportların kendisine değil. Onlar sadece birer ipucu."

Roma. Amsterdam. Mombasa.

"Neye dair?"

"David seni görmek için ilk olarak Kenya'ya gitti. Bunun için de kendi pasaportunu kullandı."

Zaphire söylediklerini onayladı. "Beni Dadaab'da ziyaret etti. Ona mülteci kampındaki sefaleti göstermek istemiştim. Fakat bana sadece gerekçelerini sunduğu ve Noah Projesi ni sonlandırmamı istediği bir mektup uzattı."

"Bir kopyasını da Oosterbeek'te bulunan bungalovdaki adama verdi. Akıl hocasına. ZetFlu'yu onunla birlikte geliştirdi, doğru mu?"

Zaphire öfkeyle saatine baktı. "Öyle olsa bile bunun bir önemi yok, video kaydını anlatacak mısın?"

Noah, ağrılarının izin verdiği ölçüde başını kaldırdı. "David, onu kolayca bulmanı engellemek için sahte bir isimle Amsterdam'a gitti. Kilian Brahms'ı görmek için Roma'ya uçtuğunda da farklı bir pasaport kullandı. Bu yüzden üç farklı giriş damgası var: Roma, Amsterdam, Mombasa..."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"İtalya. Hollanda. Kenya."

"Saydığın ülke isimlerini biliyorum, ne..." diye söze başladı Zaphire, sonra aniden kafasında bir şimşek çaktı.

"Kesinlikle!" Noah'nm yüzündeki gülümseme büyüdü. Sağ elini dışa doğru çevirdi. Kelepçeler takırdadı.

İtalya. Hollanda. Kenya.

"David, Princeton'da sıvı mikroçipler üzerine doktora yaptı."

Zaphire, Noah'nm avuç içindeki dövmeye baktı. Kuşku dolu bakışları kaybolmuştu.

Gözlerinde dehşet vardı.

İtalya. Hollanda. Kenya.

"Tam anlamıyla bir tesadüftü," diye açıklamaya devam etti Noah. "David vurulmadan kısa bir süre önce otelden kaçmak için gözlerimin önünde bavulunu hazırlarken aniden aklına gelen bir fikir. Bu defa hangi pasaportu kullanacağını düşünüyordu. En son gittiği ülkeleri düşündü."

I.N.K.[u]

Mürekkep!

"Kurtuluş burada."

"Yalan söylüyorsun," dedi Zaphire öfkeyle.

"Dövmeyi bana kendisi yaptı."

Bavuldan çıkan dolma kalemle.

En azından Noah öyle olduğunu tahmin ediyordu. Anıları, babasına anlattığı kadar kusursuz değildi elbette. Pek çok bağlantıyı kendisi kurmuştu, tıpkı David'in güvenli bir yer bulmaya

24 Buradaki N harfi. Almanca Hollanda anlamına gelen *Niederlande'nın* baş harfi yerine kullanılmıştır, (ç. n.)

çalışırken filmi, sıvı mikroçip formunda saklamış olduğunu tahmin ettiği gibi.

"Herhalde sonrasında dolma kalemi yıkamış olmalı ama belki de onu hiç kontrol etmediniz. Büyük ihtimalle somut bir nesne aradınız. Oysa çözüm onca zamandır avuç içindeydi!"

Benim avucumun içinde!

Noah kolunu tekrardan çevirmek istedi fakat Zaphire bileğini yakaladı. "Noah," dedi ve işaret parmağını dövmenin üzerinde gezdirdi.

"Video, derimin içinde. Bunu polise anlatacağım. Bunu herkese anlatacağım."

"Sana inanmayacaklar."

"Başlangıçta. Ama mürekkebi analiz edecekler."

"Saçmalık."

"Ve sonra tüm dünya gerçeği öğrenecek."

"Hayır."

"Evet."

"Asla." Zaphire'ın sesi üzgün çıkıyordu. "Sana vedalaşırken söylediğim şeyi hatırlıyor musun?"

Noah, başının altındaki ince yastığın çekildiğini hissetti.

"Sana karşı dürüst olacağım John. Video kaydının nerede olduğunu biliyor olsaydın, seni öldürürdüm."

Noah'nın gördüğü son şey, babasının gözlerindeki yaşlardı. Sonrasında yastık, görüşünü kapattı.

Zaphire'ın, Noah'nm başının altından çektiği ve şu anda ağzının ve burnunun üzerine bastırdığı yastık.

Noah son birkaç dakika içinde ikinci kez bilincini yitirecek gibi oldu. Bağlı olduğu zincirleri çekiştirdi, tepindi, bedenini yukarı kaldırıp başını yastığın altında çevirmeye çalıştı ama tüm

çabalarına rağmen kurtulmayı başaramadı. Zincire bağlı ve yatağa sabitlenmiş halde, yaşlı adama karşı koyması imkânsızdı.

Altmann benimle gurur duyardı.

Her şey plana uygun şekilde ilerliyordu.

Noah'ya göre sadece biraz fazla uzun sürmüştü. Birden fazla el, Zaphire'ı nihayet geri çektiğinde havasızlıktan neredeyse boğulmak üzereydi.

Noah kolunu tekrardan hareket ettirebiliyordu. Birisi (muhtemelen onu doğrultup yüzüne bir oksijen maskesi takan doktor) onu kurtarmıştı.

O sırada Zaphire çoktan polisler tarafından ambulanstan çıkarılmış ve Sant'Anna Kapısının hemen önünde bekleyen mavi ışıklı bir polis aracına götürülmüştü.

"Celine," dedi Noah boğuk bir sesle ve elini eşofmanının göğüs cebine götürdü.

Kalem hâlâ yerinde duruyordu.

İki sağlık görevlisi daha hızla araca bindiler, hepsinin yüzünde endişeli bir ifade vardı. Noah dışarı bakmak için başını yana eğdi ve caddede Celine'i gördü. Bir grup İsviçreli muhafızın yanında duruyordu. İçlerinden biri elinde bir cep telefonu tutuyor ve onaylar şekilde başını hareket ettiriyordu.

Tanrıya şükür!

Noah'nm şu anda yapmayı en çok isteyeceği şey, sesli bir kahkaha atmak ve yüzündeki maske ile onu sedyenin üzerinde tutmaya çalışan ellerden kurtulmaktı.

Öyleyse başardık.

Altmann'ın "oyuncağı" HPX5, işe yaramış ve ambulansın içinde kaydettiği görüntüleri Celine'in cep telefonuna aktarmıştı.

Celine de görüntüleri izlemesi için muhafızlardan birini ikna etmeyi başarmıştı.

Plan işe yaramıştı.

Noah, elinin içindeki sıvı mikroçip kristalleriyle ilgili teorisinin doğruluğundan emin değildi. Zaten artık bir önemi de yoktu.

Artık Zaphire'ın asıl amacını gözler önüne seren başka bir video kaydı vardı.

Noah gözlerini kapattı ve Altmann için okuduğu sessiz minnet duasını bitiremeden uyuyakaldı.

24. Bölüm

Manila, Filipinler

Alicia kavurucu sıcağın altında durmuş, dikenli telin önünde duran tahta bir sandığın içindeki ölü bebeğe bakıyordu. Sadece birkaç gün yaşamıştı. Şimdiyse burada yatıyordu. Çöp gibi bir kenara atılmıştı.

"Gel," dedi Jay. Hayatı boyunca çok fazla şey görmüş bir yetişkinin sesiyle konuşmuştu. "Gitmemiz gerek."

Heinz onlara hem yaşayıp hem çalışabilecekleri terzihanenin adresini yazmıştı. Alicia uyuşmuş gibi, yol tarifinin yazılı olduğu, elindeki kâğıda bakıyordu.

Bana bir kâğıt verdi, diye gözyaşı döktü düşüncelerinde. ***Ve benden çocuğumu aldı.***

"Doğru olanı yaptın." Marlon'ın sesi, kulağına çok uzaktan gelmişti. "Aksi takdirde Noel da çok yakında bu sandıkta yatıyor olurdu." Ayağının dibindeki ölü bebeği işaret etti.

Alicia başını kaldırdı. Tekrardan tepeye çıkmışlardı ve çadırı rahatlıkla görebiliyorlardı.

Bebeğini buraya bırakan annenin, aşağıdaki kalabalığın arasında hâlâ bekleyip beklemediğini düşündü.

Herhalde beklemiyordun

Kendinden bir parçayı, göğsündeyken açlıktan kaybeden hiçbir anne artık kendi kaderini umursamaz. Muhtemelen yaşayan bir ölü gibi sefalet bölgesine geri dönmüştür ya da keder ve acıdan paramparça yol üzerinde bir yerlerde pisliğin ortasına yığılmıştır.

Alicia başına vuran güneşi hissetti ve ışınların, siyah saçlarını tutuşturması için dua etti. Tanrının bir işaret göndermesini ve ihanetine ceza olarak onu, artık tek çocuğu olan oğlunun gözleri önünde alevler içinde bırakmasını umut etti.

"Heinz iyi bir adam. İlgili biri," dedi Jay.

"Evet," diye destekledi Marlon. "Böylesi bir iş bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Sözcüklerin Alicia'ya ulaşması biraz zaman aldı. Hiç konuşmadan gözlerini boşluğa dikmişti.

"Lütfen bu kadar üzgün bakma anne," dedi Jay, o da gözyaşlarına karşı savaşmaya çalışıyordu. Alt dudağı titredi.

"Ve bize bunu verdi!" Marlon sağ avucunu açtı.

ZetFlu yazısını okudu Alicia, ona uzattığı paketin üzerinde.

"Salgına karşı kullanılan ilaç. Hadi. Hemen bir tane alalım."

Alicia başını salladı. Bebeği artık yoktu. İstediği ölmekti, yaşamaya devam etmek değil.

"Hadi ama!" diye ısrar etti Marlon ve eline bir hap sıkıştırdı. Ona doğru uzattığı su şişesi de hâkî pantolonlu şeytanın deposundan çıkmış olmalıydı.

"Bunu kendin için değilse bile Jay için yap."

Alicia gözlerini yumdu. Yedi yaşındaki oğlunun elinin dokunuşunu hissetti. Nehirden esen rüzgâr, çorak tarlanın üzerinden geçip savurduğu küçük toz bulutlarından birini, ayaklarının dibindeki yenidoğanın üzerine bıraktı.

Alicia doğup büyüdüğü köyü düşündü. Fırtınalardan önce yaşadığı hayatı. Birlikte gittikleri büyükşehirde önce umutlarını,

ardından onurunu ve nihayetinde hayatını kaybeden kocasını. Ve artık kendisi de ölmüştü.

Gerçi hâlâ nefes alıyordu. Ve damarlarındaki kan akmaya devam ediyordu. Fakat bu aslında sadece bir yanılsamaydı. Gerçekte, bulunduğu tepenin kurak toprağına düşen gölgesinden daha canlı değildi.

"Jay'i düşün. Sana ihtiyacı var," dediğini duydu Marlon'ın.

Kendi kaderini umursamıyor olabilirdi ama oğlu için aynı şey geçerli değildi ve Marlon'ın ısrarcı sesine daha fazla tahammül edecek gücü de kalmamıştı, böylece suyu aldı ve aksayarak ikisinden uzağa, henüz iki saat önce çıktıkları sıçan çukurunun yanma döndü.

Ve bilindik cehenneminden çıkıp "fabrika" denilen yeni cehennemine giderken, hiçbir şey artık küçük Noel'i ona geri getiremeyeceği ve orası aynı anda geçmişi, şimdiki zamanı ve geleceği olacağı için, o lanet olası haplardan iki tane birden yuttu.

Tıpkı öncesinde Jay ve Marlon'ın kamyonda yaptığı gibi.

25. Bölüm

Dört gün sonra

Cebelitarık Boğazının arkasında, Atlantik Okyanusu açıklarında kötü hava şartlarına yakalandılar. Yirmi iki bin tonluk su taşıma kapasitesine rağmen helikopter gemisinde metrelerce yükseklikteki dalgalar nedeniyle fazlasıyla sarsıntılı geçen yolculuk, mürettebatın bir kısmında ciddi mide sorunlarına yol açtı. Üstelik fırtına henüz yeni başlamıştı.

Kasırga uyarısı verilmiş ve rahatsız edici hava koşullarının Southampton'a kadar olan yolculuk boyunca devam edeceği bildirilmişti.

Noah için bütün bunların önemi yoktu. Hastanenin ve ameliyattan sonra yerleştirildiği iç kabinin bulunduğu devasa boyuttaki çelikten canavarın derinliklerinde kendini tuhaf bir biçimde güvende hissediyordu.

Motorların uğultusu onu sakinleştiriyor, sallantı uykusunu getiriyordu, gemi sarsılıp titreştiğindeyse, gemiye biraz daha yüklenen tabiatın karşı konulmaz gücü karşısında daha da mutlu oluyordu.

Güç dengesini yeniden sabitlediler ve insanları kendi yerlerine gönderdiler. Helikopter gemisi öncesinde mutlaka savaşlara şahit olmuştu ama doğanın açtığı savaşta beklemeye mahkûmdu.

Noah, Civitavecchia'daki yüklemeden kısa bir sonra ABD Donanmasına bağlı bir cerrah ekibi tarafından ameliyat edilmişti. Adlon'daki saldırıdan farklı olarak muhafızın ateşlediği mermi, omzunun içinde kalmış olsa da sorunsuz bir şekilde çıkarılabilmişti. Hissettiği hafif ağrı dışında kendini neredeyse iyileşmiş hissediyordu, en azından ağrı kesicilerin dozunu kendi kararıyla yarıya indirmiş ve bu sayede kafası nispeten yerine gelmişti. Şu anda yaptığı sıra dışı konuşma için buna ihtiyacı vardı.

"Bir ismim yok. Bir yüzüm de yok," dedi soğuk bir kadın sesi. "Asla yüz yüze gelmeyeceğiz. Adam Altmann'la ilişkimi bu şekilde sürdürdüm. Sizinle de aynı şekilde sürdürmek isterim."

Noah bu gece, kabininin önünde nöbet tutmakla görevli ordu subayının ona getirdiği hantal uydu telefonunun sesini ayarlamak için bir yol aradı. Ameliyattan bu yana her iki kulağında da hafif bir çınlama vardı.

"Beni işe mi almak istiyorsunuz?" diye sordu kim olduğunu bilmediği kadına, ABD Donanmasının gözetimi altındaki bir tutsakla açık denizde bağlantı kurabilecek güce sahip biri olduğu açıktı.

"Evet. Dünyadaki en tehlikeli katillerden birkaçını neredeyse tek başınıza etkisiz hale getirdiniz, üstelik bunu en iyi adamımdan kaçtığınız sırada yaptınız. Bu sayede sadece Altmann'ın değil, aynı zamanda benim de saygımı kazanmış oldunuz. Ve o öldüğünden beri, çok uygun olduğunuzu düşündüğüm boşta kalan bir pozisyonum var."

Noah ahşap yatağında doğruldu. Üzerinde koyu renk bir eşofman takımı vardı. Bütün gün ve gece boyunca onu üzerinden

hiç çıkarmamıştı, ertesi gün bandajı kontrol etmek için gelen hasta bakıcı ona yeni bir takım getirdi. Ayakkabıları yoktu, sadece kaymaz tabanlı, kalın, siyah çorapları vardı.

"Hemen karar vermek zorunda değilsiniz."

"Hayır!" diyerek kadının sözünü yarıda kesti.

"Söyleyeceklerimi önce bir dinleyin John."

Noah ayağa kalktı. Amaca uygun döşenmiş dar kabinde hareket etmek neredeyse imkânsızdı. Yatağın ayakucu neredeyse duvara sabitlenmişti ve pencere pervazından biraz daha geniş olan masaya ulaşıyordu.

"Masum insanların ölmesine göz yuman kişiler için çalışmıyorum."

"Room 17 için çalışmıştınız ama."

"Bunu hatırlamıyorum."

"Benim de varmak istediğim nokta tam olarak bu zaten. Sizin..." Kadın bir anlığına duraksadı. "Psikolojik bozukluğunuz, sizi bu iş için âdeta biçilmiş kaftan yapıyor."

"Bunu daha önce de duymuştum."

Babamdan. Kısa bir süre sonraysa beni öldürmeye çalıştı.

Noah banyonun kapısını açtı. Tuvalet bir uçağınkinden daha ufaktı. Lavabo da tıpkı yerler gibi sert plastiktendi. Endüstriyel çelikten yapılmış klozetin bir kapağı yoktu. Dolap, raf ya da ayna yoktu, duş için de aynısı geçerliydi. Onlar, yarası nedeniyle henüz kullanamadığı ortak kullanım alanlarında bulunuyordu.

"Room 17 yanlış seçim John. Bizimle doğru takımda oynarsınız."

"Korktuğu için soykırımı göze alan bir takımda mı?"

Musluğu açtı ve altına bir karton bardak tuttu. Gırtlağı acıyordu. Narkozdan uyandıktan kısa bir süre sonra sorguya çekildiğinden beri bu kadar çok konuşmamıştı.

"Mesele korku değildi John. Başkan'ın başka seçeneği yoktu."

Noah suyu genzine kaçırdı. Gerçek isminden nefret ediyordu. Vaftiz edildiğinde ona verilen isimden nefret ediyordu. Ona yutturmaya çalıştıkları tüm bu yalanlardan nefret ediyordu.

"Başka seçeneği yok muydu? Baywater, Noah Projesinden haberdardı. Onu durdurabilirdi."

"Peki nasıl?"

"Her şeyden önce halkı bu konuda uyarması gerekirdi."

"Hangi konuda?"

"Dalga mı geçiyorsunuz?"

Noah, karton bardağı buruşturup yere attı.

"Bilgimiz dâhilindeki veriler birbiriyle çelişiyordu. Geniş çaplı bir biyolojik saldırıyla ilgili söylentiler sık sık kulağımıza geliyordu. Fakat ortada bunu kanıtlayan bir patojen yoktu."

"Yok muydu?" Noah lanet okudu. "Kahretsin, bilim insanlarınız nasıl olur da virüsü bulamaz? Zaphire ın yaptığı açıklamaya göre hastalık, milyarlarca insana bulaşmış durumda. Üstelik yıllar öncesinden."

"Bu doğru. Ve elbette ki virüsü bulduk, izole ettik ve analizini yaptık. Fakat potansiyelini deşifre etmeyi başaramadık."

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

Noah tekrardan kabine döndü. Lavabodan bir buçuk metre uzaklıktaki yatağa. Sahip olduğu tek hareket alanı buydu.

"Doğası gereği milyonlarca insanın içinde, aktif olmayan bir uçuk virüsü uyur," diye açıkladı kadın. Tüm telefon görüşmesi boyunca en ufak bir duygu belirtisi göstermemişti. Noah bir bilgisayarla konuştuğundan şüphelenmeye başlamıştı.

"Virüs, gizli fazından çıkınca ölmemiz şart değil. Room 17nin genetik özelliklerini değiştirdiği virüste de tehdit oluşturan herhangi bir tehlike saptayamadık."

"O halde Altmann'ın otopsi raporunu okumanızı tavsiye ederim. Cesedinin fotoğraflarına göz atmanız da yeterli olur. Zavallı adam gözlerimin önünde kan kaybından öldü."

"Bir istisna."

"Efendim?" Kulağındaki çınlama artmıştı.

"Altmann bir istisnaydı. Virüs istenen sonuçları vermiyor. Araştırmalarımıza göre hastalık çok nadiren ölümle sonuçlanıyor. Virüsü taşıyanların yaklaşık yüzde beşinin tedavi altına alınması gerekiyor, bunun yüzde yirmi beşi hastaneye yatırılarak tedavi görüyor, ama sadece yüzde üçlük bir bölüm hayatını kaybediyor. Ve bu oran ağırlıklı olarak erkekleri kapsıyor."

Noah kısa bir an için gözlerini kapattı. David'in Oosterbeek'teki yaşlı akıl hocasını ve Altmann'ı düşündü.

"Tahminlerimiz, uygulamada edindiğimiz tecrübelerimizle örtüşüyor: Dünya üzerinde hastalığı taşıdığı rapor edilen yaklaşık iki milyon kişiden şu ana kadar sadece altmış bini yaşamını yitirmiş."

Sadece.

"Elbette salgın henüz başlangıç evresinde ama bitiminde ölü sayısının dünya çapında en fazla sekiz milyon olacağını tahmin ediyoruz."

En fazla.

"Bunlar üzücü kayıplar, elbette. Ama gerçek şu ki salgın Zaphire'ın hayal ettiği kadar etkili değil. Eğer tüm insanlığa, dünya çapında bir biyolojik saldırının birinci aşamasına yıllar önce maruz kaldıklarını açıklamış olsaydık, sonuçları şu andaki durumdan çok daha kötü olurdu. Böylesi bir haberin yaratacağı paniği düşünebiliyor musunuz? Bildiri, tek başına ülke ekonomisini bile Taş Devri ne geri göndermek için yeterli olurdu. Toplu histeri kavramı tamamıyla yeni bir anlama kavuşurdu."

Gemi aniden yalpalayınca Noah tekrardan yatağa oturmak zorunda kaldı. Çok fazla terliyordu. Aşağıdaki havalandırma doğru düzgün çalışmıyordu ve hiç pencere yoktu.

Sekiz milyon kurban. Bunun büyük çoğunluğu erkek.

Noah bir kez daha Celine'i düşündü.

"Peki ya hamile kadınlar?" diye sordu.

Ses, sorduğu soruyu duymazdan geldi, muhtemelen arka planı bildiğinden. "Noah Virüsünün taşıdığı potansiyeli son ana kadar fark edemedik. Üçüncü aşamanın işleyişini de tam olarak bilmiyorduk. Tek başına ele alındıklarında virüs ve ZetFlu neredeyse zararsız. Ölümcül etki sadece bir araya geldiklerinde ortaya çıkıyor."

"Tıpkı su ve sıcak zeytinyağı gibi," diye fısıldadı Noah ve kendini tekrardan ahşap yatağın üzerine bıraktı.

"Anlamadım?"

"Önemi yok." Boşta olan elini, ağrıyan yarasına bastırdı ve öğrendiklerini sindirmeye çalıştı.

"Şu anda hastalığa yakalanmış iki milyon insan mı var?"

"Sayı sürekli artıyor. Hâlâ Manila Gribi olarak adlandırdığımız hastalık, tükürük yoluyla bulaşıyor. Ama yardımlarınız sayesinde kurban sayısını hızlı bir şekilde sınırlandırabileceğiz."

Noah bileğini çevirdi. Dövmesi sadece yara izi şeklinde bile olsa hâlâ belirgindi.

"O halde video kaydını yayınlayacak mısınız?"

Sıvı mikroçip teorisinin doğru olup olmadığını ona henüz söylememişlerdi.

"Hayır," diye cevapladı kadın.

Noah soğuk bir şekilde güldü. Bunu tahmin etmişti.

"Onu gizli tutmaya devam mı edeceksiniz yani?"

Room 17'den haberdar olduğunuz. İhmal nedeniyle suç ortağı sayıldıklarını. Baştan sona bütün komployu?

"Video kaydı falan yok," diye düzeltti kadın. "Fakat dövmenizde taşıdığınız çözüm sayesinde virüsü etkisiz hale getiren bir ilaç geliştirmeyi başardık."

Noah alnını buruşturdu.

"Baywater ve diğer önemli kişiler aşılandığında ilacı zaten bulmuş olmanız gerekiyordu, yoksa kanını incelemediniz mi?"

"Elbette inceledik." Kadın dilini şaklattı, sesi ilk kez hafiften gergin çıkmıştı. "Bu sayede virüsü edilgen duruma getiren enzimi bulduk, bu doğru. Fakat ZetFlu kullanımından sonra gelişen hastalığı iyileştiren ilacı değil. İlacın yapımı için gerekli olan formül, elinizdeki kristallerin içinden çıkarmayı başardığımız sıvının içinde bulunuyor. Yeterli miktarı ürettiğimiz anda ZetFlu paketlerinin içeriğini değiştireceğiz."

"Bir dakika." Noah öylesine hızlı şekilde doğruldu ki, acıdan inledi. "Gerçeği halktan gizlemeyi sürdüreceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet."

Yo, hayır. Bunu başaramayacaksınız. Bu defa değil!

"Peki ya diğer kayıt ne olacak? Zaphire'ın beni öldürmeye çalıştığı görüntüler?"

Celine olanları görmüştü. Çok sayıda polis ve İsviçreli muhafızlardan bazıları da.

Çok sayıda tanık vardı.

"Mükemmel bir hamleydi," diye övgüde bulundu kadın. "Vatikan'a girmenize asla izin vermezlerdi, öyle olsa bile güvenlik, X-Ray cihazında görüntülenen kameralı kalemi mutlaka fark ederdi. Kamera önüne çıkıp dünya üzerindeki inançlı insanlara

aşı olmalarını tavsiye etmesi için Papayı ikna edemeden, Zaphire'ı dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmak zorundaydımz."

Plan buydu.

"Ve onunla baş başa görüşmek istiyordunuz."

Altmann'ın planı.

"Oldukça riskli bir hareket. Ama işe yaradı," dedi kadın takdir edercesine.

Evet. Omzumdan ikinci kez vurulmam hesapta yoktu ama.

"Video şu anda tüm dünyada internet üzerinden yayınlanıyor. Görüntülerin sesi olmadığı için şanslıyız, izleyicilerin videonun gerçek anlamını çözemiyor olması sayesinde onu kendi çıkarlarımız için kullanabildik."

"Hangi çıkarlar?"

"Zaphire'ın itibarını yok etmek."

Noah yatağının sallandığını hissetti ama buna sadece dalgaların mı sebep olduğundan artık emin değildi.

"Bugüne kadar onu resmî olarak tutuklayabilmek için elimizde yeterli delil yoktu. Room 17 yle olan bağlantısı hiçbir zaman tam olarak ispatlanamadı, kendi yönetimindeki medya organlarını kullanarak kendi kuruluşunu gülünç duruma düşürdü. Mevcudiyetinin ve faaliyetlerinin komplo teorisyenlerinin bir uydurması olduğunu savundu. Dışarıdan bakıldığında muazzam servetini sefalete karşı yürüttüğü savaşa yatıran bir kahramandı. Belli bir açıdan bakıldığında bunu yapıyordu da aslında."

Noah başını salladı. "Onu öldürmeliydiniz," dedi ve kendi sözcüklerinin, bedeninde yarattığı sızı nedeniyle öfkelendi. O adamın, babası olduğunu kabullenmekte ne kadar direnirse, bunu başaramamaktan duyduğu korku da o kadar büyüyordu.

"Virüsü neyin etkinleştirdiğini bilmeden mi? ZetFlu'nun ne şekilde etki ettiğini? Ve tedavisini bulmadan. Hayır. Hayatına kas-

teden bir saldırı düzenlemek en son çareydi, nihayetinde Başkan da kararını bu yönde verdi."

Geç kaldı!

Noah iç çekti. "Üzgünüm ama bu tam bir saçmalık. Başkan tehlikeyi baştan kabullenmek istemedi, ardından küçümsedi, sonunda ise kendi payını örtbas etti. Beni öldürmek istemelerinin sebebi, Başkan'ın ve durumdan haberdar olan diğer herkesin suç ortaklığını açığa çıkarabilecek bilgileri hatırlayabileceğimden korkmalarıydı. Bu onu, babamın yardımcısı yapar."

"Hımm," diye ses çıkarmakla yetindi kadın. Kâğıtların hışırtısı tekrardan duyuldu, ardından şöyle dedi: "Başkanın size muafiyet tanıdığını iletmem belki fikrinizi değiştirmenizde etkili olur?"

"Muafiyet mi?" Noah sesli bir kahkaha atmak istedi ama durum fazla acıklıydı. "Ne için?"

"Yarım düzine insanın ölümünden sorumlusunuz..."

"Nefsi müdafaa!"

".. .bir uçak çaldınız."

"Ödünç aldım!"

"...hamile bir kadını rehin aldınız."

"Celine'in onayını alarak!"

Kadın sesli bir soluk aldı. "Alarak veya almayarak, bu hiçbir şeyi değiştirmez. İşlediğiniz bütün bu suçlar için bu öğleden sonra bağışlandınız. Hakkınızda herhangi bir işlem yapılmayacak. Yardımınız sayesinde salgını durdurmayı başarabilecek olmamızın bir karşılığı olarak."

"İş teklifinizi kabul ettiğim takdirde mi?" diye tahminde bulundu Noah.

"Hayır. Muafiyetiniz bundan tamamen bağımsız. Yapmanız gereken tek şey bir gizlilik sözleşmesi imzalamak, üstesinden gelemeyeceğiniz bir şey olmasa gerek," dedi kadın neredeyse şakacı

bir tavırla. "Bir sonraki limanda, gemiden özgür bir adam olarak ayrılabilirsiniz."

Noah gözlerini kapattı. Bu düşünce onu korkutmuştu. Bu kabinden ayrılmak istemiyordu. Ona kalsa bu yolculuk, hatta fırtına sonsuza dek sürebilirdi. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. ***Ya da gitmek istediği.*** Hatırladığı kimsesi yoktu. Ne dostları ne iş arkadaşları.

Ne de ailesi.

Deli gibi özlediği tek kişi Oscar'dı. Cesedi bir uçakla doğrudan Almanya'ya nakledilmişti ve Berlin mezarlığında muntazam fakat isimsiz bir törenle toprağa verilecekti. En azından konuştuğu subay ona bu konuda söz vermişti.

"Babama ne olacak?" diye sordu sessizce.

"Bu konuda size bilgi veremem."

"Bir saniye."

Bir tıkırtı duyuldu, ardından sessizlik oldu. Noah donuk sesli, isimsiz kadının o sırada kiminle görüştüğünü düşünüyordu ki kadın birkaç saniye içinde ona geri döndü.

"Orada mısınız?"

"Evet."

"Teklifimi bir kez daha düşüneceğinize söz verirseniz, sizi ona götürtebilirim."

"Pekâlâ, tamam," diye blöf yaptı Noah. "Ne zaman?"

Kadının cevabı şimşek hızıyla geldi: "Beş dakika sonra bir işiniz var mı?"

26. Bölüm

Hayatında daha önce hiç dejavu yaşayıp yaşamadığını elbette hatırlamıyordu. Ama böyle bir kavramdan haberdardı ve eğer böyle bir şey gerçekten varsa, bunun babasının hasta yatağı başındayken âdeta içini parçalayan hislerle kıyaslanamayacağını biliyordu. Çünkü bu duygular çok ama çok daha yoğundular.

Sahne, Hollanda'daki bungalovda karşılaştığıyla aynıydı: Benzer bir hasta yatağı, hemen yanında benzer yoğun bakım cihazları; farklı olan tek şey adamın Oosterbeek'te ölmek üzere olan ihtiyar kadar hasta görünmemesi ve ziyaretçilerinden camdan bir duvarla ayrılmamış olmasıydı.

Noah'yı bir üst güvertede bulunan revire götüren askerî doktorlar, koruyucu giysiler giymişlerdi. Ameliyattan önce yapılan kan testinde, kanındaki virüsün gerçekten de etkin olmadığı sonucu çıksa da ona en azından bir ağız maskesi takmasını önerdiler. "Tedbirli olmakta fayda var," demişlerdi.

Noah teklifi reddetmişti.

Bunun yerine babasıyla baş başa görüşmek için izin istemişti, adamlar gerçekten de gitmişti, elbette onu tutukluyla birlikte odaya kilitlemeden önce güvenlik kameralarını hatırlatarak.

Noah, koyu renk eşofman ve siyah çoraplarla, babasının yatağının önünde duruyordu ve içinden çığlık atmak geliyordu. Öfkeden, kederden ve tiksintiden ama en çok çaresizlikten.

Henüz birkaç gün önce, bir geçmişi ve hatıraları olmadan Berlin soğuğunda Oscar'la birlikte depozitolu şişe arayışındayken bundan daha fazla düşemeyeceğini düşünmüştü. Oysa şimdi babası ortaya çıkmış ve ona yanıldığını göstermişti.

Ben bir canavarın oğluyum, diye düşündü ve o ana kadar ne amaçla gerçekleştirdiğini bilmediği bu son ziyaretinin altında yatan asıl nedeni anladı.

Bu canavarın ne kadarını kendi içinde taşıdığını öğrenmek zorundaydı.

Noah öksürdü. Zaphire'a dokunmak istemiyordu. Örtünün üzerinde duran ve kolayca erişebileceği eline bile.

Bir kez daha öksürdü.

Bir süre hiçbir şey olmadı. Sonrasında Zaphire varlığını hissetmiş olmalıydı çünkü uyandı. Yavaşça.

Göz kapakları titriyordu. Onları açmak için çok çaba sarf ediyor görünüyordu. Her defasında titreyerek tekrardan aşağıya düşüyor, ardından yeniden milim milim yukarı kalkıyor ama sonuçta soluğu yine aşağıda alıyorlardı. Noah babasını dakikalarca sessiz bir şekilde izlemekle yetindi.

Doktorlar sağlık durumuyla ilgili net bir tespitte bulunamayacaklarını ve Washington daki askerî hapishaneye naklini sağ atlatıp atlatamayacağı konusunda emin olmadıklarını söylemişlerdi. Hastalığı Altmann a kıyasla çok daha hafif seyrediyordu, ama ileri yaşı ve saldırıda aldığı kurşun yarası nedeniyle o kadar güçsüz düşmüştü ki her koşulda yüzde elli şansı olduğunu söylüyorlardı.

"Üzgünüm."

Noah irkildi. Babasının tam şu anda gözlerinin önünde ölmesi halinde ne hissedeceğini düşünmüş ve sadece derin bir boşluk duygusuyla karşılaştığı sırada Zaphire'ın beklenmedik sesiyle kendine gelmişti.

"Ne için üzgünsün?" diye sordu. "Beni öldürmeye çalıştığın için mi? Yoksa gezegenin yarısını öldürmeye çalıştığın için mi?"

"Başarısız olduğumuz için."

Sesi öncekinden yarım ton daha ince çıkıyordu, sanki hastalık, ses tellerinin büzüşmesine neden olmuş gibiydi.

"Biz mi?"

"En başta sen John."

Noah gitmeye yeltendi. Buraya gelmekle hata etmişti.

"Benden hiçbir farkın yok," dedi babası, onu kışkırtmaya çalışarak. Zaphire tıraşsızdı. Uyku sırasında salyası, ip gibi uzayıp çenesine akmıştı.

"Ben bir salgın başlatmadım," dedi Noah başlangıçta sessizce, ardından her sözcükle sesini biraz daha yükselterek ve nihayetinde bağırarak: "Ben milyonlarca insanı zehirlemedim, bu yüzden sakın beni kendinle kıyaslama!"

Zaphire başıyla onayladı ve tekrardan gözlerini kapattı. Göğüs kafesi eşit aralıklarla, neredeyse mekanik şekilde inip kalkıyordu.

"Hayır, bunların hiçbirini yapmadın John. Fakat buna rağmen yakın zamanda, çok sayıda ölümden sorumlu olacaksın."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Zaphire gözlerini açıp Noah yla göz göze gelmeye çalıştı. "Bana her şeyi anlattılar. Robert Koch Enstitüsü yönetimi devralmış ve düşmana verdiğin bilgiler doğrultusunda, üçüncü aşamanın iki haftadan daha kısa sürede tarihe karışmasını sağlayacak bir ilaç geliştirmiş. O zamana kadar ölen insanların sayısı sekiz milyonu bile bulmayacak. Aferin John. Çok iyi iş çıkardın."

Noah tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Sen aklını kaybetmişsin."

"Yanılıyorsun. Aklım hiç olmadığı kadar yerinde."

Zaphire elini şakaklarına götürdü. Belli ki başı ağrıyordu. Burun kıllarındaki kabuklardan anlaşıldığı üzere onun da sık sık burnu kanıyor olmalıydı.

"Bütün o kurtardığın insanlara şimdi ne olacak sanıyorsun?" diye sordu. "Kurtarmak" kelimesini küfür eder gibi söylemişti. "Tutukluyum. Sahip olduğum her şey yerle bir oldu. Kızım Cezet kaçıyor. Bense yavaş yavaş eriyorum ve elimden hiçbir şey gelmiyor. Peki buradaki kazanç ne? Hiçbir şey. İnsanlar yine de ölmeye devam ediyor. Ama daha fazla acı çekerek. Ölümle olan savaşları ise daha uzun sürüyor. Susuzluktan ve açlıktan ölüyor, savaşlarda birbirlerini kesip biçiyor ya da ilaçlarını alamadıkları hastalıklar yüzünden geberiyorlar. Kırk yıl sonra petrol tamamen tükenecek. Bu arada Hindistan, Çin ve gelişen diğer pazarlar çok yakında dokuz milyar insanın, uğruna birbirini öldüreceği hammaddelerini daha yeni tüketmeye başladı. Daha şimdiden bir milyar insan içme suyu bulamıyor. Neredeyse her saniyede bir bebek ölümü gerçekleşiyor ve A vitamini almaya gücü yetmediği için her dört dakikada bir insan kör oluyor. Bunun yılda on üç milyonunu çocuklar oluşturuyor..."

"Öyleyse onları neden hemen şimdi öldürmeyelim?" diye araya girdi Noah. "Aklını ne kadar süre önce yitirdin? İnsanlardan bahsediyoruz. Can çekişen bir atı vurmaktan değil."

Zaphire alt çenesini öne doğru itti. "Pekâlâ, o halde seni dinliyorum John. Senin çözüm önerin nedir? Zenginlerin uyanmasını bekleyip yaşam biçimlerini değiştirmelerini ümit etmek mi? Böyle bir şey olmayacak. Asla."

Konuşma onu belirgin şekilde canlandırmıştı. Heyecandan yanakları kızarmıştı. Şakağında bir damar atıyordu. "Senden

farklı olarak ben sefalete kendi gözlerimle şahit oldum. Kenar mahallere, yoksul semtlerine, çöplüklere gittim. İnsanların üçte biri doğru düzgün beslenecek paraya sahip değil. Otuz yaşındaki Hintler zombi gibi çöpün içinde dolaşıyor, yirmi beş yaşındaki Etiyopyallların dişleri dökülüyor, hamileyken ne folik asit ne de vitamin alabildikleri için çocukları kör, sakat, zihinsel özürlü ya da en iyi ihtimalle zekâ geriliğiyle doğuyor. Onları sömüren sistemi değiştirebilecek bilince hiçbir zaman ulaşamayacak olan milyonlarca insanın sadece birkaç yüzünden bahsediyoruz."

Öksürüp konuşmasını sürdürdü. "Hepimiz gerçeği biliyoruz. Bir aptal bile bunları Google'dan araştırabilir. Ama kafamızı başka yöne çeviriyoruz. Peki neden?"

CLEAR, diye geçirdi Noah aklından, Oscar ve komplo teorilerini hatırlayınca içini bir hüzün kapladı.

"Çünkü bilmek istemiyoruz," diye hırladı Zaphire. "Çünkü bundan yarar sağlıyoruz. İnsanları tekrar ve tekrar sarsarak uyandırmaya çalıştım. Seattle'da düzenlenen bir gala yemeğinde, Ukrayna'daki yurtlarda bağlanıp açlığa mahkûm edilen zihinsel engelli çocukların bir videosunu gösterdim. Dinleyicilerim ise aynı akşam, yirmi bin dolarlık şaraplar içtiler. Sahneye son çıkışımda, Malta Adası yakınlarında, bir botun içinde açık denizde sürüklenen bir çocuğun fotoğraflarını gösterdim. Kısa bir süre sonra bir Frontex gemisi tarafından parçalandı. Çocuk susuzluktan ölmeye fırsatı kalmadan boğularak öldürüldü. Sefaletin denizden taşmasına engel olmak isteyen AB'nin emriyle. Konuklarımı bu gerçeklerle dehşete düşürdüm. Onlara bağırdım. Hakaret ettim. Bazen bu sayede çek defterlerini açmalarını sağlıyordum. Peki bu şekilde neyi değiştirebildim? Hiçbir şeyi!"

Noah başını salladı. "Başka bir yolu olmalı. Yaşamları değerli ya da değersiz diye sınıflandırmaya hiç kimsenin hakkı yok."

"Ama sen tam olarak bunu yapıyorsun," dedi Zaphire boğuk bir sesle. "Her gün."

"Ben mi?"

Babası parmağıyla Noah'nın üst bedenini işaret etti. Burası aşağıdaki kabinden daha sıcak olduğu için hırkasının fermuarını açmıştı.

"Üzerindeki tişört. Sırf süpermarkete gittiğinde beş doların altında alışveriş yapabilmen için, Bangladeş'te, parça başına bir sent bile almayan kadınlar tarafından dikildi. Nakliye sırasında çevreye verilen hasarı ve adil bir yevmiyeyi hesaba katınca fiyatı bunun en az on katı olmalıydı. Ama o kadarını kimse ödemek istemiyor. Peki neden? Çünkü bu bir şeylerden feragat etmelerini gerektirirdi."

"Amacın ne? Orta Çağa geri dönmek mi?"

"Çoktan o yolda ilerliyoruz."

Zaphire, yatağın yanında duran portatif bir sehpanın üzerinden bir şişe su aldı. Kapağı açmaya başardıktan sonra uykulu konuşmasına devam etti: "Gezegenimiz, hepimizin araba kullanması için yaratılmadı. Her gün et yememiz için de. Her yıl uçağa binip tatil yapmamız, her gün duş almamız ve hepimizin televizyon izlemesi için de. Herkesin, hiç durmadan elektrik tüketen bir buzdolabı ve içlerinde aralıksız olarak kalorifer veya klimaların çalıştırıldığı evlere sahip olması için de. Bu mümkün değil. Hammaddelerimiz buna yetmez. Yedi milyar insana yetmesi imkânsız. Sekiz ya da on milyardan bahsetmiyorum bile. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama hiçbirimiz yaşam biçimini değiştirmeye yanaşmıyor. Onun yerine refahımızı korumak için savaşmayı tercih ediyoruz. Onun yerine yoksulların ölmesine izin veriyoruz."

Şişesinden ilk yudumunu aldı, Noah ise bu fırsatı ona karşı çıkmak için değerlendirdi.

"Sayıları kendine göre değiştiriyorsun. Gelişmekte olan ülkeler zenginleşiyor, refah düzeyinin yükselmesiyle birlikte doğum oranları da düşüyor."

"Bu da demek oluyor ki gelecekte sayıları azalacak olan zenginler, sayıları artan fakirlerin sırtından geçinmeye devam edecek. Hepimiz Brezilya'daki yerliler gibi bir yaşam sürüyor olsaydık, dünyamız on iki milyar insanı, hatta daha fazlasını kaldırabilirdi. Ama herkes biz Amerikalılar ya da Almanlar gibi bir yaşam biçimi benimsemiş olsaydı, o zaman daha şimdiden dört gezegene ihtiyaç duyardık..

Zaphire cümlenin orta yerinde gözlerini kıstı. Aniden başı ağrımaya başlamış gibiydi.

"Her şey tamamen rayından çıkmış durumda. Ve bu sadece gelişmekte olan ülkeler için geçerli değil. Paris banliyölerinde, evsizlerin kaldığı ve bana Dadaab'ı hatırlatan çadır kampları bulunuyor, sadece ABD'de üç buçuk milyon evsiz yaşıyor. Ve parası olan bizler başımızı başka yöne çeviriyoruz."

Yüzünü sanki tükürecekmiş gibi bir şekle soktu.

"Seksen kiloluk vücutları bir sonraki trafik sıkışıklığına taşımak için bedenlerimize bir ton çelik sarıyoruz. Sadece bir kalorilik besin üretmek için bir litre su harcıyoruz. Aynı zamanda daha şimdiden gezegenimizin kaldırabileceği miktarın iki katı kadar sera gazını havaya pompalıyoruz. Pasifik Okyanusunun üzerinde, Orta Avrupa'yla eşit büyüklükte bir çöp tabakası sürükleniyor, Noah Projesi başarısız olduğuna göre bunun küçüleceğini de sanmıyorum. Gazeteleri oku. Televizyonu aç. Kuraklık, sel felaketleri, kasırgalar, bir felaket haberinin yayınlanmadığı tek bir gün bile yok, fakat iklim konferanslarında alınan kararlar, kıç temizlemeye bile yaramaz. Ayrıca terör saldırıları günden güne artıyor. Savaşlar en çok, sefalet yüzünden kaybedecek hiçbir

şeyleri kalmayan genç erkeklerin bulunduğu yerlerde çıkıyor. Ve şu anda onlardan paralı askerler yetiştiriyoruz."

"O halde yoksulları, zenginler yaşamlarına aynı şekilde devam edebilsinler diye mi öldürmek istiyorsun?"

Zaphire öfkeyle başım salladı. "İnsan nüfusunu daha makul bir sayıya indirmeyi amaçlıyorduk. Soru hiçbir zaman kim ölmeli, olmadı. Her zaman için, dünyanın yaşamını sürdürebilmesi için kaç kişi ölmeli oldu. Room 17 zengin ve yoksul arasında bir seçim yapmadı. Noah Projesini durdurup sefaletin sürmesini sağlayarak bunu sen yaptın."

Gemi aniden yoğun bir şekilde sarsılmaya başladı, Noah yatağın kenarından destek almaya çalışırken sendeledi. Aynı anda istemeyerek babasının koluna dokundu. Zaphire bu fırsatı değerlendirip oğlunun elini yakaladı.

"İnsanların sadece zorda kaldıklarında değiştiklerini göremiyor musun? Biz benciliz John. Her zaman kendi çıkarımıza odaklı yaşıyoruz. Aksi takdirde yarattığımız dünyaya bir saniye bile katlanamazdık."

Zaphire, oğlunun elini tekrardan serbest bıraktı ve Noah sık sık yaptığı gibi, ona bu gerçeği daha önce anlatmış olan ve o zamanlar bir çatlak olduğunu düşündüğü Oscar'ı hatırladı.

"Tam şu anda Asya'nın herhangi bir yerinde, gün ışığından uzak köle fabrikalarında binlerce kadının akıllı telefonlarımızı vidaladığı bir dünya. Ama biz daha iyi çalışma şartları için gösteri yapmıyoruz, onun yerine eski telefonumuz çalışır durumda olmasına rağmen, yeni çıkan modele sahip olmak için gecelerce mağazaların önünde kuyruk oluyoruz. Eskisini hiç düşünmeden çöpe atıp bütün cep telefonlarında bulunan koltan için Kongo'da binlerce insanın kanlı bir savaşta katledildiği gerçeğini görmezden geliyoruz; çocuk kölelerin hayatları pahasına, vahşi ormanlardaki

karanlık maden kuyularından kazıyarak çıkardıkları bu değerli madenin işletme iznini alabilmek için yapılan bir savaşta."

Zaphire acı nedeniyle yüzünü yeniden buruşturdu ama konuşmaya devam etti: "Çin'de işçilerin, ağız maskesi takmadan günde on sekiz saat boyunca, sırf eskimiş bir görüntü elde etmek için makinelerle taşladıkları kot pantolonlarından çıkan boya partiküllerini solumaktan, akciğer kanseri olduklarını biliyor muydun?"

Noah istemeyerek de olsa Zaphire'ın konuşmasından etkilenmişti.

Bütün yetenekli halk avcıları gibi babası da pek çok gerçeği, inandırıcı bir yalana bağlamakta başarılıydı. Ağır şekilde hasta ve yatağa bağlı durumdayken bile hâlâ öylesine büyüleyici bir tavrı vardı ki Noah, David'i fanatik planının gerekliliği konusunda nasıl ikna edebildiğini çok iyi anlayabiliyordu.

"Bu trajediler saymakla bitmez," dedi Zaphire. "Noah Projesi hepsine bir son verebilirdi. Ama sen sefaletin devam etmesini sağladın. Ancak hiçbir şey elde etmedin. Kurtarmaya çalıştığın dünya yine de kendi kendini yok edecek. Sadece biraz daha uzun sürecek."

Zaphire elini burnuna götürdü. Parmaklarının arasından kan damlıyordu. Umursamıyormuş gibi yaptı.

"İnsan, ev sahibinin kanını, onunla birlikte ölünceye kadar emen bir parazit gibidir. Kendi yıkımına yine kendisi sebep oluyor. Noah Projesi sayesinde en azından hayatta kalanların yeni bir başlangıç yapma şansı olurdu."

"Hayır, yanılıyorsun."

Babası derin bir iç çekti. "Güzel. O halde beni aydınlat. Her şeyin sadece güç, çıkar, şöhret ve paranın etrafında döndüğü bir dünya nasıl değişebilir?"

"Bilmiyorum," dedi Noah ve gitmek için arkasını döndü.

Bildiğim tek şey, soykırımın bir seçenek olamayacağı. Asla.

Tam kapıya gelmişti ki aklına bir şey geldi. Nasıl olduğunu bilmiyordu, birdenbire olmuştu.

"Fırtına ile sahildeki kızın hikâyesini biliyor musun?" diye sordu babasına.

Zaphire şaşırarak başını kaldırdı.

"Bir fırtına nedeniyle bir milyon balık karaya vurmuş," diye başladı Noah. "Küçük bir kız ise onları teker teker suya atıyormuş. Balıklar ölmeden kurtarabildiği kadarını kurtarmaya çalışıyormuş."

Zaphire burnundaki kanı yukarı çekti ve hikâyeyi biliyormuş gibi gülümsedi.

"O sırada," diye devam etti Noah, "yanma yaşlı bir adam gelip şöyle demiş: 'Burada bir milyon balık var ve sen en fazla birkaç düzinesini kurtarabilirsin. Bu neyi değiştirir ki?' Bunun üzerine kız demiş ki..."

Zaphire'ın gülümsemesi soldu. "O bir tek balık için," diyerek Noah'nın anlattığı fablın sonunu getirdi, "o bir tek balık için çok şeyi değiştirir." Yattığı yerden doğruldu. Gözleri parlıyordu. "Bu anekdotu sana ben anlattım."

Olabilir.

Noah hikâyeyi neden özellikle şimdi hatırladığını da bilmiyordu. Birdenbire oradaydı işte, tıpkı doğru ve yanlışı hiç tereddüt etmeden ayırt etmemizi sağlayan, karnımızda hissettiğimiz şu his gibi.

O ve Zaphire uzun süre birbirlerine baktılar, sonra Noah, babasını sonsuza dek terk etmeden önce şöyle dedi: "Bir yıkıma doğru ilerlediğimiz doğru olabilir. Şansımızı çoktan yitirmiş de olabiliriz. Bunu bilmiyorum. Ama belki de ölmelerine mani olduğum onca insanın arasında, nasıl değişeceğimizi bilen o kişi de vardır. Farkı yaratan o tek kişi."

27. Bölüm

Bir ay sonra
New Jersey, ABD

Mektup bir ton ağırlığındaydı. En az.

Ve onu elinde tuttuğu her saniye, ağırlığına yüzlerce kilo daha ekleniyordu. Celine onu önündeki mutfak masasının üzerine bıraktı, fakat üzerindeki yük azalmadı.

Damganın üzerinde, ***MedSearch Inc.*** yazıyordu. Boston'daki bir laboratuvar. Civarda bulunan diğer yerlerin rezervasyonları muhtemelen doluydu. İnsanların hepsi Manila Gribi nedeniyle muayene olup aşı yaptırmak istiyordu.

Celine zarfa dokunmadan onu inceledi. Annesi alışverişten dönene kadar bekleyip beklememekte kararsızdı. Böylece onu açarken yalnız olmazdı. Elbette mektubun içeriğinde hiçbir şey değişmeyecekti.

Hiçbir şey.

Celine, çocukluk odasına yerleştiği aile evine döndüğünden beri her gün endişeli bir beklentiyle posta kutusuna gitmişti. Ve Doktor Malcom'ın ona gönderdiğini söylediği zarfı, mektupların arasında göremeyince her defasında bir rahatlama hissetmişti. Ta ki bugüne kadar.

"Sonuçları benimle aynı günde alacaksınız. Mektup elinize ulaşınca beni hemen arayın lütfen, böylece bundan sonraki adımlarımızı konuşabiliriz," demişti.

Bundan sonraki adımlarımızı...

Peki şimdi?

Zarf öylesine zararsız görünüyordu ki. Beyaz kâğıt, siyah baskı. Biraz şişkindi, belli ki içinde birden fazla sayfa vardı, tıpkı ABD'ye döndüğünde posta kutusunda bulduğu, Kevin'dan gelen veda mektubu gibi. Genel yayın yönetmeni ona olan aşkını, uzun cümlelerle bir kez daha itiraf etmiş ve onu, amaçlarına hâlâ inandığı bir meselenin içine çektiği için ondan özür dilemişti. Mektubu kaleme aldıktan kısa bir süre sonra New York'taki apartman dairesinde kendini asmıştı. O zamanlar buna üzülmüş olsa da ağlamamıştı. Kevin ona çok fazla kötülük yapmış, onun için çok az şey ifade etmişti. Bugün ise kendine bu kadar iyi hâkim olamayacağını biliyordu. Bugün gözyaşı dökecekti. Ya sevinçten ya da üzüntüden. Laboratuvar sonuçlarına göre değişirdi.

Normal şartlarda sonuçları çoktan almış olması gerekirdi ama son haftalarda normal olan herhangi bir şey olmuş muydu ki? Celine bu müdahaleyi yaptırabildiği için şanslıydı. Gerçi sonrasında amniyosentez yaptırdığı için pişmanlık duymuştu. Tanrıya şükür düşük riski oluşmamıştı ama ya şimdi en kötüsüyle yüzleşmek zorunda kalırsa?

Elini, artık belirgin olan karnının üzerinde gezdirdi ve Noktacık'ı düşündü.

"Beni hemen arayın lütfen..."

Son ultrason görüntülerinde o bile bir şeyler görebilmişti: kollar, bacaklar, poposu. Rahminde keyifle takla atan bir ayıcık şekeri.

"... böylece bundan sonraki adımlarımızı konuşabiliriz."

Celine gözlerini kapattı ve mektubu açmaya karar verdi. Derin bir nefes alıp zarfı eline aldı. Arkasını çevirdi. Ve katlı yerini açtı.

Kısa bir süre sonra telefona sarıldı.

28 Bölüm

Telefon çaldı. Her hafta olduğu gibi. Son bir aydır. Hep aynı saatte çalıyordu. Dakikası dakikasına. Yerel saate göre saat on dokuzda.

Noah üçüncü çalıştan sonra telefonu açtı. Her zamanki gibi.

"Kimsiniz?" diye sordu, cevabı bildiği halde.

"Celine," dedi, kimin aradığını bildiğinden emin olmasına rağmen.

Arama, saat, hiç değişmeyen o bilindik selamlaşma faslı ikisinin arasında bir ritüele dönüşmüştü.

Onun tutunmasını sağlayan bir ritüel. Unutkanlık denizine atılan bir çapa. Karaya çıktığından beri hep biraz daha karanlığa gömülüyordu.

"Baban nasıl?" diye sordu Noah.

Soruyu çok sayıda not kâğıdının birinden okudu. Onları henüz gemideyken hazırlamıştı, anıları henüz tazeyken hepsine Celine ve ailesi hakkında farklı farklı notlar yazmıştı.

Medyada hâlâ Manila Gribi adıyla anılan salgın nedeniyle karantina altına alınan JFK Havalimanında mahsur kalan babasıyla ilgili ipuçlarının altında sadece tek bir çizgi vardı. Bu, ilk önce onun durumunu sorduğu anlamına geliyordu.

"Kötü. Çok fazla kanaması var. Önce tehlike eşiğini atlattığını söylediler, şimdiyse yeniden hastaneye yatması gerekiyor," dedi Celine.

Noah öksürüp boğazını temizledi, ne diyeceğini bilemiyordu. Bay Hendersonın ZetFlu kullandığını biliyordu çünkü not kâğıdında yazıyordu. Ama Celine ona daha önce bu konuda bilgi vermiş miydi yoksa cevabı not almayı mı unutmuştu, bilmiyordu.

Neyi unuttuğumu hatırlayamıyorum.

Elindeki kurşun kalemle, Celine'in babasıyla ilgili notların altına ikinci bir çizgi daha çekti. Yanına ise, "hastanede yatıyor," yazdı.

"Sen nasılsın?" diye sordu Celine'e ve yüzünü hatırlamaya çalıştı. Başaramadı.

Oysa birlikte onca şey yaşamışlardı, ama belli ki Oscar'la yaşadıkları kadar etkili olmamıştı çünkü Oscar'ın iyi niyetli yüzünü zaman zaman hâlâ rüyasında görüyordu.

Lanet olası amnezik sendrom.

Bağlı olduğu belli bir kural yok.

Sesine bakılacak olursa Celine kesinlikle güzel ve sempatik bir kadın olmalıydı. Ama zamanla, yüzü olmayan bir kadın haline gelmişti. Tıpkı helikopter gemisindeyken telefonda konuştuğu ve teklifini reddettiği kadının yüzü gibi.

"Test sonuçlarını aldım," dedi Celine.

"Test sonuçları mı?"

"Salgın yüzünden sonuçları almak biraz uzun sürdü, muayenehaneler fazla yoğundu ama bugün zarf nihayet posta kutusundaydı."

"Güzel, çok güzel. Yani o..."

Elindeki kâğıdın arkasını çevirdi ve Celine'in hamileliğiyle ilgili aldığı notu buldu.

Amniyosentez sonuçlan bekleniyor. Trizomi 21 henüz sonuçlanmadı.

"Yani bebek sağlıklı mı?"

"Bilmiyorum."

Noah alnını buruşturdu. "Mektubu hâlâ açmadın mı?"

"Açtım ama okumadan attım."

"Neden?"

"Çocuğumu her halükârda doğuracağım, Down sendromlu olsa da olmasa da."

"Bu harika, gerçekten," dedi Noah ve gerçekten böyle mi hissettiğini anlamak için iç sesini dinledi.

Evet, sanırım öyle.

"Bu iyi bir karar," diye tekrarladı, bu defa daha kararlı.

"Beni deli gibi korkuttuğu kesin," diye gergin bir şekilde güldü Celine. Hızla konuyu değiştirdi: "Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Noah, sanki kadının bu sorularının cevaplarını da notlarında bulabilirmiş gibi kâğıda baktı. Bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Yavaş yavaş evime dönmüş gibi hissediyorum."

Celine tekrardan güldü, hâlâ gergindi. Belli ki aklı hâlâ bebeğindeydi, buna rağmen ona şöyle dedi: "Bir ara seni ziyarete gelebilir miyim?"

"Şey." Noah boğazını temizledi. "Bilemiyorum. Zor gibi."

"Peki tam olarak nerede?.."

"Üzgünüm, şimdi kapatmak zorundayım," diye sözünü yarıda kesti Noah, kişisel alanına daha fazla yaklaşmasına izin vermeden.

"Tamam, peki. O halde."

Sesi hüzünlüydü. "Gelecek hafta görüşürüz," dedi, oysa gelecek hafta diye bir şeyin olmayacağını biliyordu.

"Evet, görüşürüz," diye cevapladı Noah, Celine'in bildiğini bildiği halde.

Telefonu kapattı. Kâğıda baktı. Ağır çekimde hareket eder gibi yavaşça avucunu kapattı ve zaten yer yer yırtılmış olan kâğıdı buruşturup gittikçe küçülen bir top haline getirdi, ta ki avucunun içinde tamamen kaybolana kadar.

Sonra kâğıt topunu, bir ay önce yanı başında geceledikleri büfenin karşısında bulunan ankesörlü telefonun yanındaki çöp kutusuna fırlattı.

"Gel hadi," dedi ve telefonda konuştuğu sırada, çizmesiyle üzerine bastığı tasmayı eline aldı. "Gidiyoruz."

Toto belirgin şekilde büyümüştü ve eski sakarlığından eser kalmamıştı. Merkez istasyonda rastladığı Jenny, köpek doktoru karavanında ona çok iyi bakmıştı. Keyifli ve hareketliydi. Yüksek dozda uyuşturucudan hayatını kaybeden Patricia'nın aksine. Aşırı ısı kaybından da ölmüş olabilirdi. Sokaklar söz konusu olunca kesin bir şey söylemek pek mümkün olmuyordu.

"Tasmanı elbette çıkaracağım," dedi Noah ve tasmasını çekiştirip hırçın bir şekilde havlayan Totonun üzerine eğildi. Normalde hayvan yanından hiç ayrılmazdı. Sadece Noah belli bir noktada fazla uzun durduğunda, örneğin telefonla konuşmak için, o zaman Toto tek başına keşfe çıkıyordu.

Tasmasından kurtulmuştu ve her zaman olduğu gibi uslu bir şekilde sahibini yürüyen merdivenlere kadar takip etti, Noah onu aşağı inene kadar, kısa süreliğine kucağına aldı.

Noah yanık lastik, toz ve mazot kokusunu aldı. Yaklaşan bir trenin sesini duydu ve tren istasyondan ayrılana kadar bekledi.

Ardından peron boyunca yürüdü ve Oscar'ı düşünüp eğer kendisini bir yerlerden izleyebiliyorsa, sığınağına taşınmış olmasına itirazının olmadığını umdu.

Kardeşine ait soyut resmin ve kafasının içinde konuşan babacan sese ait birkaç cümlenin yanı sıra belki Oscar'ın da sonsuza dek zihnine kazınacağını umarak peronun sonuna geldiğinde rayların üzerine atladı ve Totoyla birlikte karanlığın içinde kayboldu.

Bu bir roman. Tüm karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Bununla birlikte, sözü geçen Bilderberg toplantıları, bu kitapta anlatılan güvenlik ve gizlilik kurallarına uygun şekilde her yıl gerçekten yapılmaktadır. Bu toplantılarda konuşulan konular ve alman kararlar kamuya açık değildir, dolayısıyla kitapta Bilderbergler ve amaçlarına dair ortaya atılan teoriler tamamen kurgudur; özellikle de tamamen hayal ürünü olan Room 17 adlı kuruluş.

Manila'nın kenar mahallelerinde yaşananlar ve Jonathan Zaphire karakterinin, dünyamızın günümüzdeki durumuyla ilgili dile getirdiği olgular ise gerçeğe uygundur. (01.05.2013 tarihinde teslim edilen taslakta yazılı olduğu şekilde.)

Bununla birlikte, Noah karakterinin savunduğu düşünce ve görüşler, yazarı ya da yayınevini değil, sadece hikâyedeki kişileri temsil etmektedir.

Sonsöz

Durumu açıklığa kavuşturacak olursak Room 17 yanılıyor. Takipçilerinin dayandığı olgu ve rakamlar gerçeği yansıtsa da kaç insanın açlık ya da susuzluk çektiği, hastalıklar yüzünden öldüğü, savaşlardan kaçtığı, kaç kişinin yoksulluk ve çaresizlikten kaçmaya, kölelik ya da zorunlu fahişelik yapmaya itildiği ya da iklim değişikliği nedeniyle göç eden toplulukların daha ne kadar büyüyeceğinin bir önemi yok: Temel sorun, aşırı nüfus artışı değil.

Asıl sorun, bilhassa nüfus artışı duran, hatta gerileyen sanayi ülkelerinin sürdürdüğü yaşam biçimi. Azami büyüme ve buna bağlı olarak mevcut kaynakların yok edilmesi üzerine kurulu ekonomik sistemi yöneten otoriteler.

Sadece bir örnek: Günümüz uygarlığının sadece bir yılda tükettiği petrolü, doğa tam bir milyon yılda üretti. Hiç şüphe yok ki gelecek nesiller bizim aptal olduğumuzu düşünecektir. İki yüz elli milyon yılda oluşan petrolü iki yüz elli yılda yakmayı başardık ya da sadece Almanya için yılda 5,3 milyar tek kullanımlık plastik poşet üretmek gibi faydalı işlerde kullandık. Nüfusu yıllardır azalan bir ülke için.

Sonuç olarak Room 17, sorunun nedeni konusunda yanılıyor olsa da ne yazık ki tüm dünyada yaşanan nüfus patlamasının çöküşe doğru ilerleyişimizi hızlandıracağını savunduğu teziyle

gerçeği söylüyor. Yaşadığımız yüzyılın ortalarında büyümenin durdurulacağına, hatta belki de gerileyeceğine dair yapılan bireysel araştırmalara dayanan tahminlerde bile bulunsak, en önemli sorunları o güne kadar bir şekilde çözmeyi başarsak bile, o zaman için dünyada yaşayacak olan insanların, şu anda bizim yaşadığımız gibi tüketime dayalı bir toplumda yaşama isteklerini karşılamak mümkün olmayacak. Gezegenimiz daha şimdiden, örneğin Almanya veya ABD'de sürdürdüğümüz gibi bir yaşam biçimini sonsuza dek kaldırabilecek altyapıya sahip değil. On milyar insanın araba kullanmak, uzak mesafe uçak yolculuklarına çıkmak, et yiyip su içmek ve plastik poşetleri çöpe atmak istediği bir dünyada, sadece sabit fikirli bir teknoloji ve gelişim hayranı, geleceğe hiç endişe duymadan bakabilir.

Durum korkutucu. Peki ama çözümsüz mü? Asla. Bununla birlikte, yaşadığımız krizi birkaç davranış değişikliği yaparak kontrol altına alabileceğimiz düşüncesi, gezegeni yok etmeyi başarabileceğimiz varsayımı eşdeğer şekilde ölçüsüz bir kibirden doğar. Dünya, şu ana kadarki bulgulara göre varoluşunu yaklaşık 4,6 milyar yıldır sürdürüyor. İnsanlar ise henüz iki milyon yıldır dünya üzerinde yaşıyor. Oluşum tarihinde sadece küçücük bir an.

Irkımız bu kısa süreçte belki de gezegenimize bizden önce yaşamış olan diğer bütün türlerden daha fazla zarar vermeyi başarmış. Fakat istencimiz (ve muhtemelen aynı zamanda gücümüz) küresel ısınmayı iki derecenin altına düşürmeye yetmediği gibi, varlığımız da dünyayı sonsuza dek yok etmeye yetmiyor. Belki de belli bir süre için yaşanmaz bir hale getireceğiz. Ama hiç şüphem yok ki en geç birkaç milyon yıl sonra, dünya (bizim yükümüzden) kurtulmuş olacak.

Öyleyse bu şekilde yaşamayı sürdürelim mi? Nasıl olsa hiçbir anlamı yok. Parazit yok olacak ama kanını emdiği ev sahibi değil. Bu en az bir hayalî kuruluş olan Room 17 nin hazırladığı soykırım

planları kadar acımasız ve insanlık dışı olurdu, öyle umuyorum ki *Noah Projesi*, okuyucu olarak sizlere de benim hissettiğim kadar itici gelmiştir. Hiçbir insan, ekonomik koşullar nedeniyle başka bir insanın yaşaması uğruna kurban edilemez. Aşırı nüfus nedeniyle ortadan kaldırılmak istenen milyarlarca insan ya da bolluk içinde yaşadığımız halde sahip olduklarımızı paylaşmayı beceremediğimiz için açlıktan ölen tek bir bebek arasında hiçbir fark yok.

Çok tartışılan İsviçreli bilim insanı Jean Ziegler, bu bağlamda şunu söylemekte haklı: Açlıktan ölen her çocuk, işlenmiş bir cinayettir. Fakat konuşmalarında ve kitaplarında anlattıklarından farklı olarak benim bu romanla yapmak istediğim, öfkeyle sesimi yükseltmek ya da sizi ihmalkârlıkla suçlamak değil. Dünya çapındaki binlerce gönüllü yardım kuruluşuna nasıl hayranlık ve saygı besliyorsam, pek çoğumuzu etkisi altında tutan rehavete de bütünüyle saygım var.

Baştan aşağı şizofrenik bir sistemin içerisinde yaşıyoruz. Enerji tasarrufu yapmak için evlerimizin yalıtımını yapmamız söyleniyor. Ardından ekonomiyi canlandırmak için, çalışır durumdaki arabamızı hurdaya vermemiz isteniyor. Bir zaman Bangladeş'ten tişört almamamız için teşvik ediliyoruz. Sonra da alım yapılmazsa fabrikada dikiş diken kadınların daha zor duruma düşeceği söyleniyor. Nihayetinde politikacılarımız tarafından yaşlılığımız için birikim yapmaya teşvik ediliyoruz, hemen ardından, uygun kredilerle baştan çıkıp ihtiyacımız olmayan şeyleri satın alabilmemiz için faiz oranları düşürülüyor.

Tüketicinin bir şeyleri değiştirmek için elinde elbette büyük bir güç var ama sistemin çarpıklıklarını ona mal etmek fazla basit olurdu. Futbol oyununu kural gereği en çok golü atan takım kazanıyorsa herkesin kaleye hücum etmesine şaşmamak gerek. Aynı

şekilde ekonomik sistemimiz en fazla parası olanı ödüllendiriyorsa vatandaşların bundan vazgeçmesini beklemek tam bir çelişkidir.

Eylemlerimin yarattığı olumsuz sonuçların bilincinde olmama rağmen ben de kurallarına göre hareket ettiğim bu sistemin bir parçasıyım. İşlem görmüş bir canlıdan meydana gelen ve binlerce kilometre uzaktan nakledilip dondurulan bir paket lazanya fiyatının sadece 1,49 avro olmasında bir terslik olduğunu biliyorum. Ama bu ucuz fiyata rağmen, içeriğinde at eti olduğunu öğrenince yine de öfkeleniyorum. Bir hamburgerin üretimi sırasında iki bin dört yüz litre su harcandığını da biliyorum ve vicdan azabı duymama rağmen yine de zaman zaman bir tane yiyorum. Alışverişimi kısa bir süredir seçilmiş çiftliklerden yaparak, elimden geldiğince adil ticaret yürüten dükkânlardan bir şeyler alarak ve yaşadığımız evi yenileyerek ekolojik ayak izimi biraz olsun azaltmaya çalışıyorum, elbette ki çok sayıdaki başka uğraşlarım gibi bunları da sadece kitaplarımın başarısı sayesinde ayrıcalıklı bir yaşam sürme şansına sahip olduğum için yapabiliyorum. Bu nedenle bu romanı (o yönde bir izlenim bırakma ihtimali olsa da) kesinlikle öğretici bir tavırla yazmadım. Öyle olsaydı attığım taş ilk önce bana isabet ederdi.

Konu aslında daha çok kendi bireysel acizliğimi dışa vuruşumu temel alıyor. Gerçekleri biliyor, sorunları görüyorum ve bir komünist olmaktan çok uzak olsam da içinde yaşadığımız sistemin bu şekilde sürdürülemeyeceğinden kesinlikle eminim. Ya da bir deyişi alıntılayacak olursam: "Ekonominin hiç durmadan büyüyebileceğini düşünen biri ya kaçıktır ya da iktisatçı."

Elbette ***Noah*** bir roman, bilimsel ya da öğretici bir kitap değil. Ama öyle görünüyor ki yazarken satırlarımın arasına sızan konu, başta bilinçsiz de olsa, uzun zamandır dile getirmek istediğim düşünceleri barındırıyormuş ve bu ihtiyaç, üç çocuk babası olmamdan öncesine dayanıyor. Açıkçası bu kitapla cevaplarını

r

kendim de bilmediğim sorular sordum. Ama iyi sorular (editörüm Regine Weisbrod taslağımla ilgili yaptığı bütün yorumlarda bunu her defasında kanıtladı) güçlü etkilere neden olabilirler. Bir düşünme sürecini başlatıyorlar. Eğer ***Noah*** sizde böyle bir etkiye sebep olduysa, eğer kitabı (ya da elektronik kitap okuyucunuzu) raftaki yerine geri koyduğunuz anda her şeyi bir anda unutmadıysanız, bu durumda basit bir eğlendirici edebiyat eserinden beklenebilecek yegâne şey yerini bulmuş demektir.

"Peki ya şimdi?" diye soruyorsunuzdur belki de. Sorularla baş başa bırakılıp hiçbir cevap almamışken ne olacak şimdi? Kulağa bir bahane gibi gelse de bunu ben de bilmiyorum. Ne bir bilim insanı ne bir mühendis ne de bir falcıyım. İçinde yaşadığımız ve anlaşılan o ki bizden gitgide daha büyük bir hızla kaçan zamana dair en önemli sorunların çözümlerini bilmiyorum. Bildiğim tek şey onları bulmamız gerektiği, hem de mümkün olan en kısa sürede. Ve çözümleri bulmak istiyorsak gözlerimizi açmamız gerektiğini biliyorum. Göz açma sürecine belki yardımı dokunabilecek bir sayfanın adresi şöyle: www.footprint-deutschland.de.

Bütün insanlar bire bir sizin yaşam biçiminizi yaşıyor olsaydı şu ana kadar kaç dünya ***"tüketmiş"*** olacağınızı buradan hesaplayabilirsiniz. Gezegenimizde yaşayan tüm insanlar için genel bir ölçüt olarak kabul edilmesi halinde davranışlarınızın yine de sorun teşkil edip etmeyeceğini anlamak için Kant'la ilgili yazıları araştırın. Ve bunu yaparken "herkes" kavramının daha bugünden yedi milyar sınırına dayanmış bir sayıyı temsil ettiğini göz önünde bulundurun.

Bunun üzerine tıpkı benim gibi, şu andaki yaşam biçiminizin 2,4 dünyaya ihtiyaç duyacağını anladığınızda, benim sadece yüzeysel bir şekilde ele aldığım konularla uzun yıllardır çok daha geniş kapsamlı ilgilenen ve yayınlarında sadece geleceğe dair karanlık öngörülerini dile getirmekle kalmayıp aynı zamanda kaderimizi

kendi elimize alıp daha iyi bir yöne çevirmemizi sağlayabilmemiz için küresel çözüm yolları sunan Club of Rome'un sayfasını ziyaret etmek ilginizi çekebilir.

Romain Rolland'ın da söylediği gibi: ***"Aklın kötümserliği iradenin iyimserliğini yenemez."***

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi ilk önce size, okuyucularıma teşekkür ediyorum. Sizsiz ben bir hiçim. Ayrıca bu teşekkür yazımda bir istisna yaparak farklı bir üslup kullanmamı anlayışla karşıladığınız için de teşekkür ediyorum. Her zamanki bilindik, daha çok esprili denebilecek bitirişlerimin, bu romanın konusuna uygun olmayacağını düşündüm.

En içten teşekkürlerim,

Stefan Lübe, Marco Schneiders ve elbette bana Lübbe Yayınevi nin ve profesyonel ekibinin kapılarını açan ve bu kitabın çok özel olmasını sağlayan Klaus Kluge'ye gidiyor.

Birlikte çalışma şansı bulduktan sonra, dünyadaki hiçbir şeye değişmeyeceğimi bildiğim Regine Weisbrod'a.

Hayatımda olmasa ya hapsi ya da köprü altını boylayacağım Manuela Raschke'ye. Güvenin, çalışmaların ve o olmasaydı tüm bunların gerçekleşmesinin mümkün olmayacağı dostluğun için teşekkür ederim.

Hiç yorulmadan verdikleri tıbbi destek için Sabine ve Clemens Fitzek e, ayrıca baba olarak çok değerli desteği için Freimut Fitzek e.

Beni Avrupa'nın hava trafiğiyle ilgili bilgilendiren Frank Hellberg'e, dünyanın en iyi edebiyat danışmam, Roman Hocke'ye ve ekibi AVA-International'e.

NOAH

Yıllarca verdiği destekler için Christian Meyer'e, kitaplarımda kullanmama izin verdiği ilham verici tecrübeleri için Karl-Heinz Raschke'ye.

Harikulade basın danışmanım, Sabrina Rabow'a.

Ve elbette Sandra'ya, başkalarının sadece ara sıra katlanmak zorunda olduğu bir şeye her gün dayanmak zorunda olduğun için. Öyle sanıyorum ki ben olsam, benimle evlenmezdim.

Son olarak, artık sadece altı ayda bir, yazma aşamasından çıktığımda ya da bir seyahatten döndüğümde kısa süreliğine görüneceğimi düşünen bütün dost, tanıdık ve akrabalarıma teşekkür ederim. Ayrıca kitapçılara, kütüphanecilere ve kitabı mağazalara taşıyan, raflara dizen ya da onu okuyabilmeniz için önemli başka bir katkıda bulunan binlerce isimsiz yardımcıya da teşekkür ederim.

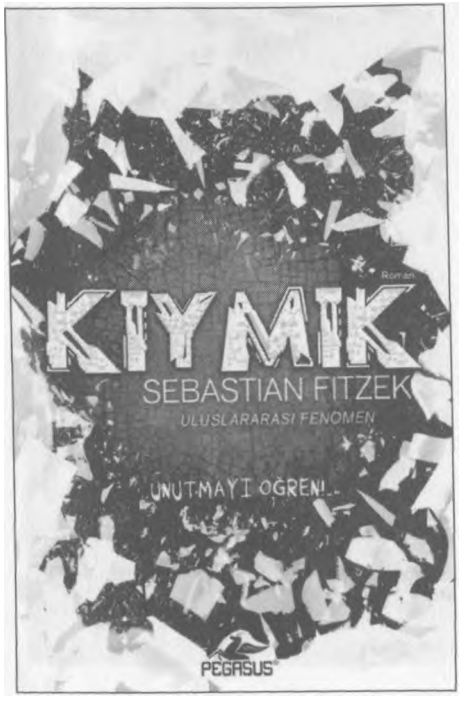
Her zaman olduğu gibi, fitzek@sebastianfitzek.de adresine yorumlarınızı yazabilirsiniz.

Ya da beni Facebook sayfamda ziyaret edebilirsiniz: www.facebook.de/sebastianfitzek.de

Görüşmek üzere,

Sébastian Fitzek

Berlin, Nisan 2013

ALMANYA'NIN BİR NUMARALI POLİSİYE YAZARINDAN
NEFES KESEN BİR GERİLİM ROMANI.
HEYECANI HER SAYFASINDA YAŞAYACAĞINIZ
KIYMIK'TA BİR SONRAKİ SAYFA İÇİN
SABIRSIZLANACAKSINIZ.

"Fitzek akıcı, yürek burkucu ve derin bir üslupla yazıyor. Kitaplarının etkisinden son sayfayı bitirdikten çok sonra bile kurtulamıyorsunuz."

John Katzenbach

KENDİNİZLE YÜZLEŞMEYE HAZIR MISINIZ?

"Sébastian Fitzek'in ***Terapisi,*** karakterlerinin iç dünyalarındaki gerilimleri ve konu ile tempo arasındaki etkileşimi çok iyi yakalayan sofistike ve edebî bir gerilim. Doğrudan, rahatsız edici ve akıcı bir üslupla yazılan bu kitap, eline entrika dolu bir polisiye alıp yatağa kıvrılarak kitap okumayı sevenler ve daha derin bir anlayış düzeyine ulaşmak isteyenler için eşi bulunmaz bir kitap."

John Katzenbach

SEBASTIAN FITZEK

UYUR GEZER

TAŞINANLARIN BİR SÜRE SONRA DELİRDİĞİ VEYA İNTİHAR ETTİĞİ BİR EV, NEREYE AÇILDIĞI BİLİNMEYEN BİR KAPI VE DEHLİZLERDEN OLUŞAN KARANLIK BİR LABİRENT...

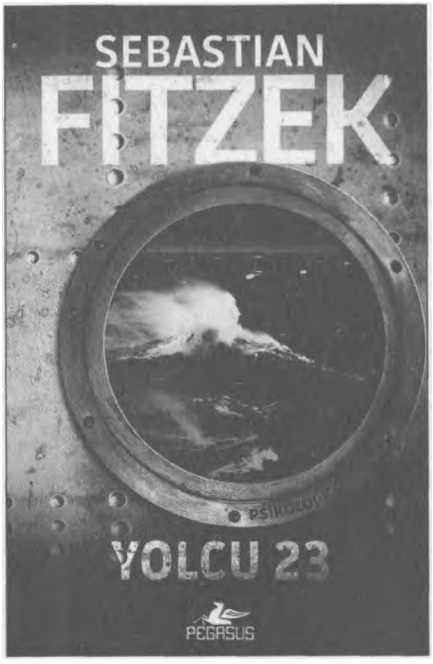
"Kâbusunuz olacak bir gerilim. Labirentlerin arasında kaybolacaksınız. Hatta kitabı okuduktan sonra bir daha uyumak bile istemeyebilirsiniz."

Kirkus Reviews

BU ACIMASIZ KATİL DÜNYADAKİ EN ESKİ OYUNU OYNUYOR:
SAKLAMBAÇ.
MASUM AİLELERİN ÇOCUKLARIYLA.
ÇOCUKLARINI BULMALARI İÇİN AİLELERİN KIRK BEŞ SAATİ VAR.
YOKSA ÇOCUKLAR ÖLECEK.

"Sebastian Fitzek'in yazdığı en muhteşem gerilim kitabı."
Der Spiegel

"Korkunç, korkunç, korkunç: Sebastian Fitzek'in yeni kitabı yüreğinize indirecek."
Freurıdin

<xxx><xxxx><x>oo<>o<>^<x><><><x><c><x><x><x><><x>oo<>c><x><xxx><xx><x><xxx><x>o<><x><x><>oo<>

HER YIL ONLARCA KİŞİ GEMİLERDE KAYBOLUYOR.
ÜSTELİK ARKALARINDA BİR İZ BİLE BIRAKMADAN.
ONLAR YOLCU 23'LER. BUDA ONLARIN HİKÂYESİ.
BURADA KİM OLDUĞUNUZUN, KAÇ YAŞINDA
OLDUĞUNUZUN BİR ÖNEMİ YOK.
EĞER ÇOK KÖTÜ BİR ŞEY YAPTIYSANIZ SIRADAKİ
YOLCU 23 SİZ OLABİLİRSİNİZ.
GEMİYE HOŞ GELDİNİZ.

"Sinirleri zayıf olanlara hiç uygun değil!"
Südhessen Wochenblatt

"Bu kitap sessiz, sakin yerlerde yaşamayanlar ve kolay kolay korkmayanlar için uygun. Fitzek'in romanlarını okumak için akşamları televizyonu kapatmaya değer. Onun kitapları, ekranlardaki birçok programdan çok daha iyi."
Maren Keller

© FinePic®, Münih

SEBASTIAN FITZEK, 1971 yılı
Berlin'de doğdu. Hem yazarlık her
gazetecilik yapan ve Almanya'nın e
başarılı gerilim yazarlarından biri o
Fitzek'in kitapları 24 dile çevrildi ve
dünyada 8 milyondan fazla sattı. N
yazarın *Kıymık*, *Terapi*, *Uyurgezer*,
Koleksiyoncusu ve *Yolcu 23*'ten s
yayınevimizden çıkan altıncı kitabı

Kapak tasarımı: Pauline Schimmelpenninck, Büro für Gestaltung
Kapak görseli: © Clayton Bastiani / Trevillion Images

Isa doğduğunda gezegenimizde üç yüz milyon insan yaşıyordu. Günümüzde ise bu sayı yedi milyar. Buna dakikada yüz elli altı insan ekleniyor. Peki dünya bu yükü kaldırmaya hazır mı?

Bir adamın hafızası insanlığın kaderini değiştirebilir mi?

Adım bilmiyordu. Nereden geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Neden Berlin'de olduğunu ya da neden bir metro istasyonunun tünellerinde uyuduğunu bilmiyordu. Sadece avucunda Noah yazılı bir dövme vardı, bu yüzden evsizler ona Noah diyordu. Kimliğine ulaşma çabası ise tam bir kâbusa dönecekti.

Aynı anda Manila'da yeni bir grip salgını global boyutlara ulaşmakta ve on binlerce kişinin hayatına mal olmaktaydı. Gölgelerde ise radikal bir grup dünyanın kaderini değiştirecek bir planı gerçekleştirmeye hazırdı ve insanlığı kurtaracak anahtar kim olduğunu bile hatırlamayan Noah'nın elindeydi.

"Sebastian Fitzek'in okuyucuyu tekrar tekrar şaşırtma, yanlış yollara sokma ve hiç beklemediği anda tüylerini diken diken etme konusunda eşine az rastlanır bir yeteneği var."
Oldenburger Onlinezeitung

"Yüksek gerilim hattında geçen bir roman, kanınızı donduracak."
Münstersche Zeitung

